

ဖောင်ညိုပိုင်း

[သန်လျင်]

မီးငြိမ်းမိုးအပါအဝင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၁၇၀၅၁၂
 အဖိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၁၀၀၀၇

စီစဉ်သူ ။ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ။ ၂၀၀၈ ဖေလ
 အုပ်စု ။ ၅၀၀
 မျက်နှာဖုံး ။ ပြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာပို့ ။ Welfare
 အတွင်းဖလင် ။ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၁၁)
 အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

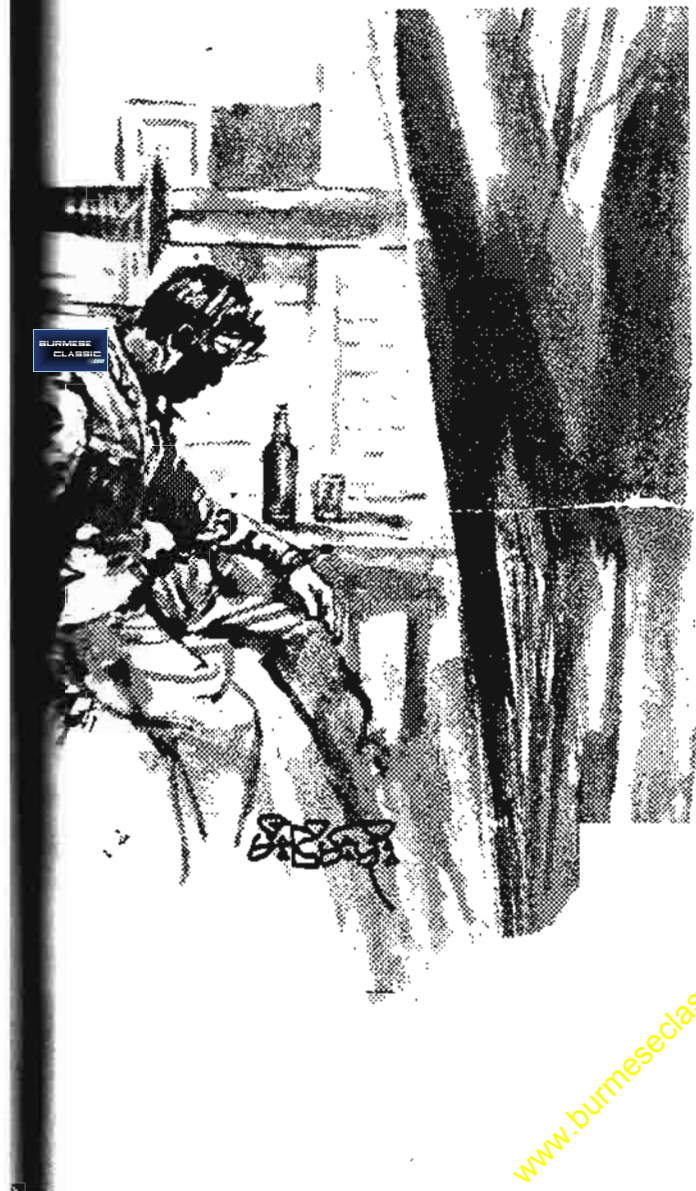
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်ကလေး
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ မုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

မာတိကာ

စာမျက်နှာ	စာမျက်နှာ
၁	၁
၃၁	၃၁
၅၀	၅၀
၆၆	၆၆
၈၁	၈၁
၉၉	၉၉
၁၁၉	၁၁၉
၁၂၀	၁၂၀
၁၂၆	၁၂၆
၁၃၃	၁၃၃
၁၉၂	၁၉၂
၂၀၀	၂၀၀
၂၂၅	၂၂၅
၂၄၃	၂၄၃
၂၆၀	၂၆၀
၂၇၃	၂၇၃
၂၈၀	၂၈၀
၂၈၅	၂၈၅
၂၉၃	၂၉၃
၂၉၄	၂၉၄
၂၉၅	၂၉၅
၂၉၆	၂၉၆
၂၉၇	၂၉၇
၂၉၈	၂၉၈
၂၉၉	၂၉၉
၃၀၀	၃၀၀
၃၀၁	၃၀၁
၃၀၂	၃၀၂
၃၀၃	၃၀၃
၃၀၄	၃၀၄
၃၀၅	၃၀၅
၃၀၆	၃၀၆
၃၀၇	၃၀၇
၃၀၈	၃၀၈
၃၀၉	၃၀၉
၃၁၀	၃၁၀
၃၁၁	၃၁၁
၃၁၂	၃၁၂
၃၁၃	၃၁၃
၃၁၄	၃၁၄
၃၁၅	၃၁၅
၃၁၆	၃၁၆
၃၁၇	၃၁၇
၃၁၈	၃၁၈
၃၁၉	၃၁၉
၃၂၀	၃၂၀
၃၂၁	၃၂၁
၃၂၂	၃၂၂
၃၂၃	၃၂၃
၃၂၄	၃၂၄
၃၂၅	၃၂၅
၃၂၆	၃၂၆
၃၂၇	၃၂၇
၃၂၈	၃၂၈
၃၂၉	၃၂၉
၃၃၀	၃၃၀
၃၃၁	၃၃၁
၃၃၂	၃၃၂
၃၃၃	၃၃၃
၃၃၄	၃၃၄
၃၃၅	၃၃၅
၃၃၆	၃၃၆
၃၃၇	၃၃၇
၃၃၈	၃၃၈
၃၃၉	၃၃၉
၃၄၀	၃၄၀
၃၄၁	၃၄၁
၃၄၂	၃၄၂
၃၄၃	၃၄၃
၃၄၄	၃၄၄
၃၄၅	၃၄၅
၃၄၆	၃၄၆
၃၄၇	၃၄၇
၃၄၈	၃၄၈
၃၄၉	၃၄၉
၃၅၀	၃၅၀

သည်။ သည့်နောက် အဖန်အပြား၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အသက်၊ အမှု အကြောင်းများကို မေးသမျှ တိုရှင်းလှိုင်းပြောပြရသည်။ ပြီးလျှင် အချုပ် ထဲမှာ နေနည်း ထိုင်နည်း ရေချိုးနည်း၊ ရေသုံးနည်း၊ ချေးပါသေးပေါက် လှံနည်းမှသည် အချုပ်ထဲမှာ ရန်မဖြစ်ရ၊ မခိုးမဝှက်ရ၊ မချွတ်မခွာရ ဆသည်တို့ကို လိုက်နာရန် သူကသင်ပေးသည်။ ဒါသည် အချုပ်စည်းကမ်း ဖြစ်သည်။

အချို့သော အချုပ်သားအသစ်များက အချုပ်တို့ ထောင်တို့ သဘောကို နားမလည်၍ ဝင်လာကတည်းက အရပ်စတိုင်လ်၊ အိမ် စတိုင်လ် ချိုးလာလျှင် သို့မဟုတ် ငါက ပိုက်ဆံရှိသည့် လူပဲ ဘယ်သူ့ အရေးစိုက် ရမှာလဲ ဟိုဒီအားကိုးနှင့် ဆောင်ကြားကြားဝင်လာလျှင် ဦးမှတ်ကြီးရဲ့ စိန်ဗေဒါဆိုင်က တီးသံကို ကြားရပြီသာ မှတ်ပေရော။

“မင်းတို့ အပြင်မှာ ဘာကောင်တွေပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ပညာဘယ် လောက်ပဲ တတ်တတ်၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ကျားခေါင်းထဲ ခေါင်း ငဲ့ဝင်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီဂုဏ်ပကာသနတွေ အားလုံး အဝမှာလွှင့်ပစ်ခဲ့၊ ဒါအချုပ်၊ အိမ် မဟုတ်ဘူး။ အချုပ်ထဲရောက်ရင် အခွင့်ထူးခံချင်လို့ မရဘူး။ ပဲဟင်းနဲ့ ငပိ အားလုံးတန်းတူစားရမှာပဲ၊ ယောက်ျားကံ ခွာကျယ် ကျယ် ပမာမခန့် မလုပ်နဲ့ အချုပ်စည်းကမ်းကို မဖောက်နဲ့၊ ဖောက်ရင် မှတ်ကြီးကွ၊ ဒီမှာတွေ့လား။”

ပြောသည့်အတိုင်း သူ့လက်သံက ပြောင်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမှတ်ကြီး အခန်းလူကြီးလုပ်နေသည့်ကာလတစ်လျှောက် အချုပ်ထဲမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသည်။ မှတ်ကြီးဟောဆိုလျှင် လူသတ်မှု အချုပ်သားရော၊ စား ပြုမှုအချုပ်သားများပါ ကြောက်ချစ်ရုံသေကြလေသည်။

မိုးငြိမ်းမိုး

(၁)

ကျွန်တော်နှင့် ဦးမှတ်ကြီးသည် အချုပ်ခန်းတစ်ခုမှာ စာ သိကျမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်က ၁၉၈၉ခုနှစ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မိုက်ပြစ်တစ်ခုနှင့် ရောက်သည့်အချိန်။

ဦးမှတ်ကြီးက အချုပ်ထဲမှာ အခန်းလူကြီး။ အချုပ်သားအသစ် ရောက်လာလျှင် ပုံစံပြရသည်။ ပုံစံမှာ နှစ်မျိုးရှိသည်။ အချုပ်ပုံစံနံ့ စံ။ ဒီမှာက အချုပ်ဆိုတော့ အချုပ်ပုံစံကို ပြရသည်။ အချုပ်ခန်း ရောက်စက ပုံစံထိုင်ရသည်။

ဝမ်းချွန် ခူးနှစ်လုံးပေါ်ကို လက်သီးဆုပ်မှောက်လျှင် မက်နာကို ရှေ့စူးစူးသို့ ကြည့်ထား

...လည်းငယ်ရင်းနီးသည့် လူတစ်ယောက် ဓားထိုးခံရပြီး လဲကျနေသည်။ သွားရင်းလာရင်း ဦးမှတ်ကြီးက တွေ့၍ ကူညီဖေးမယူ ဖြစ်သည်။ ဦးမှတ်ကြီးမှာပင် ခရီးသွားအချို့လည်း တွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။ ဆေးရုံသို့ လည်းပြင်နေစဉ် ထိုဒဏ်ရာနှင့်လူက "မှတ် ...ကြီး ..." ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောပြီး အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သို့နှင့် လတ်တလော ပြင်သက်သေများ ထွက်ချက်၊ သေသူ၏ နောက်ဆုံးပြောချက် နှင့် ဦးမှတ်ကြီးအချုပ်ထံသို့ (၇)ကြိမ်မြောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်

"ဦးမှတ်ကြီး ...တကယ် မသတ်ဘူးလား" ကျွန်တော်က တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

"မသတ်ရပါဘူး မောင်ရာ၊ သေသူထွန်းခင်းဟာ ကျုပ်နဲ့ တစ်လောင်းကစားဖက် မှန်ပါတယ်။ ရန်လည်း မဖြစ်ဖူးဘူး။ အငြိုးတားလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်က သတ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့လူပါဗျာ။ ခုဟာကြီးက ပြီးသော် ကန်ရာကရှိနေတော့ ဝဋ်ပဲလိုပဲ မတ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဆရာတော် ဦးဗစ် ပြောသလိုပေါ့။ မယ်နု ဝဋ်ရှိရင် ကျေအောင်ဆပ် ဆိုသလို

ညဘက်ရောက်လျှင် သူက သူ့သားလေးနှစ်ဦးနှင့် ဇနီးသည် သတိရကြောင်း ပြောရှာသည်။ ရုံးထွက်လျှင် ဟိုဆေးအုန်းသီး နှစ်ရာ ဇနီးသည်က ရုံးချိန်းလာတွေ့သည်။ သူ့အဆိုအရ သားအငယ် ကောင်က ငါးနှစ်၊ အကြီးကောင်က ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက် သား ဦးမှတ်ကြီးရာဟု ပြောသောအခါ။

"လုပ်စားတာပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နဂိုလက်စနဲ့ နာမည်ပျက်က တော့ ဟိုရွာမှာ ဓားပြတိုက်လည်း မှတ်ကြီးပဲ ထင်ကြ။ ဒီရွာမှာ

(၂)

ဦးမှတ်ကြီးနှင့် ကာလအတန်ကြာ လက်ပွန်းတတီးနေသောအခါ ဦးမှတ်ကြီးအကြောင်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရသည်။ သူသည် လူသတ်မှု နှစ်ကြိမ်၊ ဓားပြမှုနှစ်ကြိမ် ကျူးလွန်ဖူးသည်။ အချုပ်ကိုဖောက်၍ နှစ်ကြိမ် ပြေးဖူးသည်။ အခု အသက်(၅၀)ကျော်၍ (၆၀)နား ကပ်နေပြီး အပြင်မှာ နေသည့် အသက်နှင့် ထောင်ထဲ အချုပ်ထဲနေသည့်အသက် ချိန်စက်လျှင် ထောင်သက်၊ အချုပ်သက်က ပို၍များနေသည်။

အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ကျဖူးသည်။ ပထမအိမ်ထောင်လည်း သူ ဆိုးသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ဟိုးအဝေးသို့ ထွက်ပြေးရသည်။ လက်ရှိ အိမ်ထောင်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက် အပြင်မှာရှိသည်ဟု ပြောသည်။ အခု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အမှုက လူသတ်မှု မသကာမှု။

(...)ကျေးရွာဘက်က တံတားတစ်ခုအနီးမှာ ဦးမှတ်ကြီးနှင့်

၆. * ဖော်ပြချက် (သုံးလုံး)

စားပြတိုက်လည်း ကျုပ်ပဲ မသင်္ကာကြနဲ့ လူ့ပြည်နေရတာ အနေကြ
လှတယ် စားရေးဆရာရယ်”

ဟု ညည်းရာသည်။

“တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်၊ ဦးမှတ်ကြီးရာ”

“တကယ် စောင့်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ စားရေးဆရာ
ရယ်၊ ဟုတ်လို့ခံရတာ အရေးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်မဟုတ်ပါဘဲ ခု
ကြီးနဲ့ အချောင်ခံရမှာကို ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ”

“အသားလွတ်
ထိုအ
ဖော်ပြလာလိမ့်မည်”
“ဟိ ကျွန်တော်က အမှန်တရားဆိုသည် တစ်နေ့ အ
ပြန်။ မေတ္တာစိတ်နှလုံးသွင်း၍ စောင့်ပါဟု ပြောရလေသည်။

(၃)

ဦးမှတ်ကြီး အချုပ်ထံရှိနေစဉ်ကာလအတွင်း အမှုထမ်းများက
အထူးသဖြင့် ဦးမှတ်ကြီးကို မကြာခဏ လာလာမေးလေ့ရှိသည်။ ဒီအ
ကြောင်းကို စူးစမ်းလိုက်သောအခါ အကြောင်းတွေက ရှိနေသည်ကို။
ကျွန်တော် အထဲမှာ ရှိနေစဉ်ကာလအတွင်း မကြာခဏ 'တလာ
လေ့ရှိသည်။ 'တလာစီ'ဆိုသည်မှာ ရှောင်တခင် အချုပ်ခန်းအားလုံး
ကို အမှုထမ်းများက ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။
အဲဒါက ကျားချုပ်နှစ်ခုနှင့် မချုပ်တစ်ခုရှိသည်။ တလာစီပုံစံထိုင်ဟု
အော်သံကြားလိုက်သည်နှင့် အချုပ်သားအားလုံး သမံတလင်း ကြမ်းခင်း
ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ ခူးပေါ်မျက်နှာမှောက်ခါ ငုံ့ထားရသည်။
ထိုအချိန်မှာ အိပ်ရာခင်းများ၊ စားစရာထည့်သည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များ
ဇာယာအကြိုအကြား၊ အိမ်သာကြား၊ ရေချိုးတိုင်ကီအောက်များသမံ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

• ❁ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

တလင်းပတ်ကြားအက်ကြား၊ ပါမကျန် လက်နက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အခြား
မရှိသင့်သည့်ပစ္စည်းများကို ရှာကြသည်။ ဒါကလည်း မရှာလို့မဖြစ်
အချို့အချုပ်သားများက သွားပွတ်တံအကျိုးကို သမံတလင်း
ရှုပ်လိုက်၍ချွန်ပြီး ဝှက်ထား။ ဆောင်ထားတာမျိုးရှိသည်။ အချို့ ကော်စ
ကျိုးစ၊ ဖန်ကွဲအစလေးများကို လျှို့ဝှက်ယူဆောင်၍ ဝှက်ထားတာမျိုး
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးချိန်းမှပြန်ဝင်လာလျှင် အမှုထမ်းများ အချုပ်သား
များ ဝါလာသည့် ပစ္စည်းများနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍
ရှာကြ ရသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုများသည် အချုပ်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်လျှင် အလွန်
အန္တရာယ်များသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ တလားစီရသည်။ ဤကဲ့သို့
တလားစီ၍ လက်သည်ပေါ်လျှင်တော့ ကျားခေါင်းထဲထည့်၍ နောက်တစ်
တိုးပြီသာ မှတ်ပေရော။

‘ကျားခေါင်း’ထဲမှာ နေရသည့်ဘဝက အလွန်ဆိုးသည်။ ကျား
ခေါင်းဆိုသည်မှာ အချုပ်ခန်းအဝင်အဝမှ နှစ်ပေခန့် အခန်းကျဉ်းကလေး
ဖြစ်သည်။ မအိပ်သာ မလူးသာနေရာရမ်း လမ်းလျှောက်၍ မရ၊ ထိုင်ရ
ထိုင် ထရင်ထ ဒါပဲရသည်။ အပြစ်ထပ်မံ ကျူးလွန်သူများအတွက်
သီးသန့်နေရာ ဖြစ်သည်။

ထောင်ထဲမှာကျတော့ ‘တိုက်ပိတ်သည်’ တိုက်ပိတ်ခံရလျှင်
ပို ဆိုးသည်။ မူလပြစ်မှုနှင့် ထောင်ကျလျှင် သံခြေချင်းတစ်ခု၊ အထဲမှာ
ထပ်မံ ၍ အပြစ်ကျူးလွန်လျှင် ‘ဒေါက်’ထည့်လိုက်သည်။ သံခြေချင်း
ဒေါက် ထည့်လိုက်လျှင် အတော်သွားရလာရ ကြပ်လှသည်။ ဒေါက်မှာ
အတည့် ဒေါက်ရှိသည်။ ကြက်ခြေဒေါက်ရှိသည်။ အလွန်ဆိုးရွားသူများ
ထိုဒေါက် များ တိုးမြှင့်ခတ်ပြီး တိုက်ပိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှာ
တိုက်ပိတ် ခံရမည်ကို တော်ရုံတန်ရုံရာဇဝတ်သားများ ကြောက်ကြသည်။
ဒီလိုမှ ပြစ်ဒဏ် မပေးလျှင်လည်း မတစ်ထောင်သားတွေ ဆိုးလိုက်

ညှပ်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော် လေ့လာ၍ သိရသလောက်ဆိုလျှင် ဦးမှတ်ကြီးကို
အမှုထမ်းများက မျက်ခြေအပြတ် မခံသလောက်ပင်။ ဘာကြောင့်မှ
သူသည် လွန်ခဲ့သည့် အချိန်ကာလများက သည်အချုပ်ကို နှစ်ကြိမ်
တိုင်တိုင် ဖောက်၍ ထွက်ပြေးဖူးသောကြောင့်ဟု သိရလေသည်။

(၄)

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က သည်မှာ အချုပ်ခန်း
ခံ ခုရှိသည်။ တစ်ခုက အပေါ်ချုပ်၊ အပေါ်ချုပ်ကို အောက်ထပ်မှ
ကြောင် လိန်လှေကားနှင့် တက်ရသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးမှတ်ကြီးသည် ဟိုအရှေ့ခြမ်း ပင်လယ်
ဘက်မှ နာမည်ကျော် ဓားပြနှင့်ပေါင်း၍ (...) အပိုင်းမှာ ဓားပြသွား
တိုက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝတ်ဘေးကား ပြေးမလွတ်။ ဘယ်လိုပင် အရှောင်အတိမ်း ကောင်းနေပါသော်လည်း သမင်ဆယ်လမ်း ကျားတစ်လမ်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အားလုံး မိတော့သည်။ သူတို့လေးဦးအနက် ဦးမှတ်ကြီးနှင့် တေးပြသိန်းအောင်ကို အပေါ်ချုပ်မှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

တစ်ချိန် ရုံးအထွက်မှာ ဦးမှတ်ကြီးက သံဖြတ်လွှာကျိုးတစ်ခုကို ပရရအောင် ကြံဖန်ပြီး ယူလာသည်။ အပေါ်ချုပ်ရဲ့ အိမ်သာက အဆောင် အပြင်ကို ထုတ်ထားပြီး သံတိုင်များစိုက်ထားသည်။ အိမ်သာနှင့် မြေပြင် သည် ပေ(၅၀)ခန့် မြင့်သည်။

ဦးမှတ်ကြီးသည် ညဘက်အိမ်သာတက်တိုင်း ၎င်းလွှာကျိုးနှင့် သံတိုင်ကို နည်းနည်းစီတိုက်၍ ဖြတ်သည်။ ရက်အတန်ကြာသောအခါ သံတိုင်ကို လှန်ချိုးပြီးစောင်များကို စုတ်ဖြုတ် ကြိုးလုပ်ကာ သူ့အဖော်နှင့် အလစ်အပိုက်မှာ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်း၍ တန်းစီ လူစစ်တော့မှ သိတော့သည်။ ပထမ တော့ အချုပ်သားများက မပြောရဲကြ။ နာမည်ကျော် ရာဇဝင်လူဆိုး လူမိုက်ကြီးများဖြစ်၍ သူတို့အန္တရာယ်ကို ကြောက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး တော့ ပေါ်တော့သည်။

မှတ်ကြီးတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ။ မြန်မာပြည်အဝှမ်း ကြိုက်ရာဖြေ စမ်း။ ရဲအမှုထမ်းများက ခြေရာခံ၍ ရအောင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ရာဇဝတ်ဘေးကား ပြေးမလွတ်။ နရသိန်သို့ နှစ်ရှည်လများ ဝံ့ထွေ ရတော့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်က အောက်အချုပ်မှာ ဖြစ်သည်။

သည်တိုင်းက နို့ဆီဘူးအခွံအဖုံးကို ရအောင်ကြံဖန်ပြီး မားထို သွေး၍ သစ်သားတာယာတန်းကို တစ်နေ့နည်းနည်းစီ လှီးဖြတ်ကာ ဖောက် ၍ပြေးသည်။ ဘယ်လိုပြေးပြေး မိုက်သာမိုက်တတ်သည် စာမတတ်တော့ တောမကျွမ်းသော မှတ်ကြီးအဖို့ နောက်တစ်ကြိမ်

နရသိန်မှာ နှစ်ရှည် လကြာစွာ နေလိုက်ရတော့သည်။

ထိုဖြစ်စဉ်များမှ အစပြု၍ ဦးမှတ်ကြီး အချုပ်ထဲ ပြန်ရောက်လာ သိမ်း တာဝန်ကျများက မျက်ခုံးလှုပ်နေရသည်။ အလစ်လုံးဝ မပေးရဲ။ ဦးမှတ်ကြီးကား နောင်ကြည့်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ သံယောဇဉ်များ ရှိနေပြီ။ သံယောဇဉ်မရှိခင်က ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုး၊ မိုက်ချင် သိမ်း မိုက်၍ သတ်ရဲ၊ သေရဲခံရခဲ့သော်လည်း ရင်သွေးကလေးနှစ်ဦး ချိလာသောအခါ သည်ကလေးနှစ်ဦးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

“တော်ပြီ ဆရာမိုင်းညိုရယ်၊ ဒီတစ်ခါ အမှုကိစ္စပြီးသွားပါ။ ကျုပ်လည်း အသက်ကြီးလာပါပြီဗျာ၊ တရားဓမ္မလေးနဲ့နေပြီး ကြီးက အဖီဝနဲ့ လုပ်စားပါတော့မယ်ဗျာ၊ အခုလည်း ဘဲလေ။ ကြံ့သူသား ဖက်လေးမွေးပြီး သူရင်းငှားလုပ်နေတာပါဗျာ၊ အကုသိုလ်က မကုန်မတော့လိုပါ။ ဒီကိစ္စပြီး သွားရင်တော့ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်လို ထုဆိုးလူမိုက် ရွံစရာအကောင်ကြီးမျိုး မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်ကြိုးစား မယ်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ကျုပ်သားနဲ့ ကျုပ်မိန်းမဟာ ကျုပ်ရဲ့ မိုက်ပြစ်ဆိုး မွေးတွေကြောင့် လူတွေကြားမှာ နေနေရပေမယ့် ရွံစရာ၊ ကြောက်စရာ၊ နှိပ်စရာသတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ အပယ်ခံအနိုင်ခံ ဖြစ်နေကြတယ်၊ သိမ်းသင်းဆက်ဆံမယ့် လူ မရှိသလောက်ဘဲ၊ အရေးဆိုရင် အားကိုးစရာ သူမရှိကြဘူး၊ အဲဒါ ကျုပ်သမိုင်းကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ဗျာ၊ ကျုပ် နောင်တရပါပြီ စာရေး ဆရာရယ်”

သည်တုန်းက သူ ပြောခဲ့သည်စကားများသည် သံမဏိ သံကြည်ချက်နှင့် ပြောသည့် စကားများဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဦးနှောက်နှင့် အသည်း နှလုံးပေါင်းစည်း၍ ပြောသည့်စကားများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ လိုက်ရတာ၊ လူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်မှသာ ရပါသည်။ ကျွန်တော် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်ခန့် နေခဲ့ရသည်ကို အလွန်

သေချင်အောင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့သည်။ သူ့လိုသာ အချုပ်နှင့်ထောင်စီ အိမ်လုပ်၍နေလျှင် ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။

(၅)

မကြာခင် အလွန်ဝမ်းသာစရာကောင်းသည့် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ အမှုသေးများနှင့် စစ်ဆေး ဆဲအမှုများကို ဖြတ်ခြင်း၊ ထောင်ကျရက်များလျော့ပေါ့ဖို့ ခံစားလွတ်ငြိမ်း ခွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အချုပ်ကျဘက်၊ တရားရုံး ရင် ဆိုင်ဘက်များ၊ ယင်းလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်စာရင်းမှာ အကျုံးဝင်၍ အတော်များများ လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ သို့သော် အမှုကြီးများဖြစ်သည့် လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ တားပြမှု နှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး စီမံချက်များတော့ ကျန်ခဲ့သည်။

စိတ်တုသစ်စာပေ

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ချုပ်ကြံရသည်။ အမှုကြီးများဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှာ တရားဆိုင်ရ သည်။ ရုံးချိန်းနေရောက်လျှင် အင်းစိန်မှ အချုပ်ကားနှင့် မဟာဗန္ဓုလ နေထိုင်လမ်းရှိ အချုပ်သို့ လာရသည်။ ထိုအချုပ်မှသည် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အရေးရုံးများ သို့ အမှုကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

ဦးမှတ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်ကား ရုံးချိန်းတိုင်း ရက်ချိန်းတူနေ၏။ သူ့မိန်းမ တောသူကလေးသည် ရုံးချိန်းနေတိုင်း တောစားစရာလေးများ ချုပ်၍ယူလာလေ့ရှိသည်။ ဦးမှတ်ကြီးနှင့်ဆိုလျှင် အသက်ထက်ဝက်နီးပါး ခံ ကွာပုံရ၏။ သနားကမား လုံးကြီးပေါက်လှကလေး။ ဦးမှတ်ကြီးက ထက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် သူ့မိန်းမမျက်နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း သူ့သား များအကြောင်းကို မေးရှာသည်။ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စများကို မေးရှာ သည်။

သူ့မိန်းမက လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ဖြေနေသည်။ အမှုစစ်ပြီး၍ အင်းစိန်ထောင်သို့ ညနေ(၄)နာရီ အချုပ်ကားနှင့် ပြန်ကြသောအခါ သူ့ မိန်းမတောသူကလေးသည် သဘက်ကလေး ပခုံးပေါ်တင်ရင်း နှစ်ထမ်းချိုင့်ကြီးကိုကိုင်ကာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ငေးမော၍ ကျန်ခဲ့ သောသည်။

ကျွန်တော်ကရော့တဲ့။

လှိုင်းလေကြားမှ နှစ်ထပ်သင်္ဘောစီး၍ သားတရားခံဆိုသို့ တောတွေ့ရသည့်အသက် (၈၀)ကျော်အမေသည် ကြပ်ပိတ်သိပ်နေသည့် အချုပ်ကားနှင့် သားလုပ်သူပြန်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မျက် ရည်များနှင့် ငို၍ ကျန်ခဲ့ရစမြဲရယ်။

မိက်ပြစ်များရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးတရားများရယ်လေ။

(၆)

တစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်အမှုကို တိုင်းတရားရုံးမှသည် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ပြန်၍ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမှတ်ကြီးသည် ထောင်သက်ရင့်ကြီးပီပီ ထောင်ထဲမှာအခန်းလူကြီးပဲ ပြန်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အောက်မှာ ထမင်းထုတ်ကိုင်ရေထုတ်ကိုင်နှင့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး စသည်လက်အောက်ခံများနှင့် ဖြစ်နေသည်။ နေရေးထိုင်ရေး စားသောက်ရေးအဆင်ပြေပါသော်ငြား သူ့ သားများနှင့်ဇနီးကို လွန်စွာသတိရ၍ နေရှေ့ ၇၁၂။

မကြာခင် ကျွန်တော်(...)မြို့ အချင်းဝို. ပြန်ပြောင်းရမည်ဆိုသောအခါ ...။

“ခင်ဗျားက မကြာခင် လွတ်တော့မှာပါ ကိုခိုင်းရယ်၊ ကျွန်အမှုကတော့ သက်သေတွေ ပြန်စစ်နေတာနဲ့ ကြာဦးမှာပါဗျာ၊ ဒီကြားထဲကံဆိုးရင် ထောင်ကျဦးမှာဗျာ၊ အတော့်ကို ကံကောင်းမှ လွတ်မှာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အမှုကိုစွဲပြီးလို့ ကျုပ်နယ်ဘက်ကိုများ ရောက်ခဲ့ရင် ကျုပ်မိသား

ကို လှမ်းကြည့်အားပေး ပေးပါဗျာ၊ ကံကောင်းလို့ ကျုပ်လည်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ရင် ဆရာမိုင်းနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ကျုပ်ဘဝကို စာရေးစမ်းခါ စာရေးဆရာရယ်၊ ရာဇဝင်လူမိုက်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နေဝင်ချိန်အလွမ်းအကြောင်းပေါ့ဗျာ ... နော်”

ကျွန်တော်ကလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့ သောအခါ အပြင်မှာ ကောင်းသော၊ ငြိမ်းချမ်းသော၊ လောဘမရှိသော တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးနှင့် ပြန်တွေ့ကြဦးမည်။ ထိုအခါကျရင် ဦးမှတ်ကြီး မိန်းမနဲ့ တောချက်ကြက်သား ကာလသားချက်ကိုစားရင်း ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အကြောင်းကို ပုံဖော်ကြမည်။ သည်လိုပြောလိုက်သောအခါ ဦးမှတ်ကြီးက မျက်လုံးများ အရည်လဲကျပြီး တက်ကြွ ကြည်နူးလာသည်။

ရုံးချိန်းမှာ ရုံးပြောင်းအမိန့်ချသည့်နေ့က ဦးမှတ်ကြီး ခမာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ဝဲရှာသည်။ ကျွန်တော် ဦးမှတ်ကြီးအတွက် ဝတ်နေကျ အနွေးထည်အင်္ကျီလေးကို ချွတ်၍ လက်အတင်ပေးလိုက်သောအခါ သူက တုန်ရီသောလက်အစုံနှင့် လှမ်းယူရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဦးမှတ်ကြီး အထဲမှာ ပုတီးစိပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

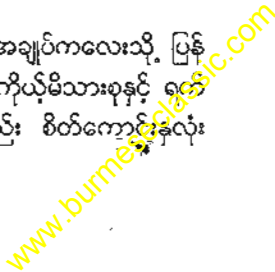
“စိပ်တယ်ဗျာ၊ အရပ်ဂုဏ်တော်ကို မနက်ည ကိုးခေါက် စိပ်ပယ်”

“(၃၁)တုံကိုရော မေတ္တာပို့ရဲ့လား”

“သိပ်ပိုတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီကောင်းကျိုးကို ဦးမှတ်ကြီး မကြာခင် ခံစားရမှာဗျာ ခံပါ”

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့(...)မြို့ အချုပ်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းသာသည်။ သည်မှာက ကိုယ့်မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးတွေ့၍ လွယ်သည်။ တာဝန်ရှိသူများကလည်း စိတ်ကောင်းနုလုံး

ကောင်း ရှိကြသည်။ ထောင်ဆို သည်ကား တစ်ပတ်နေမှ တစ်ခါ တွေ့ရသည်။ ဒါတောင် ထောင်ဝင်စာ နှင့်မှ။ သံကော အထပ်ထပ် ခြား၍ ကိုယ့်လို တွေ့ကြသူတွေအများ ကြားမှာ ကိုယ့်ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ သူကြားရအောင် မနည်းအော်ပြော ရသည်။ ပြောရတော့လည်း ခွင့်ပြုချက်က မိနစ်အနည်းငယ် မျှသာ။ လွမ်းစရာ ကြေကွဲစရာချည်း။

ချစ်သောသူများ သံယောဇဉ်ဖြစ်သူများနှင့် အရှည်အကြာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်စွာ ခွဲခွာနေရသည့်ဘဝကို နောင်တရသည်။ ထိုအချိန် ကာ လများမှစ၍ မောင်အချုပ်နှင့် ထောင်သို့ရောက်ရမည့် ကိစ္စမှန်သမျှ မည် သည်ကိစ္စမှ မလုပ်တော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနေရာများသည် နေအပ်သော အရပ်မဟုတ်။

မကြာခင် ကျွန်တော်တို့အမှုအား ဗြူနယ်တရားရုံးမှ စီရင်ချက် ချလိုက်သည်။ ချုပ်ရက်နှင့် ဖြတ်လိုက်ထေလိုက်သောအခါ စီရင်ချက်ချ သောနေ့မှာပင် လွတ်ခဲ့ရသည်။

လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ခံစားရသည်မှာ အလွန်ချိုမြိန် လှသည်။

မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ဆုံရ သည့် အရသာသည် အလွန်အေးမြလှသည်။ ဪ... ဘယ်သူမပြု မိမိအမှု ချည်းပါကလား။

ခုချိန်ဆိုလျှင် ...

ဦးမှတ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်တို့ကို သတိရနေရာ ရောမည်။

(၇)

အမှုကိစ္စများ ပြီးစီးသောအခါ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စများအတွက် လုပ်နေရသဖြင့် ထောင်နံရံကြားမှာ ပေးခဲ့သည့်ကတိများ မေ့လျော့ခဲ့ သည်။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော် 'ကျိုက်ကွင်း'ဆိုသည့် နှာကလေးသို့ အကြောင်းတစ်ခုနှင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျိုက်ကွင်း ဘုရားတန်ဆောင်းမှအဆင်း နောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြားလိုက်၍ နေသည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒကာကြီး ...”

ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

“ဘာအလိုများရှိပါသလဲ ဘုရား”

“ဒကာကြီး ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျုပ် ကိုမှတ်ကြီးလေ”

“ဗျာ ... ဦး ... မှတ် ... ကြီး၊ အဲ ... အဲ ဦးပဉ္စင်း မှတ်ကြီး”

“ခေါ်ပါ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ၊ ဒကာကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဦးမှတ်ကြီး လွတ်လာခဲ့ပြီ။
ဟော အခု သက်န်းဝတ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ပို၍ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။
သည့်နေ့နောက် ရပ်၍စကားပြောရန် မသင့်လျော်သောကြောင့် သူ့ကျောင်း
သို့ လာခဲ့မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

(၈)

ညဘက် ရောက်သောအခါ ဦးပွင့် မှတ်ကြီး (ဘွဲ့အမည်
ဦး ပညာတေဇ)က စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရေခဲခွေးကြမ်းများနှင့်
ညှော်ခဲရှာသည်။

“က ... ရှင်းစမ်းပါဦး ဦးပွင့်ကြီးက ဘယ်လို အမှုပြတ်သွား
ခဲ့တာတုန်း”

“ဆရာမိုင်း ပြောသလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ထောင်ထဲမှာ ပုတီးလည်း

စိတ်တယ်၊ တရားလည်း မှတ်တယ်၊ မေတ္တာဘာဝနာလည်း ပွားတယ်ဗျာ၊
ဒီကောင်းမှု အကျိုးကြောင့်လား မသိဘူး။ ထွန်းခင်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံ
အစ်ကို သက်ဆိုင်ရာက ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျုပ် ကွင်းလုံး
လွတ်လွတ်ခဲ့ရတာပဲ ဆရာမိုင်းရယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးပွင့်ကြီးမိသားစု ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ပြန်ဆုံကြလေ
သတည်းပေါ့”

ကျွန်တော်က သို့ကလို ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သောအခါ
ဦးပွင့်ကြီးမျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့တော့သည်။ ဘာများ
ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ကျုပ် ဒီအကြောင်းတွေကို မသေခင်မှာ အထူးသဖြင့်
ဒကာကြီး ကို သိပ်ပြောပြချင်တယ်၊ ဆရာမိုင်းရယ် ခင်ဗျားနေတဲ့လိပ်စာ
ကျုပ်က မသိတော့ ရှာရခက်နေတာပေါ့၊ ဒီလို ဆရာမိုင်းရေ ကံကြမ္မာ
အတိမ်အနက် က သံသရာ ကြိမ်နက်ပြီး လွတ်လိုက်တော့ အကြွေး
ကျန်တွေဆပ်ဖို့ ကြုံလာ ခဲ့ပြန်တယ် ဆရာမိုင်းရယ်၊ ဒီလိုဗျာ”

တဲ့ ငွေကလေးနဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး ရွာကို ပြန်လာ
ဆိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက ကတ္တရာလမ်းနဲ့ အတော်လှမ်းတာဗျ။ က
တ္တရာလမ်းကနေ ရွာသွားမယ် ကုန်းတန်းကိုအဆင်း ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ
ချာတိတ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က-

“ချာတိတ်တို့ မင်းတို့ ဘာစောင့်နေတာလဲကွယ်”

ဒီမှာ အကြီးကောင်လေးက ...

“ကျွန်တော်တို့ အဖေကို စောင့်နေတာ ဘကြီးရ”

“ဪ... .ဟုတ်လား၊ မင်းတို့အဖေဟာ မြို့ဈေးကို
သွားနေလို့လား ကလေးတို့ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖေက ရန်ကုန်မှာ ကောင်ကျ
နေတာ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း လွတ်လိမ့်မယ်လို့ လူကြိုက်ပြောလို့ နေ့တိုင်း
ဒီနေရာကနေ လာစောင့်နေတာ ဘကြီးရဲ့”

“ဟေ ...မင်း ...မင်း ...တို့ အဖေ .. နာမည်က ဘယ်
ဘယ် သူ”

“ဦး ...မှတ် ...ကြီး”

“ဘုရား ကျားသားမိုးကြီး ...သားလူလေး မင်း .. မင်း
ထုအောင်၊ သူ ...သူက လှဆောင် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဗျာ ...ဘ ...ဘ ...ကြီးက”

“ဝါ မင်းတို့အဖေ ထောင်ထွက် မှတ်ကြီးလေ”

“အဖေ ...”

“အဖေ ...”

ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်မှာ ကိုယ့်သား အရင်းခေါက်
ခေါက်များကို တွေ့ပါလျက် မမှတ်မိတဲ့ဘဝ။ ကျုပ် အားရပါးရ လိုက်လံ
ဝမ်းသာ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြီး ချွေးပွဲချ ငိုပစ်လိုက်တယ်။ သားတွေကလည်း
နို့ကိုကြီး တင်ငိုကြတယ်။ ငိုလို့ဝကြတော့မှ ပါလာတဲ့ မုန့်ပဲသရေ

(၉)

“ဆရာမိုင်းတို့ ထောင်ကနေပြောင်းသွားတော့ ကျုပ်လွမ်းပြီး
ကျန်ရစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒဲ့ဒီမှာ ကျုပ်မိန်းမပေါ့ ခါတိုင်းတော့ ရုံးချိန်းတိုင်း
လာလာ တွေ့နေကျပါ။ နောင်တော့ ရုံးချိန်းတိုင်း သူမလာနိုင်တော့ဘူး
ကိုမိုင်းရေ တစ်နှစ်လောက်အတွင်း ခြားခြားပြီးလာတွေ့တယ်။ လာတိုင်း
လည်း စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများ ယူလာပါပေရဲ့၊ နင် ဘာလုပ်နေလဲ
လို့မေးတော့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေပါတယ် အစ်ကိုတဲ့၊ ကလေးတွေ
ရှေးဆိုတော့ အကြီးကောင်ကို ရွာကျောင်းမှာ ကျောင်းထားနေပါပြီတဲ့
အင်း ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ ...နော်”

ဒီလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း သူလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့နဲ့
တူပါ ရဲ့ဗျာ။ လာမတွေ့ တော့ပါဘူး။ ကံကောင်းချင်တော့ လူသတ်သမား
အစစ်ကို သက်ဆိုင်ရာက မမျှော်လင့်ဘဲ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ ကျုပ်
ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်အရင် ကျုပ်နယ်သား တစ်
ယောက် လွတ်မှာမို့ အိမ်ကို လှမ်းမှာလိုက်တယ်။ ကျုပ် ရက်ပိုင်းအတွင်း
လွတ်မယ်ဆိုတဲ့သတင်း ပေါ့။ ဒါနဲ့ လွတ်လာရောပေါ့ဗျာ။

လွတ်တဲ့နေ့ပဲ ဘဝတူတွေ။ ဆရာသမားတွေ စုံပေါင်းပေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

စာလေးများ ကျွေးပြီး သားတို့အမေရော နေမကောင်းဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်။

သားတွေက ဘာမှ ပြန်မပြောကြဘူး။ မျက်နှာလေးတွေ အောက် ငုံ့ပြီး နေကြတယ်။ အတန်ကြာကြာ ချော့မော့မေးလိုက်မှ အမေရွာမှာ မရှိဘူးတဲ့။ သားတို့ကို ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အပ်နှံပြီး လိုအပ်တာကို အမြဲလာပေးနေပါတယ်တဲ့။ တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ ရွာကိုလာ တွေ့ပါတယ် တဲ့။ ဘာလို့လဲ သားတို့ရယ်လို့ မေးလိုက်တော့မှ ...

ဪ ... မိသိန်းရွှေက အိမ်ထောင်သစ် ထူလိုက်ပြီရယ်ကို။

တောက် ... ကျုပ်ဒေါသတွေ ဖေါက်ကွဲကုန်တယ်။ ကျုပ်က မိသားစုကို ဘဝသစ်နဲ့ ထူထောင်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းအောင် ကြိုးစားဖို့ ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခု မိန်းမက နောက် ဝဲသာကျားနဲ့ ပျော်ပြီး ကလေးတွေကို အဝေးမှာထားခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလို့င်း ထလာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဇာတိသွေးက နေလို့ မရတော့ဘူး သူတို့ ဘယ်မှာ နေသလဲလို့ မေးလိုက်တော့ မြို့ပေါ်ကွက်သစ်ထဲမှာ နေတာပဲတဲ့။ သားတို့ မရောက်ဖူးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကလေးတွေကို စားစရာပေးခဲ့ပြီး မင်းတို့ ရွာကို ပြန်သွားကြ။ အဖေလာခဲ့မယ်လို့ ဒီတော့ သားတွေက အဖေ ဘယ်သွား မလို့လဲတဲ့။ ငါ မင်းတို့အဖေကို သွားတွေ့မလို့လို့ ပြော လိုက်တယ်။ နားလည်စပြုနေတဲ့ သားကြီးက အဖေမသွားပါနဲ့ သားတို့နဲ့ ပဲ အတူနေပါ။ အဖေရှိရင် သားတို့ နေလို့ရပါတယ်လို့ မျက်ရည်လည် ရွဲနဲ့ ပြောရှာတယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား မှတ်ကြီးဗျာ ဘယ်သူ့အကြောမှ ခံတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး ကျုပ် အတန်တန်တားနေတဲ့ သားနှစ်ယောက် ကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး မြို့သွားတဲ့ကားနဲ့ ပြန်လိုက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

(၁၀)

ပထမဦးဆုံး ဈေးထဲဝင်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်က သားလီးဓားအခွန် တစ်ချောင်းကို ဝယ်လိုက်တယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်မကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ သတ်မယ်။ နောက်ပြီး ရာဇဝင်လူဆိုးလူမိုက် မှတ်ကြီးရဲ့ သားကို ခြေတော်တင်တဲ့ကောင်ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ကျုပ်ခြေနဲ့ ဆေးပစ်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြို့ပေါ်က ကွက်သစ်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရပ် ကွက်အဝင်ထိပ်က 'သုခိတာ'ဆိုတဲ့ လိုင်စင်စီ အရက်ဆိုင်ထဲကိုဝင်ပြီး အရက်တစ်လုံး မှာလိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင် လူဝဝက အရက်နဲ့အမြည်း လာ ချပေးတယ်။ သောက်ရေချိုင့် လာချပေးတယ်။ သူ့ပုံစံက သဘောမနော ကောင်းပုံရတယ်။ ဖောက်သည်အသစ် ဖြစ်ပုံရတဲ့ကျုပ်ကို ထုလိုက်တယ်။ သူက စကားပြောလည်း ပြေပြစ်တယ်။ အိမ်နဲ့ ဆိုင်ထဲ

တွဲလျက်မှာ။ အရက်သာ ရောင်းတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားအိမ်က ဟည်း နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။

“ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆေးအုန်းသီးရွာက မိသိန်းရွှေဆိုတာကို ကြားဖူးလားဗျ”

“ဗျာ ... ဘယ် ... ဘယ်သူ ... အစ်ကိုကြီး”

“မသိန်းရွှေတဲ့၊ အသားလတ်လတ် အသက်(၃၅)နှစ်လောက် ရှိတယ်ဗျာ”

သူ ကျုပ်မျက်နှာကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရက်သောက်သူများ ရောက်လာလို့ သူ့အလုပ်သမားများကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ သည့်နောက် အသံကိုထိန်းရင်း...

“သိ ... သိ ... ပါတယ် ... ခင်ဗျ”

“သူ ... အခု ... ဘယ်မှာနေလဲ ...”

“မကြာခင် ... သူ့လာပါလိမ့်မယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး လိုအပ်တာ သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ”

သူက အရက်ကုန်တော့ ထပ်ချပေးတယ်။ ကျုပ်က ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ အလကားသောက်ပါတဲ့။ သူ စေတနာနဲ့ တိုက်တာပါတဲ့။ အစ်ကိုကြီး ထမင်းစားပြီးပလားလို့ မေးတယ်။ မစားသေးဘူးဗျာလို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ယူလာကျွေးပါလေဗျာ။ ဟင်းက ဝက်သားဟင်းနဲ့ မျှစ်ချဉ် ရည်ဟင်းချဗျ။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်လည်း လည်ချောင်းထဲ ယားကျိကျိဖြစ်လာတာနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး ဒီလို ဟင်းကောင်းများ မစားရတာ ကြာပြီလားဗျာ။ အားရပါးရ စားပစ် လိုက်တာဗျာ။

စားလို့လည်း ထရော လက်လည်း သုတ်ပြီးရော ဆိုင်ရှင် ကိုချစ်စရာဆိုတဲ့လူက ဖန်ခွက်နဲ့သောက်ရောမီးပေးတယ်။ သောက်မလို့ လှုပ်

...တန်းမှာပဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပစ္စည်းအပြည့်အမောက်ပါတဲ့ ဆွဲခြင်းကြီး ဆစ်ခွင်ပြီး ဝင်လာတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်အံ့သြသွားတယ်။

“မိသိန်းရွှေ”

“ဟင် ... အစ်ကို ... အစ် ... ကို ... မှတ်ကြီး”

“ဝုန်း”

သူမဟာ ကျုပ်ကိုလည်းမြင်ရော လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကြီးကို ခွင့်ပစ်လို့ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ချ လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျစ်ကျစ်လို့။

“ဖြန်း ...”

ကျုပ်က သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးကို အားကုန်လွှဲပိုက်လိုက်တယ်။ အချိန်မှာ ဆိုင်ရှင် ကိုချစ်စရာက အစ်ကိုကြီးလွန်မယ်ဆိုပြီး ဝင်ကာလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး ကိုချစ်စရာ နောက်ဆုတ်နေပါ။ ကျုပ် နေ့ သူ့ကိုသတ်မှာ”

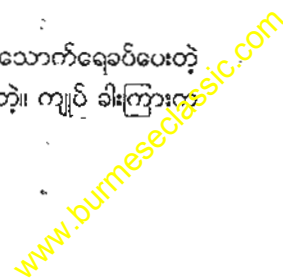
“အစ်ကိုကြီး သူ ... သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သတ်ချင်ရင် နောက်တော့ကို သတ် ... ပါ အစ်ကိုကြီးရာ ...”

ဘာဆိုင်လို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ရမှာလဲ။ ဒီမိန်းမယုတ်သတ်မှ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကိုကြီး၊ သူ ... သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ် ... ဖြစ်နေလို့”

“ဟင် ... ခင်ဗျားရဲ့ဇနီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဟုတ် ... ဟုတ်လား” ကျုပ် ပိုပြီး အံ့သြသွားခဲ့ပြန်ပြီဗျာ။

ကျုပ်ကို အရက်တိုက်၊ ထမင်းကျွေး၊ သောက်ရေခပ်ပေးတဲ့ ကိုချစ်စရာက ကျုပ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ဇနီးရဲ့ယောက်ျားတဲ့။ ကျုပ် ခါးကြားက

စားချွန်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ သိန်းရွှေက မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ အတင်
တောင်းပန်နေတယ်။ ကိုချစ်စရာကလေး သူ့ကိုသတ်ဖို့ တုန်တုန်ရိုက်
ရင်ကော့ပေးနေတယ်။

ကျုပ် အံကို ကြိတ်လိုက်ပြီး စားကိုင်လက်ကို မြှောက်
ပစ် ထည့်လိုက်တယ်။

“ဒုတ် ...”

“ဟယ် ...”

စားမြောင်က အရက်ဆိုင်ဝက သရက်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ထဲ
စူးစူး နှစ်နှစ်စိုက်ဝင်သွားခဲ့တယ်။ သည့်နောက် ကျုပ်ကုလားထိုင်ရာ
ပြန်ထိုင်ပြီး လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော့ချလိုက်တယ်။ ကျုပ်
ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတယ်ဗျာ။ ကျုပ် သိပ်ချစ်ရတဲ့မိန်းမ
မျက်နှာကို မျက်ရည်ကြားကနေ ရိုဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

(၁၁)

“အစ်ကို ... ကျွန်မလေ အစ်ကိုအချုပ်ထံ ထောင်ထဲ
ထက်နေစဉ်ကာလမှာ စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲပေါင်းစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်
ရတယ် အစ်ကို၊ ဘယ်သူ့ထံမှလည်း ချေးလို့ငှားလို့ မရဘူး။ ဘယ်သူ
ကုန်လည်း အယုံအကြည် မရှိကြဘူး။ ဘိုးလေး ကိုဘိုးအုန်း ကောင်းလို့
ဘိုးလေးနှစ်ယောက် ထမင်းစားနေရတာ၊ ဘိုးလေးကလည်း ရှိရာသူ
ထုတ်ဘူးလေ အစ်ကို၊ ကျွန်မသားလေးတွေ သူများမုန့်စားလို့ များများ
မုန့်စားရဘူး။ ရေပဲ သောက်နေရတယ်။ သူများဝတ်သလို ဝတ်စရာ
အံ့တဲ့ဘဝ နေများမကောင်းရင် ဆေးခန်းကိုမပြန်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး သူများအိမ်မှာ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်
ကံလုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် စားဖို့ မလုံလောက်ခဲ့ဘူး။ ကြာတော့ ကလေး
နှစ်ယောက်လည်း အာဟာရမပြည့်ဝလို့ ပိန်ချိုးလာကြတယ်။ နောက်ဆုံး
နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆင်းရဲနဲ့ အစ်ကိုကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး
ဝရာများ ပေးချင်လွန်းလို့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကျွန်မရဲ့ဘဝကို

မမျှော်လင့်ဘဲ သိခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီ ကိုချစ်စရာထံမှာ တစ်ညကြေးနဲ့ ပုံအိမ် ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုချစ်စရာက ကျွန်မဘဝကို ကိုယ်ချင်းစားပြီး ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ လိုအပ်သမျှ ပေးမခဲ့တယ်။ ကထေ နှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စကနေ ကျောင်းနေရေးကိစ္စများအထိ ကိုချစ်စရာက ကြည့်ရှုခဲ့တယ် အစ်ကို။

နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကိုရယ် မရှိသေးစကားကြာတော့ သံယောဇဉ် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်မ . . . တို့ . . . ကျွန်မတို့ . . . အစ်ကို အစ်ကို အစ်ကိုအစ်ကိုသိရင် သတ်မှာပဲလို့ တွက်ပြီးသားပါ အစ်ကို။ ကျွန်မ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် သေချင်လည်းသေး။ ကျွန်မကလေးတွေ ဒုက္ခ ပင်လယ်ကြောမှာ နှစ်မွန်းမှာ ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး။ သူတို့လေးတွေ ပညာမဲ့ အသိမဲ့ဘဝနဲ့ အစ်ကိုလို လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်မှာကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး။ မျှော်လင့်ချက် နည်းနေတဲ့ အစ်ကိုဘဝကိုလည်း သနား တယ်။ ကျွန်မ ပြည့်တန်ဆာဘဝ မရောက်အောင် သူ ကယ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့အမှား။ ကျွန်မရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုလို့ အစ်ကို ယူဆခဲ့ရ သတ်ပါအစ်ကိုရယ်။ အခိုက်မကို သေရပါတယ်။ သတ်ပါ . . . အစ် ကိုသတ်ခလ . . . အစ်ကိုရဲ့။

မိန်းရွှေက ကျုပ် ခူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်လှုပ်ပြီး ရိုက်ကြီးတင် ငိုနေတယ်။ မကြာ ကျုပ်ကြောင့် ကျုပ်မိုက်ပြစ်တွေကြောင့် ကျုပ်တို့ မှီခို အားထားနေကြရတဲ့ ဘဝလေးတွေ ယိမ်းယိုင်ကုန်ကြပါကလား ဒီဇာတ်လမ်းမှာ တရားခံအစစ်က ကျုပ် . . . ကျုပ်။

ကျုပ် မသိန်းရွှေ ပခုံးကို လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ညင်သာစွာ ကို လိုက်ပြီး ထခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ပါးကိုညင်သာစွာ နမ်းလိုက် တယ်။ ဒီမှာ မျက်ရည်နှစ်ချ ပေါင်းစည်းသွားခဲ့တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အနမ်းဟာ ဇနီးမယားကို တဏှာရမ္မာက်နဲ့ နမ်း

မဟုတ်ဘူး။

ကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ ဘဝလောကခံအကြားက နှမလေးကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က နမ်းလိုက်တဲ့အနမ်း။

ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကိုချစ်စရာ ဘဝကို တွန်းပို့လိုက်တယ်။ ကိုချစ်စရာက မသိန်းရွှေရဲ့လက်ကို ကြင်နာ နှလုံးကိုင်ပြီး ခူးထောက်ချလို ကျုပ်ကို ထိုင်ကန်တော့ကြတယ်။ မင်း မှီ ခိုးမြေကျပေါင်းကြပါတော့လို့ပြောပြီး ကျုပ် သူတို့ကို ကျောခိုင်းခဲ့ ခိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲမှာ ကိုချစ်စရာရဲ့ ထမင်းလုတ်တွေက ကြည့်လို။

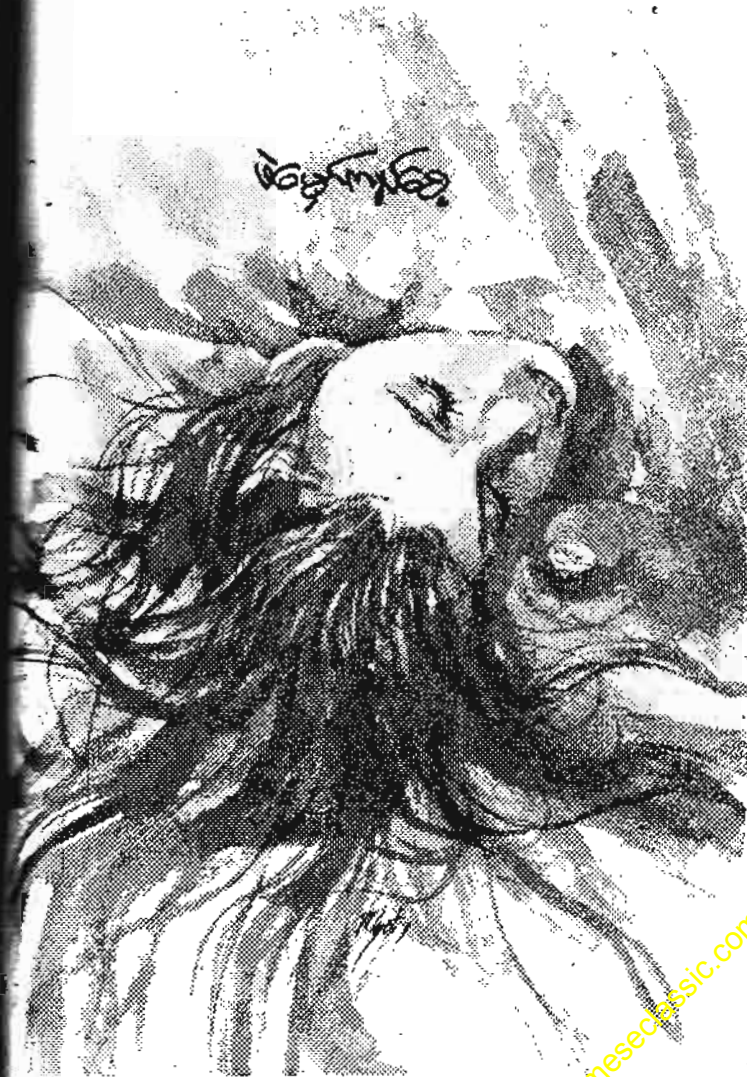
www.burmeseclassic.com

(၁၂)

အဲဒီနောက် ကျုပ် ဒီရွာမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့တယ်။ ချစ်စရာမိသိန်းရွှေကလည်း သားလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို မိဘအရင်းနှင့်မကြာစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့က အစ်ကိုကြီး မပူပါနဲ့တဲ့။ အိမ်ဦးခန်းမှာ လာထိုင်စားပါတဲ့။ ကျုပ် မစားရက်ပါဘူးများ။ အိုဇာတာကျလာတဲ့ ကျုပ် အသိပညာနည်းပါးတဲ့ ကျုပ်။ အတ္တဒေါသကြီးခဲ့တဲ့ ကျုပ်။ နေဝင်ခိုရောက်နေတဲ့ ကျုပ်။

ကျုပ်သားလေးတွေရဲ့ ဘဝအနာဂတ်ကို လုပ်အောင် မမန်တိုပေး နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ချစ်စရာတို့က ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေတာကြောင့် မြင်ရတော့ ကျုပ်ရင်ထဲက သောကမီးတောက်များအပေါ်ကို မီးငြိမ်းမိုးချလိုက်သလိုပါပဲများ။

ခုတော့ (၁၁)မီးလုံးငြိမ်းအောင် ကျုပ် သက်န်းဝတ်ဘဝ အရိုးထုတ် လိုက်ပါပြီများ။ ကျုပ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျခဲ့သူတွေကို ကျွန်ုပ်မေတ္တာ ဘာဝနာနဲ့ မျက်ရည်သုတ်ပေး ရဦးမယ်။ မငြိမ်းသေးတဲ့ သောကဒုက္ခ ပရိဒေဝမီးရှိသူများရှိရာ အရပ်ကိုသွားပြီး ကျုပ် ကျင့်ကြံလိုရတဲ့ မီးငြိမ်း မိုးတွေကို ရွာချပေးရဦး မှာပေါ့များ။ ရွာချပေးရဦး မှာပေါ့။

မိမိအဖေအမိ

မုသင်းရောင်
၂၀၀၁ ခုနှစ်-အောက်တိုဘာ

ဖဲမော်ကျပ်စေ့

ရဲဇော်တစ်ယောက် ဒီလောက်တက်ကြွနေတာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးဘူး သို့ဖြစ်၍ အေးကြည်မောင် သူ့သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ပတ်က ဒီကောင် ရဲဇော် ကြိတ်ပိုင်းချိန်ဆိုတဲ့ တစ် ဝိုင်းမှာ အကြီးအကျယ် ဖဲနိုင်သွားသည်။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုး တစ်ခါ မှ မနိုင်ဘူးသည်ကို နိုင်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့အနိုင်နှင့်ပိုင်းထဲ ခြေ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ယင်းအချိန်မှစ၍ ရဲဇော်ကို အရှုံးသမားများ ဖဲရိုက်ရန် မည်သို့ပင် စည်းရုံးသွေးဆောင်ပါသော်လည်း ရဲဇော် လုံးဝဖဲပိုင်း ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်။

အလွန်ချောမောလှပပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာအတော်အတန် ရှိသူ သူ့ချစ်သူခင်ရည်တင့်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ အနံ့သွား။ ပျော်စရာ အစုံသွား

စိတ်ကုသစ်စာ

ကောင်း သောက်ဖွယ်စားကာ ရှိကျကျ သန့်သန့်လေးနေ၍ အပြုံးနေ နေသည်။ ရှုံးခဲ့သည့် သူများကလည်း ရဲဇော်ကို ပြန်ပွဲအောင် အမျိုးမျိုးကြ တွေးနေကြ၏။ သို့သော် ရဲဇော်က လှုပ်ပါ။ ဒီလိုကောင်က ဒီနေ့ကျမှ တယ်လို ဖြစ်လာမှန်းမသိ။ သိပ်ရိုက်ချင်နေသည်။

“မင်း ဘယ်လို ချို့ကြွနေတာလဲ ရဲဇော်၊ တော်ကြာ ရထား တာလေး ပြန်ထွက်သွားရင် ထိုင်ငိုရမယ် သိလား၊ ခင်ရည်တင့်ကလဲ မင်း ဖဲကစားတာကို သိပ်သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး”

“မငိုရပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ မပွဲနိုင်တဲ့အပြင် ချမ်းသာပွဲခေးပါ လော ခဲ့လို့ကွ”

“ဘာအေးလဲ”
“ဖဲမော်”

“ဘာ ...ဖဲမော် ဟုတ်လား”

ဖဲမော်ဆို၍ အေးကြည်မောင် အံ့ဩသင့်သွားသည်။ ကြားဝေးက ကြားဖူးသည်။ မမြင်ဘူး။ မကြုံဘူး။

“မင်း ...ဖဲမော်က ဘယ်လိုစွမ်းလို့လဲ မောင်ရာ၊ ကြည့်လုပ် နော်”

“ငါ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”
သူက ပြောရင်းဆိုရင်းမှ အင်္ကျီအိတ်စိမ့်မှ ကျပ်စေ့တစ်စေ့ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သေသေရာရာ ကြည့်လိုက်တော့ မန်းဘက်ရော ခေါင်းဘက်မှာပါ ဆောက်သွားရာနှင့် အင်းကွက်ချ၍ ဂဏန်းများရော ထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်သူပါးစပ်ထဲက ရတာလို့ မင်းထင်သလဲ ငမော်”

“ငါ ဘယ်သိမလဲ ရဲဇော်ရာ”

“သင်္ချိုင်းကုန်းကကွာ၊ လူသေအလောင်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ရတဲ့

စိတ်ကုသစ်စာ

ပိုက်ဆံ၊ အဲဒါကို ဆရာမြိုင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖဲမှော်သွင်းပြီး စီရင်ပေးထားတာ။ သိပ်အရိုးတန်တယ်။ ငါနဲ့ ဆရာမြိုင်နှစ်ဦးတည်း စမ်းသပ်တဲ့အခါနဲ့ ဖဲရိုက်ကြည့်ပြီးပြီ။ ငါချည်းနိုင်တယ်။ ဆရာမြိုင်ရှုံးတယ် ကိုယ့်လူမှောင်မောင် ဒီတစ်ချို့ အပိုင်ရိုက်မယ်ကွာ။ ၁၀ သိန်းလောက်ရရင် အပိုင်အပိုင် နှပ်နေလိုက်မယ်။ မင်းက ငါ့ရဲ့လူယုံသဘော လိုက်စောင့်ရှောက်ဟုတ်လား။ မင်းအတွက် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေါ့ကွာ”

(၂)

သို့နှင့် အေးကြည်မောင်နှင့် ရဲဇော်တို့ ယခင်လူများနှင့် ချိန်းတာ ကြိတ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း လုပ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများမို့ စိတ်ချရသည်။ ဖဲဝိုင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ရဲဇော်က

“ကျုပ် ခေါင်းရင်းလက်ထိပ်က ထိုင်မယ်ဗျာ”

“မရဘူးဗျာ ကျုပ် ဦးပြီးပြီ ခင်ဗျားလက်သန်းကပဲ ထိုင်တော့”

ခေါင်းရင်းလက်ထိပ်က မရ၍ ရဲဇော် မကစားချင်သော်လည်း ဖဲဝိုင်းသို့ရောက်၍ ငွေစက္ကူအထပ်များကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖဲသမားခလားဘာနှင့် မပြန်ဖြစ်တော့။ သို့နှင့် လက်သန်းမှထိုင်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ချီးသည်အခါ ချိုးသည်။ ဝိုင်းစသည်နှင့် သူ့ဆရာ ဆရာမြိုင် စီစဉ်ပေးလိုက်သည့် ဖဲမှော်ကျပ်စေ့ကို အခြားသူများ မမြင်အောင် ပါးစောင်မှ ခုတ်ရင်းကစားလိုက်သည်။

ကိုးမိဖဲသုံးချပ် မှောက်ထားတုည့်ကို ရဲဇော်က သုံးလှည့်မကြာဘဲ အားလုံးကြည့်အပြီးမှာ ဒိုင်မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဖဲသုံးချပ်ကို ကော်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒိုင် ... ခင်ဗျားလှန်”

“လပ် ...”

“ကိုင်း ... အဘတန်ခိုးနဲ့ ပထမကိုးကွာ”

သို့ကလိုပြောရင်း ဖြောင်းခနဲ ဖဲသုံးချပ်ကို လှန်၍ ရိုက်ချလိုသည်။

“ဟာ ...”

အားလုံးပါးစပ်မှာ အသံများထွက်သွားသည်။ အေးကြည့်မော့ပို၍ အံ့သြသွားသည်။ ရဲဇော် ခင်းပြုသည့် ဖဲချပ်များကား ကုလားကောင်နှင့် ကိုး။ အင်း ... ဖဲမှော်စ၍ အစွမ်းပြုပြီထင်သည်။ နောက်တစ်လှည့်လည်း ကိုးပဲကျသည်။ ငွေပုံကြီးက ရဲဇော်ရှေ့မှာ အထပ်လိုက်ဖြင့်ဘက်ထိုးသားများက ဒီနေ့လည်း ရဲဇော်နေ့ပဲနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာဟု ပြီး ချီးကျူးကြ၏။ ဒိုင်ပင် အံ့သြနေသည်။

သို့လော် ... သုံးလှည့်ဆက်တိုက်ရပြီးသောအခါ ဖဲမှော်သိပ်မလိုက်ချင်တော့။

ဘူတစ်လှည့် တစ် တစ်လှည့်ချည်းပဲ ဆက်ကျနေသည်။ ကြာခင် ပါသမျှ ပြောင်တော့သည်။ သည့်နောက် အိမ်ပြန်၍ ငွေသည်။ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ ဟန်းချိန်း၊ နာရီ၊ ရွှေကြယ်သီးစသည့်ပစ္စည်း များ တစ်နာရီခန့်အတွင်း ထက်တက်ပြောင်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ရွှေရွဲနှစ်နေသည့် အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ပန်းပေါ်တင်ကာ လမ်းစစ်တောင်းပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မင်း ... ဖဲမှော်က ဘယ်လို ဖဲမှော်လဲ ရဲဇော်”

“တောက် ... ငါ့ဆရာတော့ ကြုံပြောသားကွာ၊ ခေါင်းရဲ”

ဆက်ထိပ်ကရမှ ရိုက်တဲ့၊ ခုတော့ ခြေရင်းလက်သန်းက ရိုက်ရတော့တစ် နိမ့်သွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွာ၊ ဟူး ...”

“အကျိုးမှ မပေးတာဥစ္စာ၊ ရပ်လိုက်ပါတော့ကွာ”

“ဘယ်ရပ်လိုဖြစ်မလဲ မောင်၊ လှေမျောရင် လှေနဲ့လိုက်ရမှာ”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုနေ့ညက အပိုင်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ အမူးသောက်ကြပြီး သူ့ဖဲမှော်ကျပ်စေ့ကို ညှာလက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ကာ ဆိုက်ကားစီး၍ အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦး မကျေပွဲနှိရန် မြချစ်ထွန်းတို့အဖွဲ့နှင့် နှိပ်လိုက်သည်။ ပြောသာ ပြောရသည်။ မြချစ်ထွန်းတို့ အုပ်စုကလည်း လှည့်ဖိရိုက်နေသည့် လူလည်လူနပ်တွေ။ ဖဲဝိဇ္ဇာတွေ။ ဒီတစ်ချိန် ရဲဇော်အဖို့ လမ်းဆေးရောက်မည်မှာ မလွဲ။

(၃)

တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီး တစ်နေ့ အေးကြည်မောင်အိမ်သို့ ရဲဇော် ရောက်ချလာသည်။

“မောင် ... ငါတို့ မြချစ်ထွန်းတို့အဖွဲ့နဲ့ ပြန်တွေ့ကြမယ် ကွ”

“ဟေ ... မင်းမှာငွေရော ရှိသေးလို့လား ရဲဇော်”

“လူမသေ ငွေမရှားပါကွာ။ ဒီမှာငွေ”

သူကပြောရင်း ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျပ်တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူအုပ်ကြီး (၃)အုပ်ကိုဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ အေးကြည်မောင် အံ့ဩသွားသည်။ ငွေစက္ကူတွေက အသစ်ကျပ်ချွတ် တွေလိုပင်။

“ဒါ ... ဒါ မင်းဘယ်က ရတာလဲဟင် ... ရဲဇော်”

“ဟား ... အိမ်ရှို ခြံရံရင် ငွေဖြစ်တာပဲဥစ္စာ။ အဆန်းလှ လို့ကွာ”

စိတ်ကုသန်စာပေ

(၄)

“ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံ”

ရဲဇော်က ခပ်တင်းတင်းပင်။ မယုံသလို ကြည့်နေကြသည်။ မြချစ်ထွန်းတို့ အဖွဲ့ရှေ့သို့ ငွေစက္ကူ အထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အထင်သေးသလို မယုံကြည်သလို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြချစ်ထွန်း တို့အုပ်စု ငွေစက္ကူအထုပ်ကြီးကို မြန်းစားကြီး မြင်လိုက်ရသောအခါ သူတို့ အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့ဩလေး စားဟန်နှင့် ချက်ချင်း မျက်နှာချိုသွေးကြ လေတော့သည်။

စိတ်ကုသန်စာပေ

“ရဲဇော်ကြီး ကလဲကွာ၊ မင်းတို့ချမ်းသာမှန်း တတ်နိုင်မှန် သိပါတယ်ကွာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ရဲဇော်က ငွေရှာတော့ မြန်တယ်ဟေ့၊ ကြိုက်သွားပြီကွာ”

“ဒါပေမယ့် ငါလက်ထိပ်နေရာက နေရမှ ကစားမယ် ကိုယ် လူတို့”

“လက်ထိပ်ကနေတင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တာဝတိံသာ ထိပ်က နေ တက်ရိုက်ချင်လဲ ရိုက်ပါမောင်ရာ၊ အပွင့်ကောင်းမှ ငွေဖြစ်မှာဥစ္စာ မဟုတ်လားဟေ့၊ ထွန်းဝကြီး”

“ရက်စ် ... အောရိုက်ထံ”

“ဟား ... ဟား ... ကိုင်း စကြစို့ အချိန်တွေ နှမြောစရာကြီးရယ်”

အားလုံး ဒိုင်းရယ်ကြပြီး အိမ်ရှင်ချပေးသည့် ဘီယာဗူးများကို ဖွင့်၍သောက်ကြသည်။ ဒိုင်က ကုလားဖန်ထိုးပြီး ဖဲထုပ်ကို ပန်းကန် ဖေါ်တင်လိုက်သည်။ ရဲဇော်က စ၍ချိုးလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ ရဲဇော် အတင့်ရဲနေပါကလား။ သူ့ဆောင်နေကျ ဖဲ မော်ကျပ်စေ့ကိုတောင် ပါးစပ်မှာမင့်ဘဲ ကစားပေးသည်။ ဇက်နွဲ့ ... အင်္ကျီအိတ်ထဲများ ထည့်ဆောင်ထားလေရောသလား။

သို့မဟုတ် ...။

သူ့ဖဲမော်၊ သူမယုံတော့၍လား။

ပထမဦးဆုံး အဖွင့်မှာပင် ရဲဇော် ကုလားသုံးကောင်ကျသည်။ ဒိုင် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ ဒုတိယ အလှည့်ကျတော့ ဒိုင်က ကိုးကျ သည်။ သို့သော် ရဲဇော်ကံကို သူတို့လိုက်မမီ။ ဖဲခင်းပြလိုက်သောအခါ ရဲဇော်က သုံးသုံးလုံး။ ဓာတ်ယံအလှည့်။ ဒိုင်က စိတ်ညစ်သံနှင့် အော် လိုက်သည်။

“သုံးပြန်”

သုံးပြန်လို့ ဒိုင်က အော်လိုက်တော့ ရဲဇော်က လန်ဒန်စီးကရက် ခိုရင်း ဒူးနံ့၍ ဖဲသုံးချပ်ကိုလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ ...”

“နှစ်ပေါက်၊ သေ ... သေ ...”

“တောက် ... တစ်ပွင့်ထဲကွာ”

နှစ်ပွင့်ကျပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ရဲဇော် ဖဲစသေလိုက်သည်မှာ ခွဲ သိမ်းသည်အထိ ဖြစ်ပေသည်။ ရဲဇော်ယူလာသည့် ငွေစက္ကူအထပ်ကြီး သည် ယခုအခါ အပြန်လမ်းစရိတ်အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ လူလည်း ချွေးအိုင်ထဲ နစ်နေသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ် ဘဲလဲတီး သံပေါ်လာ၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်ဘောဘီက အကောက်ကောက် ဧည့်ခံရာမှာ လတ်တရက် ထသွားပြီး ဘယ်သူလဲဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အပြင်မှာ အစောင့်ချထားသည့် စိန်ကုလားက အသံတုန်တုန်နှင့်။

“ကျွန်တော်ပါ အင်း၊ တံခါးခဏဖွင့် ... ဖွင့်ပေးပါ”

ဒေါ်ဘောဘီက တံခါးဂျက်ကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ ...”

“ရဲ ... ရဲ ... ရဲတွေဟေ့”

“ဟေ့ ... အားလုံးငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေနော်”

သူတို့အားလုံး ပြေးချိန်မရတော့။ ရဲများနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ ဖတ်ခြည်းဝင်ရောက်လာပြီး ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်များမှာ ပိတ်ဆို့လိုက်ကြ သည်။ ၎င်းနောက် သက်သေခံပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ စာရင်းသွင်း ရေးမှတ်ကာ အားလုံးကို ရဲစခန်းသို့ခေါ်သွားကြသောအခါ လောဘနှင့် မျှော်မြူးနှစ်မွန်းခဲ့ကြသည့် ဝိသမလောဘသားများ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင် အိလာလေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ကျွန်တော်က အလုပ်များနေတာ ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါတော့မလဲ”

အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်က သူ့ကိုကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်

“မခင်ရည်တင့် အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်မလာခဲ့ဘူး
ရဲဇော်”

“ဒို့ပြင် သွားချင်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

“သူ့အမျိုးတွေက ခင်ဗျားနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်လို့ ထင်နေ
တယ်”

“ဟာဗျာ ...ကျုပ် သူ့ကိုခိုးဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ့်အလုပ်

ကိုယ်မအားပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ စုံစမ်းကြည့်တော့ မခင်ရည်တင့်ဟာ ခင်
ဗျားနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက သေသွားခဲ့တာပဲဗျ”

“ဗျာ ...ခင် ...ရည် ...တင့် .. ခင်ရည် တင့် ..သေ

တာပြီ ဟုတ်လား”

ရဲဇော်မှာ သူ့ချစ်သူ သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့် စကားများကို
ကြား လိုက်ရ၍ အသံများတုန်ခါလျက် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အခု ... ကျုပ်တို့ လူသတ်သမားကို စုံစမ်းနေတယ်၊

ခါနီးပါပြီ”

“သူ ...သူ ဘယ်လို အသတ်ခံရတာလဲဟင် .. ဟင်”

“ခင်ဗျားချစ်သူ ကံဆိုးရှာပါတယ်ဗျာ၊ လည်ပင်းညှစ်သတ်
ခံရ တဲ့အပြင် ပါသမျှ လက်ဝတ်လက်စားအားလုံးကို လူသတ်သမားက

သူ သွားပြီး ကျင်းချိုင့်တစ်ခုထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေ၊ အမှိုက်တွေနဲ့ ဖုံးဖိပြီး
ချုပ်နှောင်ထားခဲ့တယ်”

“ဆို ...ရက်စက်လိုက်တာဗျာ ...တောက်”

(၅)

“ခင်ဗျားနာမည် ရဲဇော်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်က ရဲဇော်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မခင်ရည်တင့်က သမီးရည်းစား မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ...ကဲ့”

“ခင်ဗျားနဲ့ မခင်ရည်တင့်နဲ့ ဘယ်နေ့က နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့လဲ”

“အခုတလော အလုပ်များနေတာနဲ့ မတွေ့တာကြာပါပြီ

ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဥရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက် ၁၀နာရီက

ခင်ဗျားနဲ့ မခင်ရည်တင့် တွဲသွားတာကို မြင်တဲ့သက်သေရှိတယ်

ကိုရဲဇော်”
ရဲဇော်မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွား၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဖဲမော်ကျပ်စေ့တစ်စေ့ ရှိတယ်နော်”

“ခင်ဗျာ ...ဘယ်သူပြောလို့လဲဟင်”

“ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်ချင်း အေးကြည်မောင် ပြောပြလို့ပါ။ ရှိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ရှိပါတယ်”

“အခု ရှိလား”

“မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ ဘယ်နားကျပျောက်ခဲ့လဲ မသိပါဘူး”

“အေးပေါ့လေ။ ခင်ဗျားက အလုပ်များသူကိုး။ အဲဒီ ဖဲမော်ကျပ်စေ့ကို ဆရာမြိုင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို လုပ်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီ ဖဲမော်ကျပ်စေ့ကို ယုံကြည်ပြီး ခင်ဗျား ဖဲကစားခဲ့လိုက်တာပဲ။ ပထမအကြိမ် ကြိတ်ပိုင်းတုန်းက နိုင်ခဲ့တဲ့ ငွေငါးသိန်းကျော် ပြောင်ခဲ့တာမှန်ရဲ့လား”

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မကျေပွဲ ထင်ခဲ့ဖို့ ခင်ဗျားအခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားပြီး ငွေရှာခဲ့တယ်။ အဲဒီငွေလည်း မနေ့က ဖဲပိုင်းမှာ ရှုံးခဲ့တာပဲ။ ထူးခြားတာက အဲဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားယုံကြည်ကိုးစားခဲ့တဲ့ ဖဲမော်ကျပ်စေ့ကို အားမပေးတော့ဘူး”

ရဲဇော်မှာ တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြနေသည့် အမှုစစ်အရာရှိ မျက်နှာကို ဝင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှုစစ်ဒုရဲအုပ်ကလည်း သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ ကိုရဲဇော်၊ ခင်ဗျားအလိမ်အညာခံလိုက်ရတာပဲဗျာ”

“ဗျာ ...ကျွန်တော် အလိမ်အညာ ခံလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲဇော်၊ ခင်ဗျားကို ဖဲမော်ကျပ်စေ့ စီရင်ပေး

ဆို ဆရာမြိုင်ဆိုတာ နာမည်ကျော် လူလိမ်မျက်လှည့်ဆရာ တစ်ယောက်ပဲဗျာ။ သူဟာ အခု ခင်ဗျားနဲ့အတူ အဖမ်းခံထားရတဲ့ ဖဲထမား ပြုချစ်ထွန်းဆိုတဲ့ ထွန်းဝတီအုပ်စုဝင် လူလိမ်ပဲ။ ခင်ဗျား ပထမဆုံးနိုင်ထားတဲ့ ငွေငါးသိန်းနဲ့ နှစ်နေတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့မြို့ဆွယ်လို့မရဘူး။ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာမြိုင်ဆိုတဲ့ လူလိမ်ကို ငွေပေးပြီး ခင်ဗျားကို ဖဲမော်ကျပ်စေ့နဲ့ အယုံသွင်းခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ဆရာမြိုင် ဖဲမော်အစွမ်းသိချင်လို့ ဖမ်းသပ်ကစားတော့ ခင်ဗျားချည်းနိုင်တာလဲ လူလိမ် မျက်လှည့် ဆရာမြိုင်က ဖဲ ဆင်အနွှဲပေး ကစားပြလိုက်တာပဲ။ ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်က နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကို အဟုတ်မှတ်လို့ အထင်ကြီးပြီး အပြုကြံဖို့ ခင်ဗျားဟာ ဖဲပိုင်းမှာ ဖဲမော်ကျပ်စေ့ ငုံ့ပြီး ကစားခဲ့တာကိုး။ ဒီမှာ နှစ်ချီသုံးချီ ဟိုးနဲ့ ကုလား သုံးကောင်ကျအောင်လို့ ဖဲပိဇ္ဇာတွေက ဖဲလိမ်ချိုးပြီး ခင်ဗျားကို မက်လုံး တစ်ခု ပေးလိုက်တာပဲ။ တကယ်က ခင်ဗျားကို သူတို့အားလုံး ဖဲလိမ်ရိုက် ပြီး ပြောင်အောင်လုပ်စားကြတာ။ ငွေကုန်တော့ ခင်ဗျားငွေထပ်ရှာတယ်။ ခေါင်းရင်းလက်ထိပ်က မထိုင်လို့ ဘာညာ ဆိုတာကလဲ ပြီးလုံး လိုနဲ့လုံးတွေပဲ။ ဒုတိယအကြိမ် ငွေရတော့ ခင်ဗျားမှာ ဖဲမော်ကျပ်စေ့က ပါမလာခဲ့ဘူး”

အမှုစစ် ဒုရဲအုပ် ရှင်းပြချက်များကို ကြားရသောအခါ ရဲဇော်မှာ ချည်းရလွန်း၍ မေးကြောများ တင်းကြွလာတော့သည်။ အသံပြည်အောင် ဆိုက် ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ရှုံးမည်းမည်းနေတဲ့ လူပဲလေ။ ဖဲမော်ကျပ်စေ့ မပါပေမယ့် ခင်ဗျား ဖွန်နေပြီဥစ္စာ၊ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းကစားတယ်။ ရှုံးတာပဲ။ ဒီမှာ ...”

အမှုစစ်အရာရှိက သူ့အကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်၍ အညွှန်ပစ်ချလပေးလိုက်သည်။

“ခွါဗ် ...”

ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမြိုင်စီရင်ပေးလိုက်သည့် ဖဲမှော်ကျပ်စေ့ သူ့မျက်လုံးများ ကျယ်သွားခဲ့သည်။

“အဲဒီ ဖဲမှော်ကျပ်စေ့ ခင်ဗျားဘယ်မှာ ကျပောက်ခဲ့သလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း ... မ ... မသိဘူး”

ရဲဇော်အသံများ တုန်ရင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက် များမှာလည်း တုန်ခါနေသည်။ ချွေးသီးအချို့က နဖူးပေါ်မှာ အချိန်အခါ မဟုတ် ရုတ်ချည်းသီးပွင့်လာသည်။ အမှုစစ်အရာရှိက မူပျက်လာသည့် သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲတင်းတင်းစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ပြောပြန် သည်။

“ကိုရဲဇော် ... ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူ မခင်ရည်တင့်ကို ဘယ်သူ သတ်သလဲ သိလား”

“မ ... မသိပါဘူး ... ခင်ဗျာ”

“မခင်ရည်တင့်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့တရားခံက သူ့ရဲ့ ချစ်သူ ခင်ဗျားပဲဗျ”

“ဗျာ ... မ ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ခုခံနေတာလဲ၊ ကျွန်ုပ် ... ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ချစ်သူ .. ကျွန်ုပ် ယုမည်မိန်းမကို ဘယ်လို သတ်ရက်မှာလဲဗျာ သတ်ရက်မှာလဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်မယ်သူပဲကို။ ဒီမှာ ခင်ဗျားဖဲခွံ့လို့ ငွေသိပ်လိုနေတယ်၊ အိမ်ပေါင်ရအောင် အိမ်က ခင်ဗျား ပိုင်အိမ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငွေလွယ်လွယ်ရဖို့နည်းကို ကြံစည်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မခင်ရည်တင့်ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိုပြန်လာတယ်၊ လေညင်းခံရအောင်ဆိုပြီး မြစ်ခိပ်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီနောက် အကြံမာမာပီပီ သူမကို လည်ပင်း ညှစ်သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဖြုတ်ယူတယ်၊ လူကို ပြစ်က်တတ်ဆန်း လက်စ

ဗျာကခဲ့တယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ကိုရဲဇော် ဒါ ဘယ်သူ့ဆွဲကြိုးလဲ”

အမှုစစ်က ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါင်း ဦးပုံပါ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးမို့ သူ ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်။

“ဒီဆွဲကြိုးက သေသူရဲ့ ဆွဲကြိုးပဲ၊ ဒီဆွဲကြိုးကို ခင်ဗျား ကြာ ပေးတေးနေ့က (- - -) အပေါင်ဆိုင်မှာ ငါးသောင်းနဲ့ ပေါင်ခဲ့တာ၊ ဗျာတို့ စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ပိုသေချာတာက ဒီဖဲမှော်ကျပ်စေ့ပဲ၊ ဒီကျပ်စေ့ ဗျာတို့ဘယ် က ရခဲ့သလဲ သိလား”

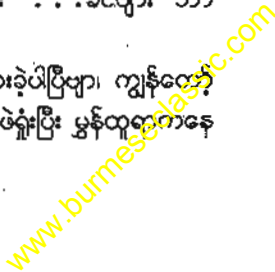
ရဲဇော် လုံးဝမလှုပ်။

“သေသူရဲ့အလောင်းကို ဖော်လိုက်တော့ သေသူရဲ့ လည်ပင်း ဆောက်က ရတာပဲ၊ ခင်ရည်တင့်ကိုသတ်ပြီး မြှုပ်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား နိတ်ထဲက လျောကျကျန်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ... ခင်ဗျားသူငယ် နှင်း အေးကြည်မောင်ကပြောတော့ ဖဲကစားတဲ့နေ့က ခင်ဗျား ဖဲမှော် ဗုဒ္ဓစေ့ ပါမလာဘူးတဲ့၊ ကံ ... ခင်ဗျား ငြင်းချင်သေးလား”

ရဲဇော် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားခဲ့သည်။

“ပိုနိုင်လုံအောင် မျက်မြင်သက်သေပြရင် ခင်ဗျားသူ့ကို သတ် ကျင်းထဲမြှုပ်နေချိန်မှာ တောထဲကို ထင်းခွေလာကြတဲ့ လင်မယားနှစ် ယောက်က မြင်ခဲ့တာပဲ၊ ကနဦးက ကြောက်လို့၊ အမှုပတ်မှာစိုးလို့၊ ပြောပြခဲ့ပေမယ့် ရက်စက်ယုတ်ကမ်းတဲ့ သတင်းကို ကြားလဲကြားရော၊ ဒါ့ထက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့၊ ရဲစခန်းကို ကိုယ်တိုင်လာ ရင်ဖွင့်ကြ တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ တတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်တော့ သူပါပဲလို့ ချက်ဆိုကြတယ်၊ အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားဝတ်ခဲ့တာ ဂျင်းအင်္ကျီအပြာနုနဲ့ ဆောင်းဘီရည် ဖိနပ်ရောင် ပါတဲ့ခင်ဗျား၊ ကိုင်း ... ခင်ဗျား ဘာ ပြောချင်သေးသလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... မှား ... မှားခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်ချစ်သူကို သတ် ... သတ်မိပါတယ်၊ ဖဲခွံ့ပြီး မွန်ထုဇာကနေ

မိုက် မိတာပါ။ ဆရာ ... ကျွန်တော် သိပ် မိုက်ကန်းတယ်။ ကျွန်တော် လူမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ကြီး စင်ပို့ ... ပိုကြပါဗျား ချချက်ချင်း ပိုကြပါတော့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ရဲဇော် စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်၍ ချိုးပွဲချင်သည်။

“ကြီးစင်ကို ကျွန်တော်တို့ ပို့လိုမရဘူး ကိုရဲဇော်။ ခင်ဗျားရဲ့ မိုက်ပြစ်အတွက် ခင်ဗျားကို တရားရုံးက စီရင်ပြီးရင် သင့်လျော်တဲ့ အပြစ် ဒဏ်ချမှတ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တရားသူကြီးတစ်ဦးဆီကို ခေါ်သွားပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား လက်ခံပါသလား။”

သူ - ခေါင်ညိုဝင်းလိုက်သည်။ မျက်ရည်ပေါက်များက သူ့ပါးပြင် မှာ တွဲလဲခဲ့။ အချို့သော မျက်ရည်များက စားပွဲပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ သူ့ပေါင် ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်သူရဲ့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေသည့် မျက်နှာ၊ ငွေစက္ကူ၊ ဖဲပွင့်၊ ဆရာမြိုင်၏ ဖဲမှော်ကျပ်စေ့၊ ဖဲပိစ္စာလူလိပ် မြချစ်ထွန်းတို့၏ မျက်နှာများ တစ်လှည့်ညီ ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်သီးနှစ်ခု ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

အံကြိတ်သော်လည်း ..

သွားပဲ့ကြွေရုံမှတစ်ပါး လွန်ခဲ့ပါပြီ ... နှောင်းခဲ့ပါပြီ။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှခင်း
၂၀၀၂ ခုနှစ် - ဇူလိုင်

Handwritten signature and date: ၂၀၀၂ ခုနှစ်

ကျီးဝဲကျွန်းပေါ်က လူသတ်မှု

မိမိစခန်းမှာ တာဝန်ကျနေစဉ်(. . .) အနောက်ရပ်ကွက်၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဟင်မောင်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး ရေးကြီးသုတ်ဖျာဖြင့် ရောက်ချ လာသည်။

“ဘယ်လို အရေးပေါ်လာလို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အရေးကြီးတယ် ဆရာညို၊ . . . ပဲခူးမြစ်၊ ကျီးဝဲကျွန်း ပေါ်မှာ မြေမြှုပ်ထားတဲ့ လူသေအလောင်းတစ်ခု တွေ့လာလို့ လာအ ကြောင်း ကြားတာ”

“ဗျာ . . . ကျီးဝဲကျွန်းပေါ်မှာ ဟုတ်လား၊ ယောက်ျားအလောင်း လား၊ မိန်းမအလောင်းလား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး ဆရာညို၊ ဒီကောင် ထွန်းခင်ရယ် ပိုက် တန်းချည်ရင်း သူ့ခွေးနဲ့ ကျီးဝဲကျွန်းပေါ် တက်နားနေတုန်း ခွေးက

ပိတ်ကုသစ်စာ

သူ့က သွားနေရာက ကျင်းတစ်ကျင်းကို ယက်နေပြီး မသင်္ကာစရာ ဆောင်သံလည်း ကြားနေတာနဲ့ သွားကြည့်လိုက်တော့ မြေကျင်းထဲကနေ ယောင်းနေတဲ့ လက်တစ်ဖက်ပေါ်နေတာတွေ့တာနဲ့ အမြန်ပြန်ချလာပြီး တွန့်တော်တို့ကို အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ သွားကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ခင်၊ ဆရာတို့ စခန်းကို သတင်းလာပို့တာပဲ”

သို့နှင့် ဦးစွာတွေ့ခဲ့သည့် တံငါသည်ရေလုပ်သား ထွန်းခင်ဆို သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တွေ့ရှိချက်အကျဉ်းကို ဦးနယ် မှူးထံသို့ အစီရင်ခံလိုက်ပြီး ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ပထမသတင်းပေး ပိုင်ကြား ချက်ကို ရေးသွင်းမှတ်ယူလိုက်သည်။

ရင်းနောက် ဒုရ်အုပ်စုံကြည့် နယ်တိန်းတပ်ကြပ်မြင့်စိုး အပါအ စင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ မှုခင်းတတ်ပုံဆရာ ဦးဇော်ဇေပါခေါ်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်အောင်ကြီး တို့အဖွဲ့ကို လိုက်ပါစေလျက် အလောင်းတွေ့ရှိရာ ကျီးဝဲကျွန်းသို့ အမြန်ထွက်လာလိုက်ကြသည်။

ကျီးဝဲကျွန်းသည် သန်လျင်ဘက်ကကြည့်လျှင် သင်္ဘောဆိပ် မျက်နှာစာရှေ့ ပဲခူးမြစ်ပေါ်မှာရှိသည့် သောင်ထွန်းနေသည့် ရေပေါ် ကျွန်းငယ် ဖြစ်သည်။ သန်လျင်တံတားပေါ်မှကြည့်လျှင် အထင်းသား မြင်နေရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သောင်ထွန်းနေရာမှ ကျွန်းဖြစ် နေခြင်းဖြစ်၏။ ရေကျလျှင် နားနေချင်စဖွယ်ဖြစ်၏။ အနီးအနားမှာ ပိုက်တန်းကြိုးတန်းသူများနှင့် တံငါ လှေသမားတို့ အလျဉ်းသင့်သလို နားခိုရာ ကျွန်းလေးလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ တံငါသည်များ စားသောက်ခဲ့သည့် အစားအစာ များကို စွန့်ပစ်ကြတိုင်း ကျီးကန်းများက ဝဲယုံရောက်ရှိလာပြီး စားသောက် ကြသဖြင့် အချို့က ခပ်လွယ်လွယ်ဖြင့် ကျီးဝဲကျွန်းဟု ခေါ်လိုက်ရာမှ ဤနာမည်တွင် သွားခဲ့သည်။ ဒုရဲအုပ်ကိုညိုတို့ ရဲမော်တော်သည် ကျီးဝဲကျွန်း အခြေသို့ ဆိုက်ကပ်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်မှာ ကျီးကန်း များနှင့် လင်းတအချို့ ဝဲယုံနေကြသည်။ လင်းတများ ဤဝန်းကျင်မှာ မမြင်ရတာကြာခဲ့ပြီ။ ခုမှပဲ သူတို့ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည် ...

လူသေအလောင်းမြှုပ်ထားသည့် နေရာကား လမုပင်နှစ်ပင် အကြား ကျင်းဟောင်းမှာ ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့က အနီးမှာ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိ၏။ အလောင်းကိုစတွေ့သည့် ခွေးနက်ကလေးသည် ပြန်ပါလာခဲ့သည်။ ခွေးကလေးက သူ့သခင်နံ့သွားမှ ဟောင်နေခဲ။

ညိုတို့ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက တော်ယုံလူဆို လိပ်ပြာလွှင့်ချင်စရာ၊ နှစ်သင်းစပြုနေသည့် ဘယ်လက်တစ်ချောင်းသည် မှောက်ခုံပေါ် နေသည်။ အနေအထားက စနစ်တကျမြှုပ်သည့် လက္ခဏာမဟုတ်၊ ဆိုက်ကရိုက် မြှုပ်ထားသည့်သဏ္ဍာန်၊ မြေပုံပေါ်မှာ သဲမြေ၊ နွန်းမြေနှင့် ခပ်ဆွေး မြေစာများပါ ရောပြွန်းနေသည်။ အနံ့လည်း အနည်းငယ် ချွတ်နေသည်။

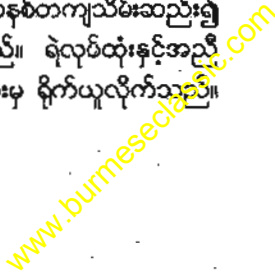
သို့နှင့် ပါလာသူများ အကူအညီ၊ မှုခင်းကျွမ်းကျင်သူများ အကူအညီနှင့် အလောင်းကို ဖော်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ချစ်လွန်းပါလား။”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက ပွယောင်းစပြုနေသည့် အလောင်း၏ မျက်နှာ ကို ဝဲယုံကြည့်၍ပြောလိုက်တော့ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များကပါ ဝိုင်း၍ ထောက် ကြသည်။ သေသူသည် အင်္ကျီအပြာလက်တိုနှင့် ပုဆိုးအညိုကွက်ကို ခပ်ထားသည်။ အသက်ခန့်မှန်းမှုအရ (၃၀)ခန့်ရှိသည်။ တုတ်တုတ်ခိုင် ခိုင် ဆံပင်ကုပ်ဝဲအရှည်နှင့်။

ဝဲဘက်ရင်အုံဝန်းကျင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တစ်ပိုက်မှာ သွေးကွက်များ ထွေရပြီး အချို့သွေးများက ခဲနေသည်။ အလောင်းမြှုပ်သည့် ကျင်း အတွင်းမှ သဲလွန်စသက်သေခံပစ္စည်း ရလိုခြင်း၊ ဂရုတစိုက် ရှာလိုက် သောအခါ မြေကြီးများနှင့် ရောလုံးနေသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးလေးတစ်ထည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကလေး၏ အလယ်မှာ လက်ညှိုးလုံးခန့် ဖီးလောင်ပေါက်တစ်ခုရှိ၏။ ဆက်လက်၍ ရှာလိုက်သောအခါ သေသူ၏ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု၊ ဤသို့ကြည့်လိုက်တော့ အပြာရောင် ကော်ကြယ်သီးတစ်လုံး။

တွေ့ရှိ သက်သေခံပစ္စည်းများအား စနစ်တကျသိမ်းဆည်း၍ ခုံခံ စာရွက်မှာ ဖြည့်စွက်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ရဲလုပ်ထုံးနှင့်အညီ ခုတ်တမ်း တင်တုတ်ပုံများကို ရှုထောင့်အသီးသီးမှ ရိုက်ယူလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်လက် စူးစမ်းလေ့လာလိုက်သောအခါ အလောင်း
မြှုပ်သည့်နေရာနှင့် ပေ (၂၀)ခန့်အကွာ မြေပြင်မှာ နီရဲသော သွေးကွက်
များနှင့် သွေးစက်လမ်းကြောင်းအချို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လက္ခဏာ
ပုံသဏ္ဍာန်အရ ဤနေရာမှာ အချင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒဏ္ဍတ်တိုက်ခတ်
ယူကာ အလျင်အမြန် မြှုပ်ခဲ့သည် ပုံ။ ကိစ္စဝိစ္စများပြီးစီးသည်နှင့်
အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့ရန် စီစဉ်လိုက်၏။ စခန်းကိုရောက်တော့
မိမိတွေ့ရှိစစ်ဆေးချက်များအား မြို့နယ်မှူးထံ အစီရင်ခံလိုက်သည်။

သေသူချစ်လွန်းကား (...) အနောက်ပိုင်းမှ ရေ လုပ်သား
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သား တစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခုနေရာ၌
အငှားလာနေကာ ပိုက်ချ၊ ကွန်ပစ်၊ ငါးများတန်းချလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေ၍
စီးပွားရေးအခြေအနေ မဆိုးလှဟု သိရသည်။ အိမ်ငှားသည့် အိမ်ရှင်၏
အဆိုအရ ချစ်လွန်း ပြန်မလာသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ရှိပြီဟု ဆိုသည်။
ချစ်လွန်းသည် အရက် အလွန်ကြိုက်သူ၊ စန်းလည်းပွင့်သူဟု သိရသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝေဖန် တီးတိုးစကားများအရဆိုလျှင် သူသည် အ
နောက်ပိုင်းမှ လင်ရှိမယား တစ်ယောက်နှင့် မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေသည်ဟု
ဆိုကြသည်။ ဆက်လက်၍ စုံစမ်းကြည့်တော့ ထိုအမျိုးသမီး၏အမည်မှာ
မစောနန်းဟု သိရသည်။

အမျိုးသမီးကတော့ အသား မဖြူမညို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က
အလွန်လှသည်။ ပါးပေါ်မှ စပယ်တင်မဲ့နှင့် ညှို့အားတော့ ကောင်းသည်။
(...)ဈေးမှာ ငါးရောင်းသည်။ သူမရဲ့ ယောက်ျားကလည်း တံငါလှေသမား
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမည်က ဖိုးဖဲ၊ ဖိုးဖဲနှင့် ချစ်လွန်း သည် အရင်းနှီးဆုံး
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သည်။ ဖိုးဖဲကား ဖဲလည်း ရိုက်သည်။ အရက်လည်း
သောက်သည်။

စောနန်းက ချစ်လွန်းဖမ်းဆီး၍ရသည့် ငါးမှန်သမျှကို ဒိုင်ခံ
ဖောက်သည်ယူသည်တဲ့။ ဤကဲ့သို့သော မမျှော်လင့်ဘဲ သီလွန်စတစ်ခု

ပြန်သည်။

ထို့အပြင် ချစ်လွန်းသည် မသေခင် သုံးရက်က ဘာသိန်းအောင်
နီသူနှင့် အရက်ဆိုင်မှာ စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူ၍လည်း သတင်း
မရှိခဲ့သည်။

မြို့နယ်ဆေးရုံကြီးမှ မှုခင်းဆရာဝန်၏ ဆေးစစ်ချက် အစီရင်ခံ
အရ သေသူသည် လွန်ခဲ့သည့် (၄၈)နာရီခန့်က စူးရှချွန်ပြားသည်
ခက်နက်နှင့် ဝဲဘက်ရင်ညွှန်သို့ တစ်ချက်၊ ဝမ်းမိုက်သို့ နှစ်ချက်၊
နှိုးသွင်းခံခဲ့ရပြီး ၎င်းဒဏ်ရာများနှင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပွဲချင်းပြီး
ဆဆုံးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဒဏ်ရာ၏လက္ခဏာမှာ ပက်လက် အနေ

www.burmeseclassic.com

အထားရှိနေစဉ် သေသူ၏ဝဲဘက်မှ အားစိုက်၍ ထိုးလိုက်သည့်အထိရာ နှလုံးကို ထိသွားခဲ့သည်ပြင် ဝဲဘက် (သို့) သန်ရာဘက်သို့ လက်နက် ဆွဲချလိုက်သဖြင့် ဝဲဘက်သို့ စုတ်ပြဲ စိုက်ခဲ့သည့် အထိရာလည်းရှိသည်။ စစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်းအရ သိရသည်။ ထို့အပြင် မသေမီ လူးလွှဲ သတ်ပတ်သည့်လက္ခဏာများ တွေ့ရှိခဲ့ချပြီး သေသူ၏ ပါးစပ်အတွင်း အမွှေးပါသည့် အသားစတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း ဆေးစစ်ချက် ဖော်ပြထား၏။

၎င်းအသားစနှင့် အမွှေးကား ...

“မင်းနဲ့ သေသူချစ်လွန်းနဲ့ အင်္ဂလိပ် ၂၃၇၇၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ (၄)နာရီက ပိတောက်ဝါစားသောက်ဆိုင်မှာ စကားများ ရန်ကြဲကြဲတယ်လို့ ကြားသိရတယ် ... အဲဒါ ဟုတ်သလား”

သည်အမေးစကားကြောင့် ဘသိန်းအောင် မျက်စေ့မျက်နှာများ မျက်နေသည်။ ဘသိန်းအောင်ဆိုသည်ကလည်း အရက်သမား၊ ဖဲသမား လူရှုပ်၊ လူပုံက အသားဖြူဖြူ မှန်တေတေ စကားပြောလျှင်ဘုကျား ကျစ်ကန်ကန်၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း။

“ပြောလေကွာ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ဖြစ်ကြတာလဲ”

“သူက ... ကျွန်တော့်ကို လူကြားသူကြားထဲမှာ သူ့ဘဝ ဘိန်းစား အချောင်လိုက်စားနေတဲ့ကောင်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကလည်း မင်းလို ဒု၊ သ၊ န၊ သော၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရာက ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ပြီး စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ်ကြတာပါ ခင်ဗျာ”

“အဲဒီနေ့က မင်း ခံလိုက်ရတယ် ... နဖူးပေါက်သွား တယ် အဲဒီအတွက် မင်း ပြောလိုက်တဲ့စကား မင်းမှတ်မိရဲ့လား ဘသိန်းအောင်”

ဘသိန်းအောင်က ထိုအမေးကို လုံးဝပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ကြောင် ညီညီကာ နှုတ်ခမ်းများတုန်နေသည်။

“ပြောလေကွာ ... မင်း မပြောရင် မျက်မြင်၊ ကြား၊ သိ ကို ငါတို့ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ရမလား”

“ပြောပါမယ် ဆရာ”

“ပြော ...”

“မင်း ... ထမင်းဝအောင်စားထား၊ ချစ်လွန်း ... ဆိုတဲ့ စကားလား”

ဒုရဲအုပ်ကိုညှိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ခွေးများပြန်နေ သည့် ဘသိန်းအောင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ခံဆွဲတဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်၍ သူ့ရှေ့မှာ ချပြလိုက်သည်။ ပစ္စည်းက ခိုင်လွန်ကော်ကြယ်သီး အပြာရောင်တစ်လုံး ကြယ်သီးက သာမန်အကျိုး ခြယ်သီးထက် ကြီးသည်။ လက်မ လက်သည်းခွဲခန့်ရှိသည်။

“ဒီကြယ်သီးတစ်ပြီး ဝတ်ထားတဲ့လူကို မင်း မြင်ဖူးသလား ဆသိန်း အောင်”

ဘသိန်းအောင် ချက်ချင်းလိုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တစ်ခါ ကိုညှိက ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သော အလယ်မှာ ခေါင်ပေါက်ပါသည့် မျက်နှာသုတ်ပေါ အသေးလေးကို သူ့ရှေ့မှာ ခင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းရှင်ကော၊ မင်းတို့က ဖဲသမားဆိုတော့ မြင်ဖူးမိမှာ ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မကြာခဏ မြင်ဖူးပါတယ်”

“ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲကွ”

“...”

“မင်းရဲ့ ပါတနာမဟုတ်လား”

● မော်ဂျီဇ် (သန်းဖျဉ်)

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆ ... ဆရာရယ်၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ ခင်ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကိုညိုကပြောရင်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်သည်။ ဘာသာအောင် ထပြေးရမလိုလို၊ ငိုရမလိုလို၊ ရောယောင်ရယ်ရမလိုနှင့် ကြီးအကြပ်တွေ နေခဲ့သည်။

သတင်းအရ (. . .) ဒီအိမ်တံခါးအိမ်ကို ဒုရဲအုပ် ကိုညိုအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့ဝင်များ ပိုင်းလိုက်ကြသောအခါ ငါးယောက်ဖဲပိုင်းအတွင်း ဖိုးဖဲကိုယ် ပိလိုက်သည်။ ၎င်းအဖွဲ့အားလုံးအား ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်လေးယောက်နှင့် အိမ်ရှင်ကို လောင်းကစားမှုဖြင့် အရေးယူကာ ဖိုးဖဲကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရန် ထားလိုက်သည်။

“ဖိုးဖဲ . . .”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ချစ်လွန်းကို သတ်တဲ့စားရောကွ”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာ ... ကျုပ် ချစ်လွန်းကို မ မသတ်ဘူး ဘာ ... ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ .. မသတ်ဘူး”

“အမှန်ကို စောစောစီးစီးဝန်ခံရင် မင်းအဖို့ ဥပဒေကပေးတဲ့ အခွင့်အရေးရှိတာပေါ့ ဖိုးဖဲရာ”

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ် မသတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စသိလည်း မသိဘူး”

“အေး ... ဒါဆို တို့ မင်းအိမ်မှာ သွားရှာကြတာပေါ့ကွာ လာလိုက်ခဲ့”

ဖိုးဖဲကလည်း ခပ်ခဲခဲပင် ရှာကြပေါ့ဗျာဟု ဆိုသည်။ သို့နှင့် ဥက္ကဋ္ဌ နှင့် တာဝန်ရှိသူများကိုပါခေါ်၍ ရှာဖွေပုံစံနှင့် ဖိုးဖဲအိမ်ကို ရှာဖွေခဲ့

သည်။ အိမ်မှာ သူ့ပိန်းမ မစောနန်းမရှိ။ ဈေးသွားရောင်းနေသည်ဟု သိသည်။ ကိစ္စမရှိ။ မစောနန်းနှင့်သူ တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။

အိမ်ထဲအနံ့ လိုက်ရှာသည်တိုင် ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ရ၍ နီညိုပင် ချွေးစို့လာသည်။ ၎င်းနောက် နောက်ဖေးလှေရုံသို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီး နောက်၍ ရေနံချေးသုတ်ထားသည့် လှေအောက်သို့ပါ ပိုက်စိတ်တိုက် ခုကြသည်။ သည်တွင် ရေနံချေးများနှင့် ပေကျဲနေသည့် အင်္ကျီ ခပ်ထည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့လိုက်သည်။ ဖြန့်ကြည့် လိုက်သော အခါ ရေနံချေးများနှင့် ရောယှက်နေသည့် မာစေးစေး နီညိုရောင် အကွက်များ ရောပြွန်းနေသည်ကို မသက်သာဖွယ် တွေ့ရှိလိုက်သည်။ အရတခိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်း အင်္ကျီ၌ အပြာရောင် ကော် ကြယ်သီးများကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းကြယ်သီး ငါးလုံး ဆနက် ဒုတိယမြောက် ကြယ်သီးနေ ၉သည် ကွက်လပ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုပါအင်္ကျီကို သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်း ဆည်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဖိုးဖဲကို စခန်းသို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး ချော၍မေးရသည်။

“ဖိုးဖဲ ... ငါတို့က မပိုင်ရင် မဖမ်းဘူး၊ ဖိုးဖဲ မင်းသတ်တယ် ဆိုတာ ငါတို့ အခိုင်အလုံ သက်သေပြနိုင်တယ် မင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံ တော့၊ ခံစားခွင့်ရှိမှာမို့ပါ ငါ့ညီရာ”

“ကျုပ်မှ မသတ်တာဗျာ၊ ဘာသိန်းအောင်နဲ့ သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်း ကြိမ်းငါးကြတာ ဖဲသမား။ အရက်သမားတိုင်း အသိပဲဥစ္စာ၊ သတ်ချင်း သတ်ရင် ...”

“ဒီကြယ်သီးက ဘယ်သူကြယ်သီးလည်း ဖိုးဖဲ”

ဒုရဲအုပ်ကိုညိုက အပြာရောင်ကြယ်သီး တစ်လုံးကို သူ့ရှေ့တွင် ခင်းပြလိုက်သည်။ ဖိုးဖဲ ကြယ်သီးကိုကြည့်၍ အံ့ဩသွားသည်။ သည် နောက် ကိုညိုက လှေအောက်မှ သိမ်းဆည်းလာသည့် ရေနံချေး သုတ်

ထားသော အင်္ကျီအဟောင်းကို ဖြန့်ခင်းပြလိုက်ပြီး အပြာရောင် ကြယ်
ငါးလုံးအနက်မှ ဒုတိယကွက်လမ်းဖြစ်နေသည့်နေရာသို့ လက်ရှိ ကြယ်
တို့ တင်ပြလိုက်ကာ ပြီးပြလိုက်၏။

“ဘယ်နှဲ့လဲ ဖိုးဖဲ ကွက်တိပဲ မဟုတ်လား”

ဖိုးဖဲ ခေါင်းမညီတံ ဝိုင်ကြည့်နေသည်။

“ဒါမှ မခိုင်လုံသေးဘူးလို့ထင်ရင် သေသူရဲ့ အလောင်း
ဖော်ရင်း က ကျင်းထဲကရခဲ့တဲ့ ဟောဒီမျက်နှာသုတ်ပဝါလေး
ကြည့်လိုက်ပါဦး ဖိုးဖဲ အလယ်မှာ မီးလောင်ပေါက်ကြီးနဲ့ . . . နေရာ
သူက စက္ကူအိတ်ထဲမှာ သက်သေခံ သိမ်းဆည်းထားသည့်
မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးကို သူ့ရှေ့သို့ ထပ်မံချပြလိုက်သောအခါ ချွဲ
လက်တွေ့တုန်လာသည်။

“ဒီမျက်နှာသုတ်ပဝါလေးက မင်း ငါးရှာထွက်တိုင်း ဖဲဝိုင်
အရက် ဝိုင်းသွားလေရာ လည်ပင်းပေါ်မှာ ပါလေ့ရှိတဲ့ပစ္စည်းပဲ ဖိုးဖဲ
အပေါက်က ဖဲဝိုင်းမှာ မီးလျက်ကျပြီး ပေါက်ခဲ့တာ။ မင်းမိတ်ဆွေတွေထံ
သက်သေခံ လေရဲ့ ဒီအကြောင်း ဘာသိန်းအောင်ရော လေ့သမားတွေက
ပြောကြတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မင်းမိန်းမ မစောနန်းကအစ
မင်းပစ္စည်းပါလို့ ပြောခဲ့ တယ်ကွာ”

“ဒါ . . . ဒါပျောက်သွားတာ ကြာပြီဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဖိုးဖဲ . . . ဖိုးဖဲ ရော

လူသတ်မှုကြီးလည်း ကျူးလွန်သေးတယ် ပိရိသေသပ်မှုလည်း မရှိပါလား
ဖိုးဖဲရာ . . . ကောင်းပြီကွာ . . . ဒါကိုမှ မင်းက လက်မခံနိုင်သေးဘူး
ဆိုရင် ဖိုးဖဲ . . . မင်းမျက်နှာကို မော့လိုက်စမ်းပါကွာ . . .”

ကိုညိုရဲ့ မာထန်ထန် ပြောစကားကြောင့် ဖိုးဖဲ ငုံ့နေရာမှ
အလန်တကြား မျက်နှာကိုမော့လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ဘက်မျက်နှုံးတစ်ခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဖိုးဖဲမှာ အလန်တကြားဖြစ်ရင်း သူ့မျက်နှုံး
ဘယ်လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးဖဲရဲ့ လက်ဝဲဘက် မျက်နှုံး
မှာ ဟန်းနီးပလာစတာတစ်ခု ကပ်ထားလျက်။

“အဲဒီမျက်နှုံးကိစ္စ မင်း မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အေး ငါ
ပြောမယ် ဖိုးဖဲ မင်း ချစ်လွန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)ရက် အင်္ဂါနေ့ညနေက
ပဲ ကျွန်းပေါ်မှာ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တယ်။ မင်းက ဘယ်သန့်လေး
ဆိုလို့ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရင်း မင်းရင်ဘက်က ကြယ်သီးကစ်လုံး
ချွန်ရဲ့ လက်ထဲကို ပါသွားတယ်။ ချစ်လွန်းက သေအံ့မှူးမှူးမှာ
ရင်းထွေးရင်း ရရာကို ကိုက်လိုက်တာ မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်နှုံးကို
အဲဒီသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမျက်နှုံးက သေသူချစ်လွန်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲ
ပါသွားတယ်။ မှုခင်းဆရာဝန်က ဒီပစ္စည်းကို မျက်နှုံးနဲ့မျက်နှုံးမွှေးပါလို့
အဲဒီအကျ ရည်ညွှန်းသက်သေခံခဲ့တယ်။ အဲဒီ တစ်ရွှားနဲ့ မင်းရဲ့
ပိရာက တစ်ရွှားကို ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးမှာ စမ်းသပ်တိုက်ဆိုင် လိုက်ရင်း
. . . မင်း ကြိုးစင်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ် ငါ့ညီ”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ ဖိုးဖဲ ဇက်ကျိုးကျသွားခဲ့သည်။ ဝမ်း
နည်းစွာ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်တော့ မျက်ရည်ပေါက်အချို့က စားပွဲပေါ်သို့
ကျကျသွားခဲ့သည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး ရင်ကိုမတ်
တံသည်။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတော့မယ် ဆရာ၊ ချစ်လွန်းကို
ကျွန်တော် သတ်မိပါတယ်”

“အေး . . . ဒီလိုဝန်ခံရဲမှပေါ့ကွာ။ ယောက်ျားပဲ လုပ်တုန်းက
အဲဒါပြီးပြီ၊ အေး . . . ခံစရာရှိရင် ခံရဲရမှာပေါ့ . . . ကံ ပြောစမ်းပါ ဦး
ညီရား မင်း . . . ဘာကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို သွေးအေးအေးနဲ့
ပိရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တာလဲကွာ . . . ဟင်”

“ဒီလိုပါဆရာ့.. ချစ်လွန်းဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနေ ဒီရောက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၆၂ * မောင်ညိုမြင့် (သန်လျင်)

တော့ အခြေအနေပဲပါ။ တံငါအကြောင်း နားလည်တယ်ဆိုလို့ အရက်
တစ်ခုမှာ ရင်းနှီးရာကနေ အိမ်အလည်ပါတဲ့အထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြပါတယ်။
နောက်ပိုင်း ညီလို၊ အစ်ကိုလိုခင်ရာကနေ လှေတစ်စင်းနဲ့ ကွန်တိ
ကျွန်တော် တောင်ပေးခဲ့သေးတယ်။ ငါးရရင် ကျွန်တော့်မိန်းမ မစော
ကို ပေါက်ဈေးနဲ့အပ်”

“အင်း . . . ဆက်ပြောပါဦးကွာ”

“ဒီနေရာမှာ အိမ်ကမိန်းမက အနေအထိုင် မတတ်
လဲပါတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဟိုကောင်က အပြောကောင်း ဆရာရဲ့။ အိမ်
မိန်းမများ မြှောက်ပင့် ပေါင်းလားပေါင်းရဲ့ ဒါကို အိမ်ကမိန်းမက သိ
တွင်းခတ္တနေတယ်လေ။ ဟိုကောင်ကလည်း ငွေများ လက်ထဲရွှင်နေ
ရန်ကုန်က ပြန်လာရင် အထည်ကလေး၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီလေးက
ဝယ်ဝယ်လာပြီး အစ်မဖို့၊ အစ်မဖို့နဲ့ သည်းတော့တာပဲ။ အိမ်ကမိန်းမ
ဒီကိစ္စ သတိပေးပေးမယ် သင်းကလည်း တစ်မျိုးပဲ”

“အဲဒီကိစ္စအထိ ဖြစ်ခဲ့ကြသလား”

“ကျွန်တော်က ဖဲရိုက်တာ သိပ်ဝါသနာကြီးတယ်။ သိတဲ့
တိုင်းပဲ တံငါအလုပ်က ငွေဖြစ်မြန်တယ်။ ဖဲပိုင်းကောင်းရင် ကျွန်တော်
မိုးလင်းမှ ပြန်ချင်ပြန်လာတာရယ်။ အဲဒီမှာ ဟိုကောင်နဲ့ အိမ်ကမိန်းမ
ဖောက်ပြန် ကြတယ်။ ဒါကို အိမ်နီးနားချင်းတွေက ကျုပ်ကို တို
တိတ်တိတ် ပြောပြ ကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်ကယုံတော့ ဒီ
နေကြတာပေါ့။ တစ်ခါ တစ်လေ စောနန်းကို သတိပေးရင် သင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖေရော၊ ဖောင်ရော၊ ကုန်အောင်တုတ်ရောမျှ ဟိုက
ကလည်း ဒီလိုသမုတ်ခံရလို့ ရှက်လှချည်ရဲ့လို့ ဆိုလေရဲ့ခင်ဗျာ။
တစ်ည ပေါ့မှာ။ ထန်းပင်ချောင် အသုဘဖဲပိုင်းမှာ ဖဲရုံးလို့ အိမ်ပြန်
အလာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ အတူတကွ တွေ့လို့
ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ကျွဲဆယ်ကောင် ဝင်ခတ်သလိုပါပဲ။ ချက်

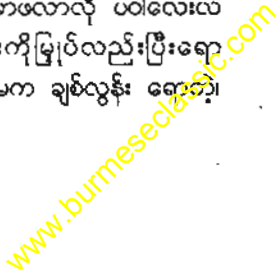
ပြတ် ရှင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် ကျုပ် ချစ်ရတဲ့
ရိုးနေသေးတော့၊ ဒီကောင် ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပစ်မယ်လို့
နိဗ္ဗာန်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နာကျည်းစွာနဲ့ မသိချင် ယောင်ဆောင်
လိုက် ရတယ်။

“အငြိုးအတေးထားခဲ့ဟယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ညနေတော့ ကျီးဝဲကျွန်းမှာ ငါးများဝန်းချ
အကြီး ချစ်လွန်းကို မရမကခေါ်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကြိုးတန်းချပြီး ကျွန်းပေါ်
ဆက်တယ်။ ပါလာတဲ့အရက်တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်သောက်ကြတယ်။
ကျွန်တော်က အကြံသမားဆိုတော့ လျော့သောက်လိုက်တယ်။ ညနေစာ
ညီသလိုစားသောက်ပြီး မူးပူးနဲ့ အိပ်ပျော်ချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဘယ်သင်
ဆိုတော့ သူ့ဘယ်ဘက်ကဝင်ပြီး ပက်လက်အိပ်နေတဲ့ ဒီကောင်ရင်တကို
ကြားမှာ ဝှက်လာတဲ့စားမြောင်နဲ့ ထိုးစိုက်လိုက်တယ်”

“အဲဒီနောက် ဘယ်လိုဆက်လုပ်သေးလဲ”

“ချစ်လွန်း စူးစူးပါးပါး ထအော်ရင်း ကျွန်တော့်လက်ထဲက
အဲဒီလို လှတယ်။ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကိုခွဲတယ်။ အဲဒီမှာ လုံးကြထွေးကြဖြစ်ပြီး
တိုက်မိ ကိုက်ရာကို ကိုက်လိုက်တာ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မျက်စေ့နဲ့
မျက်ခုံးကို မိပြီး မျက်ခုံးပြတ်ထွက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို
အမြှောင်နဲ့ ထပ်ထိုးလိုက်တော့မှ သူ့များမယား ကြာခိုတဲ့အကောင်
နီနီကျသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မြှုပ်ရမယ့်နေရာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့
ထမုနစ်ပင်ကြားမှာ ကျင်းချိုင့်တစ်ခုတွေ့တာနဲ့ ဒေသတိုက်ဆွဲပြီး
တစ်ချဲ့တယ်။ နီးရာသံမြေဆွေး သစ်ရွက်တွေနဲ့ အခြားလှေသမားတွေ
လာခင် မမြင်ရအောင် မြှုပ်လိုက်တယ်။ အင်း ကံဆိုးချင်တော့
ကျွန်တော်သွားလေရာမိတဲ့ လည်ပင်းပေါ်က မာဖလာလို ပဝါလေးထဲ
ကျင်းထဲကျကျန်ခဲ့တာ မသိလိုက်ဖူး။ ဒင်းကိုမြှုပ်လည်းပြီးရော
ကြိုးတန်းတွေသိမ်း အိမ်ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။ မိန်းမက ချစ်လွန်း ရော့တဲ့

အစောင့်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“သက်သေခံစားမြှောင်ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ”

“ငေးမြှောင်ကို လှေထားတဲ့နေရာမှာ ဝှက်ခဲ့ပါတယ်။ သွေး
နေတဲ့ အင်္ကျီကို ရေနံချေးနဲ့နှစ်ပြီး လှေခံရုံသုတ်တဲ့အဝတ် လုပ်
လိုက်တယ်။ ပြောရရင် သစ္စာမရှိ၊ ကျေးဇူးမသိ၊ သရေပေါ်အိ
သရေနားစားပြီး ကျုပ်ချစ်တဲ့မယားကို ကြားခိုလို့ ဒင်းကို ကျွန်
နာကြည်းစွာ သတ်မိလိုက်တာပါ ဆရာရယ်၊ အူနကို ကျွဲခတ်လို့ သတ်
တာပါ ဆရာ”

ဝိုင်းနောက် တရားခံဖိုးဖဲက ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှ အသုံးပြုခဲ့သည့်
သက်သေခံစားမြှောင်ဝှက်သည့်နေရာသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြပေးသည့်
စနစ်တကျသိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ တရားခံက ဝန်ခံချက်ပေးချင်သည်ဆို
ပြန်လှယ် တရားသူကြီးတစ်ဦးထံ ပို့ဆောင်ခဲ့ရာ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်
ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့သည်။

များမကြာမီ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ သက်သေခံ
အစည်းများ၊ သက်သေကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုချက်များ၊ မှခင်းဆရာဝန်၏
အေးစာအစီရင်ခံ ချက်များ၊ တာတုဗေဒဝန်ရုံးမှ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်
နှင့်အမှုကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ကာ ရုံးတော်သို့ တရားစွဲ တင်ပို့
နိုင်ခဲ့သည်။ ရုံးထုတ်သည့်နေ့က တရားခံဖိုးဖဲကို အချစ်အတွက် ရက်စက်
သော အချစ်လူဆိုးအဖြစ် မြင်လိုက်ရသော်လည်း သူ့မိန်းမ ဗစောနန်း
အပူ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အဖွေးသာ။ နှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းနီ အပြာနု
ဆောင် ခပ်ပါးပါးနှင့် ခပ်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်နေပုံများမှာ ကြေကွဲ
မိကင်းမဲ့သောမျက်နှာဟု မှတ်ယူလိုက်၏။

ဪ... အိမ်ထောင်ဖက်၏ ဆိုးမွေကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်
သူမှာ လူဆိုးဘဝသို့ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားရသည်မှာ အိမ်ထောင်
သည်တို့အတွက် သင်ခန်းစာယူစရာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှခင်း
၂၀၀၂ခုနှစ်- ဩဂုတ်လ
www.burmeseclassic.com

၁၉၆၃
ဖျော်ဖြေရေး
ဓမ္မာရုံတိုက်များ

ငရဲမီးနှင့်ပျော်စပ်ထားသောပျော်ရည်စက်များ

သူ့နာမည်က - အောင်ခိုင်ဘွား
သို့သော် သူ့အပေါင်းအသင်းအများစုက သူ့ကို 'ဒဿင်္ဂီရီ'ဟု
ခေါ်ကြသည်။ သူကလည်း သခိုင်ရာဇဝင်ဟောင်းထဲက အချစ်လူမိုက်ကြီး၊
ဒဿင်္ဂီရီလိုအချစ်ရှူးရယ်၊ အချစ်ရှုံးသမား ဒဿင်္ဂီရီသီချင်းကို နား
ထောင်ရင်း ဒဿင်္ဂီရီအမွန်းဖွဲ့ ဝတ္ထုရုပ်ပြများကိုဖတ်ရင်း အချစ်ကြောင့်
ကြောင်နေ သူရယ်။

အောင်ခိုင်ဘွားမှာ သူတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသည့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးရှိသည်။ သူမရဲ့အမည်က . . . သန့်စင်ငြိမ်းတဲ့။

သန့်စင်ငြိမ်းကလည်း စွယ်တော်ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်း
တောင်ကိုင်းရယ်၊ အသားလေးဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖွံ့ဖွံ့
ထွားထွား၊ နှင်းဆီဖူးကလေးလို မျက်တောင်ကော့ကြီးများဝင့်၍ ကြည်

စိတ်ကုသစ်စာပေ

လိုက်လျှင် အကြည့်ခံရသည့် ယောက်ျားအဖို့ အူအသည်းတွေ ပြောပြန်လန် သွားမလား ခံစားရသလဲ။

မိဘများကို တောသူဌေးဟုခေါ်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ယာနှင့်ထူကေ အတော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ စာရင်းငှား (သူရင်းငှား) (၅)ပယောက်နှင့် လုပ်ကိုင်နေရသည်။

အဲဒီယာခင်းမှာ အောင်ခိုင်ဘွားက တစ်ဦးသောစာရင်းငှားပညာကတော့ သေစား ရှင်စာပဲတတ်သည်။ အောင်ခိုင်ဘွားက ရုပ်ထေရ်ဆိုသည်။ သို့သော် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ လူပုံက ခေါင်ကောင်းကောင်းရင်အုပ်ကားကား။ ကျားကျားလျားလျားရယ် ...

အနေနီး၍ အပြင်နီးကြတော့ သူနှင့် သန့်စင်ငြိမ်းတို့ အတော်လည်း ခင်မင်ခဲ့ကြ၏။ သန့်စင်ငြိမ်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး အစ်ကိုမောင်ဘွားများမရှိ၍ အောင်ခိုင်ဘွားကို အစ်ကိုကဲ့သို့ ခင်မင်သည်။ ဘာကိစ္စခိုင်းစရာရှိရှိ သူရင်းငှားထဲမှာ အောင်ခိုင်ဘွားကိုပဲ အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီးနှင့် နွဲ့ရင်း ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ အောင်ခိုင်ဘွားကလည်း ကြော့ရှုပ်လေးလိုလှပပြီး ငှက်ကလေးပျံသကဲ့သို့ ကြော့နေသည့် သန့်စင်ငြိမ်းကသာ ခိုင်းမည်ဆိုလျှင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်အနက် အောက်ဆုံး မဟာအဝီစိရဲမှ မီးကျိုးခဲကို ချိုင်းကြားညှပ်၍ ယူခဲ့ပါအစ်ကိုရယ်ဆိုခဲ့သော် မီးကျိုးမီးသေချင်သေပါစေ၊ ယူပေးရဲသည်အထိ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နိုင်သည်။

ဘာကြောင့်မှ သူမကို မြတ်နိုး၍ စွဲလန်း၍ ချစ်လွန်လွန်း၍ အပေါင်းအသင်းများကလည်း သူ့ကိုပိုင်း၍ မြှောက်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျား အနားကပ်လိုမရသည့် သန့်စင်ငြိမ်းကို အရင်ဆုံး အကျဉ်းတန် အောင်ခိုင်ဘွားလိုလူက ချဉ်းကပ်၍ ရရှိခြင်းသည် ရခဲလှသည်။ မဟာကုသိုလ်ကံဖြစ်ကြောင်း မြောက်ပင့်ပြောကြပြီး အရက်ကို တိုက်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ဒီလိုနှင့် သူနှင့်သန့်စင်ငြိမ်းတို့ ရင်းနှီးနေမှုအကြောင်းများသည် နီးချုပ်စပ်ကာလသားများအထိ ချီးမွမ်းပျံ့နှံ့နေသောအခါ လူကြောင်ဦး ဒသကိရိရင်ထဲမှာ ပီတိပန်းပွင့်များ၊ ပွင့်ဖူးဝေနေတော့သည်။ ၎င်းနန်းပွင့် များကို ချွေ၍စုထားရလျှင် ပန်းတောင်၊ ပန်းပင် ဖြစ်နိုင်သောက်ပါ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် တစ်နေ့၌ သန့်စင်ငြိမ်းတစ်ယောက် ရွယ်တူသူငယ် တစ်ယောက်နှင့် တွဲလာသည်ကို အောင်ခိုင်ဘွား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက် ရသောအခါ ဖြုန်းခနဲ ရင်ထဲမှာမီးတောင်ပေါက်ကွဲခါနီးလှပူထုန်းခါသလို ရင်အသည်းနုလုံးများ လှုပ်ခါသွားခဲ့ရသည်။

လူရွယ်က ပြုံးချိုသောအကြည့်၊ အပြုံးများနှင့် သူမ၏ ချက်နာကို ကြည့်နေပြီးနောက် လက်ကလေးမြှောက်ပြလို နှုတ်ဆက် ချက်ခွာသွားသည်။ ဒီမြင်ကွင်းများကို မြင်လိုက်ရတော့ အောင်ခိုင်ဘွားရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်း သိုင်းကွက်နင်း၍ ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငြိမ်း”
“ရှင် ... အစ်ကိုကြီး”
“ငြိမ်းနဲ့ တွဲလာတဲ့လူက ဘယ်ဧကအကောင်လဲ”
‘ကောင်’ဆိုသည် စကားလုံးကို အောင်ခိုင်ဘွားက သုံးလိုက်သည့်အတွက် သန့်စင်ငြိမ်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးသဘောမျိုးနှင့်ပြောသည့် စေတနာစကားအမှတ်နှင့် သူမ နှင်လွှတ်ခဲ့၏။

“ငြိမ်းတို့ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သားလေ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ တက်နေတာတဲ့၊ နာမည်က စည်သူချစ်ဝေ ဟဲ့”
“စည်သူ ... ချစ် ... ဝေ”
“တောက်”

တက်ခေါက်သံကား ငြိမ်းရဲ့ရှေ့မှာဖြစ်သော်လည်း ငြိမ်း မကြာနိုင်ခဲ့။ ဘာကြောင့်မှ ရင်ထဲမှကြိတ်တံ့ ပေါက်ကွဲလိုက်သည့် ကျည်ထောင့် ဖြစ်သောကြောင့် ...

အကယ်၍သာ ကျွန်တက်ခေါက်သံကို ငြိမ်းသာ နားနှင့်ဆက်ဆတ်ကြားလိုက်ရလျှင် မိုးကြိုးနှင့်အခွင်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ လန်ဖျန်ထုခါ ပြာပါကျသွားနိုင်လောက်ပါပေသည်။

တစ်နေ့ ...

အိမ်ပေါ်မှာ လူရှင်းနေသည့်အချိန်ရယ်၊ ငြိမ်းရဲ့အမေ ဒေါ်ဇေမယ်လည်း မြို့ဈေးတက်၍ ဈေးသွားဝယ်သည်။ ငြိမ်းအဖေ ဦးမောင်မောင်ဘုန်းတင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားနေသည်။ သန့်စင်ငြိမ်တစ်ယောက်တည်း။

အောင်နိုင်ဘွားက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ချဉ်ပေါင်စေ့များကို လာ

ရင်း ရေချိုးပြီးစ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော သန့်စင်ငြိမ်းကို နှစ်ယောက်တည်း ဟက်ပင်းဆုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ ချီသိပ်ထားရသည့် ... အချစ်များမှာ ရင်ထဲအသည်းထဲမှ ရုန်းထွက် ထာခဲ့ရသည်။

“ငြိမ်း ...”

ခေါ်ရင်းနှင့် အသံများတုန်နေသေးသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး ... ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ငြိမ်း ... ငြိမ်းကို ... ပြော ... ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ ... အစ်ကိုကြီး။ ဘာကိစ္စလဲ ... ပြောပါ”

“ဟို.. ဟို.. အစ်ကိုကြီး ငြိမ်းကို ... ချစ်တယ်”

“ရှင် ...”

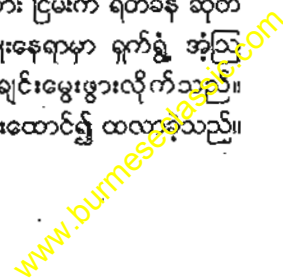
ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ငြိမ်းမှာ ပါးစပ် နောင်းလောင်း ပွင့်သွားခဲ့သည်။ လတစ်ပွင့် ပွင့်ခြင်းကြောင့်မဟုတ်၊ ဆေး ကွာလွန်းလှသည့် အရင်ဆီက ဥက္ကာပျံတစ်ခု အရှိန်နှင့် ဝင်လာသော ခြင်္သေ့ပါ။

“ငြိမ်းကို ... အစ်ကိုကြီး၊ ချစ်တယ်ငြိမ်းရယ် ... ငြိမ်း အစ်ကိုအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ... ဟင် ... ဟင်လို့”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုအရင်း လိုပဲ သဘောထားပါတယ်”

“အို ... ငြိမ်းရယ် ... အစ်ကိုကြီးကတော့ ငြိမ်းကို”

ပြောရင်း သူက ငြိမ်းရဲ့ ဖော့ဖယောင်းလက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်သည်။ ဓာတ်လိုက်ခဲလိုက်ရသည့်အလား ငြိမ်းက ခိုဝှက်ခန့် ဆုတ် လိုက်ပြီးနောက် နဂိုမှလ ကြည်ပြာရောင်အပြုံးနေရာမှာ ရှက်ရွံ့ အံ့ညွှံ့ ခြင်းများ ခြံရံသည့် လငပုပံတစ်ခု ချက်ချင်းမွေးဖွားလိုက်သည်။ အရွတ်တူမာနကလည်း လျှပ်စီးလက်သလို ခေါင်းထောင်၍ ထလာခဲ့သည်။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး... ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါ... ဒါ နောက်ဆုံးအကြောင်း ဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့..."

ငြိမ်းက မျက်နှာကြောကို တင်းပစ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုခွဲထား အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လိုက်စဉ် ဒေါသနှင့် တံခါးကိုဆွဲပိတ်၍ ဂျက်ထိုးလိုက်သည်။

"ဪ... ဒါ... ဒါ ငါ့အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ခင်မင်မှုတဲ့ လာသံယောဇဉ်တဲ့လား... သူငယ်ချင်းတွေကပြောတော့ ကောင်မလေးထမ်းကိုကျနေတာတဲ့၊ လက်နှေးရင်း ကျန်ရစ်မင်းသားဖြစ်နေမယ်တဲ့... ခု သူလက်မနှေးခဲ့ပါ၊ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့တာကတော့"

"အင်းလေ... ကောင်းကင်ပေါ်ကကြယ်တစ်ပွင့်နှင့် မြေပြင်ပတ်ကြားအက်ကြားက ကျစ်စာခဲ အကျိုးအကြောရဲ့ ဘဝမျိုးလိုဥစ္စာအို... အဆင့်အတန်းမတူတာနဲ့ အချစ်က ပေါင်းစပ်လို့မရဘူးတဲ့လား။"

"ဟေ့... ဒီမှာ ငါ့နာမည် ဒဿင်နီ"

"ငြိမ်း... နင့်အချစ်ကို ငါ ရအောင်ယူပြမယ်... အလှဆုံးပန်းလဲ အကြမ်းဆုံးမြေပြင် ရင်ခွင်အချစ်ဆိုတဲ့ရေတွင်တွင်လောင်းရင်ရှင်သန်ရမယ်၊ ဖူးပွင့် ဝေခာစေရမယ်ဟေ့"

ကျင်စိန်တို့ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ သူ့ခေါင်းစိုက်နေသည်။ မူးမူးနှင့် 'ငြိမ်း'အမည်ကို ကြော့ကွဲဆိုနှင့်စွာ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်တယ်... ခွင့်လွှတ်ခြင်းမဟုတ်တဲ့ ပြီးတော့ သူတို့ဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်များထဲမှ စာသားအချို့ကိုလည်း မူးမူးနှင့်အော်၍ ရွတ်ပြကြသည်။

ဒီအတောအတွင်းမှာပင် ငြိမ်းက စည်သူချစ်ဝေနှင့် ပိုပြီး တွဲပြနေသည်။ ဒီနေ့က သူ့ဌေးသားတဲ့ သူ့အဖေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဟု

ထင်ရုံ သိလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်ကို ရန်သူဟု ခြင်္သေ့လာခဲ့သည်။ သို့နှင့် လက်မောင်းကြောများထောင်၍ ထလာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ဒုတိယအကြိမ် လူလစ်တုန်း ငြိမ်းရဲ့အချစ်ကို ထပ်မံခွင့်ပန်ကြည့်သောအခါ ငြိမ်းရဲ့ နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းမှ ခါးစက်ထဲ စကားလုံးများက မြားအစင်းပေါင်းများစွာနှင့် ခွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နှင်းဆီကို စူးနှစ်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်သို့ ဒေါသတကြီးပြန်လာခဲ့ပြီး တည့်တည့် မှာရပ်၍ သူ့မျက်နှာကို သူ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

"တစ်... သူ့ အလွန်အရပ်ဆို၊ အကျည်းတန်သည်"

"နှစ်... ပညာအရည်အချင်းမရှိ"

"ဆုံး... ယာသူရင်းငှား၊ လယ်သူရင်းငှား၊ ကိုယ်လုံးနေအောင် ဖမ်းပတ်ကြားအက်"

"လေး... အိမ်ပိုင်မရှိ၊ သူ့များအိမ်ကပ်နေရသည့် ကပ်ပါး"

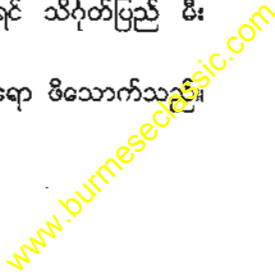
သူ့ပြိုင်ဘက်က ဒါတွေနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်၊ ကိုယ်ချစ်သူက ခွဲယမ်းရမ်း၊ ဂဝံကျောက်ခဲနှင့် စိန်ပွင့်တစ်ပွင့်တို့ရဲ့ ခြားနားချက်က အနီးတွေ ကွာလွန်းလှသည်။

သို့သော်... သူ့အချစ်က မြို့သိပ်တားဆီး၍မရသည့်အချစ်၊ ဒီအချစ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ရင်ဖွင့်ပြီးသည့်နောက် ငြိမ်းရဲ့ဖေဖေ မောင်မောင်ဘုန်းတင့်က သူ့ကို ယာသူရင်းငှားအဖြစ်မှ အပြီးအပိုင် နုတ်ယယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဂုဏ်ပြုရက်လိုက်လေ...

ဒါအချစ်ကြောင့် ပွဲဦးထွက် စွန့်လွှတ်ရသည့် ဘဝတစ်စိတ် ခင်ဒေသ။

မယ်သီတာရေ... မင်းအတွက်ဆိုရင် သိပ်တဲပြည် မီးထောင်ပြာကျ ပါစေဦးတော့...

စိတ်နာနာနှင့် အရက်ကို နေ့ရော ညရော ဒီသောက်သည်။

အဖေ၊ ကတော့ တူဆိုးကလေးမို့ ဆုံးမသည်။ ဘဝချင်းမတူသည်။ မမှန်းဖို့၊ အဲဒီအတွက် ရင်ကွဲနာမကျဖို့ ကိုယ့်ဘဝနှင့်နီးစပ်သည် အထောင်ဖက်ချစ်သူကိုရှာဖို့ နားချဆုံးမသည်။ သူက လက်မခံ။ အဖေက ဝှန်းတုန်ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး စိတ်နာကြည်းစွာဖြင့် မြို့ပေါ်တက် ရောအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ ငွေမက်၊ ဂုဏ်မက်သူများအတွက် ငွေစုဆောင်းခဲ့သည်။ သူ့မှာ ဘွဲ့မရှိ သော်လည်း စိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ ရွှေမုခ်မုခ်ရှိရင် အိမ်ပိုင်ခြံပိုင်ရှိရင် အကျည်းတန်သည့် ညာဘက်ပါးကို ငြိမ်းတစ်နေ့ကြင်နာမှုတွေ ပြလာနိုင်သည်။ သို့နှင့် သူကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် . . . အချစ်၏ အလွမ်းငွေများက သူ့ကို နှိပ်စက်နေ၏။

နောက်ဆုံး . . . အရက်သမားဘဝကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ်ညစဉ် ငြိမ်းရဲ့အလှကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေရသည်။ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို မရဘူး။ ရူးရတော့မှာလား။

တစ်နေ့ညနေ . . . ရွာက သူငယ်ချင်းဖော်ဖေနှင့် တွေ့ဆုံရင်တုန်စရာစကား ကြားရပြီ။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒဿ”

“ဘာလဲ . . . ငဖော်”

“မင်း . . . ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာကြားရမှာလဲကွ . . . မင်းကလည်း .. ရှင်းရှင်းပြောစမ်းစမ်း”

“မင်းရဲ့ငြိမ်းနဲ့ . . . ဟိုကောင် . . . ဘာတဲ့ စည်သူ ချစ်ထေရ်စေ့စပ်လိုက်ကြပြီ ကိုယ့်လူ”

“ဘာ . . . သူ . . . သူတို့ စေ့စပ်လိုက်ကြပြီ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ . . . လုံးဝ . . . လက်မခံဘူး”

“မင်း လက်မခံပေမယ့် ဟိုဘက်က လက်ခံလိုက်ပြီ ငနွားရ”

စိတ်ကုသစ်စာပေ

သူ ဇော်ဖေကို နှုတ်မဆက်ဘဲ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝှန်းဆိုင်း၍ ပြေးခဲ့သည်။ အရက်ကို မူးအောင်သောက်သည်။ အရက်ခွက်ထဲတွင် ငြိမ်းရဲ့မျက်နှာနှင့် မာနရိပ်တို့ ပေါ်လာသည်။ သူ့ကို လှောင်နေသလိုလို့။ သူ အရက်ခွက်ကို ခွမ်းခနဲမြည်အောင် ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ နံဘေးမှ လူများ က အလန့်တကြား ပိုင်းကြည့်ကြလို့။

သူ . . . ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေသည်မှာ သုံးရက်ကြာ ခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ပြီ။ ငြိမ်းရဲ့အမေလည်း ဟိုဘက်ရွာ အကြွေးသွားတောင်းသည်တဲ့။ အဘိုးကြီးလည်း လယ်ထဲဆင်းသွားသည်ဟု သိရသည်။ အိမ်မှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း။

ငြိမ်းတို့အိမ်က ရွာထိပ်က မြို့ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဝန်းကျင်အိမ်များနှင့်လည်း ဝေးသည်။ သူ . . . ခါးနောက်ကြားမှာ ဝှက်ယူလာသည့် ပစ္စည်းကို ပြန်စမ်းလိုက်ရင်း အိမ်ဝင်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးက စေ့ရှုံ့လေးစေ့ထားသည်။ ကံက ကောင်းလှချိန် အသာတွန်း၍ ခြေဖော့ကာ အိမ်ပေါ်အထိ တက်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ငြိမ်းက ထတီရင်ရှားနှင့် သနပ်ခါးသွေး၍ စိတ်ကူးတွေယဉ်ကောင်းနေထဲ လိုက်ကာကို အသာအယာ လှုပ်လိုက်သည်။

“ငြိမ်း . . .”

“အောင် . . . မ . . . လေး”

“ငြိမ်း . . . လန့်သွားသလားဟင် . . . အစ်ကိုကြီးပါ ငြိမ်းရဲ့ အဟံ ဟံ ဟံ”

“ဟင် . . . အစ်ကို . . . အို . . . ရှင် . . . ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ထွက် . . . ထွက်ပါ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ငြိမ်းလေးကို ချစ်လွန်လွန်း လို့ ဒီနေ့ အပါခေါ်ရအောင် လာခဲ့တာလေ . . . ငြိမ်းပါမှ . . . ကိုယ့် ပြန်မှာပေါ့”

စိတ်ကုသစ်စာပေ

“အို ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှင်အခုထွက် ... ထွက်နော်၊ ကျွန်ုပ်
အော်လိုက်မယ်”

ငြိမ်းက လန့်ဖျပ်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ထလိုက်ပြီး သနပ်ခါး
တုံးကို ညှာဘက်နှင့် ခုခံရန် အသင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အော်လေ ... ငြိမ်းရဲ့၊ အော်လိုက်စမ်းပါ။ ဒီအိပ်မှာ ဘယ်
သူမှ မရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ တိတ်လို့၊ ကံပါငြိမ်းရယ် ... အစ်ကို့ကို
ချစ်တယ်လို့ပြော ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီး ... အေးအေးဆေးဆေး
ပြန်သွားမယ် ... မချစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ အပါခေါ်ရမှာပဲ ... ကံ
ညီမက ...”

“မချစ်ဘူး ... မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ... ရှင်လို တစ္ဆေ့ သူ့ရဲ့
ဘီးလူးကို ရွံတယ် ... လာ ... ကြပါဦးရှင် ... လာကြပါဦး ... ကျွန်မကို
အောင် ... ခိုင် ... ဘွား”

သူမက အသံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ အောင်ခိုင်ဘွားက ပါးစပ်
ကို လှမ်းပိတ်ပြီး ပခုံးကိုသိုင်း၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အမွေလှဲချလိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဒဿင်ရီရဲ့ အချစ်ဆိပ်တက်နေသည့် မျက်လုံးများကို
မီးပြင်းတိုက်လိုက်သကဲ့သို့။

သူက အချစ်ကို အမွေလှယူရန် ကြိုးစားသည်။ ငြိမ်းက
ရုန်းကန်တွန်းဖယ်ရင်း အသံကုန်အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းကာ
အိမ်ပျော်သို့ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဒီအချိန်မှာ မောင်ဝမ်းကွဲ ကလေး
တစ်ဦးက အစ်မလှုပ်သူပန်ဖို နှင်းဆီပန်းစည်းကလေးကိုင်ရင်း အိမ်ပိုင်း
ထဲသို့ ပြေး ဝင်လာသည်။

“မောင်လေး ... မောင် ... ဆိုင် ... မောင်ဆိုင် မမကို
ကယ်ပါဦး အား ... အား”

ဒဿင်ရီက သူမရဲ့လက်ကို လှိမ်း၍ ချိုးလိုက်သည်။

“မောင်လေးရေ ... မမ ... မမ ကို ... ကယ် ကယ်”

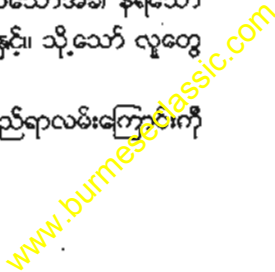
ကလေးငယ်မှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖယ်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်
အခါ အိမ်ပေါ်သို့ ဆက်မတက်ရဲတော့ဘဲ ပန်းစည်းကိုပစ်ချ၍
မင်းအတိုင်း အော်ဟစ်ကာ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးထွက်သွားတော့

ခုတော့ ... သုံးတောင်ပြည့် ခန်းသာလယ်မှာ ...
အဆီကိုစား၍ အသားကိုမြှိုလိုသည့် ကျားငစဉ်းလဲ ရယ်သံနှင့်
ကောင်းတစ်ပွင့် ပင်မြင့်မှာစံဖို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့်
တောင်ကိုင် အလှမလေးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ...

ဘီလူးဆိုင်အကနှင့် မျက်ချည်ဇာတ်သိမ်းသည်ကား ...
မောင်ဆိုင်ကလေးရဲ့ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြောဆိုမှု
နှင့် အခြေအနေဆိုးကို သိသွားကြသော ငြိမ်းရဲ့မိဘများမှာ ရင်သတ်
ဆီး၍ ရွာလယ်ရှိကျေးရွာရုံးသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက် အ
တင်းကြားကြသည်။ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကလည်း ရဲကင်းသို့ ချက်ချင်း
ကြောင်း ကြားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ အပိုင်ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်
ညီသာအောင်လည်း ရောက်နေသည့်အခိုက်မို့ ရဲကင်းမှ ရဲဘော်များ
အား ကျေးရွာ လူကြီးများနှင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ အမြန်ဆုံး
နှင့်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်ပိုင်းထဲမှာ အသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဦးစွာတွေ့
ရိပ်သည်ကား ... ခြံစည်းရိုးအဝှေ့ နင်းခြေကြေမှုနေသည့် နင်းဆီ
အစ်စည်း။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်ပေါ်မှ နီရဲသောသွေးကွက်များ။
ခွံပေါ်မှ သွေးစက်များ။ အမေလှုပ်သူရဲ့ အလန့်တကြားအော်သံ
ပေါ်လာသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်သောအခါ နီရဲသော
စက်များသည် သနပ်ခါးခုံဝန်းကျင်မှာ မလှမပနှင့်။ သို့သော် လူတွေ
တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သွေးစက်များဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို

ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြရာ မကြာခင် . . . ကွင်းပြင်တောလမ်း
လူတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပန်းပေါ်ထမ်း၍ သုတ်
ပြေးသွားနေသည်ကို မသင်္ကာဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။ အနိမ့်ပြင်၌
ကြသောအခါ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

“သမီး . . . သမီးလေး”

“သမီးရေ . . .”

အမေလုပ်သူက တားနေသည့်ကြားမှ အပြေးလိုက်သူ
မေလုပ်သူကား ရင်ကွဲမတတ်အော်ရင်း မြေပြင်မှာ ပုံရက်လဲ
ခဲ့သည်။

“ဆရာကြည်သာအောင် ရှေ့ကကောင်ဟာ အောင်နိုင်
ဗျို့”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက ရေမှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သတိပေး
သည်။

“အောင်နိုင်ဘွား . . . ရပ် . . . ရပ်လိုက်နော်”

တရားခံက မိန်းမပျို၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပန်းပေါ်မှာထမ်း
ညှာလက်နှင့် ငှက်ကြီးတောင်စားကိုဝင်ကာ ဝှေ့ရမ်းကာ ပြန်၍ကြည့်
သည်။

“လိုက်ခဲ့တဲ့လူ လိုက်ခဲ့ကွ . . . လိုက်တဲ့လူ မသာအ
ဒဿဂီရိတဲ့”

ကြားဝါးပြီး အားထည့်၍ပြေးသည်။ တစ်ခါ ဟစ်ခါ
ထမ်း လာသည့် လူသေအလောင်းကို မနိုင်တော့သည့်အဆုံး ရှေ့
ကြမ်းကြုတ် အကြင်နာမဲ့စွာနှင့် မြေပြင်မှာ တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍
သည်။ မြင်ကွင်းကား ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဒုရဲအုပ်ကြည်သာအောင်က ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြွန်
ထုတ်၍ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဝန်းကျင်အနေအထားကိုကြည့်ကာ ပိုင်း

“အောင်နိုင်ဘွား . . . လက်နက်ချပြီး အဖမ်းခံပါ ငါ့ညီ”

“ကျုပ်က သေမထူး . . . နေပထူးပဲဗျ . . . လက်နက်မချ ဘူး။
ထွက်ပေါက်ကို ဖောက်တားခဲ့နော်၊ တားရင် ပိတ်ရင်အကုန်လုံး
ပြီးမှ ထွက်မယ်၊ ငါ့ချစ်သူကို သေမင်းနိုင်ငံရောက်တဲ့အထိ ငါ
ဘွားမယ်ဟေ့”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဓားသိုင်းကနေသည့် အောင်နိုင်ဘွားကို
ပိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ပိုင်းဖန်းပိတ်ဆိုလိုက်သည်။ လက်နက်ချရန်
အမိန့် ပျောင်းဖျက်ကြသည်။ သို့သော် သူက လုံးဝလက်မခံဘဲ နီးရာ
တစ်ဦးကို လက်ထဲရှိဓားနှင့် ပြေးခုတ်လိုက်သည်။

“ခိုင်း . . .”

ပြောင်းဝမှ ဖောက်ကွဲသံကြားလိုက်ရပြီး အောင်နိုင်ဘွား ခူး
သွားသည်။ သို့သော် လက်ထဲကဓားကို လုံးဝမလွှတ်။ မီးဝင်း
စက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် အံ့ကြိတ်ပြီး ဓားကို အသင့်ပြင်ထား
ဉာဏ်ပေါင်မှ သွေးများအလိမ်းလိမ်းစီးကျလို . . .။

“လက်နက်ချပါ . . . အဖမ်းခံပါ အောင်နိုင်ဘွား . . .”

လူမိုက်တို့၏ မိုက်တွင်းကား တိမ်သည်လိုမရှိ။ နက်မြဲသာတည့်။
စိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေသည့်တိုင် ခူးတစ်ချောင်းထောင်ရက်မှ ဓားနှင့်
ရမ်း၍ လိုက်ခုတ်နေသေးသည်။ မည်သူမျှ အနားသို့ကပ်၍မရ။
ထိုတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဝါးဆစ်ပိုင်းတစ်ခုနှင့် ဓားကိုင်လက်ကို
ကိုင်ရင်း အရှင်ဖမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဝင်လာသည့် ဝါးဆစ်ပိုင်းကို သူက ဓားနှင့်ဝှေ့ရမ်းလိုက်ရာ
ပိုင်းပြတ်ထွက်သွားပြီး ရဲသားလည်း ဟန်ချက်ပျက်၍ ရှေ့သို့ငိုက်အကျ
အခံက ရဲသား၏ဇက်ကို မလွယ်ပိုင်းရန် ဓားကိုအားကုန်အမြောက်

“ဒိုင်း : . . .”

မရက်စက်ချင်ပါ . . . သို့သော် ရန်သူတရားခံသည် မိုက်စာ
ပိုင်းပြုရက်စက်လွန်းလှသောအခါမှာတော့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထ
တစ်တောင့်ကို မသုံးချင်ပဲ သုံးလိုက်ရတော့သည်။ ဒီလိုမှမလုပ်
ဥပဒေတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည့် ရဲသားတစ်ဦး၏ အသက်ခံ
သွားနိုင်သည်။

လက်ထဲမှစား လွှင့်စင်လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ၎င်းနောက်
မှ ဒဏ်ရာကိုမိရင်း ဒဿင်္ဂီရီမျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူ
တင်းတင်းကြိတ်ရင်း အားလုံးကို စားတော့ ပါးတော့မတတ်ကြည့်
တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။

ရဲအမှုထမ်းတစ်ဦးက လက်ထိပ်ခတ်ရန် အနီးသို့ တိုးကပ်
သော်လည်း ဒဿင်္ဂီရီ မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။

တော်သေးသည် . . .

သွေးအလူးလူးနှင့် အသက်ကင်းမဲ့နေသော ကြွေရုပ်မ
ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာ ကျမသွားပေလို့ . . .

နို့ဖို့ ငရဲမီးနှင့် ဖျော်စပ်ထားသည့် ဒဿင်္ဂီရီရဲ့ မျက်ရည်စက်
ပိုင်းများ ကွမ်းတောင်ကိုင်လေးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းသွားခဲ့ပါလှ

မောင်ညိုမိုင်း-သန်လျင် (တကယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကိုဝတ္ထုအ
တန်ဆာဆင်၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။ အနန်းပူကြောင့် အယူအဆလွဲ
သည့်အန္တရာယ်ကို မိန်းကလေးတိုင်း သတိထားမိစေရန် တင်ပြ
ဖြစ်ပါသည်။)

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှ
၂၀၀၂ခုနှစ်-နိုဝင်

မကြာခင် ကျွန်တော် စားပွဲရှေ့မှောက်သို့ ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာ
ဦးလှအောင်နှင့်အတူ အသက် (၄၅) (၅၀)ခန့်ရှိ ပိန်ပိန်ပါးပါး
ထားညှိညှိ လှူတစ်ဦးရောက်လာ၏။

“ဒီလို ဆရာညှိရေ ဒါက ကျုပ်တို့ရွာက ကိုဇော်ဖေတဲ့ ညက
နိမ့် ဓားပြတိုက်ခံရလို့ ဆရာရေ အဲဒါ အမှုလာဖွင့်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ဓားပြတိုက်ခံရသည့် ဦးဇော်ဖေဆိုသူကို လှမ်း၍
အော်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ဓားပြတိုက်ခံရသော်လည်း စိတ်ထိခိုက်
မည်းပုံ မပေါ်။ သူ့အင်္ကျီ၊ လုံချည်များထံမှလည်း ဒီဇယ်နဲ့ရနေသည်။
ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ဖြစ်ပုံ ဖျက်ပုံကို အရင်ပြောပြပါဦး ဦးဇော်ဖေ”
“ဟုတ်ကဲ့ ဒီ...ဒီ...လို ဆရာ”

ပြောမုတ်ဖြစ်သည် ဓားပြမှုတစ်မှု

(၁)

မိုးလင်းခါနီးပြီ...

တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ (၄)နာရီတိတိ၊ ခါးကို
တစ်ချက်ကော့၍ အညောင်းဆန်လိုက်ပြီး တာဝန်ကျစားပွဲရှေ့မှ ထလိုက်
သည်။ မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းဘက်သို့ အဝင်မှာပင်-

“ရပ် ဘယ်သူလဲ”

စခန်းရှေ့ လုံခြုံရေးကင်းက ကင်းသမားရဲဘော်၏ အော်မေး
သံအဆုံး-

“ကျုပ်ပါ ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာက ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှအောင်ပါ အမှု
ဖွင့်ချင်လို့”

စိတ်တူသစ်စာပေ

လာရောက်ကြည့်ရှု နားထောင်ကြ သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် နှိပ်ခြိပ်သည်းသည်းကို စည်ကားကျော်ကြား သည့် အလှူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အလှူကြီးပေး၍ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ...
ညတစ်ည...

အတိအကျဆိုရလျှင် နတ်တော်လကွယ်နေည(၁၁)နာရီခန့်၊ ရွာ သည် လဲပိုက်ညရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အိပ်မောကျနေသည်။

ထိုစဉ် ရွာအဖွားရှိ ဦးဇော်ဖေ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ လူ(၅)ဦး ဝင်လာ ကြသည်။

“ဗျို့ ကိုဇော်ဖေ ထပါဦးဗျ”

အချိန်မတော် အိမ်ရှေ့မှ သူ့နာမည်ခေါ်သံကြောင့် ဦးဇော်ဖေ နိုးလာသည်။ သူ့မိန်းမ မမြကြည်လည်း လူးလဲ၍ ထလိုက်ပြီး အဝတ် အစားများကို မှောင်ထဲမှာ ပြုပြင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ အချိန်မတော်ကြီး”

“ကျုပ်တို့ပါဗျ ထားမလိုက ကိုအောင်ဝင်း လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ခင်ဗျား နှမ မသောင်းခင် ည(၈)နာရီလောက်က ဆုံးသွားလို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ”

“ဟေ သောင်းခင် ငါ ငါ့ညီမလေးဆုံးသွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ထပါဗျ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

သောင်းခင် သောင်းခင် သူသိပ်ချစ်ရသည့် အငယ်ဆုံး ညီမလေး အရွယ်ရောက်လာတော့ ထားမလိုရွာသား အောင်ဝင်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး ခင်ပွန်းအလုပ်ရှိရာမှာ လိုက်နေရရှာသည်။ တလောကတော့ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း၍ ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီးနောက် သူမ ပြန်ဆင်းလာကာ မြန်မာဆရာတစ်ဦးနှင့် ဆက်ကု နေသည်ဟု သိရသည်။ အခု သူ့နှမလေးဆုံးသွားပြီ

(၂)

ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာသည် သန်လျင်မြို့အပိုင်ထဲမှာရှိ၏။ သန်လျင်-ကျောက်တန်းသွား ကားလမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက် အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှာရှိ သည်။ ကုန်းတန်းမှ ခြေကျင်သွားလျှင် (၃)နာရီခန့် လျှောက်ရသည်။ မိုးရာသီ ဆိုလျှင် ရွာပတ်ချောင်းမှ လှေများနှင့်သွားက (၃)နာရီခန့် ကြာသည်။ နွေဆို လျှင် လှည်းလမ်း၊ ကားလမ်းပေါက်သည်။

ဒီနှစ် ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာ၏ စပါးအထွက်ကောင်းသူများ စာရင်းမှာ ဦးဇော်ဖေလည်း ထိပ်ဆုံးမှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သားသမီး သုံးယောက် အပါအဝင် ဇနီးသည် မမြကြည်ကိုပါ ရွှေငွေ လက်ထပ် လက်စားများ လုပ်ပေးပြီး သားနှစ်ယောက်ကို ရှင်ပြုပေးခဲ့သည်။ အလှူဒါနစိန်ကုလား ဆိုင်းလည်းပါသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်များဖြစ်သော စစ်တဲကုန်း၊ ချောင်းအောက် တာဝဲ၊ ဘုရားကုန်း၊ သူဌေးကွင်း၊ ထားမလိုစသည် ကျေးရွာများက ဆွေမျိုး သားချင်း များသာမက ဆိုင်းဝါသနာပါသူများ

သူက ဘတ္တရီမီးကြိုး ကို လှမ်းချိတ်မီးထွန်းပြီး တံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်ကပင် ကိုဇော်ဖေ အမှားဖြစ် တော့သည်။ လူငါးဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်ရောက်လာပြီး သန်ဟ သူတစ်ဦးက သူ့ပါးစပ်ကို နောက်ပြန်သိုင်း၍ပိတ်ကာ နံကြားကို စားမြှောင် နှင့် တွေ့လိုက်သည်။ သူ့မိန်းမ မမြကြည်ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ကလေးသုံးဦးကား၊ ခေါင်းမျှဖဖော်ရဲရှာ၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက သေနတ်အတိုတစ်လက်နှင့် သူ့ရင်ဝကို တွေ့ဟန်လုပ်ရင်း၊ အသံမထွက် ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြုလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ စားပြမုန်း သူသိလိုက်ရပြီ။

“ကဲ ကိုယ့်လူ လုံးဝအသံမထွက်နဲ့၊ မင်းတို့မိသားစု အလှူတန်း က ဆွဲခဲ့ကြတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တစ်ခုမကျန်ထုတ်ပေး”

“ဗျာ မ၊ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ ရေစုတ်စက်ဝယ်လိုက်ရလို့ ပေါင် အား”

နောက်ကလူက စားဦးနှင့်မိန့်ထောက်လိုက်သည်။ သူလန်ပြီး အော်လိုက်သော်လည်း အသံက ထွက်သည်ဆိုရုံမျှသာ။

“မင်းတို့ မိသားစုအားလုံး အသက်မသေချင်ရင် အလှယ်တကူ ထုတ်ပေးနော် ဇော်ဖေ ငါတို့ သိပ်သည်းမခံဘူး ဘယ်မှာလဲပြော”

“ပေါင့်... ပေါင့်”

“ကဲကွာ”

“ဂေါက်”

ခေါင်းဆောင်နှင့်သူ့က ဒေါသလွှဲလဲလာကာ လက်ထဲမှ သေနတ်ခင်နှင့် သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကို ထုဖျလိုက်သည်။ သူလန်၍ အော် လိုက်သေးသည်။ သို့သော် အသံက သိပ်မထွက်၊ ဒါပေမယ့် သည် သေနတ်ကိုင်လူဆိုးကိုကြည့်ပြီး သူ့အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

ကြည့်သာကြည့်လိုက်ရသော်လည်း သူတို့အားလုံး မျက်နှာများမှာ အိတ် အနက်များ စွပ်ထားကြသည်မို့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ မသိရ။

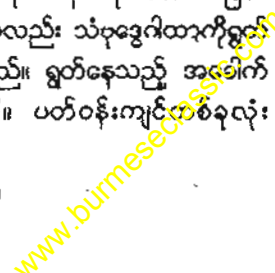
သူတို့သိသွားစဉ်မှာပင် စားဦးက အရည်ပြားထဲသို့ အနည်းငယ် ဝင်သွားပြီး သွေးစိုသွားသည်ကို သူ့သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ့မိန်းမရဲ့ လန်၍ ဝိုဋ်ကိုင်သံကြောင့် သူ့ဘယ်လိုမှ ဆက်မညာနိုင်တော့ပဲ ပစ္စည်း သေတ္တာ ဗူးရိုရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်ရတော့သည်။

စားပြတစ်ယောက်က ဘုရားစင်နောက်ဘက်မှ ယွန်းသေတ္တာ ဗူးလေးကို လှမ်းယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးသုံးကုံး၊ လက် ကောက်ငါးရံ၊ လက်စွပ်(၆)ကွင်း၊ ကလေးနားကပ် တစ်ရံ။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ မှောက်ခိုင်း သည်။ မမှောက်ခင် ပါးစပ်ထဲသို့ အသင့်ယူလာသည့် လက်ကိုင်ပုဝါများ ကို လုံးထိုးထည့်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် မှောက်စေပြီး စောင်များ ခြင်ထောင်များအုပ်၍ အသင့်ယူလာသည့်ဒီဇယ်ဆီများနှင့် လောင်းချ လိုက်သည်။ သူက မသတ်ရန်ငိုယို၍ တောင်းပန်သည်။

“အေး မသေချင်ရင် အသံမထွက်နဲ့၊ မအော်နဲ့၊ ဟေ့ကောင် ဂျပ အော်ရင်မီးရှို့လိုက်ကြားလား၊ မင်းစောင့်ကြည့်နေ လာ၊ သွားကြမယ်” အစောင့်တစ်ယောက်ထားခဲ့ပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာကိုယူကာ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားကြသည်။

သူတို့မိသားစု တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲ အသံလည်း လုံးဝမထွက် ရဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ မီးခြစ်ခြစ်သံကြားရပါ့မလဲနှင့် ရင်တွေတုန်နေကြသည်။ မီးရှို့လိုက်လျှင် သူတို့မိသားစုဘဝအားလုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသား ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။ သူ ဘုရားကိုတရင်း စိတ်ထဲမှ စာရသေပရိတ်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်နေလိုက်သည်။ သူ့မိန်းမ မမြကြည်ကလည်း သံဗုဒ္ဓေါတကကိုရွတ် ၍ ဘုရားကယ်ပမိရန် ဆုတောင်းနေရသည်။ ရွတ်နေသည့် အခေါက် ပေါင်းသည် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး

တိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သားသမီးများကို
ဇနီးသည်ရဲ့ ခေါင်းကို ရမ်းကြည့်သည်။ အစောင့်လုပ်သူရဲ့ အသံလုံး
မကြားရတော့ ဦးခေါင်းပေါ် က စောင်များကို ခါထုတ်ပြီး ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ဘက်ထွေရီ မီးခလုတ်ကို ဖြုတ်ထားခဲ့သည်။ အမှောင်
ထဲမှာ အားလုံးကို ခြေနှင့် လှုပ်ခတ်၍ နိုးလိုက်သည်။ သည် တောမှ
ရွာထဲကအိမ်များ နီးလာကြပြီး ရွာမှာ ဓားပြတိုက်ကြောင်းကို သိသွား၏။

(၃)

“ကျုပ်တို့လည်း သိသိချင်း ကြိုးတွေဖြေ ပါးစပ်ထဲက အဝတ်
ဆုတ်၊ အကြောင်းအရာကိုမေးမြန်းပြီး လူ့စိုးကိုလိုက်ကြသေးတာပဲဗျ။
နိန် က ကြာသွားတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပါဘူး ဆရာညို။
နောက်ဆုံး လှည်းတပ်ပြီး ညတွင်းချင်း ဒီကိုလာအကြောင်းကြား
အပါပဲ ခင်ဗျာ”

“အတိုက်ခံရတဲ့အချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ ဦးဖော်ဖေ”

“ည(၁၁)နာရီလောက် ခင်ဗျ”

“ဥက္ကဋ္ဌတို့လိုက်တဲ့အချိန်က”

“မနက်(၁)နာရီ နီးပါးရှိနေပြီး ဆရာညို”

အင်း(၂)နာရီဆိုသည်အချိန်သည် ဓားပြချက်အဖို့ လွယ်ကူရွေ့
ဆင်းလွတ်မြောက်နိုင်သည့်အချိန် ရရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဓားပြတွေရဲ့ ပုံစံကို မှတ်မိသလောက် ပြောပြစမ်းဗျာ”

“ခေါင်းဆောင်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဗျ။ ကျန်ထူ

တွေကတော့ သူလိုကိုယ်လိုပါပဲ ဓားကိုင်ထားတာက (၄)ထက်
သေနှုတ်နဲ့က တစ်ယောက်ပဲ”

လိုအပ်သည်များကို မှတ်စုစာအုပ်မှာရေးသွင်းပြီး ဂတ်စ်
ကြီးကိုခေါ်၍ ဥပဒေအတိုင်း အမှုစာရင်းသွင်းခိုင်းလိုက်သည်။
ကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၆)နာရီထိုးပြီး လူသံ၊ ကားသံ၊ ရေ
များရဲ့အသံကို ကြားနေရပြီ သည့်နောက် သူတို့ကို တစ်ပါတည်းခေါ်
ကျောက်တန်းကားနှင့် လိုက်လာကြသည်။ ထားမလုံမှာ အသင့်
နေကြသည့် လှည်းနှင့်ဆက်၍ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဆေးလုံးကြီး
ခရီးဆက် ခဲ့တော့သည်။

(၄)

သဲလွန်စကို လိုက်ရှာတော့ လက်ကိုင်ပုဝါအကြီး(၅)ထည် ရခဲ့
သည်။ (၃)ထည်က အသစ်စက်စက်ဖြစ်ပြီး (၂)ထည်က အဟောင်း
ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်ပုဝါအဟောင်းတစ်ထည်ကို သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါင့်စွန်းမှာ (မောင့်အတွက်)ဆိုသည့် စားလုံးသုံးလုံး
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြီးနောက် ဓားပြများအသုံးပြုသည့် ဒီဇယ်ပုံးကို သိမ်းဆည်း၍
အက်သေခံစာရင်းသွင်းလိုက်သည်။ သူတို့သွားနိုင်သည့် လမ်းကြောင်း
များကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အားလုံး ရွာအရှေ့ဘက် ချောင်း
အတိုင်း နောက်ဆုံး လှေနှင့်ထွက်သွားနိုင်သည့် သဲလွန်စများကို တွေ့ခဲ့
ရသည်။

“ရွာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ မတည့်တဲ့လူများရှိသလား ဦးဖော်ဖေ”
“လုံးဝမရှိပါဘူး ဆရာရှယ်”
“ရွှေကရော အားလုံးဘယ်နှစ်ကျပ်သားလောက် ပါသွားသလဲ”
ဒီလိုမေးလိုက်တော့ သူက အနားမှာရှိသည့် ရွာခံလူများရဲ့မျက်

နာကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“တစ် တစ်ဆယ်သားပါ ခင် ခင်ဗျာ”

လိုအပ်သည်များကို မေးမြန်းပြီး စခန်းသို့ အားလုံးပြန်လာလိုကြသည်။ ပြီးနောက် ခြေစာ လက်စရှိသူများ၊ ရာဇဝင်လူဆိုးစာရင်းပြန်လှန် ကြည့်ရသည်။ နယ်ထိန်းများကိုခေါ်၍ လက်စာ လက်နက်များ နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ခိုင်းရသည်။ အချို့ကို ချောတန်ချော၊ ခြောက်တန်ခြောက် မေးရသည်။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ တရားလို ဦးဇော်ဖေ စခန်းထဲ ရောက် ချလာသည်။

“ဟိုနေ့က လူများလို့ ထူးခြားတာလေးတွေ ဆရာ့ကို မလိုက်ရဘူး ဆရာရဲ့”

“ဘာများတုန်းဗျာ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ . . . ဓားပြခေါင်းဆောင်ကိုင်တဲ့ သေနတ် အတုကြီး ဆရာ”

“ဘာ . . . အတုကြီးဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာ”

“အဲဒီ သေနတ်ဒင်နဲ့ ကျွန်တော့်နဖူးကို ထုချလိုက်တာ နဲ့ ခနဲ မမြည်ဘဲ၊ ဂေါက်ခနဲမြည်သွားတယ် ဆရာရဲ့၊ နဖူးလဲ ဖူးတော့ မဖူးခဲ့ပါဘူး။ အစစ်ဆိုရင် ကွဲပြားပေါ့ဗျာ၊ ဒါကိုသိပေမယ့် ဓားသမားတွေ ရန်ကိုကြောက်လို့ ပစ္စည်းတွေပါသွားရတာမို့ ဆရာရယ်၊ နောက်ပြီး သူ ဆက်ပြောရန် စကားကို ချင့်ချိန်နေသည်။

“ဆက်ပြောလေဗျာ . . . နောက်ပြီး ဘာဖြစ်သေးလို့လဲ”

သည်တင် သူက ရှက်ကီးရှက်ကန်းဟန်ဖြင့် သူများကြားသွားမှာ စိုးရိမ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာအနီးသို့ ဝှံ့ရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြော ချလိုက်သည်။

“အဲ . . . ဟင် . . .”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်နှင့်အမျှ ရယ်ရွှင်သွားသည်နှင့် ရယ်ရွှင်စိတ်ပါ ပေါ်သွားခဲ့ရသည်။

(၅)

နှစ်ရက်ခန့် ကြာသွားသည်။ ဓားပြများရဲ့ သဲလွန်စကို ခြေရာခံ မှုမရသေး။ ဒါပေမယ့် ဖဲပိုင်းများလုပ်လေ့ရှိရာသို့ လူလွတ်၍ အခြေ နေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားရသည်။

သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့မှာ တယ်လီဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့(. . .)ရဲစခန်းကပါ၊ ဒုရဲအုပ် ကိုညိုပါ”

“ကျွန်မ လမင်းတစ်ရာရွှေဆိုင်က ဒေါ်ချမ်းမြေ့ပါ ဆရာ၊ ဒီမှာ တစ်ယောက် ရွှေဆွဲကြိုးအတုကြီးလာရောင်းနေလို့ ဆရာတို့ကို လှမ်း ကြောင်းကြားတာပါ . . . အဲဒါ”

“ဒေါ်ချမ်းမြေ့ သူ့ကို လက်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အချိန် ပြီးထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဘာမျှ ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်ရမလဲ ဒါရွှေ့ဗျာ ရွှေ့ ရွှေ့”
“ရွှေ့ပေမယ့် ရှင်ရွှေ့က အစစ်မဟုတ်ဘူး ရွှေ့အတုကြီး”
“ဘာ”

သူ ဆက်လက်၍ ပေါက်ကွဲချိန် မရနိုင်တော့ပါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သူ့ကို စစ်ဆေးရန်ရှိသည်ဟုဆိုပြီး ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာလိုက်သည်။
“နန်း ရောက်တော့။”

“မင်း အမည်ဘယ်လို ခေါ်လဲကွ”
“လှကျော်ဆွေဖို ဆဲ ဆရာ”
“နေတော့ရော”
“လက်ယက်စမ်းကျေးရွာမှာပါ”

“အရင်ကတည်းကနေတာလား အခုမှပြောင်းလာတာလား”
“သာကေတက ပြောင်းလာတာပါ (၆)လလောက်ရှိပါပြီ”
“လှကျော်ဆွေ ဒီဆွဲကြိုကို မင်း ဘယ်ကရတာလဲ”
“ဒါ ဒါ ဟို ဟို အခုမှပစ္စည်းပါဆရာ ယုံ ယုံပါ”
“မင်းအမေ ပစ္စည်းအတုကြီးကို ဘာလို့အစစ်ဆိုပြီး လာလိမ့်
ရောင်းရမလဲပြော”

သူ နှုတ်ဆွဲသွားသည် လက်တွေ့လည်းတုန်လာသည် ဘာ
ပြောရမှန်းမသိ

“အမေပစ္စည်းဆိုတော့ အစစ်လို့ပဲ ယုံကြည်လို့ပါ ဆဲ ဆရာ
ရယ်”

သူက ဒီလိုပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ခုကို ထုတ်၍ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးသီးများကို သုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က
ရင်း လက်ကိုင်ပုဝါကို ခဏတောင်း၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားရေ
ဒီမှာ အံ့သြစရာတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲသွားတွေ့လိုက်ရသည်။ ယုံထောင်
ရင်း ကြောင်ပါမိတော့မည်။

(၆)

ကျွန်တော်တို့ လမင်းတစ်ရာ ရွှေ့ဆိုင်သို့ ရောက်သောအ
အသားဖြူဖြူနှင့် လူရွယ်တစ်ဦးက ငြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ
နောက် မှင်မပျက်၊ ဟန်မပျက်ပြန်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖိညှိ
ဖွာလိုက်နေသည်။ မသိမသာအကဲခတ်လိုက်တော့ မီးညှိုရင်း သူ့လက်အ
တုန်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်
ဒေါ်ချမ်းမြေ့မြင်လိုက်သောအခါ

“ဒီမှာ ကိုအုတ်”

ရွှေ့လာရောင်းသူက ထိုင်ရာမှထရင်း ရွှေ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘယ်ဈေးရရင် ရောင်းနိုင်မလဲ”

“နှစ်ကျပ်သားတောင်ပဲဗျာ ခင်ဗျားကို လက်ရှိဝယ်ဈေး အတို
ပဲပေါ့”

“တစ်ပြားမှ မရနိုင်တော့ဘူး ကိုအုတ်ရဲ့”

“လှကျော်ခွေ မင်းငါ့ကို ဆက်ညှာဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ မင်း အမေပစ္စည်းလဲ မဟုတ်ဘူး ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းတို့ နတ်တော်ကွယ်နေည့်က ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာက ကိုဇော်ဖေအိမ်က တိုက်ခံသည့်ပစ္စည်း။ ကိုင်း မင်းနဲ့ပါတဲ့လူတွေကို ဖော်ပေရော ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်က တစ်ချက်ဟောက်လိုက်ရာ သူက ငြင်းဆန်ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် သူကြာကြာ မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်က သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသည် လက်ကိုင်ပုဝါထည်အနက်မှ နှစ်ထည်ကို ဗီရိုထဲမှထုတ်၍ သူ့ရှေ့သို့ ဖြန့်ခင်းလိုက်သောအခါ သူ ဇက်ကျိုးကျသွားခဲ့သည်။ သူ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ လက်ကိုင်ပုဝါဒေါင့် စွန်မှာ ရွှေဝါရောင်ပိုးကြီးနှင့် ဝိုင်းစက်စွာထိုးထားသော (မောင့်အတွက်)ဆို သည့် စာတမ်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်-

“ဒီလက်ကိုင်ပုဝါနှစ်ထည်နဲ့ မင်း အခုသုံးလိုက်တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်စမ်း လှကျော်ခွေ”

သူ ငြင်း၍ မရတော့ပါ။ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါ ဒေါင့်စွန်းမှာလည်း (မောင့်အတွက်)ဆိုသည့် စာတမ်းလေးက ရွှေဝါရောင် ပိုးကြီးနှင့်ထိုးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတော့မယ် ဆရာ”

“ဒီလက်ကိုင်ပုဝါ မင်းကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်ချစ်သူက ပန်းထိုးပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ”

“မင်းတို့ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်နဲ့ ဒီလက်ကိုင်ပုဝါ အပါအဝင် အသစ်သုံးထည်နဲ့ အိမ်ရှင်မိသားစုအားလုံး ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆို့ကြိုး တုတ်တယ်၊ ဒီဇယ်လောင်ပြီး ပစ္စည်းယူခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖွဲ့ငွေလိုနေတာနဲ့ အခုလို စားပြမှုထဲကို ပါခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့အတူပါခဲ့တဲ့ လူစာရင်းလိပ်စာထဲ

ပြောပေရော”

“ပြောပါ့မယ် ဆရာ့ လက်ယက်စမ်းက စိန်မောင်၊ သူက ဆင်းဆောင်ပါ။ သာကောတက အောင်နိုင်၊ နေအောင်နဲ့ ကျိုက်အင်းကျေးဇာက ထွန်းလှိုင်တို့ပါပဲ ခင်ဗျာ”

(၇)

ချက်ချင်း လူစာရင်း သူတို့ရှိရာသို့ နယ်မြေခံရများ အကူအညီနှင့် မမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။ လက်ယက်စမ်းက ခေါင်းဆောင်စိန်မောင်က မဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုမြင်တော့ သူ့ပစ္စတိုအတုကြီးကိုကိုင်း၍ ဟန်ချေးပြနေသေးသည်။ အမှတ်အရာရှိက အတုကြီးနဲ့ အသက်မပျောက်ချင်ပါနဲ့ စိန်မောင်လိုပြောလိုက်မှ သူ့အံ့ဩသွားသည်။ လက်နက်ချ၍ အဖမ်းခံရသည်။

၉၀ * မောင်ညိုဦး (သန်ကျင်)

အမှုကိုတည်ဆောက်၍ အမှုတွဲအား ရုံးတော်သို့တင်ပြ ထား
ခွဲဆိုလိုက်သောအခါ တရားလို ကိုဇော်ဖေက တားပြုအဖွဲ့၏ မျက်
ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသကဲ့သို့။

သူတို့အားလုံးကလည်း ဝက်ခြံထဲမှာနေ၍ ကိုဇော်ဖေမျက်
ကိုကြည့်ပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ဪ အတုခြင်းပြိုင်ရာမှာ လူလည်တွေ လောဘသား
လည်စင်းခံသွားရသည့်သာကောမှာ သန်လျင်တစ်ခွင်မှာ ပြောစရာ စကား
တစ်ခွန်းအဖြစ် ကျန်ခဲ့သည်မှာ မည်သူမျှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှ
၂၀၀၁-၉နိုဘင်

သတ် ခါးပိုက်နှိုက်

(၁)

ကံအကြောင်းမလှ၍ နရသိန်ထဲ ခဏရောက်စဉ် ခါးပိုက်နှိုက် အပြစ်ကျ၊ အချုပ်ကျများနှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ သူတို့ (ခါး)ဘဝကို သိခဲ့သော်လည်း ဘယ်လိုနှိုက်ခဲ့ဆွဲထားသည်ကိုအား မေး၍မရ၊ အတန်ကြာ ချော့မော့စည်းရုံး၍ မေးသောအခါ(ခါး)တို့၏ လက်ရာအချို့ကို အတယ် ငယ် သိခဲ့ရသည်။

(၂)

ခါးပိုက်နှိုက်များ မည်မျှလျှင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ဆာဝန်သိလုပ်သားပြည်သူများ၏ အချိန်မီရဲတား ကြိုးစား ကာကွယ်မှု အကြား အတောင်ကျိုးသည်က များသည်ချည်း။ မည်သို့ရှိစေ ခရီးသွားများအနေနှင့် သွားလျှင် သတ်ရိုဖိုလိုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းနှင့် အများ အကဲခတ်တတ်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ဦးလေးတော်သူသည် သန်လျင်မှာ သံသေတ္တာ ထုပ်ငန်းရှင်မို့ ချမ်းသာသည်။ တစ်နေ့ သွပ်ပြားဝယ်ရန် ရန်ကုန်သို့ ဆာရင်း (၁၂) လိုင်းကားကိုစီးရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်၍ လိုက်ပါလာသည်။ ဆင်းလို သည့်ကိတ်မှာဆင်း၍ သွပ်ပြားဝယ်ပြီး ငွေချေရန် လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖိုက်ဆံ အိတ်ကို နှိုက်လိုက်ရာ ဘာမှရှိတော့။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၅နှစ်က ငွေတစ်သိန်းသည် နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။

ဦးလေးဆိုင်ထဲမှာ ချိုးပွဲချ၍ ငိုသည်။ သည့်နောက် သူနှင့်ရင်းနှီးသည့် ပုစွန်တောင်ရဲစခန်းမှာ ထိုစဉ်က စခန်းမှူးထံ ဖြစ်စဉ်ကိုဖြောင့်၍ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရာ စခန်းမှူးမှ နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် ပြန်လာ

ရန် မှာလိုက်သည်။

စခန်းမှူး ချိန်းသည်အတိုင်း နှစ်ရက်စေ့သောအခါ ဦးစေ့
ရဲစခန်း သို့ ရောက်သွားသည်။

“အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား ဆရာ”

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ငွေအားလုံး ပြန်ရပါပြီ”

“ခင်ဗျာ...”

“ခင်ဗျားရဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ကျေးဇူးရှင်ကို ကြည့်ချင်ရင်တော့
အချုပ်ထဲမှာရှိလေရဲ့ ဦးသာဉာဏ်”

တို့ယုံငွေတစ်သိန်း ပြန်ရမည်ဆို၍ ဦးလေး အရမ်းဝမ်းသာပြီး
စခန်းမှူးကို ကျေးဇူးတင်ကာ ထိုင်ကန်တော့သည်။ ရပ်က သည်တို့
(၁၂)လှိုင်း ကားစီးရင်း ဖြစ်သွားရသည်ဆိုတော့ ထိုလိုင်းမှာ ကျက်
လေ့ရှိသည့် (ခါး) အရင်က ရဲမှတ်တမ်းမှာ ရှိနေသည်။ ရဲဦးနောက်ထဲ
ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ ရိပ်မိသည်။ နေမဝင်ပါဘူး။ သင်းတို့ လော
သားများအကြား စနည်းနာလိုက်တော့ သင်းကောင်ကို ရှာတွေ့တာ
နှစ်ခါ မစစ်ရ။ တန်းပြီး ဝန်ခံသည်။ (ခါး)ဆိုတာ ခွေးရူးကောင်
တစ်မွန် တည်လေ။

(၃)

ခါးပိုက်နှိုက်တို့သည် တန်းလန်းမှ အခြေအနေမကောင်းလျှင်
ရာလူကို သေကြောင်းကြံလေ့ရှိသည်။

(ခါး)မှာ အမျိုးမျိုးရှိသည်။ လက်(ခါး)၊ ဓား(ခါး)၊ ကတ်ကြေး(ခါး)
သည် အမျိုးမျိုးရယ်။ လက်(ခါး)က လက်ညှိုး၊ လက်မ၊ လက်ခလယ်
သုံးချောင်းကို အသုံးပြု၍ ပိုက်ဆံအိတ်ငွေစက္ကူ စသည်တို့ကို နှိုက်သည်။

ဓား(ခါး)က ဘလိတ်ဓား၊ ဆယ်ပြားစေ့ကို မြနေအောင် သွေး
ထားသည့်ဓားနှင့် အိတ်ခွဲ၍ နှိုက်သည်။ ဓားခွဲမှာနှစ်နည်းမှ သုံးနည်း
အထိရှိသည်ဟု သိရသည်။ ပထမဓားခွဲနည်းက အလျားလိုက်ခွဲနည်း၊
အတိယနည်းက ဒေါင်လိုက်ခွဲနည်း၊ တတိယခွဲနည်းကား အင်္ဂလိပ်စာလုံး
(L) အယ်လ်ပုံသဏ္ဍာန် ခွဲနည်းဖြစ်သည်။

(ခါး)အချို့၏ ဝန်ခံချက်အရထိုလျှင်(L) အယ်ပုံ သဏ္ဍာန်နည်း
က အဆင့်မြင့်နည်းဟု သိရ၏။ အယ်လ်ပုံသဏ္ဍာန်ခွဲနည်းက ထောင့်
ခွဲနည်းဖြစ်သည်။ အချို့က ဒေါင်လိုက်မျဉ်းမတ်ပုံအရင်ခွဲပြီး နောက်တစ်

ချက် အလျားလိုက်ခွဲနည်းနှင့် ဆက်နိုက်သည်။

သူ့တက် ကျွမ်းကျင်သူက နှစ်ချက်မခွဲ၊ တစ်ချက်တည်း ခေါ်လိုက်ရော အလျားလိုက်ပါ ဆွဲချခွဲလိုက်သည်။ ဒီခွဲနည်းက လိုချင်သည့်ပစ္စည်းကို သက်သက်သာသာ ဆွဲထုတ်၍ရသည်ဟု သိရ၏။ ကတ်ကြေးကိုကား ဆွဲကြိုးဖြတ်သူများတည်း။

တစ်နေ့...

သန်လျင် ရန်ကုန် သီတာနှစ်ထပ်သင်္ဘောအသစ်များ နိုင်ငံခြားမှရောက်ခါစ ပြေးဆွဲကာစ ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောအသစ်များမို့ ခရီးသည်များက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား အဝတ်အယက် စီးနေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ သန်လျင်သို့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်လေးကြောင်းဌာနမှ စာရေးကြီး ကိုသိန်း (အချို့က ဟင်နရီခေါင်ကြီးကို သိန်း ဟုခေါ်သည်) ယခုတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း သင်္ဘောစီးလက်မှတ်ယူပြီး သင်္ဘောပေါ်တက်ရန် ပုဂ္ဂိုလ်တော်သင်္ဘောဆိပ်စောမှာ တန်းစီကြသည်။ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးရော ရောနှောနေသည်။ အတန်းက နှစ်တန်းဖြစ်နေ၏။ ကိုသိန်းကား ဆေးပြင်လိပ်ကြီးကိုခဲ၊ ဟိုတုန်းက အစည်းအဝေးပွဲများမှာ လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသည့် ပတ္တမြားအိတ်ကြီးကိုဆွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အပြစ်စဉ်းစားခံရဝင်လေ့ရှိ၏။

ထိုစဉ် 'ဆွဲကြိုးဖြတ်လို' ဆိုသည့် အော်သံကြားလိုက်ပြော ကျွန်တော်တို့အနားမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ လူတွေကလည်း ထိုအမျိုးသမီးထံ အာရုံရောက်ပြီး ဝိုင်းသွားကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငိုယို ရင်း သူ့နောက်မှာ စောစောက ရပ်နေသည့်လူကို ကျိုးကန်းတောင်း မှောက်ခေါင်း လှည့်၍ ရှာသည်။

ခါးပိုက်နိုက်ဟု သိလိုက်သည်နှင့်တာဝန်ကျရုံများက ဝိတ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မသက်သာသူများကို ရှာတော့သည်။ မကြာခင် အဖြတ်ခံရ

သည့်အမျိုးသမီးက တန်းစီနေစဉ် သူ့နောက်မှာ ရှိနေခဲ့သူကိုတွေ့၍ အဖွဲ့ဝင်များ ပြောလိုက်သည်။

သည်နောက် ရုံးခန်းမှာခေါ်၍ရှာသည်။ သည်နောက် သင်္ဘောပေါ်ကို ခရီးသည်များ မတက်စေဘဲ အရေးပေါ်စောင့်ပေးကြပါရန် မေတ္တာစဉ်းစမ်းသည်။

(ခါး)ဟု မသက်သာရသည့်သူကို ပိုက်ပိတ်တိုက်၍ ရှာသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

သည်နောက် ခရီးသည်များ အိတ်များကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး နောက်လှန်ရှာကြလေရာ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွဲကြီး ဟင်နရီကိုသိန်း၏ ပတ္တမြားအိတ်ထဲမှာ ငါးဖူးသားခန့်ရှိသော ဆွဲကြိုးအပြတ်။

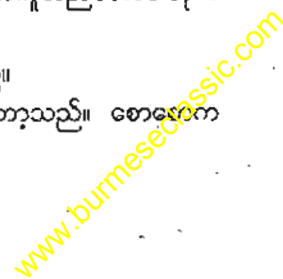
ခရီးသွားအချို့က ရိုက်မည့်နက်မည့်တက်ကလုပ်ကြသလို ဆတ် သိသူများကလည်း ကိုသိန်းဘက်မှ ဝိုင်းကာသက်သေခံကြသည်။ ဆက် သေခံပစ္စည်းကို တွေ့နေပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းရောက်သွားပြီး အစစ်ဆေးခံရတော့သည် တာဝန်ရှိသူများက ကိုသိန်းကို ရဲစခန်းပို့မည် ဆိုလိုက်ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့မှ ရာထူးကြီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကိုသိန်းနှင့် အလွန်းရင်းနှီးသဖြင့် ကိုသိန်း၏ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သေးမှုကို ရဲရဲရင့်ရင့်အာမခံလိုက်သည်။ အခြား ဂုဏ်သရေရှိပန်ထမ်းများ (အသိများ)ကလည်း ဝိုင်းအာမခံကြလေရာ တာဝန်ရှိသူများကသူ၏ အထံသိက္ခာအခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားကြတော့သည်။

ဒါနှင့်အတူ စောစောက ထိန်းသိမ်းထားသည့်လူရဲ့ လိပ်စာကို အရေးပေါ် ဆိုင်ရာနယ်မြေရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်း အကူအညီတောင်းလိုက် သောအခါ။

မကြာခင် တယ်လီဖုန်း ဝင်လာသည်။

ခုမှပဲ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။ စောစောက

ထိန်းသိမ်းထားခံရသည့် (အမျိုးသမီး ညွှန်ပြခဲ့သော) ပုဂ္ဂိုလ်ကား ရဲမှတ်
တမ်း အကြောင်းကြားချက်အရ ထောင်နှစ်ကြိမ်ကျူးထားသည်။ နာမည်
ကျော် (ခါး-ဖြတ်)တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ မကြာခင် ထို(ခါး-
က ဝန်ခံမှုပြုတော့သည်။

ကိုယ်ကောင်းသော် ခေါင်မရွေဆိုပေမည် အခု သူများမကောင်း
၍ ကိုသိန်း ဒုက္ခရောက်တော့မလို့။ သိက္ခာတော့အနည်းငယ် ထိခိုက်
သွားခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ သွားသတိ လာသတိရှိဖို့လိုသည်။ ယခု(ခါး)ကာ
အခြေ အနေမကောင်းမှန်းသိသောအခါ သက်သေခံပစ္စည်းထု
ဖောက်သည့် အနေနှင့် နီးရာလူ အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းချတည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
စာဖတ်သူများ သတိရှိကြကုန်။

(၄)

ခါးပိုက်နှိုက်ရန် ကာကွယ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသောနည်း
များ ရှိပါသည်။
(တစ်) လူစည်ကားသည့် ဈေးထဲမှာကိုယ်ပါ ဝင်မတိုးဝေ့ရန်။
(နှစ်) လူကြပ်သည့်ကားများကိုစီးလျှင် ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှ
အသွား ကို မသိမသာ အကဲခတ်ရန်။
(သုံး) ဆွဲခြင်းနှင့် ကားပေါ်အလှအယက်တက်လျှင် ပိုက်ဆံ
ထဲကို ဆွဲခြင်းထဲမှာ မထည့်ထားရန်။
(လေး) ရုပ်ရှင်ဇာတ်ပွဲများ ကြည့်ကြလျှင် သူစိမ်းများ အသိပွဲ
ကျွေးမွေးသည့် အစားအစာများ အရည်များကို မသောက်ရန်။
(ငါး) လက်ဝတ်လက်စား ငွေကြေးနှင့် ပွဲခင်းထဲမှာ အိပ်မပျော်
အောင်နေကြပါရန်။ ခရီးသွားလျှင် မိန်းမောတွေဝေခြင်း မဖြစ်ရန်။
ထိုဝန်းကျင်ကို ရောက်လာမည့် ကျားကျားမမ ခရီးသွားများကို
မပြုရန် ကိုယ်တိုင်၌ကလည်း ကြားဝါလို၍ ပစ္စည်းပြသည့် အခါ

စိတ်ကုသစ်စာပေ

အထူးချီး မဖြစ်မိကြစေရန် အစဉ်သတိပြုကြရပေလိမ့်မည်။

အချို့ ခါးပိုက်နှိုက်နေမှန်းသိသည်။ ကြောက်၍ ရှက်၍ မကြောက်။ လူများလျှင် မကြောက်ပါနှင့်။ နီးရာလူကို အကူအညီတောင်းလှူကောင်းသူကောင်းများသည် အပြစ်မဲ့သူကို ကူညီရိုင်းပင်း တတ်ကြပါသည်။

နောက်ဆုံး အရေးကြီးလျှင် နီးရာမြန်မာနိုင်ငံ ရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဖွင့်ပြော၍ အကူအညီ ရယူပါ။

ကြောက်၍ ရှက်၍ ငြိမ်ခံနေကြပါလျှင် ဒုစရိုက်သမားများ ပို၍ အတင့်ရဲလာပါလိမ့်မည်။

မှခင်းရောင်း
၂၀၀၁ခုနှစ်-ဇွန်လ

လက်ငင်းပေးဆပ်လိုက်ရသည်အကြောင်း

(၁)

မြို့နယ်ဆေးရုံကြီးမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ကျွန်တော်ထံ
ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ --- ဆေးရုံမှာ ပြင်းထန်သော
ဓားဒဏ်ရာနှင့် အမျိုး သမီးလူနာတစ်ဦး အရေးပေါ်ရောက်ရှိလာကြောင်း
ရဲစခန်းမှ လိုအပ်သလို အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် အကြောင်း
ကြားရပါကြောင်း ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်က မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ
အရေးပေါ်အစီရင်ခံကာ နယ်ထိန်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်မြဟော်
နှင့် မှုခင်း တတ်ပုံ သတင်းထောက် ကိုချစ်ဖေကိုခေါ်၍ ဆေးရုံ
အမြန် လိုက်သွားလိုက်သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက စိတ်မချစ်
သာစရာပင်။ အသက် ၁၆နှစ်ခန့် အသားညိုညို လုံးကြီးပေါက်
မိန်းကလေးတစ်ဦး ရင်ဝမှာ ကြီးမားသောထိုးသွင်းဒဏ်ရာကြီးနှင့် သ

စိတ်ကုသစ်စာ

ထစ်ချက် စုတစ်ချက်။ သတိရသည်နှင့် ထွန်းဝအောင်၊ ထွန်းဝအောင်
သော အမည်ကို အံ့ကြိုက်၍ ညည်းနေရှာသည်။
ဆရာဝန်ကြီး၏ အရေးပေါ်စမ်းသပ်ဆုံးဖြတ်ချက်အရ လူနာ
ညည်းအသည်းအသန် ကုသသည်တိုင် ဆုံးရှုံးဖို့ ရာခိုင်နှုန်း(၈၀)မှာ ရှိနေပါ
ကုသိုသည်။
သို့နှင့် ကျွန်တော်က ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း လူနာထံမှ
သတင်းစစ်ချက်ကို ရနိုင်သမျှ ယူရတော့သည်။
လူနာက နောက်ဆုံးအားယူ၍ ပြောသွားသောစကားအရ
သူမ . . . မျှစ်ချို။ ထွန်းဝအောင် . . . ရောက်လာ။ ချည်း
စကားပြော အနိုင်အထက်ပြု၊ အော်ဟစ်၊ အချွန်နှင့်ထိုးသတ်။ ဤ
စကားအချို့ကိုသာ ပြောသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ဆရာဝန်ကြီးများ
အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းမှာ လိုအပ်သလို ခွဲစိတ်ကုသခဲ့သည်တိုင် ၂၄နာရီ
ပြည့်မီ သူမ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
သူမရဲ့ အမည်က . . . အေးချမ်းဝေ၊ အသက် ၁၈နှစ်၊ အိမ်
ထောင်မရှိ . . . အပျို။

စက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် မျှစ်ချိုးဖော်များက အချိန်မီတွေ့လိုက်
နို့နို့သဲလွန်စတောင် ရရှိခက်မည်။

သို့နှင့် ထွန်းဝအောင်ကိုဖမ်းဖို့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ကိုခေါ်ကာ . .
သို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သို့သော် ကြားရသည့်သတင်းအရ ထွန်းဝအောင်မှာ ၎င်း
အထိုင် နေသည့်အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ အဝတ်
အစားအချို့ ထည့်ကာ ခရီးသွားစရာရှိသည်ဆိုပြီး လွန်ခဲ့သည့် ဥနာရီ
အုပ်ကျော်ခန့် က ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့အဖေ၊ ဒေါ်ချစ်မြက
ပြောပြသည်။

ထွန်းဝအောင်၏ အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သော ချက်ကြီး၊
အောင်မြိုင်နှင့် စိန်ကုလားတို့ကို ခေါ်မေးတော့ သူ့အမျိုးမျိုးရာသို့
သွားမလိုလို့ ဒဂုံမှာ ကန်ထရိုက်အလုပ် သွားလုပ်မလိုလို့ ပြောသွား
ကြောင်း သိရသည်။

ဥနာရီကျော်ကျော်ဆိုသည့်အချိန်သည် နေ့မကူးသေးပေ။ ထွန်း
အောင်တစ်ယောက် ဝေးဝေးသို့ မပြေးနိုင်သေး။ သို့နှင့် ထွက်ပေါက်
နိုင်ပြေးလမ်း မှန်သမျှကို အရေးပေါ်ပိတ်ဆို့ရှာဖွေရန် တာဝန်များခဲ့ပေး
လိုက်သည်။

- အချို့ကို သန်လျင်-ရန်ကုန်ကားဂိတ်။
- အချို့ကို သီတာသင်္ဘောဆိပ်။
- အချို့ကို ကျောက်တန်း-ပန်းတောသွားသည့်ရေဆိပ်။
- အချို့ကို သုံးခွနှင့်ခရမ်းသွားသည့် ဂိတ်ပေါင်းများရှိရာသို့
- စစ်စစ်ကြည့်၍ စစ်ဆေးရှာဖွေရန် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။

(၂)

အေးချမ်းဝေ (ဘ)ဦးချစ်မောင်သည် . . . ရွာမှာနေသည့်
ဖခင်ဖြစ်သူ မျက်မပြင် ဒုက္ခိတ။ အေးချမ်းဝေက မိုးရာသီရောက်ရ
မျှစ် ချိုး။ တောထဲမှ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးလေးရှား ရွာထဲနှင့် မြို့စော့သို့လည်း
ရောင်း၊ နွေရောက်ရင် ပန်းရံဆိုင်းမှာဝင်လုပ်၊ ပျိုးနွတ်ကောက်စိုက်ထည့်
တော်သည်။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါသည်။ ဆင်းရဲပေမယ့် လူရာဝင်သည်။

သူမကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေသူမှာ ထွန်းဝအောင်။ သူ့အ
အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ လူပေလူတေ၊ အေးချမ်းဝေကို မကြာခင်
ရည်းစားစကားလိုက်ပြောသည်။ အေးချမ်းဝေက သူ့အကြောင်းသိ
ပထမ လိမ္မာစွာ ငြင်းဆန်လေ့ရှိသည်။ ထွန်းဝအောင်က လူရှေ့သူရှေ့
အလှူမဟံလာမှအစ ရဲတင်းစွာ အနှောင်အယှက်ပေးလာတော့အေးချမ်းဝေ
က ပက်ပက်စက်စက် မဟုတ်သည့်တိုင် နာလောက်အောင်တော့ ပြောခဲ့
သည်။

သို့နှင့် ဝါဆိုလဆန်း ၄ရက်၊ နံနက်မှာ အေးချမ်းဝေက အဖော်
များနှင့် တောထဲမှာ မျှစ်သွားချိုးကြသည်။ မကြာခင် လူစုကွဲသွားသည်။
သည်မှာတင် နောက်ယောင်ခံအလစ်ချောင်းနေသည့် ထွန်းဝအောင်နှင့်
ကြိုကာ ၎င်း၏ လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်ဝသဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံ

(၃)

အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုတော့ သွေးများထွန်း၍ လူးလွန်ထားသည့် အခြေအနေကို မြင်တွေ့ရသည်။ မိန်းမအင်္ကျီကြယ်သီးတံ ပြုတ်ကျနေသည်ကို သက်သေခံအဖြစ် တွေ့ရှိခဲ့ရလို့ ဆေးတံတစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆေးတံအိုး၏ အောက်မှာ ငွေပြားကပ်ထားသည်။ ဖိနပ်မပါသော ယောက်ျားခြေရာနှင့် မိန်းမခြေရာများလည်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းများကို အရပ်လူကြီးများ ရှေ့မှောက်၌ပင် ရှာဖွေပုံစံနှင့် စနစ်တကျ ရေးသွင်းသိမ်းဆည်းလိုအပ်သလို မှတ်တမ်းတင်တတ်ပုံများ ရိုက်ယူခဲ့ကြသည်။ (နောက်ဖိုလ်သုံးသပ်စမ်းကြည့်တော့ ၎င်းဆေးတံသည် လူသတ်သမားထွန်းဝအောင်စတိုင်လ်လုပ်သည့် ဆေးတံဟုသိရသည်)

ရဲတပ်စွဲဝင်များ၏ လုံ့လကြောင့် လူသတ်တရားခံရှိရာ အရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။ ထွန်းဝအောင် လဟာအား ကျေးရွာမှာ ရောက်နေသည်တို့။ ကျွန်တော် လဟာမွေးကျေးရွာသို့ အားချင်းချီတက် ခဲ့ကြသည်။ လဟာမွေးရွာမှာ ရေဆိပ်ရှိသည့် သူ၏အမျိုးတွေလည်း အဲဒီရွာမှာ ရှိသည်ဟုသိရသည်။ မဟုတ်မှလွှဲတော့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သွေးမျိုးများထံမှ အကူ အညီရယူပြီး မော်တော်နှင့် လှေကိုအသုံးပြု၍ တိမ်းရှောင်ရန် ကြံစည်ခြင်း လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြို့တွင်းလမ်းကြောင်းကို အသုံးပြု၍ ထွန်းဝအောင် သွားရဲလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့နှင့် လဟာယက်၊ ဒေးဇတ်၊ ကုလားပဲစသည့် ရေလမ်းဆိပ် မှထွက်သည့် မော်တော်ပုံထောင်နှင့် ငါးဖမ်းလှေများကို ရေလမ်းမှဖြတ်၍ စစ်ဆေးခိုင်းနိုင်ရန် ပဲခူးမြစ်ရေကင်းမှ ပိတ်ဆို ရှာဖွေဖို့ ညိုင်တူစီမံခန့်ခွဲ လိုက်သည်။

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အကူအညီတောင်းခံပြီး ထွန်းဝအောင်၏ အမျိုးများအမည်ကို ပြောပြလိုက်တော့ ရွာအစွန် ဘုန်းကြီး ခကျောင်း တောင်ဘက်ကွင်းထဲမှာနေသည့် သူ့အစ်မ မသိန်းရှင် နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အဖွဲ့က လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနှင့် ခဲဝန်ထမ်းများကို ရုတ်တရက် မြင်မတွေ့လိုက်သောအခါ အသက် ၃၀ကျော်ခန့်ရှိသော လယ်သူမကြီး ဒေါ်သိန်းရှင်လည်း လန်ဖြန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။

“သိန်းရှင်... ခဲဝန်က ဆရာတွေလာတယ်၊ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့တဲ့၊ အဲဒါ နင်အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ကဲ... ရှင့်”
ထွန်းဝအောင်၏အစ်မကို ကျွန်တော်ကပဲ စတင်၍ မေးလိုက်၏။

“အစ်မကြီးနဲ့ ထွန်းဝအောင် ဘာတော်ပါသလဲ”

“မောင်... မောင်... နမပါရှင်”

“သူ ဒီကို ဘယ်အချိန်ရောက်လာသလဲ”

“နေ့လည် ၁နာရီလောက်မှာ ရောက်လာပါတယ်”

“ခု... သူဘယ်သွားလဲ”

“ကျွန်မဆီက ငွေနှစ်ထောင်တောင်းပြီး ထွက်သွားတာပဲလောက်ရှိ... ရှိပါပြီ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားသလဲ အစ်မကြီး”

“ဒါ...ဒါတော့ မသိပါ ရှင်”

နာရီဝက်...ဒါဆို ထွန်းဝအောင် ဒီရွာဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိနေ
သေးသည်။ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ရှိနိုင်မလဲ...စဉ်းစားလိုက်သည်။
အရက်ဆိုင်၊ ကြက်ပိုင်း၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရှာနိုင်သည်။ ဟုတ်ပြီ။

“ဥက္ကဋ္ဌ ရွာမှာ အရက်ဆိုင်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ရွာပြောက်ဖျားမှာပါ၊ လိုင်စင်စီ ဆိုင်ပါ”

“လာဗျာ...ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိုသွားရအောင်”

(၅)

ကျွန်တော်တို့...ရွာထဲသို့ ရောက်သည့်သတင်းသည် အိမ်
ခြံတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိသည့် ရွာထဲမှာ ချက်ချင်းပျံ့သွားမှန်းသိသာသည်။
ထိုက ဝိက စူးစမ်းသလို ထွက်၍ ကြည့်ကြသည်။ လိုင်စင်စီအရက်ဆိုင်
ဆီ ရောက်ခါနီးမှာပင် ဆိုင်ဘေးပေါက်မှ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း
ထားသည့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ဦး ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်
ကို ဓူတူလိုက်ရ၏။ ခက်သည်ကား ထွန်းဝအောင်ဆိုသည့် တရားခံကို
ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ သို့နှင့်...။

“ဟေ့ကောင်...ထွန်းဝအောင်”

ရှေ့ကိုက် ၅၀ခန့်မှ မပြေးရုံတမယ်သွားနေသည့် ဦးထုပ်ငိုက်
နှင့် လူကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ ထိုလူက မြန်း
နေလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ လှေဆိပ်
ဘောင်ဘက် ကမ်းပါးစွန်းရှိရာသို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ထိုစဉ် အကင်းပါးသည့် နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်မြမောင်က
အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ရုတ်ချည်းဝင်၍ စုံစမ်းလိုက်ရာ ထွက်ပြေးသွားသူမှာ
ထွန်းဝအောင် ဖြစ်မှန်းသိရသည်။

“ထွန်းဝအောင်...ရပ်လိုက်”

ထွန်းဝအောင်က မရယ်၊ ပြေးနှုန်းကို မြှင့်လိုက်သည်။ ရွာလယ်ကမ်းခြေမှာ မှသည် ရေဝင်နေသော လယ်ကွက်များကို ဖြတ်၍ပြေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ တော့စီးဖိနပ်များနှင့်ဖြစ်၍ အပြေးနှုန်းမြှင့်တင်နိုင်ရာ အပြေးပြိုင်ပွဲရ တော့၏။ ပြိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့်ရေထဲမှပင် စွတ်နင်းရင်း အပြေးလိုက်ရသည့် ရှေ့မှာ မြစ်ခံနေသည်။ ထွန်းဝအောင်အဖို့ ပြေးပေါက်မရှိနိုင်။

“ထွန်းဝအောင်...မပြေးနဲ့နော်...ပစ်လိုက်မယ်... ရပ်”

ရဲဘော်များက အော်ရင်းလိုက်ရင်း ရိုင်ဖယ်ကိုမြှောက်၍ သတိပေးကြသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့နှင့် တရားခံသည် ကိုက် ၅၀ခန့်သာ ကွာထွက်သည်။ ထိုစဉ် ထွန်းဝအောင်က မမျှော်လင့်သော စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ဖြုလုပ်လိုက်သည်။

သူသည် မြစ်ကမ်းပါးစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပုဆိုးကို တိုင်းပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

“အား...”

ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်မှာပင် သူ့မြင်ကွင်းက ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့သော်လည်း ဟိုးအကွယ်အောက်ဆီမှ ကြယ်သီးထွက်

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား အမွေသမား လူသတ်ကောင်မတို့ထံတိုင်များ အစီအရိရှိနေသည်ကို သတိမထားမိ၍ အပြစ်ဆိုးနှင့် ခြံရ တော့၏။

တစ်ခုသော လေ့ချည်ငုတ်တိုင်ပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုင်ရက်ကျ သွားခဲ့ရာ သစ်သားငုတ်တိုင်အချွန်က ထွန်းဝအောင်၏ ကိုယ်ကို တံစို့ထိုး ထလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပကောင်းမှုပြုသူအတွက် မကောင်းမှုအကျိုးပေးခြင်းက သူ့အစားကို သူ့ကိုယ်တိုင်စီရင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမ ချွတ် ဆိုသည်မှာ ဥပဒေအရသာမဟုတ်ဘဲ မကောင်းမှု၏ ဒဏ်ခတ်မှု အလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိလိုက်ရတော့သည်။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှခင်း
၂၀၀၂ခုနှစ်- အောက်တိုဘာ

ဒေါ်အောင်ဆန်းစု
စိုးရည်အောင်

မြေကြီးပေါ်ကျမှာစိုးရသည် မျက်ရည်

ဘုရားကုန်းလမ်းဆုံရှိ မောင်သန်လျှင် ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းစား
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို စိတ်လိုလက်ရ အောင်ငြိမ်းချမ်း သောက်နေ
တတ်သည်။ သူသည် ကကအငှားစွားမောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဥရုရင်တော့ ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ကာဆွဲလို့မကောင်း၊ ခါတိုင်းနေ့များ
မိန်းမတည်ချိန် ရောက်လျှင် အိတ်ထဲငွေငါးထောင် ကျပ်ခန့် ဝင်ပြီးပြီ။
နက်တော့ ကျောက်တန်းပါဒကြီးခရီးစဉ်တစ်ခု လိုက်ပို့လို့ ငွေ
ထောင့်သုံးရာပဲ ရသေးသည်။

အံ့နာခယေးရမည့် ထောင်ငါးရာတောင် မပေါ်သေး။ ဓာတ်ဆီဖိုး
အိတ်စိုက်၊ ပါဒကြီးက ပြန်လာတော့လည်း ခါလီ။

“အင်း... ဘုရားကုန်းမှာ လူရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
သို့တလိုတွေးရင်း လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကိုမော့သောက်ပြီး

စိတ်ကလစ်စာထ

နောက် ထမင်းဖိုးကိုပါ သုံးရာရှစ်ဆယ်ကျပ် ထွက်သွားသည်။ မလွယ်ကူလား။

ခရီးသည် ရလို့ငြားစောင့်နေရသော်လည်း ခရီးသွားများ လိုင်း ကားများကိုပဲ စီးကြသည်။ မထူးပြီမို့ ထုံးစံအတိုင်း သန်လျင် မြေကြီးမှာ ပဲ ဝိတ်ထိုးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့ကားကို မောင်းထု လိုက်သည်။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားရှေ့ကိုဖြတ်၍ မင်းလှကန်ကိုကျော်ပြီးသော် ဖူးခါ အရှေ့ဘက်လမ်းကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်အမောတကော ထွက်လာပြီး မြေကြီးသုတ်ပြာနှင့်လက်ပြု၍ ကားကိုတားလိုက်သည်။ သူဝမ်းသာ သွားသည်။ ခရီးသည်က ဟမ်းဘက်အိတ်အညိုကို စလွယ်သိုင်းလွယ် ကြားနားသို့ကပ်လာသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲဆရာ”

“ရန်ကုန် သာကေတ၊ ရှုခင်းသာတင်ပဲ ဘယ်လောက်စေ မလဲ”

“တစ်ထောင့်ငါးရာပါပဲ ဆရာ”

“များလှချည်လားဗျာ”

“ဒါပုံမှန်လေးပါ ဆရာရယ်”

“ကဲဗျာ၊ ငိုပြမနေပါနဲ့တော့ သွားမယ်”

သူက ကားရှေ့ခန့်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ခရီးသည် ခေါင်းငုံ့၍ ကားကူရှင်ပေါ်သို့တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ခရီးသည် လွယ်လွယ် သည့်လွယ်အိတ်က နောက်ကျောဘက်မှလျှော၍ ရှေ့သို့ကျလာသည်။ ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းတံတွေးကဲ့သို့ နီရဲသောအစ အချို့ကခရီးသည်ရဲ့ကျောဘက် ဝန်းကျင်မှာ စွန်းထင်ပေကျံသွားခဲ့သည့် ဒါကို ခရီးသည်က မသိ။

“မြန်မြန်မောင်းပါဗျာ၊ (၁)နာရီအရောက် ချိန်းထားလို့ပါ”

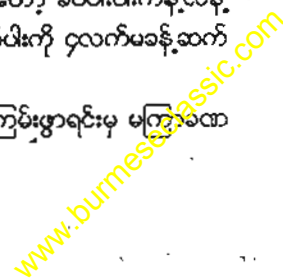
အောင်ငြိမ်းချမ်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကားလီဇာကို ဖြည်းဖြည်း နှင်းလိုက်၏။ ကားက အရှိန်ရလာသောအခါ ခွာကောင်းသည့်ငြိမ်း ခပ်ကောင်လို အသားကျပြေးတော့သည်။ မောင်းနေရင်း နာမည်ကျော် ဆရာပင်မောင်နှမ နတ်ကွန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ နှာခေါင်းထဲမှာ ဦးစို့အနံ့တစ်မျိုးကို ရရှိလာသည်။ အောင်ငြိမ်းချမ်း ကျောနည်းနည်း ခရီး သွားခဲ့၏။ သည်နေရာကား အလွန်ကြမ်းသည့် နတ်မောင်နှမရှိသည် ဟု လူတွေပြောနေကြသည်။ သိုက်နန်းဟု လူပြောများ၍ ကားသမား ဆက်ဆက် ယုံကြည်ကိုးစားကြသည့် နေရာရယ်။ အညှီအဟောက် အစိမ်းငါးစိမ်း အနံ့ဆိုလျှင် မကြိုက်ကြ။

ကားမောင်းပေမယ့် သူက မိစ္ဆာမကောင်းဆိုးဝါး စသည်တို့ကို မကြောက်သည်။ ဒါကြောင့် ညဉ့်နက်လျှင် ခရီးဝေးဆိုသိပ်မလိုက်။ ဦးစို့ ယင်ကောင်အချို့က သူ့နှာခေါင်းပေါ်သို့ လာနားသဖြင့် ကားမောင်း ခင်းမှ စိတ်တိုစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဘာမျှ မကြာလိုက်။ ယင်ကောင်လေးငါးကောင်မှသည် ဆယ်ကောင်ခန့်အထိ ကားခေါင်းခန်းသို့ ရောက်ရှိလာနားကြတော့သည်။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ အရင်ဒီလိုမဟုတ်။ ဇေနန္တ ခရီးသည်ရဲ့ စိတ် ထဲမှာ သားစိမ်းငါးစိမ်း(သို့) ပုပ်လွယ်သည့်ပစ္စည်းများ ပါနေလေ သူ့သလား။ သို့သော် အပုပ်နံ့ကတော့မရ။

သူက စဉ်းစားရင်းမှ ခရီးသည်ကို စောင်းငဲ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ ခရီးသည်၏အသက်က အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်။ အသားညိုညို ထုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့်ရှုပ်ပန်းနုရောင် ဆက်တိုတို့ကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ခပ်ပါးပါးကန့်လန့် ချိတ်အာရွတ်တစ်ခုက နှာခေါင်းနှင့် ဘယ်ဘက်ပါးကို ၄လက်မခန့်ဆက် သွယ်လို့။

ခရီးသည်က စီးကရက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွာရင်းမှ မကြာခင်ထ

နောက်သို့ လှည့်လှည့်ကြည့်သလို လုပ်နေသည်။ ကားခေါင်းခံ
လုံးသည် သူ့စီးကရက်မီးခိုးနှင့် မှိုင်းရိပ်ထင်နေသည်။

သည်တင် လွယ်ထားသည့် သူ့အိတ်မှ စိုခွဲနီရဲ
အရည်အစက် အချို့သည် အိတ်ကိုဖောက်၍ ကားခြေနှင့်ထိ
တစ်စက်ချင်း ကျနေသည်။ "ဘာတွေလဲ ဆရာ... ကျုပ် ကား
ခန်းတော့ ပေကုန်ပါပြီဗျာ"

"အမဲသားပါဗျာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်လို့ပါ။ အိတ်ပေါ်
ထင်ပါရဲ့"

"ဒါဆိုလဲ ရော့ဗျာ၊ ဒီမှာ အိတ်တစ်လုံးရှိနေတယ်၊ ပြန်
လိုက်ပါ ဗျာ၊ နို့ပို့ ကျွပ်ကား ညစ်ပတ်ကုန်ပါမယ်"

သို့ကလိုပြောလိုက်တော့ ခရီးသည်က သူ့အား လျှာရှည်
ကော ဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ဘကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်
ကျွတ် ကျွတ်အိတ်အိတ်ကို ဇတ်ခနဲလှမ်းယူကာ အထဲမှပစ္စည်း
မထုတ်ဘဲ အပြင်မှနေ၍ အိတ်ကိုစွပ်လိုက်သည်။ သည်နောက် ကျွန်
မမြင်စေချင်လို့ပင် သူ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ ကပ်ချထားလိုက်သ
ယင်ကောင်များက အစက်များပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ အိတ်
သို့ လည်းကောင်း၊ မကြာခဏနားသည်ကို သတိပြုမိလာသော
အောင်ငြိမ်းချမ်း ကားမောင်းရင်းမှ ခရီးသည်ကို အကဲခတ်လိုက်သ
သူ့ပုံစံ က အလွန်စိတ်စောနေသည်ပုံရ၏။ နောက်ကိုချည်း လှည့်ထ
ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ကားရှေ့မှန်မှလည်း စူးစမ်းသ
ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း

"မြန်မြန်မောင်းလို့ မရဘူးလားဗျာ၊ ရှိန်းထားတဲ့အချိန်ဟာ
စိုးလို့ပါ"

"ဒါ ပုံမှန်နှုန်းပဲဆရာရေ၊ မိုးကလဲရွာထားပြီခါစပိုပါ။ ဒီအ
မှာ အမြန်မောင်းရင် ကားစလစ်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ပါဗျာ"

"ပိုက်ဆံ ပိုပေးပါမယ်ဗျာ၊ မြန်မြန်သာမောင်းပေးပါ"

သူ သိပ်ဆန္ဒစောနေသည်။ ဘာတွေများ အရှေ့ကြီးနေပါလိမ့်၊
အလိုပြောင်းမှလည်း လက်ကိုင်ပုဂံကိုထုတ်၍ သူ့ကုန်ပိုင်းနှင့် မျက်နှာ

ပေါ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်နေ၏။ ကားခေါင်းထဲသို့ မကြာစမှူးယင်ကောင်များ
ပေါ်များလာသောအခါ သူ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ မှန်ကို အလုံပိတ်ပစ်

နိုင်သည်။ ကြာတော့ ကားသာမောင်းနေရသည်။ ဒီလူရဲ့ အပြောအဆို
အမှုများကို မသင်္ကာချင်သလိုဖြစ်၍ ကျောထဲမှာစိန်လာခဲ့သည်။

အောင်ချမ်းသာဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ အောင်ငြိမ်းချမ်းက
ကို လမ်းဘေးချ၍ ရပ်လိုက်သည်။ သည်အပြုအမူကြောင့် ခရီးသည်

သူက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်-

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့...ခင်ဗျား ကားကို ရပ်လိုက်ရတာ လဲ"

"ကွမ်းစားချင်လို့ပါဗျာ၊ ခဏလေးပါ"

"ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ၊ အချိန်မီရောက်ချင်လို့ပါဆိုမှ သွားပါ
ဗျာ၊ တောက်"

ခရီးသည်က ခြုံသံပါအောင်ငြိုးရင်း သူ့ပေါင်ကို သူထုနေတော့
ညည်း အောင်ငြိမ်းချမ်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းပြီး သူ့စားနေကျဖောက်သည်

သောင်းညွန့်ဦး ကွမ်းယာဆိုင်မှ ကွမ်းယာရွာကျပ်စိုး မှာယူရင်း
ကွမ်းယာ နေသည် ကိုသောင်းညွန့်ဦးကို စကားနည်းနည်း ပြောလိုက်

သည်။ ကွမ်းယာရောင်းသူက သူ့စကားကို ဂရုတစိုက်နားစွာရင်း
အင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

သည်နောက် ကွမ်းယာထုပ်ကိုယူကာ သူ့ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့
ကားကိုမိုင်နှုန်းဖြင့်၍ မောင်းလိုက်သည်။

"စားပါဦးလားဆရာ"

"မစားဘူးဗျာ၊ မြန်မြန်သာမောင်းပါ"

"စိတ်ချပါ ဆရာရယ်၊ ကိုင်း"

အောင်ငြိမ်းချမ်းကားလီဟာကို နင်းလိုက်သည်။ တစ်ဖန် (၃၀) နှုန်းမှ (၄၀) နှုန်းသို့ ထိုးတက်သွားသည်ကားသည် လေထုကို ခြေ ရှေ့မှကားများကို ဟွန်းသံပေးရင်း တပ်တီနှင့် ကျော်တက်လိုက်

ခရီးသည်က လက်ဖျောက်တီးပြီး အရမ်းသဘောကျသွား (၁၀) မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မိမိကားရှေ့မှပိတ်၍ ခရီး မောင်းဝတ်အချို့က ကားကိုလက်ပြု၍ ရပ်ခိုင်းနေ၏။ အောင်ငြိမ်း ဘဝိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

“မလျှော့နဲ့... မရပ်နဲ့ဗျာ့ ဆက်မောင်း... ဆက်မောင်းပါ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ခရီးသည်က အလောတကြီးအော်သည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားကို လမ်းနဘေးသို့ ဆွဲချ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်တစ်ဦး အထင် ရဲသားငါးယောက်နှင့် လွယ်အိတ်လွယ်ထားသော အရပ်ဝတ်နဲ့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူအချို့က သူတို့ကားကို ပတ်ဝိုင်းထား လိုက်

“ဘာကိစ္စကြောင့်ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းပေးတိုင်ချက်အရ ခင်ဗျားကား ရှာဖွေ စစ်ဆေးချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျာ... ရှာချင်သလို... ရှာပါခင်ဗျာ... ရှာပါ... ရှာပါ... အောင်ငြိမ်းချမ်းက ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းပေးလိုက်သည် ထိုအချိန်မှာပင် ကားထဲမှ ယင်ကောင်များက ရုတ်ခနဲ ထပျံကြွေ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်က အထဲမှခရီးသည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်တက်ခတ် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရန်ကုန်သာကေတာ၊ ရှုခင်းသာကိုပါ”

“ဒါ ခင်ဗျားအိတ်လာ”

“အဲ... အဲ... ဒါ... ဒါ... ဟို... ဟို” ခရီးသည်က ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေသဖြင့် အောင်ငြိမ်း တာ ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ... ဒီခရီးသည်ရဲ့ အိတ်အစစ်အမှန်ပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ အဲဒီအိတ်ကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ခြွင်းကိုခဏထွက်လိုက်ပါ မိတ်ဆွေ”

“ဗျာ... ဒါ... ဒါ... ဟို... ဟို အမဲသားတွေပါ ခင်ဗျာ”

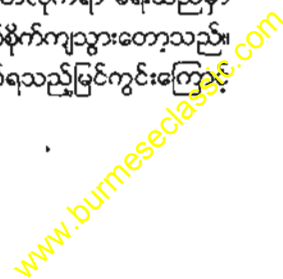
“ဟုတ်ပြီလေ အမဲသားဆိုရင်လဲ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ချင်ပါ သေး ကျွန်တော်တို့က သတင်းအရ မသကာလို့ ရှာတာပါ။ မှန်ရင် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဗျာ၊ ကဲ... ပြ”

ဒုရဲအုပ်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ သည်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ မျက်နှာ၌ စိုတက်လာရင်း တုန်ယင် အလက်အစုံနှင့် သူ့ဟမ်းဘက်အိတ်စစ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်ရာ-

“ဟာ”

ဝိုင်းကြည့်နေသည့် အောင်ငြိမ်းချမ်းနှင့် ဒုရဲအုပ်အပါအဝင် ကြီးအချို့နှင့် ရဲသားများပါ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကား ရွှေလက် အာက်နှင့် လက်စွပ်များပါသည့် အဝတ်စတစ်ချိန်သည်။ အဝတ်စတင် ခွေးများ က ရွံ့ရွံ့စိုနေသည်။ သည်တင် ခရီးသည်က ထွက်ပြေးရန် နှိပ်လိုက်စဉ် မှာပင် ဒုရဲအုပ်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ရင်း သူ့ နဘေးကို လှမ်းထောက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက စတီးလ်လက်ထိပ် ခရီးသည်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျောက်ခနဲခတ်လိုက်ရာ ခရီးသည်မှာ လှိုးတန်းလန်းနှင့် ပြေးမရတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။ အောင်ငြိမ်းချမ်းက မဖျော်လင့်ဘဲ ဧတ္တူလိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ခံတွက်နံကာ စကားမျှပင် မဟာနိုင်တော့။

ဖုတ်လုံးထဲမှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် သွေးများပေနှစ်ခုက အံဝတ်စတစ်ခု။

“ဒီက မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ကွယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ငြိမ်းချမ်းပါဆရာ၊ ဒီမှာ အမျိုးမှတ်ပုံတင်ကဒ်ပါ”

“အလုပ်အကိုင်က အငှားယာဉ်မောင်းပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျ”

“ဒီလူ ဘယ်နားကနေ ခင်ဗျားကားကို စီးလာတာပါလဲ မမင်းလှရောကန် အရှေ့ဘက်လမ်းကြားထိပ်ကနေ ကားလာတာပါ ဆရာ”

“အောင်ချမ်းသာ ကွမ်းယာဆိုင်က ကိုသောင်းညွန့်ဦးဆိုတဲ့ ကို တိုးတိုးပြောပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တာ ကိုအောင်ငြိမ်းချမ်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလူကို ကားပေါ်မှာ မသင်္ကာလို့ မသင်္ကာရတာလဲ သူ့အိတ်ထဲက သွေးစက်တွေလို အရည်တွေကျနေရယ်၊ ယင်ကောင်တွေ ထူးထူးခြားခြားအုံလွန်းတာရယ်၊ သွေးညှို့ခေါ်လွန်းတာရယ်ကြောင့် လိုရမယ်ရ အောင်ချမ်းသာက အသိ ကိုသောင်းညွန့်ဦးကို ကျွန်တော့်ကားနယ်တံမှတ်ပြီး နီးရာရဲခန်းနှင့် တာဝန်ရှိအဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားပေးပါလို့ ပြောလိုက်တာပါ ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်ငြိမ်းချမ်းရယ်၊ ခင်ဗျားအကင်းပါးပြီး တာဝန်သိတတ်တဲ့ ပြည်သူပြည်သားတစ်ဦးကြောင့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သူသတ်တရားခံကို မမှော်လင့်ဘဲ ချက်ချင်း ဖိရတာပါပဲ ကိုအောင်ငြိမ်းချမ်း။ တရားခံကသူ့ဘယ်လိုပြစ်မှု ကျူးလွန်လဲဆိုတာ ပြောပြလို အပိုင်ရဲစခန်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို ထပ်ပြီးစစ်ဆေးရဦးမယ်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား

သူသတ်သေ ဖြစ်နေတော့ ဒီတရားခံကို စစ်ဆေးတဲ့အချိန်မှာ နားရှိသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆက်ကူညီလိုက်ဦး ကိုင်း ဆရာတင်ကြည့်လေး တရားခံကို ခေါ်ခဲ့ပါဗျာ”

“မင်းနာမည်”

“အောင်ကြီးမြိုင်ပါ ဆရာ”

“အဘနာမည်”

“ဦးအောင်ကြီးပါ”

“နေရပ်လိပ်စာ”

“အမှတ်()၊ သာကေတ() ရပ်ကွက်၊ ရှုခင်းသာလမ်း၊

မင်းကြီးခေါင်းပါ”

“အသက်”

“၃၅ နှစ်ပါ”

“ခင်ဗျားဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီး လက်ဝတ်ဆက်စားတွေကိုယူခဲ့တာ မဟုတ်လား”

တရားခံ အောင်ကြီးမြိုင်က ဘာမှ ဝန်မခံဘဲ ခေါင်းကိုင့်ထားသည်။ ထိုစဉ် အခန်းဝသို့ တပ်ကြပ်ကြီးလာရပါပြီ။

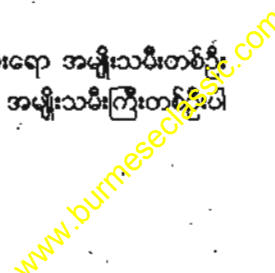
“ဆရာ့ အပြင်မှာ ညောင်ငါးပင်ကျေးရွာက ရွာလူကြီးနဲ့ မွဲက လူသတ်မှုတစ်ခုအမှုဖွင့်ချင်လို့ ဆရာနဲ့တွေ့ပါရစေတဲ့ခင်ဗျ”

“ဟေ”

တရားခံအား စစ်ဆေးနေသော စခန်းမှူးရဲအုပ်မောင်ညိုမှာ ဖုတ်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။ သူက တရားခံအောင်ကြီးမြိုင်ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေရင်းမှ

“ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ဆရာလှိုင်”

ဥက္ကဋ္ဌဆိုသူနှင့်အတူ အရပ်လူကြီးများရော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရောက်လာသည်။ တရားခံအောင်ကြီးမြိုင်အပိုင်ရဲစခန်းထဲ

ရုံး ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“ထိုင်ကြပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကဲ... ဆိုကြပါဦးရာ ဘယ်ထဲ ကြတာတုန်းဗျ”

“အမှုကတော့ လူသတ်မှုပဲ ဆရာညို၊ သေသူအမျိုးသမီး မည်က မစန်းသိတာအိုတဲ့ ဒါက သေသူရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်ချိုပါခင် ဒေါ်ခင်ချို မြို့ထဲဈေးကို လာလေ့လုပ်တုန်း ရန်ကုန်က ညှဉ်သည်တစ်ရောက်လာတယ်တဲ့ သမီးနဲ့စကားပြောကျန်ခဲ့တယ်၊ အဒေါ်ကြီးမြို့ဈေး ပြန်ရောက်လို့ သမီးကို ခေါ်ကြည့်တော့ အသံမကြားရဘူးတဲ့၊ ဒါ အခန်း ထဲ အိပ်နေသလားဆိုပြီး ဝင်လဲကြည့်လိုက်ရော သူ့သမီး သေတောက်တွေ့လိုက်ရတယ်၊ လက်ကောက် (၁၀)ကွင်း၊ လက်စွပ်ငါးကွင်း အဖြတ်ခံလိုက်ရလို့ သေနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကိုမြင်ပြီး အမေကြီး လန့်အော်ရာကနေ အိမ်နီးချင်းများ သိသွားကြပြီ ကျွပ်တို့ကို အကြောင်းကြားလို့ လူစောင့်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်လာအကြောင်းကြား အမှုဖွင့်တာ ဆရာညိုရေ...”

ရဲအုပ်မောင်ညိုသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ငိုနေသည့် အဒေါ်ကြီးဘက်လှည့်၍

“အမေကြီး... အမေကြီး သမီးဆီကိုလာတဲ့ ညှဉ်သည်ပုံပန်းကို မှတ်မိပါသလား”

“မှတ်... မှတ်မိပါတာ သား... သားတို့ရယ်၊ သူက လာနေကြပါကွယ်၊ အရပ်ကမြင့်ပြီ... သားကခပ်ညိုညို၊ အသက်(၃၀) ကျော်လောက် ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်... အဟင့် ဟင့် တစ်ခုရှိပါတယ် သား... သားရယ် အမေကြီး သမီးနဲ့ ပွဲစားလုပ်ဖော်ကို ဖက်ပါ သားရယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် အမေကြီး ဟောဒီ လူကိုကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ”

အမေကြီးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော

သားခံအောင်ကြီးမြိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ တရားခံက စိတ်ကန်သို့ မသိမသာလှည့်လိုက်သည်။ အမေကြီးကလည်း ရဲရဲတင်းတင်းပင် သူ့ရှေ့မှာရပ်၍ အသေအချာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း... သူ... သူ့ပါပဲ ဗိုလ်ကြီးတို့ရယ်၊ ပါပဲ ရှင်၊ အမလေး သမီးရေ... သမီးရဲ့”

“အောင်ကြီးမြိုင်”

“ခင်... ခင်ဗျာ”

“မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

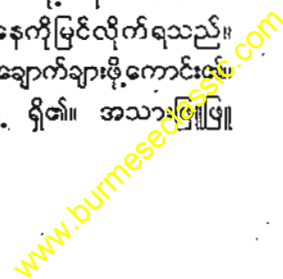
“မ မငြင်းချင်တော့ပါဘူး ဆရာ”

“အမလေး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရဲ့၊ ဟီးဟီး... အစ်ကို... ”

“ဟ... ဟ... လုပ်ကြပါဦးဟ၊ တက်သွားပြီ”

အမေကြီးသည် အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ရင်ဝကို ခုတ်ခတ် တက်သွားသည်။ စခန်းမှူးက အမျိုးသမီးရဲ့အမှုထမ်းများကို ခေါ်လိုက်ပြီး အရေးပေါ်ပြုစုပေးလိုက်တော့မှ အမေကြီးမှာ ပြန်လည် ဆတ်ရလာပြီး ပြောလိုက် ငိုလိုက်၊ လူ့လိုက်လိုက်မိလိုက်ဖြစ်နေရာ မြင်သူ မိမိတို့ စိတ်မကောင်း ကြတော့။ သည့်နောက် တရားခံကို ဆက်လက် စစ်ဆေးပြီး ၎င်းတို့တိုင်ချက်ကို ချက်ချင်း အရေးယူ ဆောင်ရွက် ပြန်သည်။

ပြီးနောက်... အောင်ကြီးမြိုင်ကို လက်ထိပ်ခတ်၍ သက်ဆလူကြီးများနှင့်အတူ အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ တရားခံကိုယ်တိုင်ကိုပြသ ပြီး သွားရောက်စစ်ဆေးကြသည်။ သေသူ၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အချင်းဖြစ်ပွားရာအခန်းအတွင်း အခြေအနေကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ခင်ကွင်း ကတော့ အတော့်ကို စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖို့ကောင်းပေ။ သေသူအမျိုး သမီးသည် အသက်(၃၀)ခန့် ရှိ၏။ အသားဖြူဖြူ။

မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နက်မှောင်ရှည်လျားသည့်ဆံပင်နှင့်။ ကိုယ်
ကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လွန်းလှသည်။ ယခု
သူမသည် အခန်းတွင်း ကုတင်ပေါ်ထပ် အသက်ပျောက် နေရုံသာ
ရွှေလက်ကောက် ၁၀ကွင်း နှင့် လက်စွပ်၅ကွင်းပါ သူမ ဘယ်ဘ
တံတောင်ဆစ်မှ အဖြတ်ခံလိုက်ရ၍ ပြတ်နေ၏။ လည်ပင်းမှလျှင်
အညိုအမည်းစွဲအင်္ဂရာများတွေ့ရပြီး မျက်လုံး က ပြူးနေသည်။

တစ်ချိန်က အလွန်လှပပုံရသော သူမ၏မျက်နှာသည် မသေ
ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလိုထင်။ ဆံပင်များ ဖိုးယို
ယားအကြား ရုပ်ပျက်လွန်းနေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မစန်းသီတာချိုနဲ့က ရန်ကုန်ပန်းဆိုးတန်းက
(...)လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စသိကြတာပါ။ သူကလဲ အိမ်ခြံမြေပွဲစား။
ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ခြံမြေတိုက်ပွဲစားပါ။ (...)ဆိုတာကလဲ အိမ်ခြံ
မြေပွဲစားတွေ စုဝေးစားကျက်ကျတဲ့ နေရာလေ။ သူမနဲ့ရင်းနှီးသွားတော့
သူမက သန်လျင်မှာနေတာသိရတယ်။ အဲဒီအချိန်က သန်လျင်မှာ
ပြေးရောက်လာရင်းတော့ အချိန်ကိုး”

“သူမနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ပွဲစားလုပ်ကိုင်တာ
ကြွက် အတော်များများအောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ ပွဲညွှန်ရေး၊ ရာခိုင်နှုန်း
စာရေး အများကြီးရလိုက်တယ်”

သီတာချိုက စုဆောင်းတတ်တော့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ
ဝက်တင်တာပေါ့။ သူမရဲ့ခံယူချက်က ပွဲစားဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က
လည်း အပြည့်အစုံရှိမှ ဝတ်စားပြမှ အခြားလူကအထင်ကြီးပြီး ရောင်း
ဝယ်ရေးမှာ ပြောရေးဆိုခွင့်သာမတဲ့လေ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရသမျှဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်၊ အဆီ
လိုက်နဲ့ ကုန်တာများတယ်ဗျာ၊ များမကြာခင်မှာပဲ သူမနဲ့ကျွန်တော်
သမီးရည်းစား ဘဝရောက်ခဲ့ကြတယ်”

သန်လျင်ညောင်ငါးပင်က သူမရဲ့အိမ်မှာ မကြာခဏချိန်းတွေ့
သလို ရန်ကုန်မှာလဲ အလုပ်ကိစ္စအောင်မြင်တိုင်း ချိန်းတွေ့ကြတာ
ကျွန်တော်က သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့မကြာခဏ ပြောခဲ့ပေမယ့် သူမ
ကျွန်တော် အချိုးကို သိပ်မယုံကြည်လို့ အဲဒီကိစ္စကို အချိန်ဆွဲနေတယ်ဗျာ

“တစ်နေ့ ကျွန်တော် လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ငွေငွေသိန်း အ
ကြွေး တင်ခံရတယ်၊ ဒီအကြွေးကို သတ်မှတ်ရက်မှာ မဆပ်နိုင်
ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာပါ။ သူမကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး
လက်ထပ်နိုင်ရင် သူမရဲ့ ပစ္စည်းဆပ်နိုင်မယ်လို့ တွက်ကိန်းထားခဲ့ပေမယ့်
တကယ်က မလွယ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ ဒီနေ့တော့ အကျိုးအကြောင်းပြောလို့ ချောမော့ပြန်
ငွေငါး သိန်းလောက်လှည့်ဖို့ သူမရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သူမ
အမေနဲ့ တွေ့နေလို့ မပြောဖြစ်သေးပေမယ့် အဘွားကြီးမြို့ထဲလဲသွားရော
ဒီကိစ္စကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် စန်းသီတာချိုက သိပ်မယုံဘူး
ဒါနဲ့ လမ်းကြောင်း လွှဲပြီး အချစ်ရေးကိစ္စဘက်ရောက်သွားတယ်
နောက်ဆုံးငွေနဲ့ ပစ္စည်းတောင်းတော့ စကားများရာကနေ ကျွန်တော်
သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်မိတယ်။ သေတဲ့အထိအဆင့်ကို ရောက်သွား
ရော”

“ဒီမှာ လက်ကောက်တွေကို အမြန်ခွါတ်လိုက်တယ်။ လက်
ကောက်က လက်မဲ့နဲ့ကျပ်နေလို့ ယထူးဘူးဆိုပြီး တားမနဲ့လက်ကို ဖြတ်ပစ်
လိုက်ပြီး ပစ္စည်းကုန်ယူခဲ့တာပါ”

“ကြုံရာကားတစ်စီးကို မမင်းလှကန်ဘက်ကနေ တားစီး လိုက်
တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဟောဒီကားဆရာရဲ့ မသင်္ကာမှု အကင်းပါမှုကြောင့်

ကျွန်တော် ဒီ ဒီရာဇဝတ်ဘေးက ပြေးမလွတ်တော့ဘဲ အခုလို
တစ်တရက် အဖမ်း ခံလိုက်ရတာပါပဲ ဆရာ . . . ကျွန်တော် မှား
အပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ် . . . ကယ်ကြပါဦး၊ ခင်ဗျာ”

သူက ပြောရင်း ချိုးပွဲချ၍ ငိုသည်။ စခန်းမှူးနဘေးရှိသူများက
သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ မျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်ကြသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းအရင်းအမှန်ကို တရားသူကြီးတစ်ဦး
နဲ့ မှာ ဖြောင့်ချက်ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိသလား”

“ပေး . . . ပေးပါ့မယ် ဆရာ”

ရဲအုပ်မောင်ညိုက တယ်လီဖုန်းကထာန်းအချို့ကို လှည့်လိုက်
သည်။ သည့်နောက်တစ်ဘက်မှ မြို့နယ်တရားသူကြီးကို အတန်ကြာ
အကျိုး အကြောင်းအား ရှင်းပြလိုက်ပြီ။ ဖုန်းကို ပုခက်ပေါ်သို့ ပြန်တင်
လိုက်သည်။

အောင်ကြီးမြိုင်က စခန်းမှူးရဲအုပ်မောင်ညိုကို အားကိုးသော
အင်အားများနှင့်ကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များစီးလိမ့်၍ ကျလာ
သည်။ အောင်ငြိမ်းချမ်းမှာ ထိုမျက်ရည်များကိုကြည့်ရင်း ဝိ၍ ဒေါသများ
ထက်ကွဲချင်လာသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လူ မသမားကောင်း။
မင်း . . . အကြင်နာတရားကင်းမဲ့။ လူစိတ်ကင်းမဲ့သည် လူ
ရတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်များမို့ မြေကြီးပေါ်သို့ မကျပါစေနှင့်
ကျပါစေနှင့်။

မြေကြီးပေါ်သို့ ဒီမျက်ရည်မျိုးကျသွားခဲ့လျှင် နောက်ထပ်အမိုက်
အစပ်တစ်ပင် ထပ်ပေါက်လာမှာ စိုးလွန်းလို့ပါ . . . စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ။

ထကယ့်ဖြစ်ရပ်မှခင်း
၂၀၀၂-၀၅-၀၆

ကျွန်တော်
လှည့်လည်နေမှန်း

နားရွက်ပြတ် လှည့်လည်သမား

(၁)

ခခန်းတွင် ကျွန်တော် တာဝန်ပေးကျသည့်နေ့မှာမှ ငယ်ပေါင်း
 အောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်လှ ချစ်ကောင်းရောက်လာသည်။
 အောင်းနေစဉ်ဘဝက ပုံစံအတိုင်း ရယ်စရာ မောစရာ အခွင်အပျက်
 အင်္ကျီ ပွဲကျ အောင်ပြောသည်။ လက်ကလည်း အငြိမ်မနေ။ မြန်းဆို
 ပြောရင်း တန်းလန်းမှ တာဝန်ပေးစားပွဲကို လက်ခေါက်နှင့်ခေါက်ကာ
 ဆိုတော် လွှမ်းမိုးရုံ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဟဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်
 နှုတ်လုံး ပြုံးသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းမှာ အစဉ်အလာတစ်ခုရှိသည်။ တာဝန်
 စားပွဲကို လက်နှင့်မခေါက်ရပါ။ ခေါက်လျှင် အမှုကြီးများ ရောက်လာ

မိတ်ကုသစ်စာပေ

တတ်သည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိကြသည်။ ဆေးရုံမှာဆိုလျှင် လူနာအထိ
စားပွဲတို့အား ပုတ်သည်ကို လုံးဝမကြိုက်ကြ။ ထိုသို့လုပ်လျှင် အထိ
အသန်လူနာ ရောက်လာတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ချစ်ကောင်းပြန်၍ နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ မျှော်လင့်သ
အတိုင်းပါပဲ အမှုကြီးတစ်ခုရောက်လာတော့သည်။

“တာဝန်မှူးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

လူကြီးသုံးယောက် အသက်(၅၀)ခန့်ရှိမည်။ လူငယ်
တစ်ယောက်လည်းပါသည်။ ပုံစံက ရေးကြီးသုတ်ပြာဟန်။

“ဝင်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တာဝန်မှူး။ စခန်းမှူးရဲအ
ကိုညိုဝိုင်း ပါ”

သူတို့လေးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် နှုတ်ခမ်း
ကားတားနှင့် လူဝဲကြီးက-

“ကျွန်တော်နာမည် ဦးကျော်ခင်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ဘုရားကုန်းအ
ရ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌပါ။ ကျွန်ခေါက်ဘုရားအရှေ့ဘက်က တိုက်အိမ်ကြီး
လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်လို့ပါ”

“ဗျာ... လူသတ်မှု ဟုတ်လား”

အမှုကြီးများ ကင်းဝေးနေ၍ မြို့နယ်မှူးအပါအဝင် ကျွန်တော်
တို့အားလုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာနေစဉ် လူသတ်မှုဆိုသည့်ရာဇဝင်
ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာသောအခါ...

ကိုယ့်တာဝန်ချိန်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသည်မို့ ရင်သည် ခဲယဉ်း
လိုက်ရသည်။ ကန်ရေပြင်ကို လှိုင်းထသွားခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကိုသိသမျှ ရှင်းပြပါဦးခင်ဗျာ”

“သေသူရဲနာမည်က ဦးကျော်မလတ် ဗိုလ်ကြီး။ အသက်(၅၀)
ခန့် ရှိပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်က ပွဲစားလိုလို အိတ်စိပိုလိုလို လုပ်ကိုင်
သူပါ။ ဒီနေ့ညနေမှာတော့ နွားနို့ပို့နေတဲ့ ဟောဒီ မောင်သံချောင်း

လို့ပဲ နွားနို့သွားပို့ပါတယ်။ ခေါ်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ ထွက်
မကြဘူး။ ဒါနဲ့ အထဲကိုဝင်ပြီး အော်ခေါ်မလိုလုပ်တုံးမှာဘဲ အထဲမှာ
ခွင့်ဦးကျော်မလတ် သွေးသံရဲရဲနဲ့လဲနေတာတွေ့လို့ အော်ပြေးလာပြီး
တော်တို့ကို အကြောင်း ကြားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့
တော်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျော်မလတ် အသက် မရှိ
ဘူးပါ”

“သွားကိုင်ကြည့်ပိသေးလား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဘယ်သူမှ မထိမကိုင်ကြည့်ကြပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ လူစောင့်ထား
ရာ ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီကို လာအကြောင်းကြားတာပါခင်ဗျာ”

မှတ်စုစာအုပ်မှာ အဓိကကျသည့်များကို ရေးမှတ်လိုက်သည်။
စိတ်ရောကြီးကိုခေါ်ပြီး ရဲလုပ်ငန်းစဉ်များကို ရေးသွင်းစေသည်။
နောက် မြို့နယ်မှူးထံ အစီရင်ခံလိုက်ပြီး နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး
ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် မှုခင်းတတ်ပုံဆရာတို့ကိုခေါ်ကာ ယင်းမျက်မြင်
စာပေးများနှင့် အတူ ဘုရားကုန်း ကျေးရွာသို့ ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်
ဘက်လာလိုက်ကြသည်။

နားရွက်ပြတ်လူသမီးသမား အနည်းငယ် လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု အနည်းငယ် နှိပ်စက်၍ လက်သီးဆုပ်ကို ခြေလိုက်သောအခါ လက်ဖွဲ့ကြိုးတစ်ခုကို မျက်လှည့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ ဒီမှာ ဆေးလိပ်တိုတစ်ခုပျ”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးမောင်ကြိုင် လက်ညှိုးထိုးပြသည့်အရာကို ဝမ်းကြည့်လိုက်တော့ သေသူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆေးပြင်းလိပ်အတို တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ၎င်းဆေးပြင်းလိပ်ကို လက်အိတ်စွပ်၍ ကောက်ယူ ခိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။ ဟောဟိုမှာ တစ်လိပ်၊ ၎င်း တစ်လိပ်ကား ငါးသုံးလုံး စီးကရက် သောက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ၎င်းပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီးနောက် တပ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။ ပြုတင်းပေါက်များအားလုံးပွင့်လျက် ခံချောင်းရဲ့အဆို အရဆိုလျှင် အိမ်မကြီးတံခါးပါ ပွင့်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ အပေါ်ထပ်မှာ သူ့စနီးရှိသေးတယ် ခင်ဗျ”

“ခေါ်လိုက်လေဗျာ”

“ခေါ်လို့မရဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ မိန်းမကြီးက လေဖြတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် မှာ လဲနေတာရယ်”

“အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

သို့နှင့် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သက်သေများခေါ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့တက် ထာလိုက်ကြသည်။ အခန်းတစ်ခုမှ ညည်းသံထွက်လာသည်။ အသံကြား ဖာသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ပိန်ချိုးနေသောအသက်(၅၀)ခန့်ရှိ လူမမာ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကို ခုတင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် တွန့်တော်တို့ အားလုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံး ခွေးသွားသည်။ သည့်နောက် အားဖျော့သောလေသံနှင့်...

“ကို...ကျော်...ဗ...လ ရော”

“ရှိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

(၂)

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကား စိတ်မသက်သာစရာပါလေ။ ငါ့ ဦးကျော်ဗလသည် အပေါ်တက်သည့်လှေကား၏ ပထမအထပ် ခေါင်းတင်ရင်း တစောင်းလဲကျသေဆုံးနေသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသ လူအချို့ကို အပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီး မှုခင်းတတ်ပုံဆရာ ကိုအုန်း က သေသူ၏ အနေအထားကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မှတ်တမ်း တတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ သည့်နောက် မြေပုံကြမ်းမှတ်သည်။ ရဲလုပ် စဉ်အရ ရာဇဝတ်မှုဆိုင်းရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကိစ္စများပြီးစီးသောအ သေသူ၏အလောင်းကို လိုအပ်သလို စစ်ဆေးလိုက်သည်။

ညာဘက်အခြမ်း လည်ပင်းမှာ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခု ရင်ဝမှာ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခုချက်၊ ပေါင်းဒဏ်ရာ နှစ်ချက်နှင့် အသ မပျောက်နေသည်။ သွေးစေးအချို့ ခဲချင်နေပုံကိုထောက်၍ လွန်ခဲ့သ နှစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်က ဖြစ်ပုံရသည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

သဲလွန်စ ရလိုရငြား စူးစမ်းလိုက်သောအခါ သေသူသ ညာလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခေါ်...ခေါ်...ပေးကြပါ”

ဆံပင် ဖိုရှိုဖားဖားနှင့် အပေါ်ပိုင်းမျှသာ လှုပ်လှိုချရာသာ အောက်ပိုင်းသေနေသော လူမမာအဒေါ်ကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ရင်မော သွားခဲ့ရသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ကြည့်၍ ပြောရတော့သည်။

“ဦးကျော်ဗလံက ဒေါ်ဒေါ်ခင်ပွန်းပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်...တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုမေးစရာရှိလို့ ခဏခေါ်ထားပါတယ် ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ လူ့အစောင့်မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ရွာပြန်သွားတယ်”

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“အင်း...သူ့နာမည် ဘယ်သူ...အဲ...အဲ... မြကြည်

မူတ်ဘူ။ မူတ်ဘူ။ မြကြည်ပြီးတော့မှ...ရောက်... လာတာ...ဘာ... မ...ဝင်း...မေတဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကိစ္စလေးနည်းနည်းရှိလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိတ်မပူပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မနက်ပိုင်း (သို့) နေ့ခင်းပိုင်းလောက်က အောက် ထပ်ကနေ ဘာသံများကြားပါသလဲ ခင်ဗျာ”

အဒေါ်ကြီး မောနေသံဖြင့် တစ်ယောက်က ရေနည်းနည်းတိုက် ပေးလိုက်သည်။ သို့မဟုတ် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက်

“မနက်ပိုင်းက ကျော်ဝင်းစိန်လာတယ်၊ သူနဲ့ စကားများ ဆို ထိုး ကြ၊ ကြိတ်ကြတယ်လို့ သူပြောတယ်၊ နေ့လယ်လောက်ကလည်း အောက် ထပ်ကနေ ဆူညံဆူညံ ကြားသေးတာပဲ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ အော်ခေါ်ပေးမယ့် ကိုကျော်ဗလံ တက်မလာခဲ့တာ၊ ခု...ချိန်ထိပဲ

၎င်းနောက် လိုအပ်သည်များကို မေးမြန်းပြီး မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ကျော်ဝင်းစိန်၊ မြကြည်နှင့် မဝင်းမေတို့ သုံးဦး၏အမည်ကို ရေးလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာလိုက်ကြသည်။

“ဆရာ သေသူရဲ့ရင်ဘတ် အင်္ကျီပေါ်ကို သေသေချာချာ ညှပ်စမ်းပါ ဆရာ”

ဆရာအောင်ကြိုင်က မှုခင်းသုံးမှန်ဘီလူးကို ကမ်းပေးနေ ညှပ်ပို့ ကျွန်တော်က သေသူ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်ဘီလူး နဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သည်မှာ အနီရောင်ရှိသည့် အင်္ကျီအချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇာကနာနှင့်ယူ၍ အလင်းရောင်မှာ ညှပ်လိုက်သောအခါ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အမွှေးမျိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ကိုကျော်ဝင်းစိန်ဆိုတဲ့ လူက တိရစ္ဆာန်တွေ ဘာတွေ နှေးသလား”

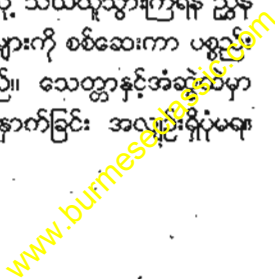
“ခင်ဗျား ဟုတ်...ကဲ့၊ ဗိုလ်ကြီး သူက မွေးမြူရေးသမားပါ ပါဗျ”

“သူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

“လက်ယက်စမ်း ကျေးရွာမှာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌအဖြေကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်သည်။ ညှပ်သေချာရန် အခင်းဖြစ်သည်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်၍ ပြန်လေ့လာလိုက် သည်။ အနေအထားက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီးမှ သတ်သွားပုံရသည်။ အင်္ကျီပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲလဲနေသည်။ သေသူရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ် အနည်း သယ်ပြနေသည်။ မျက်နှာမှာ ကုတ်ခြစ်ရာများနှင့် အညိုအမည်းများ တွေ့ရသည်။ ဒါအပြင် သေသူ၏နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစအချို့ပေကျနေသည်။ ချိုသော် သူ့သွားများက စေ့စေ့တင်း၍ အံကြိတ်ထားသည့်ဟန်။

သည့်နောက် အလောင်းကိုဆေးရုံသို့ သယ်ယူသွားကြရန် ညွှန် ကြားလိုက်ပြီးနောက် လိုအပ်သည့်သက်သေများကို စစ်ဆေးကာ ပစ္စည်း များအခန်းအတွင်းသို့ ထပ်စစ်လိုက်ကြသည်။ သေတ္တာနှင့်အံ့ဆံ့သံမှာ ငွေ စက္ကနားများကို တွေ့ရသည်။ ရှာဖွေမွှေးနောက်ခြင်း အလျဉ်းရှိပုံမရ

ကိစ္စများ ပြီးသောအခါ လူမမာအဒေါ်ကြီးအတွက် အိပ်ဖော်ကောင်းအောင် ပြန်မရောက် မချင်း ဥက္ကဋ္ဌတို့မှ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရန် မှာကြားစခန်းသို့ ပြန်လာလိုက်ကြသည်။

(၃)

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး အောင်ကြိုင်က ဦးကျော်ဝင်းစိန်ဆို အကြောင်း လေ့လာစုံစမ်း၍ အစီရင်ခံစာတင်သည်။ ၎င်းအစီရင်ခံစာအပေါ် ဦးကျော်ဝင်းစိန်သည် အသက်(၄၅)နှစ် သာယာဝတီမြို့နယ်ဖြစ်ပြီး သလျင်၊ လက်ယက်စမ်းမှာ (၁၀)နှစ်ခန့် အခြေချ၍ နို့စားနွားမများ အသားတိုးဆိတ် များကိုမွေး၍ နို့ဆီချက်စက်ရုံများသို့ ကုန်ကြမ်း သွင်းနေသူဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဒါ့အပြင် သူသည် နာမည်ကျော် ဆိုင်းဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စိတ်လည်းအလွန်ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ကြိုင်ကိုခေါ်ကာ လက်ယက်စမ်း နှုတ်ခွာရှိ ဦးကျော်ဝင်းစိန်မြို့ရာသို့ ကားနှင့်ထွက်လာလိုက်ကြသည်။ သည်ရွာက ရွာသစ်ဖြစ်သည်။ လူပေါင်းစုံ၊ နယ်ပေါင်းစုံက ရောက်နေထိုင်ကြသည်မို့ နာမည်တော့ကြီးသည်။ ရွာလယ်သို့ရောက် အာခါ သူ့အမည်ပေးလိုက်သည်နှင့် လူတိုင်းက သိနေကြ၏။ သူ့ရဲ့ မြို့ရေးခြံထဲသို့ ကားဝင်လိုက်တော့...။

ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည် ဒေါင်ကောင်းကောင်း ထား ပြူပြူ နှုတ်ခမ်းမွှေးဆန်ဆန်နှင့် လူတစ်ဦးက လူရွယ်(၁၀)ဦးကို ဟိုညာ ရပ်များ သင်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကားပေါ်မှ ခုရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှပ်တစ်ပြက်အကဲခတ်လိုက်သောအခါ နို့စား များမွှေးထားသည့် ခြံဝန်းများနှင့်အတူ အလုပ်သမား အတော်များ က ထူးဆန်းသလို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် လူကြီးက အသင်လက်စကိုရပ်၍ ခါးထောက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ဦးကျော်ဝင်းစိန်ဆိုတာလားများ ခင်ဗျား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အင်း...လေသံကတော့ ကြားရသည့်အတိုင်း အတော့်ကို သည်။ ယူနီဖောင်းနှင့် ခါးဘေးမှ သေနတ်ချိတ်လျက်ပါပေလိုရယ် မို့ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်စစီဆွဲဆုပ်ပစ်မလားမသိ။

“ကျွန်တော်က ရဲအုပ်ကြည့်ပိုင်းပါ၊ ကိစ္စကတော့ အနိကယ့်ကို နည်းပေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးလေ”

အဟင်း...ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဖော်ရွေလွန်းလှသည်။ အိမ်ပေါ် မှတ်ပါဦး တစ်ခွန်းမပြောသေး။

“ဦးကျော်ဝင်း ကွယ်လွန်တာကို သိပြီးပါပြီလား ခင်ဗျား”

“ဘာ...ကျော်ဗလသေပြီ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် သူ့မျက်နှာတစ်ချက်မျက်နှာတစ်ချက် သူ့သင်တန်းသားများကို အဝေးသွားကြရန် ပြုတ်လိုက်ပြီး သရက်ပင်အောက်ရှိ စားပွဲပိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သူ့ဆုံးသွားတာ ဝမ်းမနည်းဘူးလား အန်ကယ်”

“သူ...သေသင့်တာကြာပြီ”

“ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်၍ ကြောင်သွားသည်။ သူ့ပုံစံက စောစောကလို မတုန်လှုပ်တော့၊ တည်ငြိမ်လာသလို သူ့က ရေခဲခန်းကြမ်းအိုးမှ ရေခဲခန်းတစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ တစ်ခွက်ကြည့်လျှင် သူ့လက်တုန်နေသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။

“ခင်ဗျား အခုဘာသိချင်လို့ လာတာလဲ”

“အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးမှာ အန်ကယ်တို့ရဲ့ အကူအညီကိုလဲ ရယူခြင်းလို့ပါ။ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက ဦးကျော်ဗလသေတဲ့ ၃-၃-၂၀၀၀ ရက်နေ့ မနက် ၁၀နာရီလောက်မှာ ဦးကျော်ဗလအိမ်ကို အန်ကယ်ရောက်လာတယ်။ ဒီမှာ သူ့နဲ့အန်ကယ်အချင်းများထိုး ကြိတ်ကြဲတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဦးကျော်ဝင်းစိန် မျက်လုံးကျယ်တုပြီး လက်မောင်းကြောများ ထောင်ထလာသည်။

“ဒါ...ဒါ...ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ ပါးစပ်ဖိးညှိခဲလိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း စီးကရက်ပူးကို ဖေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ကာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ယွန်းဖူးကလေးကိုဖွင့်ကာ အထဲဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုယူ၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ပွတ်လိုက်လိုက်ပြီး စောင်မှာခဲ၍ ကက်စိမ်းခြစ်နှင့် ဖိးညှိလိုက်သည်။

သူ့သောက်သည့် ဆေးလိပ်ကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် နှစ်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးလိပ်က ဆေးပြင်းလိပ်တံဆိပ်က နှုတ်ခွန်။

“ဒီအကြောင်းကို သေသူ ဦးကျော်ဗလက မသေခင် မနက်ပိုင်းမှာ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ သူ့ဇနီး ဒေါ်အေးမြစည်ကို ပြောခဲ့လို့ သိရတာပါ။ အန်ကယ်တို့ ဘာကိုစွန့် အချင်းများရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား”

နဖူးမှာ စိုလာသည့်ခွေးဥများကို လက်ညှိုးတုတ်တုတ်နှင့် ဆပ်ချလိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို ရှိုက်မှုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါက ဒီလိုပါ ကျော်ဗလဆီမှာ ကျွန်ုပ် အကြွေး ဝါးသိန်းလောက် ရစရာရှိတယ်။ နေ့ပေးမယ် ညပေးမယ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ဟတ်နေတယ်။ သူမပေးနိုင်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ် ရင်းနှီးပေးလိုက်တဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ အိတ်စိပ် လုပ်ရင်း ကြီးပွားနေတာ ကျွန်ုပ်တို့သိတယ်။ ကျွန်ုပ် အကြွေး သွားတောင်းတိုင်း အဆင်မပြေတူးချည်း ပြောတယ်။ သူ့ကျတော့ ရန်ကုန်တက် ဟော်တယ်၊ ဝိုတယ်နဲ့ နိုက်ကလပ်တွေမှာ သုံးဖြုန်းလို့၊ ဒါကို ကျွန်ုပ်သိတာပေါ့ဗျား။ အဲဒီ သုံးရက်နေ့က ကျွန်ုပ်က သူ့အိမ်ရောက်သွားပြီး အကြွေး သွားတောင်းတယ်။ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ပေးနိုင်သည်တိုင် မဲပေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒီလူက ဘာပြော မှတ်လိုလဲ စာချုပ်နဲ့ ချုပ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ဆပ်ဖယ်လို့ မထိမဲ့မြင်ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ် စိတ်မတိုင်းတာနဲ့ စကားများရာကနေ ထိုးကြဲ ကြိတ်ကြဲပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာမရှိနိုင်ပါဘူး။ ခုသေသွားပြီဆိုတော့ ခုနပြော သလိုပေါ့ဗျား။ သူ့သေသင့်တာ ကြာပြီဗျား ဘာလိုလဲသိလား”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“သူ့လိမ်ခဲတဲ့ လူပေါင်းက အများကြီးပဲကိုး”

“ဒါနဲ့ အန်ကယ်က အဲဒီနေ့ညနေ (၂)နာရီဝန်းကျင်ခန့်က

ဘယ်မှာရှိနေပါသလဲ”

“အဲဒီနေ့က ကျုပ်တပည့်တွေကို သိုင်းပြုနေပါတယ်၊ မေးကြည့်ပါ”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လည်း ကျွန်တော့်အကြည့်ကို တုန်ပြန်၍ကြည့်သည်။ နှစ်ဦးသား အချို့အတန်ကြာ အားပြိုင်ကြည့်ရာမှ သူက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုး အနိုင်ရရှိသွားသည်။ နိုင်မပေမီ သူကနာမည်ကျော် သိုင်းဆရာကြီးဆိုတာ ပထမကျင့်စဉ်စွမ်းအားတွေက အားကောင်းနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်ထံထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီ။

“အန်ကယ်မွေးမြူရေးခြံတွေကို ခဏလောက် လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလား”

“ဝါသနာကြောင့်လား။ အမှုနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

သူကလည်း မခေဘူး။ ပညာတတ်တစ်ဦးပီပီ ရှေ့နေလေဖို့နှင့် ပြန်ထောက်လိုက်သည်။

“ဝါသနာကြောင့်ပါ ကျွန်တော့်မိဘများကလည်း မွေးမြူရေးသမားတွေပို့ပါ”

သည်တော့ သူက သုရော်ပြီးတစ်ချက်ပြုလိုက်ရင်း အိုက်သည်ဆိုကာ ကိုယ်ပေါ်မှ နိုင်လွန်ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သည်တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား အခြားမဟုတ်။ သူ့ရဲ့ညာဘက် လက်မောင်းရင်းပေါ်မှာ ခပ်တင်းတင်းချည်ထားသည့်အနီရောင် လက်စွဲကြိုးတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။

(၄)

ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်ရှိ သက်သေခံပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းကြည့်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ ပထမပစ္စည်းက သေသူရဲ့လက်ထဲမှ နေသည့် ငွေပြားအင်းသုံးချပ်ပါ လက်စွဲကြိုး၊ ကြိုးက ချေးညှော်ကြောင့်ထင်အည်းရောင်ပေါက်နေသည်။ နောက်တစ်ခုက ဆေးပြင်းလိပ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်အတို၏ အရင်းမှာသွားကိုက်ရာပါရှိနေခြင်းက ထူးခြားမှုဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုကား သေသူဦးကျော်ဗလရဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာကျန်ခဲ့သည့် အမွှေးများ၊ အချို့ကို အင်းစိန်မှခင်းတင်ဖွဲ့သို့ ယေပို့၍ သုတေသနပြုရန် ယေပို့ထားသည်။ အကြောင်းပြန်ချက်တော့ မရသေး။

တစ်ခါ ဆရာဝန်ရဲ့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်ဆေးစာကိုလည်း ဖတ်လိုက်သည်။ ဆေးစာရဲ့ ဆိုလိုချက်အရ သေသူသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့် ကတည်းက ချွန်ထက်သည်တားကဲ့သို့သော လက်နက် ဒဏ်ရာ ခံခဲ့ရပြီး ထိုးသွင်းခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာ

နှင့်ရင်ဝမှ ဒဏ်ရာကြောင့် ချက်ချင်းသေဆုံးသွားနိုင်သည့် ဒဏ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကား လုံးတွေ့သတ်မှတ် ရထားသည့် ဒဏ်ရာများဟု မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဆရာမောင်ကြိုင်”

နယ်ထိန်းဆိုသည့် လူဆိုးထိန်းတို့မှာ အတွေ့အကြုံ ကြုံ ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်လက်အောက်က လူပေမယ့် အထင်မထင် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့၏ အကြံဉာဏ်များသည် အမှန်အကန်နှင့် နီးစပ် ရှိသည်ကို မကြာခဏ ကျွန်တော် ကြုံဖူးသည်။

“ဦးကျော်ဝင်းစိန်ကတော့ ခုချိန်ထိ အနီးစပ်ဆုံး တရာဆီစာရ သွင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ပဲ ယူဆချင်တယ်။ ဆရာ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် လူတွေဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ဦးကျော်ဝင်းစိန်ခြံက တိရစ္ဆာန်မွှေးတွေ အခြေအနေကရော ဆရာ”

ဆရာမောင်ကြိုင်လူများ ကြဖန်ရယူပေးထားသည့် ဦးကျော်ဝင်း စိန် ခွားခြံမှ ခွားမွှေးနှင့် ဆိတ်မွှေးများကိုလည်း အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့သို့ ပေးပို့ စစ်ဆေးထားဆဲဖြစ်သည်။

“အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့က အကြောင်း ပြန်ကြားချက် မထ သေးဘူး ဆရာမောင်ကြိုင်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သူ့ကိုဘာကြောင့် သံသယ ဝင်ရသလဲ၊ ခင်ဗျား အမြင်ကိုပြောပါဦး”

“ဆေးပြင်းလိပ် ဆရာ၊ ဦးတော့ သူ့လက်မောင်းပေါ်က လက်ကြိုး၊ ဒီနှစ်ချက်က သူနဲ့ အံ့ကိုက်နေတယ်။ ဦးတော့ သေသူ့ကိုယ်ပေါ်က ရတဲ့ အမွှေးများကလည်း မဟုတ်မှလွှဲရော ခွားနဲ့ဖက်လှဲတကင်းရှိနေတဲ့ ဦးကျော်ဝင်းစိန်ပဲ ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်။ တစ်ခါ သူတို့ချင်းက ငွေကြေးကို အဆင်မပြေကြဘူးမို့လား။ ဒါကို မကျေနပ်လို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး ဒေါသအလျောက် အပြတ်ရှင်းလိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အလေးအနက် စဉ်းစားစရာပါပဲ ဆရာမောင်ကြိုင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိချင်တာ နှစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မြကြည့်နဲ့ မဝင်းမေအကြောင်းပဲ”

(၅)

ကျောက်တန်း ရေခန်းအကူအညီကို ရယူပြီးနောက် ကျောက် တန်း ရေပိတ်မှ စက်တပ်လေ့နှင့် ရွှေဖန်းတောသို့ ကျွန်တော်တို့ ကူးလာ ရိုက်သည်။ ရဲယူနီဖောင်းမဝတ်ပဲ အရပ်သားဝတ်စုံပဲ ဝတ်လာလိုက်သည်။ ရွှေဖန်းတောရွာ၏ တောင်ဘက်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျေးရွာ ညာဉ်၏ အကူအညီကိုရယူပြီး မဝင်းမေတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝန်ထမ်းအိမ်ကလေးထဲမှ အသက်(၁၈)နှစ်ခန့် ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ဝင်းမေ ညည်းကို မြို့ကဆရာများက စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့တဲ့ဟ”

မဝင်းမေဆိုသူ ကလေးမက ဖျာဖျာသလဲ နေရာထိုင်ခင်းမှ ရေခဲအိုးချပေးသည်။ မကြာခင် သူ့မိခင်ဆိုသူလည်း အပြင်မှရောက်လာသည်။ နေညီသည်များကိုမြင်၍ အလွန်အံ့ဩနေ၏။

“ညီမလေးက သန်လျင်က ဦးကျော်ဗလအိမ်မှာ အလုပ်သူ လုပ်နေတဲ့ မဝင်းမေဆိုတာများလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ညီမ ဘယ်နေလောက်ကများ အလုပ်ဝင်ပါသလဲကွယ်၊ အတွေ့များ လုပ်ရပါသလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီမှာ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လကျော်လောက်ရှိပြီ ဆရာ၊ အဲဒီမှာတော့ အိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စအားလုံး လုပ်ပေးရပါတယ်၊ အခု သဖြင့် အိမ်ရာက မထနိုင်တဲ့ ကြီးကြီးမေရဲ့ချေးသေး ကိစ္စအထဲ အလုပ်ပေးရပါတယ်”

“အဲဒီအိမ်မှာ အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ ညီမ”

“ကျွန်မရယ်၊ ကြီးကြီးမေရယ်၊ သူဌေးရယ်၊ သုံးယောက် ရှိပါတယ်ရှင်”

“ညီမပြန်တဲ့နေ့က ဘယ်နေ့လဲ”

“အင်္ဂလိပ်လို (၂)ရက်နေ့ကပါ ဆရာ”

“ညီမ အဲဒီမှာရှိနေစဉ်က သူ့အိမ်ကို ဘယ်လိုညှဉ်းညှဉ်း လာကြတယ်ဆိုတာ ညီမ မှတ်မိသလောက် ပြောပြစမ်းပါကွယ်”

မဝင်းမေက အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး။

“လာတာတော့ လူအရွယ်မျိုးနဲ့ပါပဲဆရာ၊ အများအားဖြင့် မိစ္ဆာ

နာသမားတွေလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာလို့ ထင်ရတာလဲ”

“သူတို့စကားပြောရင် ငွေကြေးကိစ္စ၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ပြောနေကြလို့ပါ”

“သူတို့ အငြင်းအခုံ စကားများတာရှိကြသေးသလား”

“ရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဒေါသတကြီး ဖြစ်ကြတာတွေရှိ ပါတယ်”

“ဘယ်က လူတွေလည်း”

“ဒါတော့ မသိဘူးဆရာ၊ သူတို့အလုပ်ကိစ္စစကားပြောရင် သမီးကို အနားမှာ မရှိစေရပါဘူးရှင်၊ အသံကျယ်လာမှ ကြားရတာမျိုးပါ”

“ညီမလေး ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြန်ဝင်မလဲ”

ကျွန်တော်ရဲ့ ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် မဝင်းမေ မျက်လုံးများ မှိုင်းစက်တုန်ခါသွားသည်။ သည့်နောက် ဖျာကိုလက်သည့်နှင့် ခြစ်နေ ဆိုသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်မှ လေးတွဲသော်အသံနှင့်-

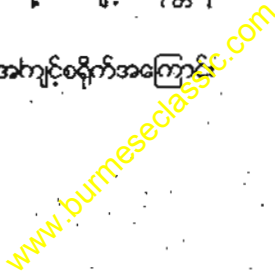
“သမီး အဲဒီကို မသွားတော့ဘူးဆရာ၊ ကျောက်တန်းရွှေမှာပဲ ဆဲဥကောက်ရောင်းစားပါတော့မယ်”

“လခ ဒီလောက်ကောင်းနေတာ၊ ညီမ ဘာလို့ ပြန်မသွားချင်ရ တာလဲ”

မဝင်းမေက မဖြေ သူမရဲ့အမေးက သူ့သမီးလက်ကို ဆုပ်ညှဉ်၍ အားပေးသလိုပြုသည်။ ဒုတိယမိတ်ဝမ်းမေးလိုက်မှ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ သူဌေးဦးကျော်ဗလရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ကြိုက်ဘူးဆရာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ခြစ်နိုင်ရင် သူ့အကျင့်စရိုက်အကြောင်း ဆို ပြောပြပေးနိုင်မလား ဟင်”

မဝင်းမေက မျက်နှာကို အောက်ငုံထားသည်။ ထိုစဉ် လူ့
တစ်ဦး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လူ့ရွယ်က ကျွန်တော်မျက်နှာ
စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး...

“ဒီလူ့ယုတ်မာကြီးရဲ့ အိမ်ကို ကျွန်တော်ညီမ နောင်ဘယ်တော့
မလွှတ်တော့ဘူးဗျ။ အိမ်ဖော်ပွဲစား ဒေါ်ခင်သီကို အားနာလို့ ထည့်လို့
ရတာ၊ ဒီလူက အမြီးကျွက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားဗျ
ကြောင့်လည်း ပထမအိမ်ဖော်ပြေးရတာ ဖြစ်မှာဗျာ၊ ကျုပ်ညီမတော့
ကံကောင်းလို့၊ တောက် ကျုပ် သူ့ကို သိပ်သတ်ချင်တာပဲ”

ကျွန်တော် သူ့အစ်ကိုဆိုသူရဲ့ မျက်နှာကိုအကဲခတ်လိုက်သည်
လူက တောသား မဟုတ်မခံရင်မျိုး။ ပေါက်ကွဲလွယ်ပုံရသည်။ သူ့နှာမူ
ကို မေးကြည့်တော့ ကိုသိန်းတန်ဟုဆိုသည်။ နောက်ပိုင်းစုံမိမိကြည့်တော့
သူ ကလည်း ဇ၊မသေ။ ထောင်ကျဖူးသည်။ ဒီအကြောင်းအရာများ
သဲလွန်စ ရလိုက်သောအခါ...။

(၆)

ကျွန်တော်ဦးခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေက ပိုတိုး၍ လာခဲ့
သည်။ ဦးကျော်ဗလ အသုဘချသည်နေ့က အမှုထမ်းများကို ရှုပ်ဖျက်၍
သုဘ စနည်းနာစေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်၍ အကဲ
ခတ်ခဲ့သည်။ လူ့အတော်များများ လိုက်ပို့ကြသည်။ အများအားဖြင့်
အုတ်တန် အသိုင်း အပိုင်းနှင့် ခေတ်ပညာတတ် များသည်။

သူတို့ ပြောဆို ဝေဖန်ချက်များအရ ဦးကျော်ဗလတစ်နေ့
လို ဒုက္ခရောက်မည်ဆိုတာကို ကြိုသိနေကြသည်။ ဒီမှာ ဦးကျော်ဗလရဲ့
အတိရုပ် အကြောင်း အတော်သိခဲ့ရသည်။ သူတို့ စကားများအရ
ဦးကျော်ဗလသည် ငွေကြေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းများသူ့ မိန်းမပွေ့သူအဖြစ်
သိခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဘယ်သူ့ လက်ချက်ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဆိုသည်အချက်
ကို သူတို့ စကားပိုင်းများမှ မရရှိခဲ့။

ငါးရက်ပြောက်သောနေ့၌ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ တတ်ခဲ့ပြီး ပြန်ကြားချက်ရောက်လာသလို မှုခင်းဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစစ်ချက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ခရီးဆက်ရဦးမည်။ မကြာခင် ဦးကျော်ဇော်နီးထံမှ ပထမအိမ်ဖော် မမြကြည်ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို သိခဲ့ပြီး သုံးသို့ ခရီးရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သုံးခွဲဖြူက (. . .)ဆိုသည့်ရွာမှာ မမြကြည်နေသည်။ ရွာရောက်ခဲ့ပြီး မကျည်းမကျယ်လွန်းသည့် ခြံတစ်ခု၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်အခါ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်။ ဦးစွာ ထွက်လာသည့် ဒေါ်မြင့်မြင့်နှင့် အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖတ်ဟိန်းကောင်လုံး ကားတော့ဝါးတော့ မတတ်။ ထိုးဟောင်နေသကဲ့သို့ ခုတောင် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက . . .

“ဟေ့ ငဆောင်၊ ငဆောင်ရေ လုပ်ပါဦးဟ မင်း ခွေးတွေ
“ဘယ်သူလဲဟေ့”
“ငါပါ ကိုသောင်းပါ၊ လာပါဦး”

ဥက္ကဋ္ဌက သူ့နာမည်ပြောလိုက်သည်။ အတန်ငယ် ကြာအခါ ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ်မှ လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ပုဆိုးအင်္ကျီ လက်ပွဲကြီးနှင့် ဗလကလည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ခပ်ပင်ရှည်မှာ နားရွက် နှစ်ဖက်သို့ ဖုံးအုပ်ကျနေသည်။ ကွင်းသားလားမသိ၊ အသံမည်းမည်း၊ မျက်နှာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးနှင့် . . .

“ချိုင်းကြီးနှင့် ချိုင်းကလေး လာစမ်း”

အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်က သခင်အမိန့်ပေးသံဆုံးသောတုံ့ခနဲ ရပ်၍ သူတို့သခင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ သူက အင်းခွေးနှစ် ကောင်ကို ချောထိန်းနေစဉ် ကျွန်တော်ရယ် သုံးခွဲရဲစေ့ဒုရဲအုပ်ကိုရွှေတင်နှင့် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌတို့က ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ် အမြန်လှမ်းတက်လိုက်ကြသည်။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ ဦးသောင်း”

“ဒီက ဆရာတွေက မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ ဆရာတို့
“ဒါ မြကြည်ရဲ့အဖေ ဦးလှဆောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ကလဲဗျ”

“သန်လျင်ရဲစခန်းနှင့် သုံးခွဲရဲစခန်းကပါကွဲ့”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်မလွတ်တန်း အကဲခတ်နေသည်။

“ဘာမှမဆန်းပြားသလို

“ဆရာတို့က ဘာကိုစွန့်လိုလဲ ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော် မမြကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သမီးလား၊ သမီးသုံးသွားတာ တစ်လကျော်လောက် ရှိပြီဗျာ၊

“ဥက္ကဋ္ဌမမြကြည်ပါ”

“ဪ . . . သမီးသုံးသွားပြီးလား၊ ဘာရောဂါနဲ့ များပါလိမ့်

“ဗျာလို့ပါ”

ဦးလှဆောင်က တုံးတိတ်ပဲ ဖြေသည်။ ထိုစဉ် မီးဖိုဆောင်ဘက် နီးထဲမှ တယ်ရီယာ အမွှေးရှည်ခွေးပုလေး တစ်ကောင်က မြန်းကနဲ ပြေးလာပြီး ဦးလှဆောင်ပေါင်ပေါ်သို့ ရည်သည့်ညှည်သည်ကိုမျှ မကြောက်လန့်ပဲ ပြေးတက် ပတတ်ရပ်ကာ ဦးလှဆောင်ရဲ့ပါးကို လျှာဖြင့် ဆက်နမ်း လုပ်နေသည်။

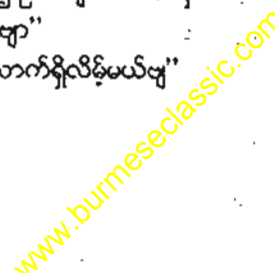
ဦးလှဆောင်က “သမီးစားလို့ဝပြီလား” ဆိုကာ ကိုယ့်ရင်သွေး

ကို ထွေးပိုက်သကဲ့သို့ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ တယုတယလုပ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မမြကြည် သန်လျင်က သူ့ဌေးဦးကျော်ဗလအိမ်မှာ
“ဝယ်နှစ် လလောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်သိသလောက်တော့ လေးလလောက်ရှိလိမ့်မယ်ဗျ”

“သူ အလုပ်ကထွက်တာရော ခင်ဗျ”

“တစ်လခွဲလောက်ရှိပြီပေါ့ ဗျာ”

“သူ ဘာကြောင့် အလုပ်ကထွက်လိုက်ရပါသလဲ ဦးလှဆောင်
သည်မေးခွန်းကြောင့် ဦးလှဆောင်က မျက်နှာကွက်
ပျက်သွားသကဲ့သို့ ဒေါသရိပ်များကလည်း မျက်နှာပေါ်မှာ ဖောင်းကြ
သည်။ သည့်နောက် အသံကိုထိန်းချုပ်ပြီး...။

“ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ လို့ပြောတာပဲ အဲဒီက ပြန်လ
မကြာဘူး အပြင်းဖျားပြီး ဆုံးသွားတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒါနဲ့ မမြဲကြည်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဟောင်းလေး
မရှိဘူးလား”

“နေပါဦး၊ ဆရာတို့ရဲ့ အခု ဆရာတို့က ဘာကိစ္စကြော
ကျပ် သမီးအကြောင်းကို ဒီလောက် လာမေးနေရတာလဲ”

“သူမရဲ့ မူလအလုပ်ရှင်သူဌေး ဦးကျော်ဝလ အသ
လိုက်ရလို့ပါ”

“အဲဒါ ကျပ်သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကွင်းဆက်ကလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ၊ ဒီလိုကွင်းဆက်ကလေး
နဲ့လိုက်မှ လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်လို့ ရမှာမို့လို့ပါ၊ ကျေးဇူးပြု
ဘတ်ပုံရှိရင် ခဏပြပြီး ကူညီပါ ဦးလှဆောင်”

နောက်ဆုံး ဦးလှဆောင်က သူ့ခွေးကလေးကို ပွေ့ပိုက်
ထင်မှာချိတ်ထားသည် ဓာတ်ပုံကို ညှာလက်ဖြင့်လှမ်း၍ ဖြတ်လိုက်သ
သည်မှာ ကျွန်တော့်မျက်စင်က သူ့လှမ်းလိုက်တုံး အင်္ကျီလက်တွန့်သွား
ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည့် သူ့ညှာလက်မောင်းရင်းမှ လက်ဖွဲ့ကြိုးတစ်
လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဒါ ကျပ်သမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ”

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံထဲမှ မမြဲကြည်ရဲ့ အင်္ဂါရပ်ကို နေ
စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် တောသူဖြစ်ပေမယ့် အ

သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အသားဖြူပုံရိပ်၊ သွားစွယ်လေးဖော်၍
သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကလည်း မြို့ကြီးသူဟန်ပေါက်ပြီး
အင်္ကျီတိုင်း နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်သည်။ သည့်နောက် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ပေး
သည်။

ဒီအချိန်မှာမှ ဦးလှဆောင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်း
ကို ထုတ်၍ တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
နားမဟုတ် ဆေးပြင်းလိပ်...။

“ဦးလှဆောင်က ဆေးပြင်းလိပ် သောက်တတ်လား”

“ဟင့်အင်း မသောက်ပါဘူး၊ ဆေးကပ်ငုံရတာ လက်ဝင်လို့
ပြင်းလိပ်ပဲ ကိုက်ပြီး ငုံတော့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆေးပြင်းလိပ်ဆိုတော့ မပြင်းဖူးလားဗျာ”

“အကျင့်ဖြစ်နေလို့၊ ဒါပဲသုံးနေတာ ကြာပေါ့ဗျာ”

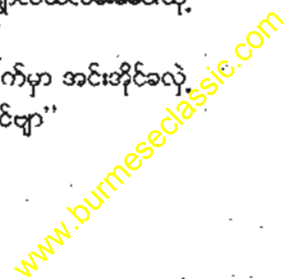
“ဒါနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ထဲမှာ ဘယ်ဆေးပြင်းလိပ်က ပိုကောင်းပါ
သလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွပ်ကတော့ ခရုတ်နီပဲကို ပိုကြိုက်တယ်၊ ချိုပြင်းရှ
င်းကိုဗျ”

“ကဲ...ဦးလှဆောင် ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ ခုလို
ညီတာ အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်စရာ
နေသေးလို့ပါ၊ အကယ်၍များ လိုအပ်လို့ သက်သေခံဖို့ချိန်းရင် လာပြီး
ညီပါဦး၊ ဦးလှဆောင်”

သူက ဘာမှပြန်မပြော၊ သူ့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနှင့် သူ့အင်းခွေး
အင်္ကျီကိုရှောင်ရင်း မြဲပြည်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ရွာလယ်လမ်းပေါ်သို့
ထွက်သောအခါ-

“ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ ရွာဘက်မှာ အင်းအိုင်ခလဲ့
တစ်ဖွဲ့များ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာ မရှိဘူးလားခင်ဗျာ”

“ဘာလဲ ဆရာဝင်းက ဘေးပီး တုတ်ပီး၊ သေနတ်ပီး အလို့လို့လား”

“ဟား...ဟား...ဟား။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ သိတဲ့အတိုင်း ဝဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ နေ့နေညည အန္တရာယ်များ တဲ့ သွားနေရတာ ဥစ္စာ အဆောင်လက်ဖွဲ့လေး ဘာလေးတော့ လိုသလို ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ...ရွာမှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဆရာငြိမ်းဆို နာမည်ကြီးပဲလေ၊ မြွေကိုက်တော့ တယ်နိုင်ပဲဗျ၊ ပယောဂလ စွမ်းတာပါ ပဲ၊ ဒီနယ်မှာ ဆရာငြိမ်းနာမည်ကျော်တာ လက်ဖွဲ့ပဲ”

“ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ ဥက္ကဋ္ဌ တန်းလန်းကြီးပလုပ်ပါနဲ့ သုံးစွဲခဲ့စခန်းမှ ဒုခဲအုပ်ကိုရွှေတင်က ဝင်ပင့်ပေးလိုက်သ

“သူ့လက်ဖွဲ့က တုတ်ပီးတယ် ဆရာရဲ့၊ ရိုက်ရင်မကွဲဘူး ဟုတ်လား။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရော မဆောင်ဘူးလား”

“ကျုပ်ကတော့ မဆောင်ပါဘူးဗျာ၊ ရွာကာလံသားအချို့က ယုံယုံကြည်ကြည် ဆောင်ကြလေရဲ့ဗျို့၊ ဟောဟိုဟာ ဆရာငြိမ်းအိမ် လာ ဝင်လိုက်ကြရအောင်”

(၇)

မြို့နယ်မှူး ဖုန်းဆက်သည်ဆို၍ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်၊ ရောက် မြို့နယ်မှူးရုံးခန်းသို့ အလျင်သွားလိုက်သည်။ အရိုအသေပြုရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးကျော်ဗလ သေဆုံးမှုအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ ဆရာ ဝင်း တရားခံကို ခြေရာခံနိုင်ပြီလား”

“ရက်ပိုင်းအတွင်း တရားခံကို မိမိတော့မယ် မြို့နယ်မှူး”

“မြန်မြန်လုပ်ဗျာ အထက်ကလည်း ကျုပ်ကိုမေးနေပြီ၊ ဟုတ် သား”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ခုံစမ်းစရာနည်းနည်း ရှိသေးလို့ပါ”
“ကောင်းပြီ တိုးတက်မှု အစီရင်ခံစာတော့ အရင်တင်ဗျာ”

မြို့နယ်မှူးရုံးမှ ပြန်လာပြီး စားပွဲမှာပြန်ထိုင်ကာ အင်းစိန် အိုင်ဒီ၏ ပြန်ကြားစာနှင့် မှုခင်းဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အသေး

၁၆၂ * မောင်ညိုမင်း (သန့်ကျင့်)

စိတ်ကို မြန်ဖတ်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် ဌာနတွင်းမှ လက်နှိပ်စက်စာရေးကြီးကို စာစောင် အမြန်ရိုက်ခိုင်းပြီး တစ်စောင်ကို ဦးကျော်ဝင်းစိန်လိပ်စာ တစ်စောင်ကိုတော့ (...) မှ ဦးလှဆောင်ထံလိပ်ပူပြီး... ရုံးအရံသားတစ်ဦးနှင့် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ မကြာခင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဖိစီးနေသည့် အပူလုံးကြီးတစ်ခု လျောကျပြီးပျောက်ပါတော့မည်။

(၈)

BURMESE CLASSIC

ညှို့ခန်းအတွင်း အထူးဖိတ်ကြားထားသူများ အားလုံးစုံရောက်နေကြသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်နှင့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ဦးမောင်ကြိုင်၊ ဦးကျော်ဝင်းစိန်၊ ဦးလှဆောင်၊ အခြားသက်သေများ၊ ဥက္ကဋ္ဌများ

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် လူကြီးမင်းများကို ချိန်းဆိုရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ သူဌေးဦးကျော်ဗလကို သတိတဲ့တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ပါပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ဘက်စုံ၊ ထောင်စုံ၊ ဇလလတ် စုံစမ်းလိုက်တော့ ဦးကျော်ဝင်းစိန် နှင့် ဦးလှဆောင်တို့ နှစ်ဦးကိုပဲ အနီးကပ်ဆုံး တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ် ခင်ဗျာ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်။”

ဦးကျော်ဝင်းစိန်က ဆိုရာမှာ မှီနေရာကနေ ဒေါသတကြီးအော်၍ ကုန်းထလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ဦးကျော်ဝင်းစိန်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ငေး... ခင်ဗျာ... ကျုပ်သတ်ကြောင်းကို သက်သေ ပြနိုင်ရင် မပြနိုင်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် တရားပြန်ဆွဲမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ဦးကိုတော့ ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်ပြန်ပါလိမ့်မယ်”

“ပထမအချက် ဦးကျော်ဝင်းစိန်နဲ့ သေသူ ခနက်ပိုင်းမှာ ငွေတကြေးရေကိုစွန့်အချင်းများပြီး သေသူ ဦးကျော်ဗလရဲ့အိမ်မှာ ထိုးကြိုသတ်ပုတ်ကြတယ်ဆိုတာကို ဦးကျော်ဗလမသေခင် သူ့အနီးကို ပြောပြသွားခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆဲသံ၊ ဆိုသံ၊ တွန်းထိုးသံများ ကြားရတယ်လို့ သိရပြီး (၁၀)မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဦးကျော်ဝင်းစိန် ရှေးကြီးသူတ်ပြာနဲ့ ထွက်သွားတာကို ပတ်ဝန်းကျင်တွေ့လိုက်ရကြောင်း ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သက်သေခံထွက်ဆိုချင်ပေးထားပါတယ်။ တစ်ခု သေသူရဲ့ ညာဘက်လက်ထဲမှာ ငွေပြား အင်းသံလိပ်ပါ လက်ဖွဲ့ကြိုးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလို အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းစိန်ထံမှာလည်း ဒီလိုလက်ဖွဲ့ဖျိုးရှိနေတာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါ။ ဒါ့အပြင် သေသူရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်အမွှေးအချိုကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာလည်း အန်ကယ်က နို့စားခွားမများ၊ ဆိတ်များကို မွှေးဖြူချဆိုတော့ ဒီအမွှေးဟာ အန်ကယ်ဆီကပါလာတဲ့ အမွှေးများရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အားလုံးက သိုင်းဆရာကြီး ဦးကျော်ဝင်းစိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူ့သည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း အံကြိတ်ကန်ကျွန်တော့်ကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ကြည့်နေသည်။

“တစ်ခါ သေသူရဲ့အနီးက ရခဲ့တဲ့ဆေးပြင်းလိပ်တိုပါပဲ”

သည်စကားရောက်သည်နှင့် ဦးကျော်ဝင်းစိန်က သောက်လက်ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ ထိုးချေပြီး ကုန်းထလိုက်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ် လုံးဝ မ... မသတ်ဘူး”

“ထိုင်ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အန်ကယ် သတ်ပါ

စယ်လို့ မစွပ်စွဲရသေးပါဘူး။ အန်ကယ် ဘာလို့ဒီလောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ ပါသလဲ”

“ကျုပ်... ကျုပ်ကို... ခင်ဗျား... ကြိုးစင်ပို့ဖို့ ငြမ်းဆင်နေတာ ငြိမ်ခံနေရမလား”

“ခဏလေး သည်းခံပေးပါ အန်ကယ်၊ ဆက်ပြောပါရစေဦးခင်ဗျာ။ အဲဒီလို အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားနေစဉ်မှာပဲ မျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ဖော်မင်းမေရဲ့ နောက်ကြောင်းကို လိုက်ရာကနေ ဦးကျော်ဗလရဲ့ အကျင့်စရိုက်အကြောင်းကို သဲလွန်စရာခဲ့ပြီး ပထမအိမ်ဖော် မြေကြည်ရဲ့ ခြေရာကို လိုက်ကောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော် မြေကြည်ရဲ့ ဖခင် ဦးလှဆောင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပြန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ကို”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသည့် ဦးလှဆောင်က အသံပြတ်ကြီးနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

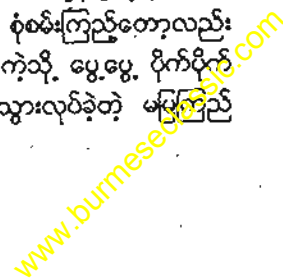
“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလှဆောင်ကို စိတ်ဝင်စားရတာကလည်း ဦးလှဆောင်ကလည်း ဆေးပြင်းလိပ်သမားဖို့ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ဦးလှဆောင်မှာလည်း လက်ဖွဲ့ကြိုးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

“လက်ဖွဲ့ကြိုးရှိတိုင်း ကျုပ်တို့က လူသတ်တရားခံဖြစ်ရရောလားဗျ”

“နားထောင်ကြပါဦး ခင်ဗျာ။ ဦးလှဆောင်မှာ တယ်ရီယာခွေးအမွှေးရှည်တစ်ကောင်ရှိတယ်နော်”

“အဲ့ဒါ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဦးလှဆောင်ဟာ သူ့ရဲ့ခွေးတွေကို အလွန်ချစ်ပုံရပါတယ်။ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် အမြဲရှိနေတယ်။ ရွာထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ဘယ်ကို သွားသွား ဒီခွေးကလေးကို ရင်သွေးကဲ့သို့ ပွေ့ပွေ့ ပိုက်ပိုက် ပါပဲတဲ့။ ဒီမှာ ဦးလှဆောင်ရဲ့သမီး အိမ်ဖော်သွားလုပ်ခဲ့တဲ့ မြေကြည်

ဘာရောက်နဲ့ သေဆုံး သလဲလို့ မေးတော့ ဖျားနိုးဆုံးတာလို့ ပြောပါတယ်။

“ဖျားလို့ ဖျားတယ် ပြောတာပဲဗျ”

“အမှန်က ဖျားလို့ဆုံးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလှဆောင် နားနဲ့မေးဖူးတဲ့ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ဦးရဲ့သမီးဟာ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရာက ဆုံးခဲ့တာပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ခင်...ခင်ဗျား... ကျုပ်သမီး အရှက်ကို ခွဲ...ခွဲ”

“မခွဲပါဘူး ဦးလှဆောင်၊ ဒီကိစ္စ ရွာထဲမှာစုံစမ်းလိုက်တော့ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားတို့ရွာရဲ့လက်သည် ဒေါ်ခင်စိန်နဲ့ ကြိတ်ပြပြီး ကုခဲဖို့ ကနေ နောက်ဆုံး အပုတ်ဆန်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ အားနာစွာနဲ့ မေးရရင် ဒီကလေးမလေး ဘယ်သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သလဲဆိုတာ ဦးလှဆောင်နဲ့ မမြကြည်ရယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ကဲ...ရှင်းရှင်းပဲမေးပါရစေ၊ ဦးကျော်ဗလကို ဦးတို့ နှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါ။ ဝန်ခံရင် ဝန်ခံတဲ့ အကျိုးကို ဥပဒေအရ ခံစားခွင့်ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်...လုံးဝမသတ်ဘူး”

ဦးကျော်ဝင်းစိန်က ကြိုး၍အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မသတ်ဘူး”

ဦးလှဆောင်ကလဲ ဘူးခံသည်။ အားလုံးသော မျက်စေ့များက သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်လှည့်စီ အက်ခတ်နေကြဆဲ။

“ဦးတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် လူသတ်တရားခံ အစစ်ဖြစ်ပါ တယ်။ ဦးတို့ကိုယ်၌က မဖော်ရင် ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်ပြရတော့မှာပေါ့။ ပထမ သေသူရဲ့အနီးကရခဲ့တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ပါပဲ။ ဒီဆေးပြင်းလိပ်က ခရုတ်ဆိပ် အဲဒီတံဆိပ်ကိုသောက်တာ ဦးကျော်ဝင်းစိန်မဟုတ်ဘူး။ သူက ရွှေပုဇွန်ဆေးပြင်းလိပ်သမား။ ခရုတ်သုံးတာ ဦးလှဆောင်ပဲ”

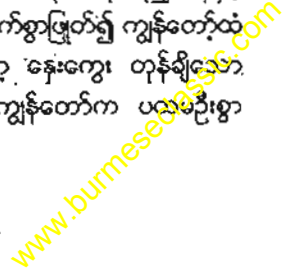
“ဗျာ”

“ပိုထူးခြားတာက ဦးလှဆောင်ဟာ ဆေးလိပ်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ပြီးငုံတာ။ ဒီမှာ သေသူရဲ့ အနီးက ရခဲ့တဲ့ ခရုတ်ဆိပ် ဆေးလိပ်တို”

ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို သူတို့စားပွဲရှေ့မှာ ချပြလိုက် သည်။ သက်သေခံ ခရုတ်ဆိပ် ဆေးပြင်းလိပ်တိုရဲ့ ဖင်ပိုင်းသည် သွား တိုက်ရာနှင့်တိုနေသည်။ ကျွန်တော်က ဦးလှဆောင်အား သူ့အိတ်ထဲမှ အမြဲဆောင်လေ့ရှိသည့် ဆေးပြင်းလိပ်အား ထုတ်ပြစေသောအခါ အားလုံး စာ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ တူနေပါပြီ၊ ဦးလှဆောင် အံ့ကိုကြိတ်တာ ခင်ကောင်းကောင်းဖြင့် နေပြသည်။

“တစ်ခု သေသူရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ရခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်အမွှေးအချိုကို ကြည့်ပြီး နွားနဲ့ ဆိတ်မွှေးတဲ့ ဦးကျော်ဝင်းစိန်ပဲလို့ သံသယဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီကိုပေးပို့ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ရယူကြည့်လိုက်တော့ ကျွဲ နွားဆိတ်ရဲ့အမွှေးမဟုတ်ဘဲ အလှမွှေးသည် နိုင်ငံခြားအမွှေးရည်ခွေးမျိုးရဲ့ အမွှေးပါတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီခွေးမျိုးက ဦးလှဆောင်ရဲ့အိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဓမ္မေပွဂိုက် ပိုက်လုပ်နေသမို့ ခွေးမွှေးတွေက ဦးလှဆောင်ရဲ့ကိုယ်မှာ အမြဲကပ်နေပါတယ်။ ဦးလှဆောင်ရဲ့အိမ်က အပြန်မှာ ကျွန်တော် နမူနာ လူလာကြည့်တဲ့ ဦးလှဆောင်ရဲ့ ခွေးမွှေးဟာ ဟောဒီဒုတ်ယ သက်သေခံ ဖလတ်စတစ် အိတ်ထဲက အမွှေးနဲ့တစ်ထေရာတည်းပဲလို့ သက်ဆိုင်ရာက အဖြေထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဦးတို့နှစ်ဦးစလုံးခင်ဗျာ ကျေးဇူးပြု၍ ဦးတို့နှစ်ဦးရဲ့ လက်မောင်းပေါ်က လက်ဖွဲ့ကြိုးများကို စစ်ဆေးချင်လို့ ခဏတဖြုတ်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

သည်တင် ဦးလှဆောင်က “ဘာအရေးလဲဆိုသည်ဟန်နှင့် သူ့ လက်မောင်းပေါ်မှ လက်ဖွဲ့ကြိုးကို သွက်လက်စွာဖြုတ်၍ ကျွန်တော်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးကျော်ဝင်းစိန်ကတော့ နှေးကွေး တုန်ချီသော လက်နှင့် နှောင့်နှေးစွာဖြုတ်၍ ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ပထမဦးစွာ

ဦးလှဆောင်ရဲ့ လက်ဖွဲ့ကြိုးပေါ်မှ ငွေပြားအင်းသုံးချပ်ကို မျက်မြင်သလို
 သေများရှေ့မှာ ဇာဂနာ အသေးနှင့် ခွာရွံ့ဖြန့်ပြီး မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်လိုက်
 သည်။ ပထမအင်းပြား ပေါ်မှာ 'အ' ဟူသော အက္ခရာ ရေးထားသည်။
 တွေ့ရသည်။ ဒုတိယ အင်းပြားပေါ်မှာ 'ရ' ဟူသော အက္ခရာရေးထား
 တတိယ အင်းပြားပေါ်မှာ တော့ (ဟံ) ဟူသော အက္ခရာကို တွေ့ရသည်။
 သုံးလုံးပေါင်းလိုက်သော အခါ "အရဟံ" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အဲဒါ
 ကျွန်တော်က သက်သေများ ရှေ့မှာ ရွတ်ဆိုပြလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဦးကျော်ဝင်းစိန်၏ လက်ဖွဲ့ကြိုးပေါ်မှ ငွေပြားအင်း
 သုံးချပ်ကိုဖြန့်၍ ခွာလိုက်သည်။ ပထမ အင်းပြားပေါ်မှာ လေးထောင်ကျပ်
 ပေါ်၌ 'စထေဝ' ဟုရေးထားသည်။ နောက် အင်းနှစ်ချပ်မှာလည်း 'စထေ
 ဝ' တွေ့ရသည်။

"လူကြီးမင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဦးလှဆောင်ရဲ့အင်း
 'အရဟံ' အင်း။ ဦးကျော်ဝင်းစိန်ရဲ့ အင်းက 'စထေဝ' အင်းပါ။ အ
 ကျွန်တော့် လက်မောင်းပေါ်က လက်ဖွဲ့ကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး လူကြီးမင်းများ
 ရှေ့မှာ ဖြေပြပါမယ်။ ဒီလက်ဖွဲ့ဟာ ဦးလှဆောင်နေတဲ့ . . . ရွာ
 ဂန္တီရဆရာကြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဆရာငြိမ်းရဲ့ဆီက ရတာဖြစ်ပါတယ်။
 ဒီလက်ဖွဲ့ကို အဲဒီတစ်ရွာလုံးက ကာလ သားအတော်များများ
 ယုံကြည်စွာ သုံးကြပါတယ်။ ဓားပီး၊ တုတ်ပီး၊ အဆောင်အနေနဲ့ပါ
 ကြည့်ကြရအောင်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ညာလက်မောင်းက လက်ဖွဲ့ကြိုး
 ကိုဖြုတ်၍ အားလုံးရှေ့မှာ ဖြေပြလိုက်သည်။ အဖြေကား . . .။

"အ ရ ဟံ"

အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

"ကဲ . . . သေသူရဲ့လက်ထဲက လူသတ်သမား ကျကျန်ရစ်
 တဲ့ လက်ဖွဲ့ကို အခုဖြေပြပါမယ် ကြည့်ကြပါ"

ကျွန်တော်က သက်သေခံအမှတ်(၃)အဖြစ် သိမ်းထားသည့်
 သေ သူ့ခက်ထဲမှရသော လက်ဖွဲ့မှ ငွေပြားအင်းလိပ်သုံးခုကို မှန်ဘီလူးနှင့်
 ကြည့်ပြီး ရွတ်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ အားလုံးသော မျက်လုံးများက
 ကျွန်တော့် အပေါ်ကျရောက်နေကြသည်။

"အ ရ ဟံ"

ကြည့်လိုက်တော့ ဦးလှဆောင် ဇက်ကျိုးကျနေပြီ။

"ဦးလှဆောင် ဝန်ခံချင်ပါပြီလားခင်ဗျာ"

ဦးလှဆောင်က ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကျွန်တော့်ကို
 ဆင်၍ ကြည့်နေသည်။

"အခု . . . ဦးလှဆောင် ဆောင်ထားသည့် လက်ဖွဲ့က လွန်ခဲ့သည့်
 နက်ဝိုင်းအတွင်းကမှ ဆရာငြိမ်းဆီက အသစ်လုပ်ပြီး ယူထားသည့်
 လက်ဖွဲ့ဆိုတာ ဦးလှဆောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမသိရာတဲ့ ဆရာငြိမ်းက
 ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားစွာပြောလိုက်ပါတယ် ဦးလှဆောင်"

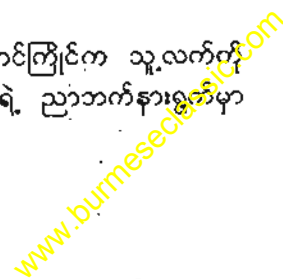
"ဒီလောက်နဲ့မှ မခိုင်လုံသေးဘူးဆိုရင် နောက်ဆုံးအချက်အနေ
 နဲ့ မှခင်းဆရာဝန်ရဲ့ တွေ့ရှိချက်ကို ပြောပြပါမယ်ခင်ဗျာ။ သေသူရဲ့ပါးစပ်
 နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစများပေကျနေလို့ စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ သေသူပါးစပ်
 အတွင်းက အသားစတစ်ခုကို ရခဲ့တယ်။ အဲဒီအသားစမှာ နားရွက်
 တောင်မှ ညာဘက်နားရွက်သီးပါတဲ့ ခင်ဗျာ"

"ကဲ . . . ဦးလှဆောင် ခင်ဗျားရဲ့ ညာဘက်နားရွက်ပေါ်မှာ
 ဝဲအုပ် နေတဲ့ဆံပင်တွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး လက်နဲ့လှန်တင်ပေးပါခင်ဗျာ"

ဦးလှဆောင်က ကျောက်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေသည်။ ဒုတိယဖို့ထပ်
 ပြောလိုက်မှ ညာနားရွက်ပေါ်မှ ဆံပင်များကို ဆွဲလှန်ပြလိုက်သည်။

"ဖြောက်"

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာမောင်ကြိုင်က သူ့လက်ကို
 လက်ထိပ် ခတ်လိုက်သည်။ ဦးလှဆောင်ရဲ့ ညာဘက်နားရွက်မှာ

နားရွက်သီးလုံးဝ မရှိသည့်အပြင် ဒဏ်ရာက လုံးဝမကျက်သေးချုပ်ပြန်
“ကျွန်...ကျွန်...တော် ဝန်...ဝန်ခံ ပြောနဲ့ချက်
ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

(၉)

တစ်နေ့တော့ ရွာက ဒေါ်လွန်းမေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး မြို့ကအိမ်ထဲ
ပွဲစားအမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ အဆွယ်ကောင်းစွာ
သန်လျင် က သူ့ဌေးအိမ်မှာ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းကျော်
အိမ်မူကိစ္စ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရမယ်။ လခကောင်းကောင်းရမယ်လို့
ဆိုပါတယ်။

ဒါနဲ့ သမီးက ပျိုးနှုတ်ကောက်စိုက်လုပ်တာနဲ့စာရင် ဒါက
ကောင်းမယ်ဆိုပြီး သန်လျင်မှာ သွားလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ဌေး
ဦးကျော်ဗလ အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်သမီးထံ
ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးမဖို့ သူ့ဌေးဆီမှာ အပ်နှံခဲ့ပါသေးတယ်။ လေး
ပြည့်ခါနီးကျတော့ သမီးပြန်လာတယ်။ ဖျက်နာမကောင်းဘူး။ မြို့ပေါ်လည်

သွားတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကို မထွက်တော့ဘူး။
ပုလင်းချင်းတွေနဲ့လည်း အတွေ့မခံတော့ဘူး။ အော့အန်နေတယ်။ ကြာ
တာ ကျွပ်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့လူပဲဗျာ သိတာပေါ့”

နောက်ဆုံးသမီးကို ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့် မေးလိုက်
တာ သူ့ဌေး ဦးကျော်ဗလရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုကြောင့် ကျုပ်သမီးလေး
ထလျက်ရတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဌေး
ဦးကျော်ဗလနဲ့တွေ့ပြီး လူသိရှင်ကြားလက်ထပ်ယူဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။
သူက ငွေပုံပေးပြီး ဖျက်ချလိုက်ပါတဲ့ဗျာ။ ရက်စက်လိုက်တာ ကျွန်တော်
သူပေးတဲ့ ငွေကိုလုံးဝမယူဘဲ ရွာကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်လည်းရောက်ရော သမီးက ရွာကလက်သည်တစ်ဦးနဲ့ ကိုယ်
နဲ့ကိုးကိုင်ခဲ့စွာ ဖျက်ချလိုက်ပါလေရော ကုသိုလ်ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီမှာ
သွားတွေသွန်ပြီး ဆေးရုံလည်းမပြုရ၊ ရက်အတန်ကြာ ကုနေရာကနေ
အပုပ်ဆန်ပြီး ကျုပ်... ကျုပ်... သမီးလေး ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။
တာက ဒါနဲ့ ရက်လည်လို့ နှစ်ပတ်အကြာမှာ ကျုပ် ဦးကျော်ဗလကို
သတ်ဖို့ချောင်းခဲ့ တယ်။ အိမ်ဖော်အသစ်ရောက်နေလို့ လူစလစ်တာက
တစ်ပိုင်း၊ ကျော်ဗလ ညှော်သည်တွေ ရှိနေတာကတစ်ကြောင်း၊ ရက်
အနည်းငယ် ကုန်သွားခဲ့သည်။

တစ်နေ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ရွာပြန်တဲ့သတင်းရတာနဲ့
နောက်ပိုင်းအလာမှာ ဟောဒီလူနဲ့ကျော်ဗလ ရန်ဖြစ်စကားများနေတာကို
ကြားရတယ်။ ဒီလူပြန်ပြီး နေ့ခင်းလောက်မှာ ကျုပ်နဲ့ကျော်ဗလ ရင်ဆိုင်
တွေ့ကြပါလေရော၊ ကျုပ်... ကျုပ်အချစ်ဆုံးသမီး ခင်ဗျားကြောင့်
ဆာခဲ့ရပြီလို့ ပြောတော့ သူက ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ လျော်ကြေးငွေ
ဆိုချင်လို့လားတဲ့၊ ဒီတင် ဒေါသနဲ့သူ့ကိုထိုးကြိတ်မိတယ်။ သူကလည်း
အလုပ်ကိုပြန်ချတယ်။ ပြန်လုံးတယ်။ တစ်ချက်မှာ ကျုပ်ရဲ့ညှော်ဟက်
စားရွက်ကို သူက ကိုက်ဖြတ် လိုက်တယ်။

ဒီတင် ဒေါသက ပိုပေါက်ကွဲသွားပြီး အသင့်ပါလာတဲ့ တာ
သူ့လည်ပင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးချလိုက်တယ်။ မကြာဘူး သေသွားတာ
သူ့သွေးတွေပေကျနေလို့ အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးကိုချွတ်ပြီး သူ့အဝတ်အ
တစ်စုံနဲ့ လဲဝတ်လို့ ပြန်ထွက်လာလိုက်တယ်။

လမ်းကျမှ ကျွပ် လက်ဖွဲ့မရှိမှန်းသိလိုက်လို့ ဆရာငြိုင်းဆီ
အသစ်ပြန်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာပြောသလိုပဲ အဲဒီမှာ ကျန်ခဲ့သည့်
ပြင်းလိပ်တိုကလည်း ကျွပ် ဆေးလိပ်ပါပဲ။ သူ့နဲ့သတ်ရင်းပုတ်ရ
ကျန်ခဲ့တာပါ။ ကျွပ် ကျွပ် သမီးစောနဲ့ ကလဲစားချေမိတာပါ ဆရာရ
ဒါ.. ကျွပ်ရဲ့ ဝန်ခံချက်ပါ။ ကျွပ်... ကျွပ် ဖြောင့်ချက်ပေးချင်ပါတယ်ရာ

ပြောပြီးနောက် ဦးလှဆောင် ချုံးပွချွန်လိုက်သည်။ ကြားရသမျှ
ထဲမှ အချို့ စိတ်မကောင်းကြာ ဖြောင့်ချက်ပေးချင်သည်ဆို၍ ဥပဒေ
ကြောင်းအရ တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ ရှေ့မှောက်မှာ ဝန်ခံမှုပြုစေသည်

နောက်နေ့ရောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြန် လှသတ်စဉ်
အသုံးပြုခဲ့သည့် စားပြောင်နှင့် သွေးစွန်းပေနေသည့် အဝတ်အစားများ
သိမ်းဆည်းရရှိလိုက်သည်။ မကြာမီ အမှုကို စနစ်တကျတည်ဆောက်ကာ
တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် ကျွန်တော် ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။

ဖြတ်... သမီးစောနှင့် ဒေါ်ဝမ်း၊ သောကမီး လောင်မြို့
ခဲ့ရသည့် ဖခင်တစ်ဦး၏ဘဝနှင့် ရာဂတဏှာကို အတိအကျသတ်နိုင်ခဲ့သည့်
တဏှာကျေးကျွန်တစ်ဦးရဲ့ဘဝကား ရိုးမလိုလိုနှင့် သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းလျှို့ဝှက်
လွန်းပေစွ။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှအင်
၂၀၀၁ ခုနှစ်-စက်တင်ဘာ

၂-၂၆ [3]

ရေသည်လင်မယားသတ်မှု

(၁)

() ခြုံရဲ့စခန်း၌ ကျွန်တော် ထာဝန်ကျနေစဉ်က ဖြစ်သည့် အချိန်ကား... နံနက် (၈)နာရီ အမှုတစ်ခု၏မှတ်တမ်း ပြန်လည် ဖတ်ရှုနေစဉ် ရုံးခန်းထဲသို့ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်ချစ်ကော သတင်း လာပို့သည်။

“ဆရာ... သရက်စရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌက ဆရာနဲ့တွေ့ချင်တဲ့”

“အေး ထွတ်လိုက်”

မကြာခင် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးကြူနှင့် လူသုံးဦး ရုံးခန်းထဲ ရေးကြီး သတ်ပြာရောက်လာကြသည်။

“ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘာအကြောင်းထူးလာလို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌ

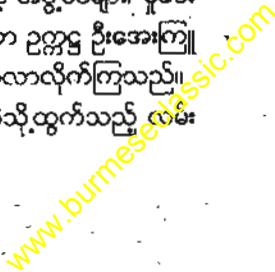
“အကြောင်းထူးဆို အရပ်ထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေလို့ ဆရာညို

“ဟောဗျာ မနက်စောစောစီးစီး အမှုကြီးဗျာ... က် ဆိုကြ သိဦး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ရေထမ်းရောင်း၊ ရေစည်လှည်း ရောင်းတဲ့ ကိုလူအောင်နဲ့ သူ့မိန်းမ မသန်းခင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး သတ်ခံရ လိုပဲဆရာ၊ ခါတိုင်း မနက်မိုးလင်းရင် လင်မယားနှစ်ယောက် ညှည် လှည်းလေးနဲ့ထွက် ဖောက်သည်အိမ်တွေ ရေလိုက်ပို့နေကျပါ။ ထွက်တာ မတွေ့တာနဲ့ ရေလိုနေတာနဲ့ ဟောဒီလူ ကိုအုန်းကြိုင်က ခေါ်တာရယ်၊ အသံမကြားလို့ အထဲလည်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရော အနားပျက် သွေးသံ ရဲရဲလဲကျနေတာတွေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကွက်လူကြီးတွေကို လာအကြောင်းကြားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခြံဝင်တွေ့ အရပ်သက်သေတွေနဲ့ သွားလည်းကြည့်လိုက်ရော ကြိုင် ပြောသလိုပဲ ဆရာညို၊ နှစ်ဦးစလုံး အသက်မရှိကြတော့ဘူး။ ... ဆရာတို့ကို လာအကြောင်း ကြားတာပါ။

မနက်စောစောစီးစီး ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းဆိုးကြောင့် စိုးတစ်လျှောက် ချွေးများသီးဖို့လာသည်။ သည့်နောက် အမှုဖြစ်စဉ် ညှင်းမှတ်စုစာအုပ်မှာ သေသူ၏အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အချိန်နာရီ၊ ဖြစ်တွေ့ရှိသူ စသည်တို့ကို မှတ်စုအကျဉ်း ရေးမှတ်လိုက်ပြီး ဂါတ်စာ တွဲ ဦးမြင့်စိုးကို ရဲလုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ရေးသွင်းတိုင်ချက်သွင်းဖော်ပြီး ဖတ် ခြုံနယ်ဖူးထံ ဦးစွာ အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ပြီးနောက် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်စံအောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ မှုခင်း စုံစမ်းဆရာကိုစော်ဖေနှင့် တာဝန်ရှိသူများကိုခေါ်ကာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးကြူ နှင့်အတူ အမှုဖြစ်ရာအရပ်သို့ ကားနှင့် ထွက်လာလိုက်ကြသည်။ သရက်စရပ်ကွက် ရေကန်အနီး၊ ကွင်းထဲသို့ထွက်သည့် လမ်း

၁၄၆ * မောင်နှမ (သံသရာ)

အစွန်သို့ရောက်သောအခါ လူတွေလမ်းဖျား ဖွေးနေသည်ကို မြင်သည်။ လူအုပ်သည် ကျွန်တော်တို့လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ရှုထောင့်ကြည့်သည်။ သည့်နောက် ဥက္ကဋ္ဌကဦးဆောင်၍ ခန့်ခိုးအိမ်ခြံတစ်ခုဝင်လာလိုက်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ရေစည်လှည်းတစ်စီးနှင့် ရေအခိုးကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ထဲဝန်းကျင်မှာတော့ ရပ်ကွက်လူကြီးအစောင့် ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချို့ကို အပြင်သို့ ခဏထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီး စတင်စစ်ဆေးသောအခါ အဆင်း၊ အတက် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ နီရဲသော သွေးအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ခန်းဆီးပရိသည့် အတွင်းခန်း ကြမ်းခင်း ဖျားတော့ အသက် (၄၀)ကျော်ခန့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပက်လက်သေဆုံးနေကြသည်။ အမျိုးသားကြီး၏ အထက်နား၌ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ နှစ်ချက်၊ အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ရင်ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ တစ်ချက်၊ ဝမ်းဗိုက်မှာတစ်ချက် တွေ့ရပြီး သွေးဖျားနှစ်ချပ်ပေါ်မှာ ချင်းချင်းရဲရဲဖျမကပ် အောက်မြေပြင်သို့ပါ အိုင်နေအောင် စီးကျနေသည်။

အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်ကို ရှာဖွေစစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ဖွေးဖွေးပွရွဲထားသည့် လက္ခဏာများကို လုံးဝမတွေ့ရ။ အပြန်အလှန် သတ်သည့် လက္ခဏာများမတွေ့ရ။ သေတ္တာဟောင်းလေးအထဲမှ ငွေအနည်းငယ် တွေ့ရသည်။ စုစုပေါင်းငွေကျပ် နှစ်ထောင်ခြောက်ရာဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မူခင်းဓာတ်ပုံဆရာအား အလောင်းအနေအထားကို ရှုခေါင်းအမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံရိုက် ပုံတမ်းတင်နေသည်။ ပြီးမှလိုအပ် သည့်များကို ရေလုပ်ထုံးနှင့်အညီ တိုင်းတာမှတ်သားလိုက်ကြသည်။ သဲလွန်စရလှီခြား အိမ်ပေါ်၊ အိမ်ဘေးဝန်းကျင်အနှံ့ စုစုပုံရိုက် ရှာဖွေလေ့လာကြရာ အိမ်ခြေစဉ်းပိုင်း ခပ်စိုစိုမြေပြင်ပေါ်၌ အနေ

ဓာတ်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားသည် ဖိနပ်ရာတစ်စုံကို သဲလွန်စရလှီလိုက်သည်။ ၎င်း ခြေရာများသည် နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးကိုချိုးဖျက်၍ ထွက်သွားရသဖြင့် ဆက်လက်ရှာစမ်းလိုက်သောအခါ ၎င်းဖိနပ်ခြေရာတစ်ခုကို ဆက်၍တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ဖိနပ်ခြေရာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုမှာ အကောင်းစားဆိုးလင်မယားသည် ဖိနပ်ခြေရာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုကတော့ တင်းဘတ်ဖိနပ်ကဲ့သို့သော ခြေရာမျိုးဖြစ်သည်။ မကြာခင် ပစ္စည်းတစ်ခုကို တပ်ကြပ်စံအောင်က ခြံစည်း၊ ရိုးဖျက်အနားမှ တွေ့ရှိခဲ့ပြန်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သစ်သားလက်ကိုင်ရိုး ထည့်ထားသည့် တံစည်း အသေးလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တွေ့ရှိသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို သက်သေလူကြီးများ ရှေ့မှောက်၌ သိမ်းဆည်း၍ ရှာဖွေပုံစံသွင်းလိုက်ပြီး တွေ့ရှိသည့်ဖိနပ်ခြေရာများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ ပုံစံဖော်ယူလိုက်ကြသည်။

ကိစ္စစုံများပြီးသောအခါ အလောင်းများကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ပြီး လိုအပ်သည့်သက်သေအချို့ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ မေးမြန်းရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်သေးသလဲ ဦးထွန်းကြိုင်”
 “ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြပါဘူး ခင်ဗျာ”
 “ကျေးဇူးပဲဗျာ”
 အဓိကမျက်မြင်ကို မေးမြန်းပြီးသောအခါ သေသူ၏ အိမ်နီး
 အချင်း ဖြစ်သည့် ဦးလှမောင်ဆိုသူကို မေးမြန်းလိုက်သည်။
 “ဦးလှမောင်ခင်ဗျာ သေသူများရဲ့အိမ်ကို ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း
 ဘယ်သူများ အဝင်အထွက်လုပ်တာ မြင်ခဲ့ဖူးပါသလဲခင်ဗျာ”
 “အဲ...လွန်ခဲ့တဲ့အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက်ကတော့ ရွှေပန်း
 တိမ်စုံက ရွှေပန်းတိမ်ဆရာ ဦးကျော်မောင်တင့်တော့ လာတာ တွေ့လိုက်
 တယ် ခင်ဗျ”

(၂)

ပြောလျှင် ဤပတ်ဝန်းကျင်ကအိမ်များသည် တစ်အိမ်နှင့်
 တစ်အိမ် အနည်းငယ်လှမ်းကြ၏။ ဒါ့အပြင် ချောင်ကလည်းကျပြီး ငှက်
 နေရာမှထွက် လိုက်လျှင် လယ်ကွင်းများသို့ ရောက်သွားနိုင်၏။
 “ဒီကိစ္စ စတင်တွေ့တာ ဦးအုန်းကြိုင်နော်...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”
 “သေသူများနဲ့ ဦးအုန်းကြိုင် ရင်းနှီးပါသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ . . .တစ်ရပ်တည်းနေကြသူများလည်းဖြစ်ပြန်
 ရေလည်း အိမ်မှာလာထည့်နေကြပါ”
 “သေသူနဲ့ အချင်းများ၊ စကားများတဲ့သူများရှိတာ သိသ
 လား”
 “မရှိသလောက်ပါ ခင်ဗျ။ သူတို့လင်မယားက လူချစ် လူခင်
 ပေါများ ကြပါတယ် ဆရာ”
 “ခင်ဗျာ မနက်ပိုင်း သွားခေါ်ကြည့်တော့ အိမ်အနီးဝန်းကျင်မှာ

“ဘာကိစ္စနဲ့လာသတဲ့လဲ”
 “ဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျ”
 “မေးမကြည့်မိဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း...ပန်းတိမ်ဆရာကလည်း လူကောင်းပါဆရာ၊
 သေသူရေသည်လင်မယားရဲ့ ရေသုံးဖောက်သည်များပါ”
 သည့်နောက် ထိုသူများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌနှင့်
 တွဲတွဲထဲမှ နာမည်ရှိသော ဆိုးသွမ်း၊ အခြေမဲ့လူများအကြောင်း
 မြန်း ပြီး ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

(၃)

အမူသွား။ အမူလာရဲ့ အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်သည့် ရေသည်လင်မယားသည် ပစ္စည်းယူ လူသတ်ရလောက်အောင် ချမ်းသာ သူများလည်းမဟုတ်။ အိမ်မှာ ရှာဖွေလေ့လာကြည့်လိုက်တော့လျှင် ငွေစက္ကူ ထောင်ကျော်လေးပဲတွေ့ရသည်။ ဒါလည်း မပျောက်မ အနိတ်ပစ္စည်း ဆိုလိုလည်း ဓာတ်ပုံတစ်လုံးတောင်မရှိ။ နောက်ကြော ကို စုံစမ်းကြည့် ပြန်တော့လည်း ရန်ငြိုးရန်စရှိဖူးသူ လုံးဝမရှိ။

ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့ကြသလဲ စဉ်းစားလေ့ အဖြေကပျောက်လေ ဖြစ်နေသည်။

၎င်းနောက် နောက်ဖေးလမ်းကြားမှရသည့် လက်ကိုင်အိတ်တစ် စည်းကလေးကို မှန်ဘီလူးနှင့် ဂရုတစိုက် အသေးစိတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တံစည်းကို ရေအပြည့်ရှိသည့် ရေခွက်ထဲသို့ထည့်၍ လှုပ်ခါအေး ကြည့်လိုက်သည်။ သည်မှာတင် အနှောင့်မှ စာလုံးအချို့ ပေါ်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက်စာလုံးလေးများ ဖြစ်သည်။

စိတ်ကုသစ်စာ

၎င်းသဲလွန်စများကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ ရေသည် လင် မယားနှင့်အတူ ရေစည်လှည်းတွန်းလေ့ရှိသည့် ကိုသံချောင်း ဆိုသူကို သိခဲ့ရသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရှိရာသို့ စုံစမ်းရန် ထွက်လာလိုက်သည်။

သည်မှာ သေသူများနှင့် အလွန်ရင်းနှီးပြီး အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည့် ကိုသံချောင်းဆိုသူကို သိခဲ့ရသည်။ ကိုသံချောင်း ကား အသက် (၄၅)ခန့်ရှိသည်။ ရေစည် လှည်းတွန်း ရောင်းသည့် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ ကြာပြီဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားပြီး မုန့်များ လက်ဖက်ရည်များနှင့် အကျအနု ညှစ်ခံလိုက်သည်။ သူက အငမ်းမဖြင့် အားရပါးရစားရှာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်သလောက် အဝစား ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသံချောင်းနဲ့ ဦးလူအောင်တို့ လင်မယား ရင်းနှီးတာ ကြာပြီ လားဗျ”

“ကြာလှပေ၊ ဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်လောက်ကတည်းက သူတို့ ကျွန်တို့က ရေထဲရောင်း နောက်ပိုင်း ရေစည်လှည်းတွန်းရောင်း လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဥစ္စာ”

“သူတို့ လင်မယားမှာ သားထောက်သမီးခံ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ဆွေမျိုးများရော”

“ကျွန်တော် သိသလောက် မရှိပါဘူး”

“သူတို့ရဲ့ မူလဇာတိကရော”

“ဟို အညာကလိုပြောတာပဲ”

“သူတို့မှာ သူတပါးခံစိက ချေးငှားထားတဲ့ အကြွေးတွေ ဘာတွေ ရော ရှိလား”

“အဲ...အဲ...နည်းနည်းပါးပါတော့ ရှိတယ်၊ ရေစည် လှည်း

စိတ်ကုသစ်စာ

www.burmeseclassic.com

ဝယ်ရိုအတွက်ပါ”

“ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“သောင်းဂဏန်းဝန်းကျင်လို့ ပြောတာပဲ ဆရာရဲ့”

“ဘယ်သူ့ဆီက ချေးတာလဲ ကိုသံချောင်း”

“ဦးဖိုးငိုဆီက တစ်ရာကို နှစ်ဆယ့်တိုးနဲ့တဲ့ဆရာ”

“ကျေသွားပြီလား”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောတော့ သုံးထောင်လောက် ကျွန်သေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီ ငွေတိုးချေးထားတဲ့ ဦးဖိုးငိုကရော ဘယ်လိုလူစားလဲကိုသံချောင်း”

“အာ . . . ဒီလူကြီးက ပက်စက်တယ်ဗျ . . . ဒေါသလည်းကြီးတယ်၊ ရစရာရှိရင် ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းတောင် လည်ပင်းညှစ်တောင်းတဲ့ လူစားမျိုးပဲ”

သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ရဲ့ အကန့်တစ်ခုထဲမှာ ဦးဖိုးငိုကို နေရာပေးထားလိုက်သည်။

“ကိုသံချောင်း တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်ပေးပါ၊ သူတို့လင်မယားမသေမီမှာ ထူးခြားတဲ့ စကားပြောခဲ့ဖူးတာများရှိသလား”

ကိုသံချောင်းက အတော်စဉ်းစားပြီးသောအခါ . . .

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာ”

“ဘာများလဲ ကိုသံချောင်းရာ၊ ပြောစရာရှိ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

“သူတို့လင်မယား တစ်လောက လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကောက်ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘာလက်စွပ်လဲ၊ အလေးချိန် ဘယ်လောက်သား ရှိသလဲ”

စိတ်ကုသစ်စာလ

“ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးပဲဗျ၊ ရွှေနဲ့ကွပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေနဲ့ကွပ်ထားတာ”

“ကျောက်ကရော”

“ချက်ကျောက်နဲ့ တူပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဘုရားပျက်အနီး မြေကြီးထဲက ရတာတဲ့၊ အဲဒါလေး ကိုလူအောင်ဟိန်၊ မသိန်းခင်လက်မှာ စွပ်ထားတာတွေတယ်၊ ဘယ်သူကမှလည်း အဲဒီလက်စွပ်ဝတ်ထားတာကို အထင်လည်းမကြီးဘူး၊ ဂရုလည်းမစိုက်ကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတောင် နောက်နေသေးတယ်၊ ငါ့ရောင်းမလားလို့ . . . သူတို့က မရောင်းပါဘူးတဲ့ ပန်းတိမ်ဆရာ ဦးကျော်မောင်တင့်ကတောင် ဝယ်သေးသတဲ့ . . . အဲဒါ လေးဝင်လာတဲ့နေ့ကစပြီး လာဘ်ကောင်းလို့တဲ့ ခင်ဗျ”

“အေးဗျာ . . . ဒီလောက်သိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ရော့ ကိုသံချောင်း အိမ်ပြန်ရင် မိသားစုအတွက် စားစရာလေး ဘာလေး ဝယ်သွား”

ကျွန်တော်က ငါးရာတန်တစ်ခွက်ကို ထုပ်ပေးလိုက်သောအခါ တိုသံချောင်းက ငြင်းသည်။ အိတ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်တော့မှ အားနာလွန်းသော မျက်နှာနှင့် လက်အုပ်ကလေးချိတ် အရိုအသေပြုကာ သူ့ရေစည်လှည်းရှိရာသို့ ဝမ်းသာအားရပြန်သွားခဲ့သည်။

(၄)

နှစ်ရက်ခန့် စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ ကျေနပ်မှုရရှိလာသောအခါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တော့သည်။

“ဆရာစံအောင်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ကျုပ်တို့ ရေသည်လင်မယားသတ်တဲ့တရားခံ သွားဖမ်းကြဖယ်၊ အသင့်ပြင်ကြ”

“ခင်ဗျာ...တရားခံသိပြီလား ဆရာ”

“အေး”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် စံအောင်က အံ့ဩနေသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့် အဖွဲ့လည်းပါလာသည်။ သည်နောက် ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် (၁)ရပ်ကွက်၊ (၂)လမ်းထိပ်ရှိ ရွှေပန်းတိမ်ဆရာ ဦးကျော်မောင်တင့် အိမ်သို့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးစွာ မျက်နှာပျက် သွားသူမှာ အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်ရှိ ဟွန်ဒါ ဆိုင်ကယ်အသစ်စက်စက်ကို သနေသည့် ပန်းတိမ် ဆရာ၏သား ကျော်ဇေယျ ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးစစ်စာထု

“မင်းအဖေ ရှိသလားဟေ့”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ အမေးကြောင့် လူရွယ်က အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ရှိ...ရှိ...ပါတယ် ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က မျက်ရိပ် မျက်ကဲပြလိုက်သောအခါ နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့် အဖွဲ့က ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်များကို အသတ်ခံရသူထားလိုက်သည်။ မကြာခင် ရွှေပန်းတိမ်ဆရာဆိုသူ ဗလကောင်းကောင်း ထိပ်တင်ပြောင်လူကြီး ဦးကျော်မောင်တင့်သည် ပန်းထိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို မြင်လိုက်သောအခါ အိမ်ထဲ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ဒါကြောင့် ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း-

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျ”

“ကိစ္စကတော့ ရေသည်လင်မယား အသတ်ခံရမှုနဲ့ပတ်သက် ဦးရဲအိမ်ကို ရှာဖွေစစ်ဆေးမေးမြန်းချင်လို့ပါ”

“ဘာဗျ...သူတို့အသတ်ခံရတာနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာ...ဘာ ပတ်သက်လို့လဲဗျ”

“ဆိုင်တာရှိပါတယ်...ဦးကျော်မောင်တင့် ဒါဘယ်သူ့ ပစ္စည်းလဲ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စက္ကူနှင့်ပတ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖြေ၍ချပြလိုက်သောအခါ ဦးကျော်မောင်တင့်၏ မျက်လုံးများ ကျယ်သွားသည်။ ပစ္စည်းကား...တံစည်းကလေး...”

“အရိုးလက်ကိုင် အောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘ကေ... (မ) တီ’ လို့ ထွင်းထားတယ်၊ အသေအချာ မှန်ဘီလူးနဲ့ အနက်ပြည့်လိုက်တော့ ရွှေပွတ်တဲ့ ရွှေစားတဲ့ တံစည်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်နေရာမှာ ကျခဲ့တာလဲ သိလား...”

သူက ပျောက်နေသည့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ငြင်းသည်။ ငြင်း

စိတ်ကူးစစ်စာထု

သော်လည်း သားအဖနှစ်ဦးစလုံး၊ တောရွေးများပြန်၍ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ရှာဖွေဝရမ်းကိုပြု၍ အိပ်တွင်း အိမ်ပြင် ရှာဖွေမည် ပြောလိုက်ပြီး သူတို့ကို ရဲအစောင့်နှင့်ထားခဲ့ကာ အရပ်သက်သေ ထူများနှင့် အိမ်အနီး ဝိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာလိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့... မကြာမီမိုးခဲဆောင်ဘက်ရှိ ပစ္စည်းဟောင်းများ ထည့်ပုံထားသည့် စတိုခန်း ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းထုတ်၍ ရှာလိုက်ရာ ဖိနပ်နှစ်ရံကို သွားတွေ့လိုက်သလို တစ်ရံက ဆိုးလ်အကောင်းစားနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်ရှားဖိနပ်ဖြစ်ပြီး တစ်ရံမှာ ကင်းဘတ်ရှူးဖိနပ်ဖြစ်သည်။ ၎င်း ဖိနပ်နှစ်ရံအနက် ကင်းဘတ်ရှူးဖိနပ်အပေါ်၌ အနီရောင် သွေးကွက်များ စွန်းထင်းနေသည်။ ဆိုးလ်အကောင်းစားဖိနပ်၏ အောက်ခြေ ဆိုးလ် အကွက်များအကြားမှာ နှိုသို့သော ပစ္စည်းများခဲ၍ ခြောက်လှလှ... ထိုဖိနပ်နှစ်ရံကို သူတို့ရွေးချယ်လိုက်သောအခါ ဦးကျော်မောင်တင့် လန့်၍ ထရန်လိုက်ပြီး သူ့အဖေကို ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးကျော်မောင်တင့် ခင်ဗျား ငြင်းချင်သေးသလား”

ဘာမျှပြန်မဖြေ... ဇက်ကျိုး၍ ကျသွားသည်။

“ခင်ဗျားက အပြင်ထွက်ရင် ကင်းဘတ်ရှူးကို အမြဲစီးထားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ညာခြေထောက် ခြေဖျားသုံးချောင်းတို့ပြီး အနာဖြစ်နေလို့ပဲ ကျုပ်တို့ဝင်လာကတည်းက ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်စင်အကဲ ခတ်ပြီးပြီ... ဟိုမှာတွေ့လား။ ကင်းဘတ်အသစ်တစ်ရံ ခင်ဗျားဝယ်တဲ့ ဆိုင်ကိုရော ပြောရဦးမလား။ ကျော်ဇေယျ...”

“ခင်... ခင်ဗျား”

“ဒါ... မင်းစီးတဲ့ ရှူးဖိနပ်မဟုတ်လား”

သူက ဘာမှပြန်မပြော...။

“မင်း ဒီဆိုင်ကယ်အသစ် ဘယ်လောက်ပေးရလဲ မှန်မှန်ပြော

စမ်း”

“ဟို... ဟို... သုံး... သိန်းပါ ခင်ဗျ”

“မင်းတို့က တယ်ချမ်းသာပါလားကွ ဟေ... ကဲ ဒီဆိုင်ကယ်လယ်ဖို့ ဘယ်က ဝိုက်ဆံ့ရသလဲပြော”

ကျော်ဇေယျက သူ့အဖေကို အားကိုတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသလိုပဲ။ ဦးကျော်မောင်တင့်က မျက်နှာမှ ရွေးစီးများကို လက်ညှိုးနှင့် ချီချီ လိုက်ရင်း...

“ကျုပ်... တို့... ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကိုလူ အောင်တို့... မယားကို သတ်ခဲ့မိပါတယ်...”

ယင်းဝန်ခံစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌအဖေဝင် အရပ်လူကြီးများလွန်စွာမှ အံ့သြသွားကြသည်။ အကြောင်းမှာ ရွှေပန်ထိမ်ဆရာကြီးကို လူကောင်းသူကောင်းအဖြစ် သူတို့က သိအမှတ်ပြုထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား... ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့ရတာလဲ ဦးကျော်မောင်တင့်”

(၅)

“လောဘအဆိပ်တက်လို့ပေါ့ ဆရာတို့ရယ်... လောဘဟောဒီ ရုပ်ထဲမြို့ထဲမှာ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ ဦးကျော်မောင်တင့်အား အားလုံးက ရိုသေလေးစားကြပြီးသားပါ... ကျုပ် ရွှေပန်းတိမ်လုပ်ငန်းအနှစ် (၃၀)ကျော်ပြီ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှု မရှိမသားမှ လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဘူးဟောဒီသား အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ပညာအမွေအဖြစ် ဒီပညာကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ အမေမရှိတဲ့ မိဘဆိုးသားလေးနို့ ရသမျှကိုလည်း သားလိုချင်ရာမှာ သုံးခဲ့တယ်။ အခုတလော သားက ဆိုင်တစ်စီးလိုချင်သတဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုင်ကယ်စီးနေတာကိုကြည့်ပူစာတယ်။ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာဆိုတာ လက်ခစားပါဗျာ။ ကျုပ်အဖို့ သားသားပဲ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရဲ့ ဒီနေ့ပေါက်ဈေးက ဝဏန်းကနေ သန်းဂဏန်းအထိ ရှိသည်ခွာ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်နိုင်မလဲ ဒီလို အခြေအနေမျိုးရှိလာတော့ သားက အလုပ်ထဲမှာ တက်

စိတ်ကုသန်စာပေ

နာတယ်။ ဒါကို ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူး။
 တစ်နေ့ ကျုပ်အိမ်ကို ရေလာထည့်ပေးနေတဲ့ ရေသည် လင်မယားနှစ် ဖိန်းမလုပ်သုံးရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ ငွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကျောက်စက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပေးကြည့်တော့ ကျုပ်ကလို့ ဝတ်ထားတာပါတဲ့ ဘယ်နေရာက ရလဲလို့မေးတော့ ဘုရားအနီး မြေကြီးထဲကတဲ့။ ဒါနဲ့ပြစမ်းဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်စက်ကြောက်မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ပတ္တမြားမှ အင်မတန်မှ အရည်ကောင်းပတ္တမြား။ သူတို့ကတော့ ကျောက်အကြောင်းနားမလည်ပေဘဲ မသိဘူး။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ကွပ်ထားတဲ့ငွေမှာ ခြူးပန်းစက် ဖော်ကွက်တွေနဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ကော်ပြီဆိုပြီး ငါပြန်ရောင်းအားလို့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တယ်။ “ဘယ်လောက် ဆရာက နှာလဲတဲ့” ကျုပ်က ငွေမျှားရင် ရိပ်မိမှာစိုးလို့ မုန်းဖိုးတစ်ထောင် နယ်လို့ပြောတော့။ မရောင်းပါဘူးဆရာရယ်တဲ့ ဒီပစ္စည်း ရတဲ့နေ့ ပြီး လာဘ်ကောင်းလို့ ဆောင်ထားတာပါတဲ့ ဒီအကြောင်း ကျုပ်သားအဖလည်း သိတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့လင်မယား ရေထည့်ပေးပြီး ပြန်သွားတယ်။
 အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ပတ္တမြား ကျောက်နီတစ်စွပ်ကိုပဲ နေ့နေ့ညည မြင်နေရတယ်။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ပတ္တမြားဗျာ၊ ဒါသာ အချောင်ရရင် ကျုပ်သားလိုချင်တဲ့ ဆိုင်ကယ်လည်း ဝယ်သလို ကျုပ်လည်း အကြီးအကျယ်ချမ်းသာနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ။
 ဒါနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က သူတို့ အိမ်ကိုသွားပြီး လက်စွပ်ကို ဈေးပိုပေး ဝယ်ကွာ။ ငါ့သားလေးက လိုချင်လို့ပါ။ ဘယ်လောက် တိုးပေးရမလဲ နှာဆို တော့လည်း သူတို့က မရောင်းပါဘူးလို့ပဲ ငြင်းခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်အဖနှစ်ယောက် ဒီပစ္စည်း သူများလက်ထဲပါသွားမှာစိုးတာနဲ့ သူတို့ လင်မယားအိမ်ကို အနကြမ်းစီးဖို့ တိုင်ပင်ပြီး စနေနေ့ မနက်(၃)နာရီ

စိတ်ကုသန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၁၉၀ * ဓကဉာဏ် (သန်လျင်)

လောက်မှာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပေါ်စည်းပြီး စကေဘာတစ်ထောင် တစ်ချောင်းစီနဲ့ လူချေအတိတ် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မူအစီအစဉ်က သတ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြောက်ရဲလှနဲ့ သူတို့အိမ်က တံခါးမရှိတော့ တက်ရလွယ်တယ်။ ကျုပ်တို့ အိမ်ထဲမှာ အိပ်မော ကျနေတဲ့ သူ့မိန်းမကို လက်ကလက်စွပ်ကို အချွတ်မှာနိဗ္ဗာန်ဘယ်လှလဲလို့အမေး ကျုပ်က တိတ်တိတ်နေ မနေရင် သတ်လိုက်မယ် ခြောက်လည်းခြောက်ရော ကိုလူအောင်က အသံကျက်မိသွားပြီ။ လားတဲ့ ဒီတင် မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး။ ကျုပ်ကစလို့ လူအောင်ကို ဘာနဲ့ စတို၊ လိုက်တယ်။ သူ့မိန်းမ အော်မလိုလုပ်တော့ ကျုပ် ကျ စကေဘာနဲ့ ထိုးချလိုက်တယ်။ သူတို့ လုံးဝငြိမ်ကျသွားတော့မှ နောင်စည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လမ်းကြားကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။

“ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်အလုပ်လုပ်ရင် အပေါ်က ဝတ်ထွေကုတ်အင်္ကျီကြားကနေ ရွှေပန်းထိမ်လုပ်တဲ့ တံစည်းလေးမဖျော်လို့ ပါ လာပြီး လျောကျသွားခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ဖိနပ်တွေ၊ အင်္ကျီပေကျံနေလို့ အင်္ကျီတွေကို အိမ်သာကျင်းထဲနှစ်၊ လက်နက်နှစ်မြေကြီးထဲဖြုတ် ဖိနပ်ကိုတော့ ကျော်ဇေယျကို ချောင်းထဲ သွားစွန့်ခိုင်းတာ ဒီကောင်က မစွန့်ပစ်ဘဲ စတိုခန်းထဲ ထည့်ဖွက်ထားလိုက်တယ်။ ကျုပ် ကျုပ်တို့ ကံဆိုးပြီမို့ ဆရာရယ်”

“အဲဒီ ပတ္တမြားလက်စွပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဦးကျော်တင်”

“နယ်စပ်က ကျောက်ကုန်ကူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သိန်းဆယ်နဲ့ ရောင်းလိုက်ပါတယ် ဆရာ... ဆိုင်ကယ်နဲ့လက်ဝတ်လက်အချို့ဝယ်ပြီး ကျန်ငွေကို ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းအောက်မှာ ဂုက်ပေါ်ပါတယ်။ ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . လောဘဇောတိုက်ပြီး သားသမီးအလိုလိုက်ချင်စောနဲ့ မိုက်မိတဲ့ အပြစ်ပါဆရာတို့ရယ် . . . ဆရာ

စိတ်ကုသစ်စာ

အသလိုသာ အဝရယူကြပါတော့”

သည့်နောက် သူက ဂုက်ထားသည့်ငွေနှင့် လူသတ်ရာမှာ အပြုသည့် စကေဘာနှစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ပေးသည်။

(၆)

တရားခံများက ဖြောင့်ချက်ပေးချင်သည်ဆို၍ မြို့နယ်အဖွဲ့ကို ပေးပေးလာဟု ဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုသည်။ အဖွဲ့ကို မနပ်ယကျ တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ အဖွဲ့အဝေးတစ်ဝိုက်မှာ အရေးယူနိုင်ရန် တရားရုံးသို့ တင်ပြလိုက်သည်။

“ဪ... အသက်ကြီးမှ သားသမီးဇော၊ လောဘဇော များနှင့် ခိုသေ၊ လူရိုသေ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သမာဓိများကို ညစ်ထေးအောင် ရောင်းဆိုးခဲ့သည့် အတ္တလောဘသား ကြီးမိုက်တို့၏ဘဝကား ပစ္စုပ္ပန်မှာ အမက နောင်တမလွန်ဘဝများအထိ ချွတ်မရအောင် အမည်းစွန်းစွန်းက ညစ်သွားခဲ့ လေပြီတည်း။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှခင်း
၂၀၀၁-နိုဝင်ဘာ

www.burmeseclassic.com

ဘရွှေ
စာတတ်ခဲ့ပါပြီ

ဘရွှေ စာတတ်ခဲ့ပါပြီ

ဘရွှေ ရှုခင်းသာ အပန်းဖြေကစားကွင်းကထွက်တော့ ညနေ ဇိနီခန့်ရှိပြီ။ ပျော်စရာတွေကို စုံအောင်ကြည့်ပြီးပြီဆို သန်လျင်ကားဂိတ် နီရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာလိုက်သည်။

သူ ပန်းခြံကစားကွင်းမှ ထွက်လိုက်တော့ အလွန် လှပကြော့ မှင်းပြီး ခေတ်မီသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက် (၂၅)နှစ် ခန့်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးရွယ်တစ်ဦးက သူ့ကို ဝင်တိုက်သွား သည်။

ဘရွှေ အနည်းငယ် ယိုင်သွားသလို ဝင်တိုက်သည့် အမျိုးသမီး လည်း သူ့အရှိန်နှင့်သူ လဲကျပြီး လက်ထဲမှ ဖိုင်းပါလွှင့်ကျသွားသည်။

“ဆောနီး အစ်ကိုရယ်...၊ ကျွန်မ အရေးတကြီးဖြစ်သွားလို့ ဝင်တိုက်မိတာပါနော်”

မိတ်တူသစ်စာပေ

သို့ကလို ပြောရင်း သူ့ပစ္စည်းများကို ကုကောက်နေစဉ် အထူး
(၃၀)ခန့် လူရွယ်တစ်ဦးက ပြေးလာခဲ့၍ ကျန်ပစ္စည်းအချို့ကို ပိုင်
ကောက် ပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော
ဘရွေတို့ရှေ့မှ သုတ်သီးသုတ်မှာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဘရွေနှင့် လူရွယ်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်
ကြသည်။ ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ထိုင်
နေသော ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ဘရွေ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကုန်းကောင်
အသာနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက လူကလည်း တွေ့
သည်ထင် အလျင်ဦးအောင် ကောက်ရန်ပြေးဝင်လာသည်။

ဘရွေရင်ထဲသို့ လောဘစိတ်က စူးခနဲဝင်သွားကာ ထို
ရောက် မလာခင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆွဲကြိုးကို လှစ်ခနဲ ကောက်ယူ
သည်။

(၂)

“ရွှေဆွဲကြိုးကြီးပဲဗျ”
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဘရွေက လောဘမျက်လုံး မနာလိုမျက်လုံးနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေသည်။ ထိုလူကို မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်ရင်း ပြန်ခွပ်လိုက်သည်။

“ဟိုးရှေ့က သွားနေတဲ့ အမျိုးသမီးကျသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ
စောစောတုန်းက သူ့လည်ပင်းမှာ ဒီဆွဲကြိုးမျိုး
ခွပ်လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်”

ဘရွေ ဆွဲကြိုးကို လက်နှင့်ဆဲကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းဆုံး
အစ် ကျပ် သားတော့ ကြို မီးသေသည်။ အမျိုးသမီးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာမျှမသိသလို သွားလေသည်။ ခမြာသိရင်
နှမြောရှာမှာပဲ။

မိတ်ကုသစ်စာပေ

“ကျုပ် လိုက်မေးကြည့်လိုက်မယ်ဗျာ”

ဘုရားရှင် ဆွဲကြိုးကို ဆုပ်ရင်း အမျိုးသမီးနောက်သို့ လှိုက်ပြင်လိုက်သည်။

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ နောင်ကြီးရာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ရတာ ဥစ္စာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင်းရှင်းလေးပါဗျာ၊ ဒီဆွဲကြိုးကို ခင်ဗျာရော ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူမြင်ကြတာ ဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ တစ်ဝက်စီ လိုက်ရင် အပိုင်ပဲပေါ့ဗျာ”

သူ့ကေားကြောင့် ဘုရားရှင် ကြောင်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြန်လိုက်လျှင် မသကာ မုန့်ဖိုးလောက်ပဲ ရနိုင်မည်။ သူပြောသလို ဝေယျာရင် ငါးဖူးသားဆိုနှစ်သောင်းခွဲ။ စဉ်းစားရပြီ။

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ လာဗျာ ကျုပ်တို့ သွားရောင်းကြမယ်”

ဘုရားရှင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူလိုချင်သည့် ငွေရေလက် ပတ်နာရီဝယ်ဖို့ ငွေရတော့မည်။

“နေဦးလေ . . . နောင်ကြီးရာ၊ ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိဘူးဗျာ ဆိုင်မှာ သွားရောင်းရင် ဘောက်ချာမပါတော့ အနိစ်ခံရမှာပေါ့နော်၊ နောက်ပြီး အလစ်သုတ်လာတယ်မှတ်ပြီး ရဲအကြောင်း ကြားလိုက်ရင်လေဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ဝက်စီ ဖြတ်ယူကြဖို့ဗျာ”

ဘုရားရှင် ကိစ္စကို မြန်မြန်ဖြိုးချင်နေသည်။

“အဲဒါ ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ အပြတ်ကို သွားရောင်းမှ ကြိမ်းစေအချုပ်ထံရောက်မှာ သိရဲ့လား၊ ဒီလိုလုပ်ဗျာ”

“မြန်မြန်ပြောကွာ”

“ကျုပ်မှာတော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ

ခက်စွပ်ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ငွေရော ဘယ်လောက်ပါလဲ”

ဘုရားရှင် ကိစ္စဖြိုးချင်နေသည်။ အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူ အချို့ ထည့်သည်။ နှစ်ထောင်ခန့် လက်စွပ်က တစ်သောင်းခန့် တန်သည်။

“ကိုယ့်လူက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ ပြောပါ”

“ခင်ဗျား ဒီဆွဲကြိုးကို ယူလိုက် ခင်ဗျား လက်စွပ်နဲ့ ပါတဲ့ငွေစက္ကူကို ပေးခဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား မရှုံးပါဘူး။ ကျုပ်က ငွေနည်းနေလို့ပါ။ ဒီလို ကျုပ် အမ်းလိုက်တယ်”

ဘုရားရှင် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်။

(၃)

မျက်လုံးထဲမှာ အတိတ်က ပုံရိပ်အချို့ ပေါ်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်ချလိုက်သည်။

“အခု မင်းအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

ဘုရားရှင် ဆွဲကြိုးကို ဆဲကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုး လက်မနှင့် ပွတ်ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းဝမှာ မသိမသာ နှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူက သူ့အမေးကြောင့် မျက်လုံးများ ကျယ်သွား ပြီး။

“ကျုပ်မှာ ငွေတစ်ရာပဲ ပါလို့ ပြောနေတာပါ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းပါတဲ့ငွေတစ်ရာပဲ ငါ့ကို ပေးခဲ့၊ ဒီဆွဲကြေးက ကုန်လုံး မင်းအပိုင်ယူလိုက်”

“ဟောဗျာ...ခင်ဗျားကလည်း”

“ငနဲသားမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ဘရွှေ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။”

“အေး...အဲဒါမှ သဘောမတူရင်လည်း မင်းနဲ့ ငါ ဒီပစ္စည်းကောက်ရကြောင်း ရဲစခန်းသွားပြောကြမယ်၊ လာကွာ”

ဘရွှေက ပြောရင်း ထိုလူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထိုလူ့ရှုန်းရင်း...

“ခင်ဗျား မအစမ်းပါနဲ့ဗျာ လွှတ်ပါ”

“အေး...မင်းက ငွေတစ်ရာပေးပြီး ဒီဆွဲကြေးလည်း ပေးနိုင်၊ ရဲစခန်းသွားအပ်ရအောင်လည်း မလိုက်ရဲဘူးဆိုမှတော့ ဒီပစ္စည်းက မင်းရော ငါရော မရထိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ကဲကွာ”

ဘရွှေလက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသည့် ဆွဲကြေးကို သူ့ရှေ့လက်ထဲ ဘက်ရှိ ရှေ့ပြည့်နေသော ကန်စွန်းအိုင်ကြီးထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူ့ ကြောင်သွားသည်။

“လိုက်ကောက်လေကွာ”

ငနဲသားက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သည့်နောက် သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ညှာလက်စုံကိုင်ဆုပ်ရင်း။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် မှတ်ထား၊ သန်လျင်သားကွ။ မင်းထို ဒီလို ရွှေတုကို ဒလဲနဲ့ပစ်ချပြီး အမဲမမ်း အချဉ်ဖမ်းတာ စာမတတ်တဲ့ လောဘသား ငအတွေ့ကို လုပ်လို့ရမယ်၊ ငါ့လိုကောင်ကို လုပ်လို့ မတ်လို့မရဘူး မှတ်ထား၊ မှတ်ထား”

ပါးစပ်က ပြောရင်း လူလိမ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်

အချိန်၌ ကားမှတ်တိုင်သို့ သွားရန် လူနှစ်ဦး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသည်။ ငနဲသား ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အရှေ့ဆီသို့ ခြေလှမ်းကြကြီးနှင့် နှုတ်သွားလိုက်သည်။

ဘရွှေ သူ့သွားရာရှေ့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လေးရှား ပိတောက်ပင်အောက်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသော ဟိုမိန်းမကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဘရွှေ မအာပါ၊ လက်ထဲမှာ အနှစ်မရှိဘဲ ဖွဲနေသည့် ဆွဲကြေးကြည့်လိုမှ ကြေးညှိနဲ့ နံနေသည့် ဆွဲကြေး။

ဒါမျိုး မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူ။

ငါတို့ စာတတ်တာ ကြာလှပြီ။

မှခင်းရောင်နံ
၂၀၀၂-၀၆နံပါတ်

မြေလျှိုးနိုင်လျှင် နဂါး မိုးပျံနိုင်လျှင် ဂဠုန်

မြေလျှိုးနိုင်လျှင် နဂါး မိုးပျံနိုင်လျှင် ဂဠုန်

(၁)

အချိန်က နံနက်(၁)နာရီခန့်ရှိသည်။ စခန်းကို ကျွန်တော်တာဝန်
ရူနေစဉ် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရွှေချမ်းသာရပ်ကွက် ရ . ယ . က ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးစော်ဖေနှင့် လူသုံးဦးဝင်လာကြသည်။ အဲဒီအထဲမှာ တရုတ်ပြည်နယ်
အထက် (၃၅)နှစ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်းပါသည်။ သူတို့ အားလုံး
ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အလွန်တရာ အရေးကြီးနေပုံရနေ၏။

“လာ-ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘာအကြောင်းထူးပေါ်လာလို့လဲ ထိုင်ကြပါ
ဦး”

“အကြောင်းကတော့ ထူးတယ်၊ ဆရာညို၊ ရွှေချမ်းသာဈေးမှာ
သူသတ်မှုဖြစ်သွားလို့ပဲ ဆရာ”

“လူသတ်မှု ဘုရားရေ စောစောစီးစီး အမှုကြီးပါလားဗျာ”

မိတ်ကုသန်စာပေ

ကဲ-ကဲ ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဒါက သေသူ ကိုသောင်းစိန်ရဲ့မိန်းမ မမြခင်ပါဆရာ၊ သူ့လင်မယားဈေးထဲမှာ ငါးသွားဝယ်တယ်တဲ့ ဆရာ၊ အလေးမပြည့်ဘဲ ငါးသည် ကို ပြန်ပြောရာကနေ မိန်းမချင်းစကားများကြတယ်တဲ့ အဲဒီကနေ ငါးသည်နဲ့ ဈေးဝယ်တဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းဝယ်ကလေး ပါးရိုက်နားရိုက် ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါကို သေသူကိုသောင်းစိန်က သူ့မိန်းမ မြခင်ကို ဝင်ဆွဲ ရှာတယ်၊ အဲဒါ ငါးရောင်းတဲ့ မကျည်းတန်ရဲ့ယောက်ျား အောင်မြတ်က ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်တာ ဒီကောင်မလေးယောက်ျား ပွဲချင်း သေပါလေရော ဆရာ၊ အဲဒါ အမူလာဖွင့်ကြတာပါ”

“အလောင်းရှော ဈေးထဲမှာပဲမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ဈေးတာဝန်ရှိသူများနဲ့ ရယူအဖွဲ့ဝင်တွေကို မထိမကိုင်ကြစေဖို့ အစောင့်ထားခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်တော် လိုရင်းအချက်များကို မှတ်စုစာအုပ်အတွင်း ရေးသွင်း လိုက်သည်။ သည့်နောက် ဂါတ်စာရေးကြီးကိုခေါ်၍ အမှုဖွင့်လိုက်သည်။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် နယ်ထိန်း ဆရာအောင်ကြည်လေးက အဖွဲ့ကိုခေါ်ကာ ဓာတ်ပုံ ဆရာတစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ရွှေချမ်းသာဈေးဥက္ကဋ္ဌတို့အဖွဲ့နှင့် အလှိုင်အမြန် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

(၂)

ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်များဈေးဝယ်များက အလောင်းကို ဝိုင်းအုံ နှစ်နေကြသဖြင့် လူအုပ်ကို အရင်ဖယ်ရှားလိုက်ရသည်။ မြင်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကား စိတ်မသက်သာစရာရှိလှသည်။ သေသူသည် ဓာတ်ခန်းမ၏ ဒဏ်ကြောင့် ဦးဆက်လိုနေရာမှာ ဟက်တက်ကွဲ၍ ဓာတ်ခုံလဲကျနေသည်။ ဒုတိယဒဏ်ရာကား လည်ပင်း ညာဘက်မှာ ထည့်သည်။ အားပါသည်တားချက် ကြောင့် သွေးကြောကြီးငယ်များပြတ်ကာ ခန်းကျင်မှာ သွေးများအိုင်ထွန်း ပြန်ကျနေသည်။ ငါးဗန်းအချို့ ဓာတ်ခုံပြန်ကျနေပြီး ငါးသေများက ဟိုဒီအနဲ့ ဖြစ်နေ၏။

မူခင်းဓာတ်ပုံဆရာက သေသူ၏ အနေအထားအမျိုးမျိုးပုံနှင့် ခင်း ဖြစ်ပွားသည့်ဝန်းကျင်ကို ထောင့်စေ့အောင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူသည်။ အနင်းခံထားရသည့် ငါးဗန်းတစ်ခုအပေါ်၌ အရှည်တစ်ပေခွဲ ဝက်လေး လက်မခန့်ရှိ သွေးပေနေသော ငါးဓာတ်ခန်းမကို တွေ့ရသဖြင့် ဓာတ်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုရှင်းပြချက်အရ လူသတ် တရားခံအောင်မြတ်က မဆင်မချင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စက်စက် လုပ်တာပါဟု ဆိုကြသည်။ အလောင်းကို ဆေးနဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ကိစ္စရပ်များပြီးသောအခါ တရားခံအိမ်နီးကျန်တော်တို့ ထွက်လာလိုက် ကြသည်။ ဦးစွာဆီးကြိုလိုက်သည့် အနီရောင်ရှိသည့် အင်းခွေးကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ဟိန်းဟောဇာတ် ထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌက အသံပြု လိုက်သောအခါ ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထွက်လာသည့် တရားခံရဲ့ မိန်းမကို ထွေးထွေး သူမက ငိုသံပါကြီးနှင့် သူ့ခွေးကို လှမ်းအော်လိုက်ရာ ခွေးအိမ်နောက်ဖေးသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ခုမှ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးပြီး ငိုထားလို့ထင် အမျိုးမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းစီးကျနေသည်။ အထဲကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးက အသားညိုညို ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖျောင့်ဖျောင့်။ ငါးသာ ရောင်းသည် မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်က မင်းတစ်ဦးလို ခြယ်သထားခဲ့ပုံရှိသည်။

- “ငါ့ရောင်းတဲ့ မကျည်းတန်ဆိုတာ အစ်မကြီးလား”
- “ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ရှင်”
- “ခင်ဗျားယောက်ျား ကိုအောင်မြတ်ရော”
- “ဟ... မရှိတော့ပါဘူး။ ဆ... ဆရာ”
- “သူ့ ဘယ်ကို ထွက်သွားသလဲ မှန်မှန်ပြောပါနော်”
- “ဖြစ်ပြီးကတည်းက ထွက်-ထွက်ပြေးသွားတာပါပဲ ဆရာမယုံရင်ရှာကြည့်ကြပါရှင်”

အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို စိုင်းရံထားသည့် ရဲအမှုထမ်းများ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်၍ ကြည့်နေကြသည့်နောက် ရ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အရပ်သက်သေလူကြီးများကိုခေါ်

ထံအနံ့ လိုက်ရှာကြည့်ကြသည်။ အောင်မြတ်ရဲ့ အစအနကို မတွေ့ရ။

- “သူ့အမျိုးတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ အစ်မကြီး”
- “ပျဉ်ထောင်ကျောင်း ကျေးရွာမှာ ရှိ... ရှိပါတယ်ရှင်”
- “သူ့မှတ်ပုံတင်ရော ကျန်ခဲ့သေးသလား။ ရှိရင်ပေးပါ အစ်မကြီး”

တရားခံရဲ့မိန်းမ မကျည်းတန်က အံ့ဆွဲတစ်ခုအတွင်းမှ အောင်မြတ်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ကို ထုတ်၍ပေးသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ပုံသဏ္ဍာန်က မိတ်ကန်း ကြမ်းကြုတ်မည့် တဖောက်ကန်း မျက်နှာမျိုးဖြစ်၏။ သည့်နောက်... မကျည်းတန်ကို စခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။ မြို့ဝင် မြို့ထွက် မိတ်များ မြို့ချင်းဆက် မြို့များသို့ ပိတ်ဆိုထားရန် လူခွဲ၍ တာဝန်ချပေးလိုက်သည်။

(၃)

ကျွန်တော်တို့စုံစမ်း၍ သိရသလောက်ဆိုလျှင် အောင်မြင်သည်။ လောင်းကစားလည်းလုပ်သည်။ အရက်နှင့်မိန်းမ လဲသောသည်။ ပွေသည်။ ပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်လဲလုပ်သည်။ ယခု မိန်းမအပြင် အငယ်အနှောင်း တိတ်တိတ်ပုန်းတစ်ယောက် ရှိသေးသည်ဟု သိရသည်။

ဒီကောင် မှတ်ပုံတင်ကျန်ခဲ့သည်အတွက် သွားရေးလာရေး နေထိုင်ရေးများ အခက်အခဲများစွာ ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ရဲ့ တနေဝင်မယား မကျည်းတန်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှိရှိချထား လိုက်သည်။ အချို့ကို သူ့မွေးဇာတိ ယဉ်ထောင် ကျောင်းကျေးရွာသို့လွှတ်၍ စုံစမ်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

သူ့မယားငယ်အိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ ရုပ်ရည် သိပ်မလှသော်လည်း မကျည်းတန်ကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန်ပြေပြစ်လှသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် အမျိုးသမီးကို တွေ့ရသည်။ သူ့နာမည်က...ခင်ထားရီဟု သိရသည်။

အင်း...ဒီကောင် မိန်းမတော့ အတော်စွဲသည့်ကောင် ဖြစ်ပုံရသည်။ မယားနှစ်ဦးလုံး ဆွဲဆောင်အားအလွန်ကောင်းသည်။ ဒါ့အပြင် မယားငယ်ကိုလည်း သွပ်မိုးပျဉ်ကာ လုံးချင်းအိမ်ယာနှင့် ထားနိုင်ပုံထောက်လျှင် စီးပွားရှာလျှင်လည်း လူရည်လည်မည်ပုံရှိမည်ဟု

စိတ်ကုသစ်စာပေ

မှန်း၍ရသည်။

သို့နှင့် ...ရက်သတ္တပတ်သာ ကြာသွားခဲ့သည်။ သူ့မယား အိမ်ထောင်အိမ်သို့လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပြန်မလာခဲ့သလို သူ့ဇာတိ ယဉ်ထောင်ကျောင်းကျေးရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့လည်း အဝင်အထွက် မရှိကြောင်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။

ဆက်လက်၍ သူ့အပေါင်းအသင်းများ သူ့ဆရာသမားများ နေရာ ဌာနများသို့ သွားရောက်စုံစမ်းပါသော်လည်း အားလုံးက သိဘူး ဟူ၍သာ ဘူးခဲ၍ ရှောင်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

တရားခံကို အလွင်အမြန်မမိနိုင်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာအကြီး ဆက်များက ကိုယ့်ကို ဆူပူကြိမ်းဟောင်းလာတော့သည်။ ဒုက္ခ အလွန်ပေး သည့် ကောင်ပါလား။

အင်း မြေလျှိုး၍ မိုးပျံလေရောသလား။

သို့နှင့် အချိန်ကာလများသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံး၍ လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်၍မဆုံး ထောင်ပါးဝသည့် တရားခံ ဟောင်းများ ပြစ်မှုအကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်ဖူးသည့် တရားခံမျိုးကို ခြေရာကောက်၍ မရသောအခါ ကိုယ်ညံ့ပြီး သူတော်နေလိုဟုသာ ကောက်ချက်ချရမလို ဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားလို့ရသည်မှာ တစ်ချက်ရှိ သည်။ ဒီကောင်မှတ်ပုံတင် မပါဘဲနှင့် မြှုတ်ချက်၊ ဖျောက်ချက် အား ဆောင်းနေပုံထောက်လျှင် နယ်စပ်လို နေရာမျိုး တစ်ဖက်နိုင်ငံလိုနေရာမျိုး သူပုန် သူကန်ရှိသည့်နေရာမျိုးသို့ ရောက်နေရောသလား။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ဦးခေါင်းကို လက်သီးနှင့်ထုပစ်လိုက်သည်။

သို့နှင့် တရားခံပြေးအဖြစ် ဝရမ်းထုတ်ကာ အသံစွင့်၍ စုံစမ်း နေရော့ သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရော လူစိမ်း အထွက်များ ရှိသေးသလား”

“ရုံးမှာတော့ ဧည့်စာရင်းလာတိုင်တာ ရှိတာပေါ့ ဆရာ၊ ဧည့်စာကို ကိုယ်တိုင်ခေါ်လာဖို့ မှတ်ပုံတင်ပါ ယူလာဖို့ ထုတ်ပြန်ထားတော့ အိမ် ဧည့်သည်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေပါတယ် ဆရာ”

“အခြားအဝင်အထွက်ရောဗျာ”

“အင်း အခြားအဝင်အထွက်ကတော့ ထူးထူးခြားခြား သိပ်မရှိ တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက် ကိုယ်အင်္ဂါမကောင်းတဲ့ သူတောင်းစားတွေ အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်တောင်းစားတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရာ အခြားထူးခြားတာရှိရင် ချက်ချင်းသတင်း ပို့စမ်းပါဗျာနော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် ရွှေရမ်းသာ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် အချိန်ရသေးသဖြင့် အောင်မြတ်ရဲ့ မယားငယ်နေထိုင်ရာ အုတ်ဖိုရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

(၄)

သုံးလကြာသောအခါ ၎င်းအမှုအကြောင်းကို ပြောသူနည်းလေးကြတော့သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရ. ယ. က ဥက္ကဋ္ဌဦးဇော်ဖေအိမ်ထဲ ရောက် သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပျာပျာသလဲနေရာ ထိုင်ခင်းပေးပြီး ရေခဲခွေးဖူးနှင့် ဆေးလိပ်များကို ချပေးပြီး။

- “အကြောင်းထူးရှိလို့လား ဆရာညို”
- “ဥက္ကဋ္ဌကို မေးစရာ၊ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါဗျာ”
- “မေးပါဆရာ၊ ဆရာဘာသိချင်လို့လဲပြော”
- “မကုည်းတန် ငါးရောင်းတုန်းပဲလား”
- “ရောင်းတုန်းပဲ ဆရာ”

“ဒီအပျိုသမီး ခုတလော ဘာများထူးခြားသေးလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အဲ ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး ဆရာ၊ ဒါအခု တလော စီးပွားဖြစ်နေပုံရတယ် ခင်ဗျ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ တီဗွီတောင် ဝယ်ထားတယ်လို့ ကြားရတယ်”

စိတ်ကုသန်စာပေ

“အင်း နဂိုအတိုင်းပါပဲ သောကမရှိသလိုပဲ”

“သူ့လင် ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေတာများ။ ပျော်နိုင်သေးသလားဗျာ”

“သူကတော့ သာရင်နား။ မသာရင် သွား။ အစားမပျက် လူစားမျိုး ဆရာညို”

“သူ့အိမ်ရော လူစိမ်းအဝင်အထွက်ရှိသေးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဥက္ကဋ္ဌတို့ ရပ်ကွက်ရော နေ့နေညည လူစိမ်းအဝင်အထွက် အခြေအနေထူးခြားတာရော”

“သိပ်တော့ မရှိလှပါဘူး ဆရာညို။ နေ့ဘက်ဆိုရင် သာမန်ခရီး သွားနဲ့ နယ်လှည့်ဈေးသည်တွေ အဝင်ရှိတယ်။ အဲ-အဲ ညဘက်ဆိုရင် တော့ ဒုက္ခိတသူတောင်းစားလေး ဘာလေး။ အိမ်တကာလှည့် ထမင်း တောင်းစား တာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။

“သူတောင်းစားတွေက အမျိုးသားလား။ အမျိုးသမီးလား။

ကလေးလား။ လူကြီးလား ခင်ဗျ”

“အနံ့ပါပဲ ဆရာ”

“ဥက္ကဋ္ဌ စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် အတွေးဆများ ရေစီးထဲ ပျောပါသွားတော့သည်”

(၅)

အုတ်ဖိုစုရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌကလည်း မိမိကို တွေ့သည်နှင့် ထူး လွတ်လပ်လပ်စကားပြောနိုင်ရန် လူရှင်းသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး အောင်မြတ်ရဲ့မယားဝယ် ခင်ထားရဲ့ရဲ့ အခြေအနေရော ဘယ်လို ထူးခြားသေးလဲ ခင်ဗျ”

“ဒီမိန်းမက အရင်ကလိုပါပဲ ဆရာ။ ကျောနေအောင် ဝတ်စားပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက် ရန်ကုန်တက် အဝတ်အစားတွေဝယ်လိုက်နဲ့ ခပ် ပျော်ပျော်ပဲ ဆရာညိုရဲ့”

“ထမင်းစားဖို့ကြတော့ရော သူက ဘာအလုပ်လုပ်နေသေးလဲ”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ငွေတိုးပေး။ နေပြန်ပေးနဲ့ ငွေကစားနေတာပဲဗျ”

“အခုတလော သူ့အခြေအနေလေး ဥက္ကဋ္ဌ ခန့်မှန်း မိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဦး ဥက္ကဋ္ဌကြီးရာ”

ပိတ်ဘူးသစ်စာသ

သွားလေ ရာပါသည်။ ထီးခေါက်ကြီးကို နံရံထောင့်မှာ ကပ်ထောင်ထားပြီး။
“နည်းနည်းထူးခြားလို့ လာသတင်းပို့တာ ဆရာရေ”
ထူးခြား၍ထိုသောကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ၍
လှုပ်စီး လက်သွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်စမ်းပါဗျာ၊ အဲဒါ ကြားချင်တာဗျာ၊ ရဲဘော်
ခင်မောင် ကော်ဖီတစ်ခွက်လုပ်ခဲ့ပါဟေ့၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလို ဆရာညိုရေ ခုတစ်လော တစ်ပတ်ခြား တစ်ခါလောက်
ကုန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲကို ညဘက် ထမင်းကြမ်းလိုက်တောင်းစားတဲ့
သူတောင်းစားတစ်ဦး လာလာနေတယ်ဗျာ၊ ပုံစံကတော့ ဒုက္ခိတပုံစံပါ
ဆရာ”

“အမျိုးသားလား၊ အမျိုးသမီးလား၊ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့”

“အမျိုးသားခင်ဗျာ ခါးက ခပ်ကုန်းကုန်းခင်ဗျာ၊ စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး
စုတ်တီးတွေအထပ်ထပ်နဲ့ ကြည့်ရတာ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ပုံပဲ၊
ည(၇) နာရီ၊ (၈)နာရီလောက် ရောက်လာပြီ။ ဟိုအိမ်က ထမင်းကျန်၊
တင်းကျန် ဒီအိမ်ကအကျန် လိုက်တောင်းပြီး၊ နီးရာရေပဲ(သို့) သစ်ပင်
အောက်မှာ ထိုင်စားလေ့ရှိတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ ဘာများထူးခြားလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ထူးခြားတာက ဒီလိုဆရာရဲ့၊ အရေပြားရောဂါသည်လိုလို၊
အနု လိုလိုပိုးဆိုတော့ ကျုပ်တို့လမ်းထဲက တော်ရုံတန်ခိုးလူက မသတိတော့
ဘာမှ မပေးကြတာများတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ မကျည်းတန်အိမ်က ထူးခြားနေလို့
ဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ နောက်မှ ဆေးလိပ်မီးညှို့
ပါဗျာ”

ကျွန်တော်က ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ အလောသုံးဆယ်ပြောလိုက်သည်။
“သူ့အိမ်ရှေ့မှာ အဲဒီသူတောင်းစား လာတောင်းရင် ကျည်းတန်

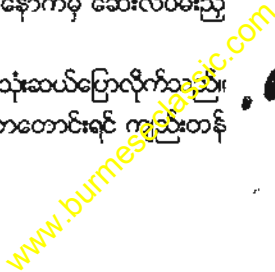
(၆)

အမှူးပါးချိန်မှ လူဆိုးစာရင်းဝင် မှတ်တမ်းတချို့ ပြန်ဖတ်ကြည့်
နေမိသည်။ ဒီနယ်ဘက်မှာ အမှုကြီးဆိုလျှင် စားပြုမှုနှင့် လူသတ်မှု
ရှိသည်။ ထိုသူများလည်း နရသိန်ထဲသို့ ရောက်နေကြသည်။ ဝမ်းခြေ
စာရင်းပါဆိုလျှင် အောင်မြတ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ နယ်ထိန်းဆရာ
အောင်ကြည်လေး အစီရင်ခံချက်အရဆိုလျှင် အမှူးကိစ္စပြီး၍ အပြင်
ရောက်နေသည့် ထောင်ထွက် အချို့ရှိသော်လည်း အချို့က ဒီနယ်မှာ
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြောင်း သိရပြီး
အချို့ကတော့ ဒီနယ်မြေမှာ မရှိဘဲ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်ဟု
သိရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်သည် ထိုသူများနှင့် အောင်မြင်
အဆက်ရ၍ လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်း လှုပ်ရှား နေရောသလား။

“ဆရာ... ရွှေချမ်းသာဥက္ကဋ္ဌက ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“လွတ်လိုက်ပါ ဆရာငြိမ်း”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဖေ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲ၍ ဝင်လာသည်။

က ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးနဲ့ ထည့်ထည့်
တယ်ဗျာ၊ သူတောင်းစားက အာလေးလျှာလေးကြီးနဲ့ ဆုတွေပေး
ဝမ်းသာအားရ ပြန်သွားရောဗျာ၊ တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါလာတိုင်း ကျည်းထ
က ဖောက်သည်လို ထွက်ပေးနေတာဆရာရဲ့”

“ကုသိုလ်ယူတာမျိုးလားဗျာ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး ဆရာ”

“အဲဒီသူထောင်းစားနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်မကြ

ဘူးလား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“အဲဒီလိုတော့ လိုက်မကြည့်ဖူးဘူးဆရာ”

“အေးလေ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သို့နှင့် ထူခြားသော သူတောင်းစားလာသည်နေ့များ

ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်မှာ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

(၇)

ရွှေချမ်းသာ ဥက္ကဋ္ဌပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော် အုတ်ဖိုစု
ယ-က ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့ ထွက်လာပြီး ထူးခြားမှုကို မေးကြည့်သောအခါ
တ်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရွှေချမ်းသာသို့လာသည် သူတောင်းစားရဲ့ သွင်ပြင်
ကွာတာနဲ့ နေ့ရက်များပါ တိုက်ဆိုင်မှုရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မကျည်းတန်နှင့် ခင်ထားရီတို့အခြေအနေမှာလည်း အောင်
စ် မရှိတော့မှ ဟိုတုန်းကထက်ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိလာပြီး စိတ်သော
အလျဉ်း မရှိဘဲ ပျော်ရွှင်စွာနေကြကြောင်း ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍
ရှိရသည်။

သို့နှင့်-

သူတောင်းစားလာလေ့ရှိသည့် တစ်ပတ်ခြားအပတ် စနေနေ့
သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်အပါအဝင် ရွှေချမ်းသာ ရယကဥက္ကဋ္ဌ
တော်ဖေနှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့များ ရုပ်ဖျက်လူစုခွဲ၍ မကျည်းတန်တို့
ထဲမှာ နေရာ ယူထားလိုက်ကြသည်။

ည(၇-၃၀)နာရီသို့ ရောက်သောအခါ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် တောင်စားတစ်ဦး လမ်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ လက်နှင့်ခြေထောက်များ ပတ်တီးများ စည်းထားပြီး သွေးဆေးကဲ့သို့သော ညစ်ပုပ်ပုပ် အရောင်များနှင့် ရွံစရာ ကောင်းလှသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားစစ်ဦးထုပ် အစုတ်ကို ဆောင်းထားလိုက်သေးသည်။ ညာဘက်သန်ပုံမရ သစ်သား ရှိုင်းထောင့်ကို အားပြုထားပြီး တိုလိုမှတ်စ လွှဲအိတ်စုတ်ကြီးကို ပခုံးသိုင်းကာ ထော့နှင်းထော့နှင်းနှင့် မီးရောင်ပြောင်သည့် အိမ်ခြံတံခါးမပိတ်သေးသည့် အိမ်များရှေ့မှာရပ်ပြီး လေဖြတ်ရသည့်လေသံနှင့် ထမင်းကျွန်း ဟင်းကျွန် များကို လိုက်တောင်းနေသည့် သူ့ကိုမြင်သောအခါ ရွာခွေး၊ ရပ်ခွေးများက ပိုင်းထိုးဟောင့်တော့သည်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်အိမ်သုံးအိမ်သို့ ဝင်တောင်းသော်လည်း သူ့ဘာမှမရသွားရှာ။

နောက်ဆုံး ငါးရောင်းသည့် မကျည်းတန်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

“အစ်မကြီးတို့ အစ်မကြီးတို့ရယ် ကျွန်တော်မှာ မသန်မစွန့်ကွဲတို့ ထမင်းကျွန်း ဟင်းကျွန်လေးများရှိရင် စွန့်ကျဲပေးသနားကြခင်ဗျာ”

ဘာမျှ မကြာလိုက်။ အိမ်ခြံထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိတ်စုတ်လုံး ဆွဲ၍ထွက်လာသည်။ ခပ်ပြပြ မီးရောင်အောက်မှာ ငါးရောင်းသည့် မကျည်းတန်၏ ကိုယ်လုံးအလှကိုမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့နံဘေးမှာလည်း အခြားနဲ့ နေသည့် အင်းခွေးကြီး။

သူမက ဘာမျှမပြောဘဲ အိတ်ကိုသူတောင်းစားကြီးလှမ်းပေး လိုက်၏။ သူတောင်းစားက တိုးညှင်းသောလေသံနှင့် ထမင်းတစ်ခွက် ရွတ်ဆိုပြီး အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ကာ ထော့နှင်းထော့နှင်းလမ်းထိပ်ဘက် သို့ ထွက်သွားသည်။ မကျည်းတန်နှင့် အင်းခွေးကြီး

အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွား ကြသည်။ ပြီးနောက် ခြံတံခါးကို စေ့လိုက်သည်။

မယောင်မလည်နှင့် နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ကြည့်သောအခါ သူတောင်းစား ခါးကုန်းကြီးသည် လမ်းထိပ်ရေပ်မှာ ဝင်နားပြီး ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ထဲမှ ထမင်းဟင်းများကို အားရပါးရ စားတော့သည်။ စားသောက်ပြီးသော် ဇရပ်ရှေ့ ရေအိုးစင်မှ ရေနှင့်လက်ဆေး။ ရေသောက်ပြီး လွယ်အိတ်ပွပ္ပူကြီးထဲမှ စောင်စုတ်ကြီးကိုထုတ်၍ အောက်ပိုင်းကိုခြုံပြီး အိပ်နေတော့သည်။

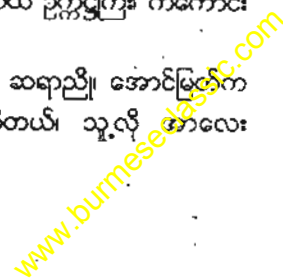
(၈)

“ဘယ်နဲ့လည်း ဆရာညို”

ဥက္ကဋ္ဌက လေသံတိုးတိုးနှင့် ကျွန်တော်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီည စောင်ကြည့်ချင်တယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကံကောင်းရင် အောင်မြတ်ကို ဒီညပဲမိနိုင်တယ်”

“ဒါ အောင်မြတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာညို။ အောင်မြတ်က အရပ်မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်း။ အသံပီတယ်၊ သူ့လို အာလေး

လျှာလေး ထောင့်ကျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ငါးမရတော့လည်း ရေချိုးပြန်တာပေါ့ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ အနံ့မနွံနိုင်ပါဘူးဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုသည် အကြော်တဲပျက်တစ်ခုအတွင်း ခြင်နှင့်မှက်ပေါင်းစုံ အကိုက်အခဲကို အံ့ကြိတ်ခံကာ အခြေအနေတို့ စောင့် ကြည့်နေကြတော့သည်။

(၉)

ဟိုး-အဝေးဆီမှ ကင်းသံချောင်းခေါက်သံ ၁၁-ချက်ကြား ရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဦးဇော်ဖေ သမ်းဝေစပြုလာသည်။ ထိုစဉ် ဇော်ဖေမှ လူတစ်ယောက် ရုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်ကို ၁၃-ရက်လရောင်နှင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မကြာခင် ဇော်ဖေမှ သူတောင်းစားကြီးသည် အာရုံ အနည်းငယ် စိုက်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်ကြီးကို အကျအနလွယ်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ ခွေးအချို့က သူ့ကိုမြင်တော့ ဝိုင်းဟောင့်ကြသည်။

သူက အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ၎င်းအိမ်က အခြားသူအိမ်မဟုတ် မကျည်းတန်ခိုအိမ်၊ ခြံဝသို့ ရပ်လိုက်သောအခါ အိမ်ခြံထဲမှ အင်းခွေးကြီးထွက်လာပြီး သူ့ကို ဟောင့်တော့သည်။ သူက လက်ဖျောက်တီးလိုက်သောအခါ အင်းခွေးကြီးက ငြိမ်ကျသွားပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုတ်၍တက်လိုက်သည်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် အိမ်ခြံတံခါး အနည်းငယ်ပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို မြန်းကန် လှမ်းမျက်ကြိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီး ဘေးဘီကို အကဲခတ်၍ တံခါးကို အလျင်အမြန်ပိတ်၍ ဂျက်ထိုးလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဇုန်စေ့ရှေ့၌ ဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။ နာရီဝက်နီးပါးခန့် ကြာသောအခါ အထဲမှဖယောင်းတိုင်မီးရောင်လေး ပေါ်လာသည်။

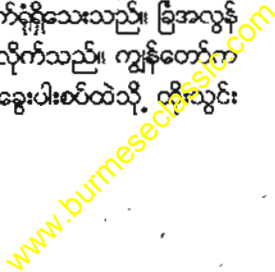
မကြာခင် ၎င်းမီးရောင်ပြန်ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ပါလာသည် ရဲ့အမှုထမ်းများကို အိမ်ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထားနိုင်ဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။ အချို့ကို ရန်သူပြေးနိုင်သည့် ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းများမှာ အသံတိတ် နေရာချထားလိုက်သည်။ သည့်နောက် ပါလာသည့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ဘယ်လက်မှာ လုံးချိုလိုက်ပြီး ညှာလက်နှင့် အသင့်ကိုင်ကာ အိမ်ဝန်းထဲသို့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့်လှမ်းဝင်လာလိုက်သည်။ သည့်နောက် ဥက္ကဋ္ဌကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“ကျည်းတန်-ကျည်းတန်ရေ”

“ဝုတ်-ဝုတ်-ဝေါင်း”

ဥက္ကဋ္ဌက ကျည်းတန်ဟု အသံပေးလိုက်ခိုခိုသေးသည်။ မြအလွန် လုံသည့်အင်းခွေးကြီးက ဥက္ကဋ္ဌကို ပြေးခုန်၍ ခဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဇုတ်ခနဲ အဝတ်စွတ်ထားသည့်ဘယ်လက်ကို ခွေးပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်း

လိုက်ပြီး ညာလက်က ဓားမြှောင်နှင့် ခွေးကြီးရဲ့လည်မျိုကို ထိုး
လိုက်ရာ ခွေးမမှာ တစ်ချက်သာအော်လိုက်နိုင်ပြီး မြေပြင်သို့ လူးထိုး
ကျသွားတော့ သည်။

“ကျည်းတန်-ကျည်းတန် တံခါးဖွင့်စမ်းဟေ့”

နှစ်ကြိမ်-သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ လူးထိုး

လှုပ်ရှား သံများနှင့်အတူ အသံတုန်တုန်ရီရီနှင့်-

“ဘယ်သူလဲ အချိန်မတော်ကြီး”

“ငါတို့ပါ ခ-ယ-က ဥက္ကဋ္ဌပါ။ ဧည့်စာရင်းစစ်စရာရှိလို့ တံခါး
ဖွင့်စမ်းပါ”

“ဥက္ကဋ္ဌ ဒီမှာ ဧည့်သည်မရှိဘူး”

“ရှိရှိ-မရှိရှိ ငါတို့ စစ်ဆေးစရာရှိတယ်၊ တံခါးသာဖွင့်”

သည်နောက် အထဲမှ လှုပ်ရှားသံအချို့ ခပ်မြန်မြန်ထွက်လာပြီး
ခုရဲအုပ်ကိုနေဝင်းကို အိမ်ရှေ့မှာထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ လျင်မြန်
ပြေးသွားလိုက်သည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှ အလျင်စလို တံခါးချက်ဖြုတ်သံကြား
လိုက်ရပြီး ဒေါင်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ထွက်လာ
သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လျှပ်တစ်ပြတ် လက်နှိပ်မီးရောင်များ
သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသွားသောအခါ လက်ဝါးနှင့်ကာပြီး အောက်သို့
ခုန်ချလိုက်သည်။ တဖန် လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်
မီးရောင်ရှိရာသို့ သူက ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“အား-အား”

သူ့အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ
‘ဝစ်ဘလီ’ ခြောက်လုံးဖြူမှ ကျည်တစ်ထောင့်က သူ့လက်ပြင်ထဲသို့
စူးနှစ်ဝင် သွားပြီး ဘဖက်သို့ လဲကျသွားသည်။ အိမ်ရှေ့ မကျည်းတန်

တံခါး အော်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ဘယ်လက်နှင့်
ကျ သွားသည့် သူ့သေနတ်ကို လိုက်စမ်းသည်။ စမ်း၍ မရမှန်း
သာအခါ ခြံစည်းရိုးကိုတိုး၍ပြေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

“အစ်ကို- အစ်ကို အမလေး မ မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ မသတ်ကြ

မှာ
နယ်ထိန်းဆရာအောင်ကြည်လေးရဲ့ ခိုင်ဖယ်ဒင်က သူ့ နားရာ
အိုက်ထိသွားသောအခါ စူးရှူးဝါးဝါးအော်ရင်း နေရာတွင် သတိလျှို့
တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါနှင့်အတူ လက်ထိပ်ခတ်သံကိုလဲ ဆက်၍
လိုက်ရသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ- ဒါဘယ်သူလဲသိလား”

ဥက္ကဋ္ဌက လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်မှ လူးလွန်နေသူရဲ့ မျက်နှာ
အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော အောင်မြတ်၊ ဒါ ဒါ အောင်မြတ်အစစ်ပဲ ဆရာ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရာ ရဲအဖို့တော့ မခက်ပေဘူး ရာ”

“မယားကြီးကလဲ၊ ငါးရောင်းရင်း ရွှေတွေသီးလို့ မယားငယ် ဝဲ ဟုတ်တိပတ်တိ အလုပ်မရှိဘဲ ကြီးပွားနေတာရယ်၊ ဒါ နောက်က တစ်ယောက်ယောက်ထောက်ပံ့နေလို့ပဲလို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာ ပါဗျာ၊ တစ်ခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးပြောတဲ့ သူတောင်းစားကိစ္စ အဲဒီကိစ္စကို နှိပ်ဖို့ ဥက္ကဋ္ဌတို့ စောင့်ကြည့်တော့ ဒီသူတောင်းစားဝင်လာချိန်မှာ ခွေး၊ ရွာခွေး ပိုင်းဟောင် ကြပေမယ့်၊ မကျည်းတန်အိမ်လဲသွားရော ခွန်ဆိုးတဲ့ အင်းခွေးကြီးက လုံးဝမဟောင်ဘူး။ ကျိန်းသေနေပြီ ဝင်အစစ်မှန်းသိလို့ အင်းခွေးကြီးက မဟောင်တာ”

(၁၀)

ခုတော့ ဝရမ်းပြေးအောင်မြတ်ရဲ့အမှုက ပို၍ကြီးထွား လူသတ်မှု၊ ဝရမ်းပြေးမှု လက်နက်မှုသာမက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘီယာ ထုတ်များကိုပါ ရလိုက်သည်။ တစ်ဖက်ကိုလိုက်ရင်း သုံးမူဆက်တိုက် မိသားစုသည်မို့ အကြီးအကဲများက မပြီငြင်တော့ပဲ ပိုင်း၍ ချီးကျူးကြသလို ရက်ရှည်လများ ဒုက္ခခံလိုက်ရခဲ့ရသည့် လူသတ်ဝရမ်းပြေးတရား အမှုကိုခိုင်လုံစွာ ထည်ဆောက်ပြီးသောအခါ သက်ဆိုင်ရာသို့ တစ်ဆင့် ဆိုရန် တင်ပြလိုက်သည်။ အောင်မြတ်ရဲ့မယား မကျည်းတန်ကိုလဲ နှိပ်ဖို့ ယူရတော့သည်။

ရုံးမှာ အလုပ်များနေစဉ် ရွှေချမ်းသာ ဥက္ကဋ္ဌ ပြီးစေ ဝင်လာသည်။ သူက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲရင်းမှ-

“နေစမ်းပါဦး ဆရာညိုရဲ့ ဒီသူတောင်းစားထော့ကျိုးကို အမှု က လုံ့သတ်တရားခံဝရမ်းပြေး အောင်မြတ်ပါလို့ ဘယ်လိုကောက် ခွန်လိုက်တာလဲ ဆရာ”

“ဖရပ်ပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်အိပ်နေပြီး ည ၁၁-နာရီထိုးတော့ ခြိုင်းထောက်မပါပဲ ထလိုက်တယ်၊ အဲ- ဒီအချိန်မှာ သူ ခါးမကုန်း တာဘူး။ သည်အချိန်စပြီး သည်အကောင်သည် ဝရမ်းပြေး အောင်မြတ် တာ ကျွန်တော် ကျိန်းသေပြောနိုင်ခဲ့ပြီးဗျာ၊ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လာ ဆိုတာ ကြိုတွက်လိုက်တော့ တွက်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲ၊ မယားအိမ်ကို လူခြေတိတ်မှာဝင်တယ်၊ အိပ်တယ် ငွေကြေး ထောက်ပံ့ ပြန်”

“ဒီကောင် နဂါးမုန်ရင် မြေလျှိုးနိုင်ရမယ်၊ ဂဠုန်မုန်ရင်လဲ နိုင်ရမယ်၊ ခုတော့ မြေလျှိုးပြီး ဝိုးမပျံနိုင်တော့ဘူး၊ ဟန်ဆောင်လို့ ခဏထိဗျာ၊ ဖွတ်ဟာ ဖွတ်ပဲ မိချောင်းမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဝင်မြတ်က မကို သိပ်ခင်တယ်၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ သဘောပေါက်ပြီလား”

ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း ကျွန်တော်ကို လေးစား ခြစွာကြည့်၍ သူ့ညာဘက်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝဲ ဒီအမှုကြီးသည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ ထကြွ လုံးလ၊ ဝီရိယ ကြောင့်သာ

၂၂၄ * ဇာတ်ပြိုင် (သန့်ပုဇွန်)

ယခုလို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်ရပါကြောင်း သူ့လက်ကို ဖျတ်
ပြောလိုက်သော အခါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပီတိများရွှမ်းရွှမ်း
သွားလေသည်။

ပြစ်မှု
၂၀၀၁ခုနှစ်-၀၀၀၀

ပြစ်မှု
၂၀၀၁ခုနှစ်-၀၀၀၀

သစ်ငုတ်တစ်ငုတ်ရဲ့ တောက်ခတ်သံ

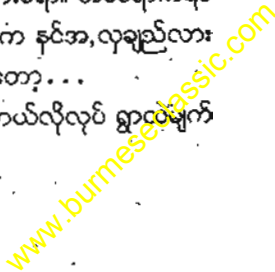
(၁)

ငဝင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဆေးလုံးကြီးရွာသား ခင်ဗျ။ အရပ်က ပုပု၊ အသားက ညိုညို၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ မိန်းမလိုလို အကောင်ရယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမလျှာမဟုတ်ဘူး။ ရိုးသလား၊ အ၊ သလား တော့ မမေးနဲ့။ သူ့ချိုင်းကုန်းက အရိုးတောင် သူ့ကို အဘိုးခေါ်ရလိမ့်မယ်။ တစ်ခါလည်း အလှူမလှူဘဲပေါ့။ ထမင်းစား လက်မှတ် အနီကိုင်ပြီး စားဖို့ အခေါ်စောင့်နေတယ်။ ကာလသားခေါင်းက 'လက်မှတ်အနီရောင်ရပ်သူများ ထမင်းသုံးဆောင်ရန် ကြွပါခင်ဗျာ' လို့ အော်လိုက်တယ်။ အခြား လက်မှတ်အနီသမားတွေ ထသွားကြတယ်။ ငဝင်း ပထမဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အပြာ တစ်လှည့်၊ အဝါတစ်လှည့်ခေါ်လို့ ထမင်းဟင်း သာ ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ငဝင်း အလှူမှာ ထမင်းမစားလိုက်ရဘူး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘာလို့ မစားရသလဲ သိလား။ သူ့ကိုင်ထားတဲ့လက်မှတ် ဘာအရောင်လဲဆိုတာ သူ့မသိလို့ပါ။ လောက်ကို ထူတဲ့ကောင်ပါ။ ရှက်တတ်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိဘူး။ တောက အမေမုဆိုးမ အဘွားအိုကြီးနဲ့။ ရွာလယ်က ပြည့်တော်သာ နဲ့မှာ ရေသွားခပ်ရင် အပျိုလေးငါးယောက်များ ရေခပ်နေလို့ကတော့ ငဝင်း အဲဒီနေ့ ရေဘယ်လောက်လိုလို သွားမခပ်ဘူး။
“ဟဲ့ ငဝင်း ဒီမှာ ထမင်းချက်ဖို့ ရေမရှိဘူးဟဲ့ သွားခပ်လေ”
“နေပါဦးဗျာ အမေကလည်း”
“နေလို့ မဖြစ်ဘူးဟဲ့၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းမခီဘဲနေဦးမယ်၊ နင် အဖြစ် နေတာလဲ”
အမေလုပ်သူက သုံးလေးကြိမ်မေးလွန်းမက မေးတော့မှ-
“ရှက်လို့ဗျာ”
“နေပါဦး၊ နင်ဘာကို ရှက်နေတာလဲ”
“ဟိုမှာ မဖြစ်ဘူးလား၊ အမေရ ကန်မှာ အပျိုတွေ အများကြီး ချာ”
“ဟဲ့... သူတို့က နင့်ကို ကိုက်စားမှာမို့လို့လား ငစ္စားရဲ့”
“အိုဗျာ ကိုက်မစားကြပေမဲ့ ဝိုင်းစကြတာက ကိုက်စားတာထက် ခင်ရခက်တယ်ဗျ” တဲ့။
ကောင်းရောလားဗျာ။ နောက်ဆုံး အမေကြီးကိုယ်တိုင် အိုးနဲ့ သွားရွက်ပြီး ဆွမ်းချက်၊ ထမင်းချက်ရတဲ့ ဘဝကို ရောက်ကရောဗျာ။ လမ်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျနေတာတွေရင် မကောက်ဘူး။ မြင်ရုံ သားနဲ့ကျော်သွားတယ်။ နောက်လူက ကောက်သွားရော။ အိမ်ရောက်ရင် အမေလုပ်သူကို ဒီအကြောင်း ပြောပြတော့ အမေက နင်အလှူချည်လား ဆိုလေ့ရှိတယ်။ ဘာလို့ မကောက်ရတာလဲဟု မေးတော့...
တော်ကြာ သူ့ခိုးဆိုပြီး အခွင့်ခွဲခံရရင် ဘယ်လိုလုပ် ရွာထဲချက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နာပြုရာမှာလဲ အမေရတို့။ အဲဒီလိုကို ရိုးတဲ့လူပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် အထူး
လုပ်ရင် ဝိရိယစိုက်တယ်။ ခါးကျိုးအောင် လုပ်တယ်။ သူ ဦးသာ
မှာ သူရင်းငှားလုပ်နေတယ်။ လယ်ထွန်း ထယ်ခွဲ၊ ပေါင်းသင်း
စပါးစိုက်၊ ကောက်လှိုင်းတိုက်၊ စပါးလှေ့၊ တလင်းသိမ်း၊ အား
မျက်နှာထွဲလို့ရတယ်။

လယ်ရှင်က ငါးပိရည်နဲ့ ကျွေးလည်းစားတယ်။ ဟင်း
တစ်ဆစ်ပေးလည်း နည်းတယ်လို့ မညည်းဘူး။ ထမင်းကြမ်းကျွေး
ပြီးပြုံးပဲ။ နှစ်ချုပ်လို့ စပါး(၅၀)လုပ်အားခကို (၄၀)ပဲ ပေးရင်ထွက်
ငြိမ်ခံ တယ်။ အတွန်း မတက်ဘူး။

အဲဒီလို ရိုးလွန်း အလွန်းလို့ သူ့ကိုအားမလိုအားမရ ခြံ
ရသူက ရွာတောင်ပိုင်းက မလွန်းရှိန်ပဲ။ မလွန်းရှိန်ကလည်း မှန်
သမီးပဲ။ ကောက်စိုက်ရာမှာတော့ တစ်ရွာလုံး သူ့ကို လိုက်မိသွား
ပြိုက်ဘက်မရှိဘဲ။ ရှပ်ကလေးရော ကိုယ်လုံးကို ပေါက်ကလေး
ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ဆတ် ဆတ်ကြည့် တော်ရုံလူ အနားမကပ်ခဲ့ဘူး။ ချေး
ထင်းခွဲ၊ တောတက်၊ တားခတ် ယောက်ျားသားများနဲ့ ယှဉ်နိုင်တယ်။

တစ်ရွာလုံးမှာရှိကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေထဲက ငဝင်းစကားပြော
တာဆိုရင် မလွန်းရှိန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် ငဝင်းက စပြော
တာ မဟုတ်ဘူး။ မလွန်းရှိန်က စပြောလို့။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် မလွန်းရှိန်က ငဝင်းအတား၊ ရိုးတား
အား မလို အားမရဖြစ်ပေမယ့် ကြိုးစားတဲ့ လုံ့လအရှည်အသွေးရှိလို့
အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ကြက်မတိုက်လို့ စိတ်ဝင်စား ကြိုက်သလို
နေတာ။

ဒါကို ငဝင်းက နားမလည်ဘူး။ ဒါကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေထံ
ခိုပ်မိတယ်။

“ငဝင်း မင်းကို မိလွန်းရှိန်က ကျွေးနေတယ်ကွ”

“ကျနေရင် သူ့ဘာသာသူ ပြန်ကောက်ပစေပေါ့ကွာ”
“ဟ...အဲဒီကျတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို ကြိုက်နေ
တာလို့ပြောတာ”
“ဟော ခင်ဗျားတို့ကလည်း ရှက်...ရှက်စရာကြီးများ ဟာများ”
ဒီလိုလေး စပြောရုံရှိသေးတယ်။ စကားပိုင်းထဲက ထလစ်ပြီး
ဆယ်ထဲဆင်းပြေးပါလေရောဗျာ။ ဒါကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကို
ဆုံးလွန်းလို့ ငဝင်းတောင်မခေါ်ဘူး။ ‘ထွန်တုံး’တဲ့...။

(၂)

“ဟေ့ကောင် ထွန်တုံး”
တစ်နေ့ ငဝင်းလယ်နားလို့ စားသောက်ပြီး ကုက္ကိုရိပ်မှာ
လုံနေတဲ့ အချိန်၊ ငမဲနဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာတယ်။ ငမဲဆိုတာ ဆေးလုံးကြီး
ကျေးရွာရဲ့ လူမိုက်ပဲ။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ အောကြောလန် ချဉ်ပတ်ပဲ။
အရက်သောက်၊ ထန်း ရည်မှု၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ နွားခိုး၊ ကြက်၊
ဘဲခိုး၊ ထဘီခိုး လူရမ်းကာ။ လူဆိုးလူသွမ်းပဲ။ သူ့ကြီးနဲ့ကလည်း
ဆွေခိုပ်မျိုးခိုပ် မကင်းတော့ ရွာထဲမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်နိုင်သမျှဗျာ။

ငမဲရဲ့ နောက်လိုက်တပည့်တွေက အောင်ပု စိန်ကုလားကြွက်သို့။

သူတို့က သူတို့ဆရာ ငမဲရဲ့အရှိန်နဲ့ ကိန်းခန်းကြီးနေကြတာ ငမဲက ဖော်ရဲလက်ရဲ၊ သူကြီးတောင် သူ့ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်လန့်လန့်ရယ်။

“ထွန်တုံး...”
“ဗျာ အ...အစ်ကို...င...င...မဲ”
“ငါ့ကို အရက်ဝယ်တိုက်စမ်းကွာ...”
“ပိုက်...ပိုက်ဆံ...မ...မရှိပါဘူး၊ အစ်ကို... င...ငမဲရာ”

ငမဲတို့လူရာက လယ်နိုင်ပီပီ သူ့ကို ဝိုင်းလိုက်တယ်။ ငဝင်း ထိုသူ့မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်ကြောက်လန့်လာတယ်။

“ပိုက်ဆံမရှိရင် အကြွေးဝယ်တိုက်ပေါ့ကွ”
“မ...မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ၊ မဝယ်လည်း မဝယ်ဖူးလို့ပါဗျာ နော်...နော်”

“အောင်မာ မင်းက ငါ့ကို မသဒ္ဓါဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲကွာ ကဲကွာ တွန့်တိုဦး ကဲ...”

ပါးစပ်ကလည်း ပြောရင်း လက်နဲ့လည်း နားရင်းပါးရင်းကို ရိုက်၊ ခြေထောက်နဲ့လည်း ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကြောက်ပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ အား...အ...မ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အား...အမလေး”

“ကြောက်ရင် မင်း အခု ဝယ်တိုက်မလား၊ မတိုက်ဘူးလား ပြော ပြောလေကွာ”

“တိုက်...တိုက်ပါမယ်ဗျာ...၊ အား...မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အခု သွားဝယ်ပါမယ် အစ်ကိုရာ”

ငဝင်း ရွံသဲတွေ ဖုတ်ဖက်ခါထပြီး ရွာမြောက်ဖျားက မပုတို့

အရက်ပုန်းဆိုင်မှာ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အရက်တစ်လုံး အကြွေး ဝယ်လို့ သူတို့ကို ပေးလိုက်ရတယ်။ အရက်ဝယ်တိုက်ရုံနဲ့ အားမရ သေးဘူး။ သူတို့သောက်နေတုန်း ကပြဖျော်ဖြေရမယ်ဆိုလို့ ကြောက် ကြောက်နဲ့ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပြီး အိုးစည်က၊ ဒိုးပတ်က ကလို့ ဧည့်ခံရ သေးတယ်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး သူတို့ကျေနပ်တော့မှ မင်းသွား တော့ဆိုပြီး ဖနောင်နဲ့ကန်ထုတ်လိုက်လို့ လယ်ထဲကို အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့ရတယ်။

လယ်ဆင်းနောက်ကျတော့ စာရင်းဒိုင်က ဆဲရော။ ငဝင်းက အကျိုး၊ အကြောင်းပြောပြပါတယ်။ စာရင်းဒိုင်က ငမဲတို့အုပ်စုကို ကျိန်ဆဲတယ်။ ရဲရဲကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘူး။ တိုးတိုးကြိတ်ဆဲတာရယ်။

ကလည်း သူတို့အုပ်စုကို ခပ်လန့်လန့်နဲ့ မတီးချင်တီးချင်နဲ့ တီးပေးရတယ်။

အခြားရွာက အပျိုအိုအိုနဲ့ ကလေးတွေက ငဝင်း မျောက်ကထောက်ကြည့်ပြီး အရမ်းသဘောကျကြတာပေါ့။ ဒီအဖြစ်ကိုမကြည့်ရက်ဘဲ အကြိတ်ကြည့်နေသူများကတော့ မလွန်းရှိန်တို့ ရွာခံအပျိုဝိုင်းပါပဲ။

အိုးစည်ဝိုင်းလည်း လက်ပန်းကျ၊ ငဝင်းလည်း အရုပ်ကြိုးပြတ်ခါနီးကြတော့မှ ငမဲတို့ ပြန်သွားကြသည်။ နို့မို့ မပြန်ဘူး။ ဦးဇင်းက အောက်အိုးကို မလွန်းရှိန်က ဝိုင်းပြီးသွားလျှောက်လို့ ဦးဇင်းကျောက်အိုးနဲ့ လုံးနဲ့ ထွက်လာမှ သူတို့ လစ်ပြေးသွားကြတာ။

(၃)

အိုး...ရွာကထိန်တုန်းဆိုရင် ကြည့်ဗျာ...။ ဒင်းတို့လုပ်ရက်ပုံများနယ်။

ကထိန်ဆိုတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်ကလည်း လာကြတာကိုးဗျာကိုစိန် သောင်းတို့ အိုးစည်ဝိုင်းကလည်း ရွာခံအပျိုကြားမှာ ဆိုကောင်းတီးကောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန်မှာမှပဲ ငမဲတို့အုပ်စု ရောက်လာပြီး ထမင်းချက်ရာမှာ ဝိုင်းကူညီနေတဲ့ ငဝင်းကို ကုပ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ မျက်နှာကိုလည်း အိုးမည်းသုတ်ပြီး ထုံးတွေနဲ့ နှာကြစူးဖော် လိမ်းခြယ်ပေးထားတယ်။ ငဝင်းရဲ့ မြီးညှောင့်ရိုးအပေါ်မှာလည်း ခွား နဖားကြိုးတစ်ခုကို အပြီးလုပ်ပြီး ချိတ်ထား လေရဲ့။

ပြီးတော့ အိုးစည်ဝိုင်းကို မျောက်ဆိုင်တီးဖို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ငဝင်းကို မျောက်က က၊ ခိုင်းတယ်။ ငဝင်းက ရှက်လို့ မကပါရစေနဲ့လို့ ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ပေမယ့် မရဘူး။ လူတောထဲမှာ နာရင်းကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက် အုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး မျက်ရည်စို့စို့ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ မျောက်လို က၊ ရပါရော။ အိုးစည်

(၄)

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရွာမှာ ငဝင်းက ငမဲတို့လူရမ်းကား အဖိုအနိပ်စက်ခံပဲ။ အခြားလူငယ်အချို့လည်း အနိပ်စက်ခံရတာပါပဲ။ သူ့လည်း ဘယ်သူမှ ယှဉ်မဖြစ်ရဘူးလေ။ ငမဲအဖေက ပိုက်ဆံရှိတာ တစ်ရွာလုံး အတိုးပေးစားနေတာရယ်။ မြန်မာချစ်တီးအစစ်ဗျ။ ဒီရွာမျက်နှာဖုံး စာရင်းဝင်ဖြစ်နေရော။ သူ့သား ဆိုးချင်သလောက် သူ့အဖေက ငွေနဲ့ လိုက်ဖုံးလိုက်၊ ဩစာနဲ့ လိုက်ဖုံးလိုက်။ ဒီလိုလုပ်လို့လည်း ငမဲက တာတေ လန်အောင် ဆိုးသွမ်းနေတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့အုပ်စုမှူးလာရင် လယ်ထွန်နေတဲ့ ငဝင်းကို လယ်ထွန်ခိုင်းပြီး ဂဏာန်းနှိုက်ခိုင်းတယ်။ ပြီးရင် မီးဖုတ်ခိုင်းတယ်။ သူတို့ကုက္ကိုပင် အောက်မှာ အရက်ပုလင်းနဲ့ ဇရက်မင်းစည်းစိမ်ယူ။ မပြီးသေးဘူး။ အရှိန်ရရင် ငဝင်းကို တစ်လှည့်စီ နှာစီးစီးလိုက်၊ မြင်းလုပ်စီးလိုက်၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သစ်ပင်ပေါ် ဆင်ခိုင်း၊ တက်လုပ် ငဝင်းခမျာ နူးကွဲ၊ လက်ကွဲ။ ညနေအိမ်ပြန်ရင် အဖေကို ဒီအကြောင်းလုံးဝမပြောရဘူး။ သိရင် စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့။ ဒဏ်ရာတွေကို အဖေအောင် နန္ဒင်းမှုန့် သိမ်း အကြိတ်မျက်ရည်ကျ။ ဒီကိစ္စကို အရင်က ရွာက သိမြင်ကြပေမယ့် ဝင်မပြောရဘူး။ ငမဲအဖေရဲ့ အရှိန်၊ ငမဲရဲ့အရှိန်ကြောင့် ဝင်ပြီးအမှန်း မကြဘူး။ မိလွန်းရှိန်ကတော့ တစ်နေ့ နှစ်ယောက်ထဲ ရွာရောက်မှာဆိုတော့ “နင်... ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ငဝင်း”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကျားတော့... ကျားပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့်...”
 “ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ နင်ဟာ မိန်းမလူလို့ ပြောခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ထွန်တုံးလို့ ဆိုတာခေါ်တာ သိလား၊ ငါ့များ အဲဒီလို လာလုပ်ကြည့်ပါလား”
 “သည်းခံတော့ ရန်ငြိမ်းတာပေါ့ လွန်းရှိန်ရယ်”
 “အဲဒီလို နှိပ်စက်တာ စော်ကားတာကို သည်းခံတော့ နင် ဘာ ပြည်ရောက်မှာမို့လား”
 “တော်ပါတော့ လွန်းရှိန်ရာ၊ နင်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့... ငါ့ ကြားကွဲရှိလို့ ခံရတာပါ၊ ဝဋ်ကုန်ရင် ပြီးသွားမှာပါဟာ”
 “တော်... ငဝင်းရာ၊ ငါက နင့်ဘက်က နာလို့ဟဲ့ နာလွန်းလို့ ဘာက နင်... နင် ငါ ထမိန်ဝတ်ဖို့ကောင်းတယ် ထွန်တုံးရာ ကင်း”
 တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငဝင်း စဉ်းစားတယ်။ သူ့အမေအိုကိုးကဲ့ခေါ် ဟိုးအရှေ့ရွာဖြစ်တဲ့ ချောင်းစောက်ကျေးရွာကို ပြောင်းသွားကြရင် အားမလား။
 သို့သော် အမေက အဖေခေါင်းချသွားသည့် အခါကလေးကြီး ကျေးရွာလေးကို ချစ်တယ်။ သူ့သေရင် အဖေပြောခဲ့သောမှာ မြှုပ်ပေးပါလို့ သူ့ကို ကြောခဏာပြောဖူးတယ်။ ငမဲတို့ သူ့သားကို နှိပ်စက်ကလု ပြုသည့် အကြောင်းကို ကြားရပေမယ့် ရန်ကိုရန်ချင်း မတုန်ပြန်ဖို့ သည်းခံဖို့ ဆုံးမတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ဘဝမို့ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလည်း ဖက်ပဲပေါက်ပါမယ် သားရယ်။ သည်းခံလက်စနဲ့ သည်းခံလိုက်ပါလို့ ပြောခဲ့ရသည့် အကြိမ်များ သည် တစ်ရား နှစ်ရာမကတော့။

ငမဲက သူ့လက်ထဲက ကြက်ဖက်လေးကို လှမ်းဆွဲ လှလိုက်
တယ်။ ငဝင်းက ပြန်လှရင်း

“မလုပ်...ပါနဲ့...အစ်ကို င...မဲရာ၊ ဒါ...ဒါ ကွင်းပိုင်
မြှောက်ဖို့ပါဗျာ နော်...နော်”

“ဟေ့ကောင် မင်း ကွင်းပိုင်ကိုနောက်နေမှ ပြောက်၊ အခု
တို့ အမြည်းလိုနေတယ်၊ ပေးစမ်း...”

တောင်းပန်လို့မရဘူး။ သူ့လူတွေကပါ ပိုင်းဆွဲတွန်းထိုးပြီး
အော်ထဲ ကကြက်ကို လှယူသွားကြတယ်။

“တောက်”

ငဝင်း တောက်တစ်ချက်ခတ်ရင်း အံကို ကြိတ်လိုက်တယ်။
အံကိုရည်တွေလည်း စီးကျလာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုက်သလို

ခတ်ကာ၊ သူခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွင်းပိုင်မြှောက်မယ့် ကြက်ကို
ရလိုလုပ်တာ သူ ရင်နာလို့မဆုံးသလို ကြောက်လည်း ကြောက်သွား

တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖြေလိုက်တယ်။ ကွင်းပိုင်ကို သူကတိဖျက်တာ
မဟုတ်ဘူး။ သင်းတို့က စော်ကားတာ။ သူ ကွင်းပိုင်ကြီး ဦးလောဝါးကို

အံကိုအုပ်ချုပ်လို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့ည ကွင်းမမြှောက်ဖြစ်သည်
ခွင့်လွှတ်ပါ အဘိုးခင်ဗျာ။

(၅)

တစ်နေ့...။

ကွင်းပိုင်မြှောက်ဖို့ ငဝင်း ကြက်ဖက်လေးတစ်ကောင် အ
ဝယ် လာလိုက်တယ်။ ရွာမှာ လယ်သမားထုံးစံအရ လယ်ဆင်း
စပါးရိတ်ချိန်မှာ ကွင်းပိုင်ကြီးကို အရက်၊ ထန်းရည်၊ ကွမ်းယာနု
ကြက်အရှင်ရဲ့ သည်ချောင်းသွေးကို မြှောက်ရတယ်။ ပြီးတော့
လက်ခင်း သာယာဖို့ အန္တရာယ်ကင်းဖို့၊ မိုင်းမပါအဖိုးလို့၊ သုံး
သုံးခါအော်ပြောရတယ်။ ဒါက ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ရွာ
လယ်ခေလှပဲ။

ဒီနေ့ည ကွင်းတင်ဖို့ ထန်းရည်လည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ။

ကြက်ကလေးပိုက်ပြီး အိမ်အပြန်လာ ကံဆိုးချင်
ထန်းရည်မူးလာတဲ့ ငမဲတို့အုပ်စုနဲ့ ရွာလယ်လမ်းမှာ သွားဆုံ
လေရော။

“ဟေ့ကောင် တွန့်တုံး၊ အံမယ် ကြက်ကြီးပိုက်လို့
အတော်ပဲဟေ့ ငါတို့အမြည်းလိုနေတာနဲ့ ပေးစမ်း”

စိတ်ကူးသစ်တည်း

(၆)

ဒီနေ့တော့ ဆေးလုံးကြီးရွာရဲ့ ရာဇဝင်လူ့သမိုင်းမှာ ဖျော်
မထားဘဲ သစ်ငုတ်တစ်ငုတ်ရဲ့ ရင်ခန့်သံကို အားလုံးကြားလိုက်
နေပုံ။

အချိန်က နေ့လည်နေ့မှန်းတည့်ချိန်

စာရင်းဒိုင်ရဲ့ လယ်ပွဲကို ငဝင်းအပါအဝင် ရွာက ကောက်
သမ အဖွဲ့များပါ စုပေါင်းစပါးရိတ်ပြီး ထမင်းစားနားတဲ့အချိန်
မလွန်းရှိန်တို့ မတင်မြဲတို့ အပျိုအုပ်စုက ကောက်ခိတ်
ခေါင်း ဒေါ်ခေါင်းနဲ့ပါလာတဲ့ ထမင်းထုပ်များ ဖြည့်စားပြီး
သောက်နေသလို။

ငဝင်း၊ ပိုးသောင်းနဲ့ လှအောင်တို့ကလည်း ကုက္ကိုရိပ်မှာ
ထမင်းစားကြတယ်။ စားလို့ပြီးတော့ အမျိုးသမီးအုပ်စုက ဟို
ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်မှာ လှဲပြီး ထမင်းလုံး စီနေကြသလို ငဝင်း
သုံးယောက်ကလည်း ထမင်းလုံးစီရင်း အိပ်ဖျော်သွားခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငမဲရယ်၊ အောင်ပုရယ်၊ စိန်ကုလား
ကြွက်သိုးရယ် ရောက်လာတယ်။ တိတ်တိတ်ကလေး ရောက်လာကြ
မောမောနဲ့ အိပ်မောကျနေကြတဲ့ သူတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ မသိ

စိတ်ကုသစ်စာသ

တူး။ ချွတ်ခနဲ အသံကြားလို့ နိုးသွားခဲ့တာက မလွန်းရှိန်ပဲ။
လွန်းရှိန်က နိုးတယ်ဆိုရင်ပဲ အပျိုခေါင်းဒေါ်ခေါင်းနဲ့ သူ့အဖော်
ရွက် လက်ကုတ်ပြီး နိုးလိုက်တယ်။ သူတို့အားလုံး နိုးလာကြတယ်။
တို့အုပ်စုက ဒယ်ဒယ်နဲ့ ငဝင်းတို့ရှိရာကို သွားနေကြတယ်။ သူတို့
အားလုံး သင်းတို့ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေ
တတ်တယ်။ လှမ်းလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီကောင်တွေက လူမိုက်ရိုင်းတွေ။
ကြည့်နေဆဲမှာပဲ...

ငမဲက ယက်လက်လှန်ပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ ငဝင်းရဲ့ လည်ပင်း
နွဲလိုက်တယ်။ ကုလားကြီးက ငဝင်းခြေထောက်ကို တက်နင်း လိုက်
တာ ငဝင်းက လန့်အော်ပြီး ကုန်းအထ...

ဒီတင် ငဝင်းက တံတွေးနဲ့ထွေးလိုက်တာ ငမဲရဲ့မျက်နှာကို
နူးမိ ရက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ လှအောင်တို့ကလည်း အခြေအနေ
အတန်းလို့ လစ်ကြပြီ။

“ဪ... မင်းက... မင်းက ရွာသူတွေရဲ့ ငါ့ကို
အသံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လာ။ ဟေ့ကောင် ထွန်တုံး မင်းကို ဒီနေ့
အိပ်မယ်ကျ၊ သတ်မယ်၊ ကံကွာ... ကိုင်းကွာ...”

ငမဲက ပြောရင်းကနေ ကုန်းထပြီး လှအောင်တို့ကျန်ခဲ့တဲ့
ဒီရိတ် တံဇဉ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲလို့ ငဝင်းနောက်ကနေ ဒေါသနဲ့
တတ်တယ်။ လက်တစ် မီလောက်ကျရင် တံဇဉ်နဲ့ လှမ်းခုတ်တယ်။
သူ့အုပ်ကလည်း လန့်ပြီး အော်ကြတယ်။ ငဝင်းက ရှေ့ကပြေ။
ငမဲက နောက်ကလိုက်ခုတ်။ ကုလားကြီးတို့က မြောက်ပေးနဲ့ ဆူညံ
ကြတယ်။ မလွန်းရှိန်တို့ အော်သံကြောင့် ဟိုအဝေး တဲနီးချင်း
အူလည်း ပြေးလာနေတယ်။

ငဝင်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ တောင်းပန်တယ်။ မရဘူး။ တစ်ချက်
ငဝင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တောင်းပန်နေတုန်း ငမဲက တံဇဉ်ကိုမြှောက်

စိတ်ကုသစ်စာသ

www.burmeseclassic.com

ပြီး ဝင်းရဲရင်ညွန့်ကို အားနဲ့ပေါက်ချလိုက်တယ်။ ဝင်းရဲအောင်
ရွာသူများရဲ့ အော်သံတွေဟာ ကွင်းထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံနေ
တယ်။ ကံကောင်းချင်လို့လား၊ ကံဆိုးချင်လို့လား မသိဘူး။ အဲဒီ
ပေါက်အချမှာ ကျစ်စာခဲကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ငမဲရှေ့ကျော် ဟင်တို
အကျမှာ ဝင်းက ကြောက်ကြောက်နဲ့ရှောင်ပြီး ငမဲလက်ထဲက တံခွန်
ဝင်လုံးလုယူလိုက် တယ်။

ဝင်းမျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး။

ရှက်တဲ့ ဒေါသ၊ နာကြည်းတဲ့ ဒေါသ၊ အသက်ကို လုနေရတဲ့
မောဟတွေ အားပြိုင်ဝင်ပူးလာပြီမို့ ကျွဲချိုရိုးတပ် စပါးရိတ်တံစဉ်ကြီး
ဖျတ်ခနဲ မြောက်လိုက်ပြီး ငမဲရဲ့ လည်ပင်းရိုရာကို ချိန်လို့ တစ်ချက်တည်း
အားကုန် လွဲခုတ်ဆွဲချလိုက်တယ်။

“အား...အ...အ”

နွေလယ်ခေါင် နေရောင်အောက်မှာ ငမဲရဲ့အသံနက်ကြီး
အော် လိုက်သံအဆုံး သူ့လည်ပင်းဟာ စပါးရိတ်ခံလိုက်ရသလို တီး
ရလုနီးပါး ဖြစ်သွားတယ်။ သွေးတွေ ရဲခနဲ ပန်းထွက်လာခဲ့သလို
ကလုံးရဲ့ ကမ္ဘာပျက် မတတ် အော်လိုက်သံများကို ကြည့်ပြီး-

ဝင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာနဲ့ တံစဉ်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။

အသည်းယားစရာ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ မြင်ကွင်း
မြင်လိုက်ရတဲ့ ရွာကျော်လူမိုက် စိန်ကုလားတို့သုံးယောက်လည်း ဝင်း
မတို့မထိုရဲတော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးကြပါလေရော။

ဒီအချိန်မှာ ရွာထဲက ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေရော၊ ရာအိမ်ခေါင်း

တွေနဲ့အတူ ဝင်းရဲ့အမေ မုဆိုးမကြီးဒေါ်လှကြည် ရင်ဘတ်စည်တို့
ပြေးလာတာကို ဝင်းနောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတယ်။

(၇)

အချွပ်ထဲမှာ ဝင်းလူသတ်မှုနဲ့ တစ်နှစ်ခန့်နေရင်း တရား
လိုက်ရတယ်။ အချိန်က (၁၉၅၈)ခုနှစ် ငမဲရဲ့ အဖေက ငွေထုပ်
တိုင်း ဝင်းကို ကြိုးစင်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်...

မကြာခင် ဝင်း အမူကနေ ကွင်းလုံးကျွတ်လာခဲ့တယ်။
တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်ဗျာ။

ဝင်းဟာ လူရိုး၊ လူအ၊ လူအေးပါ။ ကြက်တစ်ကောင်
မုဆိုးက ထမိန်တစ်ထည် မရတ်ဖူးဘူး။ ဆိတ်တစ်ကောင် မသတ်ဖူးဘူး။
အလှူမိုက် လူရမ်းကားများရဲ့ အနိုင်စက် အညှင်းပန်းကို သစ်ငုတ်
ခံစားရတဲ့အခန်း ကာလ အတန်ကြာ ဝင်းခံနေကြတာကို တစ်ရွာလုံးက
စက်သေခံကြတယ်။

မျက်မြင်သက်သေများရဲ့ ထွက်ချက်အရ ငမဲရဲ့ မိုက်ရိုင်းစွာ
ခန့်င်ကျင့်ပုံတွေ၊ ဝင်းက အဲဒီလိုမှ မခနဲရင် ဝင်းရဲ့အသက်
လူရမ်းကား ငမဲက အဆုံးစီရင်မယ်ဆိုတာကို လူပြိန်းတွေရော၊ ပညာရှိ

တရားသူကြီးတွေ ကပါ သိရှိခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဂိုလ်အသက်ကို
တာကွယ်ဖို့ တစ်ချက် တည်းသော ခုခံကာပိုင်ခွင့်ရဲ့ အကျိုး သက်ရောက်
မှုကို ခံစားခွင့်ရရှိပြီး ငဝင်းအမှုကနေ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ထွက်
ခဲ့လိုက်တယ်။

ငဝင်း အချုပ် ကျားခေါင်းဝက ထွက်လာတဲ့နေ့မှာ ငဝင်း
ချစ်လှစွာသော အမေမုဆိုးမကြီးကတော့ လုံးဝ လာမကြိုနိုင်ပါခဲ့ပါဘူး။
ငဝင်းအမှုကို ရင်ဆိုင်နေစဉ်မှာပဲ သားစိတ်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့
သုံးလခန့်ရှိပါပြီ။

အမေမုဆိုးမကြီးအစား လာကြိုသူ တစ်ယောက်တော့ မှီခို
တယ်။

အဲဒါက...

ဆံတောက်ဖားဖားကြီးနဲ့ ထာဘီတိုတို ဝတ်ထားသော သူ
တက်နေတဲ့ ခြေသလုံးနဲ့ မလွန်းရှိနိုင်ပါပဲ။

မူဆလင်ရောင်း
၂၀၀၁ခုနှစ်-ဇန်နဝါရီ

၆၀
၆၄

ငွေဖြစ်သော်လည်း ကြွေပစ်လျှင် အခွံးလှည့်ရှိသည်

“မင်းက ဘာကြောင့်နေတာလဲလှအောင်”

မောင်ဒီက အရက်ဖြူလက်ကျန်ကို မော့လိုက်ပြီး အတွေးနှင့် ငေးနေသည်။ လှအောင်ကို ငယ်နိုင်ပီပီ ဖိဟောက်လိုက်သည်။

“ကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဒီ၊ ငါ ဒီဝက်သတ်တဲ့ အလုပ်ကို ရွံမုန်းလာပြီ၊ ကြာလေ ဝဋ်လည်မှာကိုလည်း ကြောက်လာတယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲနဲ့မှလာတွေ့မှကို။ နေပါဦး၊ မင်းက ဒီဝက်သတ်တဲ့ အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ချင်တော့ရင် ဒီထက် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ဘာအလုပ်ကိုများ တွေ့စားလို့တုံး အုတ်နီခဲကြီးရဲ့ ဒါနဲ့ ဝဋ်ဆိုတာကောရှိလို့လား။ ကိုယ့်လူ က ယုံကော ယုံသလား၊ မိန့်စမ်းပါဦး ခင်ဗျာ၊ အေ...ဖို့”

ပြောရင်းမှသည် အမြည်းတစ်ဖက်ကို ကောက်ဝါးလိုဆီသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှူးကြမ်းကြမ်းကြီးများသည် အမြည်းမှဆီများ ပေကျံ၍ ပြောင်လက်နေသည်။ ‘ဝဋ်ဆိုတာရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်း မင်းတို့ ငါ့ကိုက

နွဲ့ဘာသာဝင်တွေပါ။ ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲမှာအပတဲ့၊ ရှေးက ပိဘက် နှစ်ရက်၊ အခု ပိဘက် ခူးခေါက်ကတက်တဲ့၊ မြန်တယ်၊ ငါတော့ ကြောက်လာပြီကွာ၊ အလုပ်သစ်တော့ တွေ့ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝင်ငွေတော့ မရနိုင်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် ဘဝကျွေးတော့ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“အလဲ...စီးပွားဖြစ်တော့မယ်ပေါ့၊ ဟား...ဟာ ဟား။

ဒီလိုလား ဘာအလုပ်များလဲ ကိုယ့်လူရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ...ရဟန်းဝတ်တော့မယ်”

“ဟေ...”

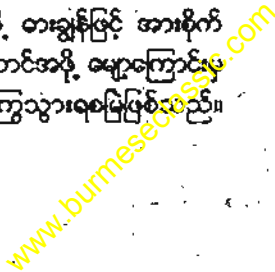
လှအောင်စကားကြောင့် မောင်ဒီသာမက ကျွန်တော်ပါ အံ့ဩ သွားခဲ့ရလေသည်။

“ငါ...ရဟန်းဝတ်တော့မယ်”

ငါတို့အလုပ်က ဝက်သတ်ရုံမှာ အခ၊စားဝက်သတ်သည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ ဝက်တစ်ကောင် သတ်လျှင်တစ်ရာကျပ်ရသည်။ အလုပ် စာ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ်။ သို့သော် အကုသိုလ်များသည်မို့ လက်ရဲ စက်ရဲ ရှိဖို့တော့လိုသည်။ ည(၇)နာရီထိုးသည်နှင့် ခြုံမြောက်ဖျားရှိ ဝက်သတ်ရုံသို့ အရောက်သွားကာ ခြေလက်လေးဖက်တုတ်ပြီး တန်းစီ ထားသည့် ဝက်အကောင် (၃၀)ကို သတ်ပေးရသည်။ ဒီအလုပ်ကို တွန့်တော်မောင်ဒီနှင့် လှအောင်တို့ သုံးဦးလုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးမှာ အလျားတစ်ပေကျော်ခန့်ရှိ လေဝင် ဖျော့ကြောင်းပါ ဝက်ထိုးစားတစ်ချောင်းစီရှိသည်။ စားတွေက ခြေသလုံး မွှေးမိတ်လို့ရအောင် မြနေသလို အဖျားကလည်း သန်လျက်ဦးလို့ ခွန်နေသည်။

ဝက်ရဲ့ နှလုံးရှိရာ လက်ပြင်နောက်သို့ စားချွန်ဖြင့် အားစိုက် ထိုးချလိုက်ပြီး ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်နှင့် ဝက်တစ်ကောင်အဖို့ ဖျော့ကြောင်းမှ လေဝင်ကာ အသံတစ်ချက်ထွက်ပြီး ဖိစိန်ကြောသွားရစေပြန်သည်။

ဝက်တစ်ကောင် ပေါ်တိုင်း လိုင်စင်စီက ငွေတစ်ရာပေးသည်။ (၁၀)ကောင်ကို သုံးမိနစ်နုန်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးနိုင်ကြသည်။ ဒီမှာ ဝက်ဖျက်သည့်လူက သီးသန့် ရှိသည်။

အများအားဖြင့် အလုပ်သမားများက ဝက်မသတ်ချင်ကြ။ အင်းလေ ဘယ်သတ်ချင်ကြမလဲ။ မျက်စိအောက်မှာ ဝက်ထိုးစား ထိုးသွင်းခဲ့ရသည့် ဝက်တစ်ကောင်ရဲ့ နာကျင်စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အကြောဆွဲနေသည်။ မြင်ကွင်းကို လုပ်ဖော်ချင်းတောင် မကြည့်ရက် မမြင်လိုကြ။

ကျွန်တော်တို့ကကော...တဲ့။

မှန်ရာပြောရလျှင် ကျွန်တော်လည်း ဒီဝက်သတ်သည့် အလုပ်ကို မလုပ်ချင်။ မောင်ဒီကတော့ နဂိုကတည်းက လူပေလူတေ စိတ်ကြမ်းလှူကြမ်းမို့ ဇက်ရဲလက်ရဲရှိသည်။ ဒီကြားထဲက အချိန်ရလျှင် အမဲသတ်ရုံ (နွားသတ်ရုံ)သို့ ကူး၍ နွားပေါ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ဒါကြောင့် ဝင်ငွေဖြောင့်ပြီး သုံးချင်သလိုသုံး ဖြုန်းချင်သလိုဖြုန်းနှင့် လိုင်းပေါင်းစုံသည်။

လှအောင်ကား ပိတ် လူရိုးတည်း။ သူက အမေမုဆိုးမကြီးနှင့် နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ပညာမဲ့ကြသူများပီပီ ကန်ထရိုက် အလုပ်ပေါင်းစုံမှာ နေ့စားအလုပ်က နေ့ကုန်မှ နှစ်ရာကျော်လေးပဲရသည်။ ထမင်းချိုင့် မပါကြသူများမို့ ဆိုင်မှာဝယ်စားကြရသောအခါ ပြန်ပါလာသည့် ငွေက မဖြစ်စလောက် သည်နောက်ပိုင်း။

ငယ်ပေါင်းမောင်ဒီရဲ့ အဆွယ်ကောင်းမှုနှင့် ဝင်ငွေတစ်နေ့ တစ်ထောင်ခန့် ရသည့် ဝက်သတ်သည့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ရောက်လာရသည်။ ဝက်သတ်ရုံမလားခင် သုံးယောက်ပေါင်း အရက်(၂)လုံးကို ရဲဆေးတင်လိုက်သည်။ သို့မှသာ ရက်ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ရသည့် အလုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီး လက်သွက်ကြသည်။

လှအောင်အမေ မုဆိုးမကြီးကား သူ့သားဝက်သတ်သည့်

စိတ်ကုသစ်ကလေး

အလုပ်လုပ်နေသည်ကို လုံးဝမသိ။ တကယ်ကို ပုတီးသမား ဘုရားသမား ခြစ်သည်။ လှအောင် အရက်သောက်သည်ကို မနှစ်သက်သော်လည်း အလုပ်ပင်ပန်း၍ သောက်သည်ဟု နားလည်မှုရှိစွာနှင့် ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘဲ လွှတ်ထားရသည်။ အနိဋ္ဌာရုံ အလုပ်ကို လုပ်ရပါများလာသောအခါ။

လှအောင် စိတ်ညစ်လာသည်။ အရက်ကိုလည်း ခါတိုင်းထက် ပိုသောက်လာသည်။ ဝက်သတ်ပြီးတိုင်း သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ သည့်အတွက် သူ့အရက်ကို ဖိ၍ သောက်ရင်း။

သုံးယောက်စလုံး ဝက်မသတ်ခင်လည်း သောက်။ ဝက်သတ်ပြီး ရုံးမှ ထွက်လာကြသောအခါ သွေးညှိနံ့များနှင့်အတူ မကြာခဏ စိတ်ရိုင်းများ စကားလုံးရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်းများလည်း ပါလာကြသည်။

သည်ကြားထဲ : . . မောင်ဒီက အရက်သာမက ဖဲပါ ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖဲပိုင်းရောက်လာပြီဆိုလျှင် အများအားဖြင့် အရင်ကစား နေကြသူများ ထ၊ သွားတတ်ကြသည်။ အခြားကြောင့်မဟုတ် လူကြမ်းကြီး မောင်ဒီကြောင့်ဖြစ်သည်။

မောင်ဒီက... ဖဲရူးလာပြီဆိုလျှင် ခါးကြားမှာ ဓားမြှောင်ကြီးကို သူ့ရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာ ထိုးစိုက်ပြီး မူးမူးနှင့်ကြမ်းလေ့ရှိသည်။

"မလိမ်နဲ့ကွနော်... မောင်ဒီအကြောင်းကို မင်းတို့ သိတယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား"

"ခုတ်"

ဒီလို ရှုံးမဲ မဲလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ (အထူးသဖြင့် မောင်ဒီ ပါလာလျှင် ဖဲပိုင်း ပျက်လေ့ရှိသည်။ ကြိုတင်ပိုင်းမို့ လူသိမခံရဲရသည့်အထဲ မောင်ဒီလို ပြဿနာကောင်နှင့် ယှဉ်၍ မည်သူမမျှ အပိုက်ကန်းမကုန်ရ။ ကျွန်တော်နှင့် လှအောင်က မလိုက်ချင်ကြ။ အကြောင်းကြောင်းသော့ မောင်ဒီ ကျေးဇူးများကိုထောက်၍ သူ့အလိုလိုက်နေခြင်းရယ်သာ။

(၃)

“မောင်ရွှေ...နောက်ကျလှချည်လားကွ၊ ခုနစ်နာဒီထိုး ထောင့်မယ်”

မောင်ဒီက ဓားချွန်ကို လက်ဝါးလက်ဖျားနှင့် သ၊ရင်း မှု့ဖြောင့်မပြောနိုင်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ကျောင်းသွားနေလို့ပါကွာ”

“ဘာကျောင်းလဲကွ၊ စာသင်ခန်းနဲ့ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ထိုကောင်ကော မလာသေးဘူးလား”

“လှအောင် ဒီနေ့ကစပြီး မလာတော့ဘူး”

“ဘာကွ...ဘာပြောတယ်”

“သူ...နောင်ကိုလည်း လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဒီ သူ ဒီနေ့ပဲ ပစ္စည်း တက်သွားပြီ”

“ဟာကွာ...ဒီကောင် အတော်ကြောင်တဲ့ကောင်ကွာ၊ သူ ဒီလို ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်တော့ သူ့အမေကြီးကို ဘယ်သူရှာကျွေးမှာလဲ”

“ပူစရာမလိုဘူး...မောင်ဒီ”

“ဟ...ပူရမှာပေါ့ကွာ၊ ထမင်းမစားဘဲ နေလို့ရမလား”

စိတ်ကုသစ်စာပေ

“သူ့အမေလည်း ဒီနေ့ပဲ သီလရှင် ဝတ်သွားပြီ”

“အေး...ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက် ပဲ့သွားတော့လည်း အဲဒီအတွက် ငါတို့ပို့ရတာပေါ့၊ လာ...တစ်လုံး ထောင်ပြီးရင် ဝက်သတ်ရုံသွားမယ်၊ ဘာနိုင်နေတာလဲကွ၊ မင်းလည်း လှအောင် ကြောင်သလို ကြောင်မနေနဲ့၊ လာ...အချိန်မရှိဘူး”

မောင်ဒီက ဓားအိမ်ထဲသို့ ဓားကို ထိုးသွင်းရင်း မသန်းချစ်တို့ လိုင်စင်စီ အရက်ဆိုင်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ဝယ်ချင်း လှအောင်ရဲ့ သက်န်းဝတ် မြင်းကွင်းကို မြင်နေမိသည်။ သိမ်ထွက်တော့ လှအောင်ရဲ့ ပကတိအင်္ဂါရုပ်သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူ အလျဉ်းမရှိ။ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှု အလျဉ်းမရှိ။ ဝီတိ တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကျက်သရေရှိသည်။

လှအောင်နှင့် မောင်ဒီကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သီနှင့် ရေလိုကွာနေသည်။

မိမိနှင့်ကောတဲ့...။

အင်း...ရွှေဘုံထီးနဲ့တော့ အပုံကြီးကွာသည်။ သုံးသစ်မိသည်။

“သင့်တင့်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ ဒါနဲ့ ဒကာကြီးတို့ ဟိုအလုပ် ခုပ်တုန်းပဲလား”

“မှန်...မှန်ပါဘုရား၊ ဒီ...ဒီ အလုပ်ကလွဲပြီး အခြား ဝင်ငွေ အာင်းတဲ့အလုပ် မတွေ့သေးတော့ ဒါပဲ မှေးလုပ်နေရပါတယ် ဘုရား”

“ခွန်ချိန်တန်ပါပြီ ဒကာကြီးတို့ရယ်၊ ဒကာတို့လည်း အသက် ငယ်ကြတော့ပါဘူး၊ ရုဒ္ဓဆိုတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနဲ့ အသက်မွေး အဟာ အသမ္မာအာဇီဝခေါ်တယ်၊ ယခု ဘဝလည်း မကောင်းဘူး၊ သလွန်ပြီး နောင်တမလွန် သံသရာမှာလည်း ဒီအကုသိုလ် အကျိုး ခက်ကြောင့် အဖန် ငါးရာငါးကမ္ဘာ ခံရစမြဲပဲ ဒကာတို့၊ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်မှောက်ပြုတော့ ဝဋ်မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်း ကြံပြုချင်ပါတယ်၊ ဝင်ငွေနည်းသော်လည်း သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တဲ့ ခြားအလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်ကြပါ၊ ရတဲ့ အချိန်ကလေးမှာ ဘုရား အစား အာရုံစိုက်ပြီး ဘာဝနာအလုပ်ကို လုပ်ပေးကြပါ ဒါမှ လောကီ သာကုတ္တရာနှစ်ဖြာ အကျိုးပေးကောင်းကြပေလိမ့်မယ် ဒကာတို့၊ အလည်ရဲ့လား”

“မှန်ပါဘုရား”
“ဒကာကြီး...မောင်ဒီကော”

“ကိုယ်တော့ အလုပ်ကို ကိုယ်တော်လုပ်ပါ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးကို အကျိုးစီးပွားပျက်အောင်တော့ မစည်းရုံးပါနဲ့ မောင်ရွှေ သွားစို့”

မောင်ဒီရဲ့ လေသံမျက်နှာထားစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဦးပဉ္စင်း ကို လွန်စွာမှ အားနာသွားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ဦးပဉ္စင်းကြီးက ဆုံး ဟန်မပြ ခွန်းတုံ့လည်း အပြန်တော့။

“လာလေကွာ”

မောင်ဒီက ဒေါသသံနှောသည့် လေသံနှင့် ဒုတိယမိ ကပ်ခေါ် က်သည်။

(၄)

တစ်နေ့...။

မောင်ဒီနှင့် နှစ်ယောက်သား မသန်းချစ်တို့ဆိုင်မှ နံနက်ပတ်ပြီး ပြန်အလာလမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သွမ်းခံကြွလာသည် ဦးပဉ္စင်း လှအောင် ဘွဲ့အမည် ဦးဝိမလာနှင့် ဟက်ပင်းဆုံကြတော့သည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်တွေ့တော့ ဦးပဉ္စင်းကြီးက စကျတူခြေချ၍ ရပ်ရာသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အပြင် သက်န်းရဲ့အရိုက်ကြောင့် ကျွန်တော်အလိုလိုဝတ်ဖြည့်ပြီး သားဖြူ သွားသည်။

မောင်ဒီကတော့ ခပ်တည်တည် မတ်တတ်ရပ်မပျက်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဒကာကြီး”

“မှန်ပါ...ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ ကိုယ်တော်ကော ဆွမ်း ကွမ်း သင့်တင့်ပါရဲ့လား”

“အရှင်ဘုရား ဒီ . . . ဒီဝတ္ထုငွေကလေး လှူ . . . ဝတ္ထုရစေဘုရား”

ကျွန်တော်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ကျန်နေသည့် ငွေတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ဦးပဉ္စင်းကြီး သပိတ်အဖုံးပေါ်သို့ တစ်ခုတစ်လှူတင် လိုက်သည်။

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု ဒကာကြီး။ ဤကုသိုလ်ဤကောင်းကျိုး ကြောင့် လောကဆင်းရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်အေးပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါစေသတည်း။ သွားပေဦးတော့ ဒကာအကြောင်း ကြီးငယ်ရှိရင် ဦးပဉ္စင်းကျောင်းကို လာခဲ့ သွား သွား ဦးပဉ္စင်းကြီးက မျက်လွှာချ၍ ရှေ့တစ်တောင်ကိုရှုကာ ဆက်လက်၍ ကြွသွားခဲ့သည်။ မောင်ဒီက ကျွန်တော်ကို အံ့ကြိတ်၍ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ . . . မင်းက သူ့ကို သိပ်ကြည့်ညှိနေသလား”

“ငါတို့ မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ် သူတော်ကောင်းအလုပ်ကို သူတော်ကော”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်း စောစောက ငွေငါးဆယ်ဟာ အခုတစ်ပိုင်းရတယ်ဆိုတာ မင်းလုံးဝ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

ကျွန်တော် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သာ သည်းညည်းခံနေရသည်။ ကျွန်းသေပေါက် အပါယ်လားတော့ဆို ဇာတ်မင်းသားကြီး ပန်ကျာကြည်လင် ကပြသွားသည့် ‘သုပ္ပဗုဒ္ဓ’ စာလမ်းကို ဒီကောင်မကြည့်ဖူးဘူး။ နားမထောင်ဖူးဘူးနှင့် တူသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ လူ့ဘဝက ယောက်ဖတော်ခဲ့သည့် ‘သုပ္ပဗုဒ္ဓ ရှင်ဘုရင်သည်’ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ ဆွမ်းကြွသည့်လမ်းမမှာ အရက်သေစာများမှူး၍ ယခု မောင်ဒီ ပြုမူသကဲ့သို့ ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်းအမှုကို ပျက်ရယ်ပြုသည်။ ဆန်ကျင် ကန်ကွယ်သည်။ သည် အကုသိုလ် ကံတရားအမှုကြောင့် ‘သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဘုရင်သည်’

(၅)ရက်စေ့သော အခါ သောင်းကျန်းနေသည့် သူ့စီးတော်မြင်းကို ဘုံနစ်ဆင့် နန်းတော်မှဆင်း၍ ထိန်းလိုက်စဉ် မြေပြင်ခြေဖဝါး ထိရုံမျှနှင့် ချက်ချင်းမြေပြိုကာ ငရဲသို့ကျခဲ့ရသည်။

မောင်ဒီ . . . မင်းလည်း ငရဲကို ဆင်းဖို့ စရံသတ်နေပါစကောလား။

(၅)

မောင်ဒီ ဖဲပိုင်းမှာ ဖဲရှုံးသည်။ ဝက်သတ်၍ ညဦးက ရလာသည့် ငွေများကုန်သည်။ သူ့ပိုက်ဆံကုန်သောအခါ ကျွန်တော်ထံမှ ငွေတစ်ထောင် ထပ်ချေးပြန်သည်။ မကစားရန် တားသော်လည်း ဖဲသမား နှစ်ယောက် မဲနေသည်။ နောက်ဆုံး မတတ်သာ၍ ချေးလိုက်ရသည်။ ချေးလိုက်သည့် ငွေတစ်ထောင် လည်း နှစ်လှည့်မြောက်မှာ ကံဆိုးစွာ ပါသွားခဲ့သည်။ သည့်နောက် . . . အကောက်ခွက်ထဲမှ ရာတန်နှစ်ရွက်ကို

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကောက်နှိုက်လာပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

“လာကွာ... အရက်သွားသောက်မယ်”

“ငါ မလိုက်တော့ဘူး မောင်ဒီ”

“ဘာလဲ... မင်းက တိုက်ရုမှာစိုးလို့လား။ ကျေးဇူးမကုန်ပါနဲ့ ငရွှေ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ... သွားစရာရှိနေလို့ပါ။ မလောက်ရင် ရော့ တစ်ရာထပ်ယူသွား ရော့”

ကျွန်တော်က လက်ကျန်ငွေထဲမှ ရာတန်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး တာကြောင်ကြီးခါးကြားထိုး၍ မသန်းချစ်ထံ ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲရေးသွားလိုက် သေးသည်။

အချိန်ကား မွန်းတည့်ချိန်နေကလည်း ပူလိုက်သမှ ခြစ်ခြစ်တောက်။

သူနှင့်လမ်းခွဲပြီးနောက်။

ကျွန်တော် ကြံရည်တစ်ခွက်ဝယ်ပြီး ဦးပဉ္စင်းကြီးကျောင်းသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် ကိုးနန်းရှင်စေတီမှ ညောင်ရွက်နှင့် ဆွဲလွှဲငှက် ဝှံ့ထိခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးငြိမ်းချမ်းသာလိုက်တာ။

ကျောင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးပဉ္စင်းလှအောင်ထံ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပုတီးစိပ်ရင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှ ပါလာသည့် ကြံရည်ကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်၍ ကပ်လိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီး က သာဓုခေါ်သည်။ ဆုတွေပေးသည်။ သည့်နှောအံ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မောင်ဒီကို အမှတ်တရမေးရှာသည်။ မပါဘူးလားတဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့အရက်ဆိုင်သို့ သွားကြောင်း ပြောမထွက်။ မာင်းအောင် ညာပြောလိုက်ချင်ပါသော်လည်း အပြစ် ဖြစ်မှာကြောက်သည်။ သို့နှင့် တုံ့ဆိုတာဝေနေလိုက်ပြီး ဝတ်ဖြည့်လိုက်သည်။

(၆)

ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံအကြောင်း စကားကောင်း၍ နာရီခွက်ခနဲကြာသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ လူသုံးယောက် အပြေးအလွှား ရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်လာကြသည်။

“ကိုရွှေ... ကိုရွှေ”

“ဟေ... ဘယ်သူလဲကွ”

“ကျုပ်တို့ပါ အောင်သန်းစိန်နှင့် ဆန်းလွင်ပါ။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း အရက်ဆိုင်မှာ စားထိုးခံရလို့ ခင်ဗျားကို လာပြောတာ”

“ဟေ...မောင်ဒီလား”

“ဟုတ်တယ်...အမြန်လာပါဗျ”

ဝုန်းခနဲ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း စိတ်များ ဗလောင်ဆူသွားသည်။ ကျွန်တော်ထလိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီးလည်း ငယ်ပေါင်းဆိုသည့် သံယောဇဉ်စိတ်နှင့် ဟက်လက်ကုလားထုတ် ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့မှ ခလုတ်တိုက်လဲပြီနှင့် ပြေးသွားလိုက်သည်။ သန်းချစ်တို့ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့က လူအုပ်ထဲ ရှင်းနေကြသည်။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ထိပ် ခတ်လျှင် နှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လူအုပ်ကို တွန်းတီးဖယ်ရှားပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ မမြင်ရက်စရာ ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ကွင်းမျိုး တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘုရား...ဘုရား၊ မောင်ဒီရယ် အိုင်ထွန်းနေသည့် သွေးဖွယ် ထဲမှာ တစောင်းလဲကျနေသည်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်နံကြားမှ သူ အမျိုး သွားလေရာ ဆောင်လေ့ရှိသည့် ဝက်ထိုးစားမြောင်ကြီးက တစ်ထပ် ကျော်ကျော် စူးနှစ်ဝင်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း သူ့သတ်ခဲ့သည့် ဝက်များ နွားများကဲ့သို့ ပြူးကျယ်ပွင့်ထွက်လျက်။

“မောင်ဒီ သူငယ်ချင်း မောင်ဒီ”

“ဘယ်...ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်က မသန်းချစ်ယောက်ျား ကိုတင်မောင်ဦးကို လှမ်း မေးလိုက်သည်”

“ပထမတော့ သူ အရက်သောက်နေတာပဲကွ၊ အရက်တစ်ထိုး လည်းကုန်ရော သွေးက ဆိုးချင်လာတယ်၊ ဒီတင် ဆေးပေါလိပ်တို့ မီးညှိမယ် ဆိုပြီး သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စီးကရက်သောက်နေတဲ့

သူ့ဆီကို မီးတစ်တို သွားတောင်းတယ်၊ ဟိုလူက သူ့စီးကရက် ခေါင်း ကြွသွားမယ်၊ ငါ့မိန်းမဆီမှာ သွားတောင်းပါလို့ ပြောလိုက်ရာကနေပြီး ပြီးကျယ်လှချေလား၊ မောင်ဒီကွ ဒီနယ်မှာ ဗိုလ်မထားဘူးဆိုပြီး မြီးထိုးပါလေရောကွာ၊ ဘယ်လိုမှ ဆွဲလို့မရဘူး၊ ဟိုလူက ပထမတော့ နှင်းပေးနေတာပါပဲ၊ မင်းကောင်က ညစ်ညစ် ညမ်းညမ်း ဆဲရေးပြီး ဆဲထိုးစားနဲ့လဲလိုက်ထိုးရော ဟိုလူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ် တာနေ မူးနေကြပြီကိုးကွာ၊ ဒီတင် အပြန်အလှန် စားလုရာကနေ တင်ဒီစားနဲ့ မောင်ဒီကို ထိုးထည့်လိုက်တာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်ရွှေရာ၊ မောင်ကောင်ကိုက ဆိုးပါတယ်ကွာ”

“ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်၊ ဖြစ်ရလေ မောင်ဒီရယ်၊ ဟင်း”

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း လူခိုက်၊ လူအန္တရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း မယောဇဉ်နှင့် မျက်ရည်ကျခဲ့သည်။ ဦးပဉ္စင်းကြီးက ကျွန်တော် နံကိုဖက်၍ သူ့ကျောင်းရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်လို့ ကျုပ် ပြောခဲ့သားပဲ ဒကာကြီး

...ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူသည် နောက်ဆုံး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ခိုင်း၊ ဒဏ်နဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ကြစမြဲပါပဲ၊ ဒကာကြီးလည်း နောင်တရဖို့ ချိန်တန်ပါပြီ ဒကာကြီး”

တေးကိုအားနှင့်မြှောက်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သွေးညှိနဲ့ ခူးနှစ်
နေသည့်အားသည် အရှိန်နှင့် စီးနေသည့်ချောင်းထဲသို့ ဖြန်းခနဲကျ၍
လေ့လာများ လွင့်စဉ်ကာ နှစ်မြုပ်သွားသည်။
သည်နှောက် ဦးပွင့်ကြီးရှိရာ ဒီပါအေးစေတီကျောင်းပရဝုဏ်
သို့-

တစ်လှမ်းချင်း...
တစ်လှမ်းချင်း...။

ပြစ်မှုပစ္စည်း
၂၀၀၂-စက်တင်ဘာ

(၇)

ဦးပွင့်ကြီးရဲ့ တရားဓမ္မစကားများ။ သံယောဇဉ်များနှင့် သစ္စာ
အာဇီဝ အသမာအာဇီဝ၏ ဆိုးယုတ်ကြောက်မက်ဖွယ် သံသရာဝဋ်များ
အကြောင်းကို ကြားနာပြီးနောက် ဦးပွင့်ကြီးကို ဦးကုန်းချကာ ငှား
သည့် အိမ်ရှိရာသို့ အမြန်ပြန်လာလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ထရုတ်ထိုးထားသည့် ဝက်သစ်
တေးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ သည်နှောက် တေးကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်၍
အပြေး ထွက်လာလိုက်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဒုက္ခပေးသည့်တေး၊ ငါတို့ဘဝကို သံသရာ
အဆက်ဆက်မှ မည်းညစ်စွန်းထင်အောင် လုပ်ခဲ့သည့်တေး”

ငွေဖြစ်ပေမယ့် ကြောပစ်သလို တစ်လှည့်မှာတော့ ရှုံးနိမ့်
ရောက်ကြ စမြဲ။ အရှုံးကြီးလှဘဲသောအခါ...

“သွားရော့ကွာ...”

ဖုံရေနပ်ခြင်း

(၁)

ထွန်းလင်းဝေဆိုတာကလည်း ဖုံတစ်ကောင်ပဲဗျ။ ဖုံတစ်ကောင်
ရေကျင်းသလို သူကလည်း သူ့ကျင်လည်နေတဲ့ လူ့သက်တမ်းမှာ ဂျပလယ်
ကျ ဖြတ်ခုတ်၊ အချောင်ငါး၊ လစ်ရင်တွယ်နဲ့ ရပ်တည်လာတဲ့ လူပဲ။

အသက်က (၃၀)ခန့် အသားဖြူဖြူ လူရည်သန့်ရှပ်ပါ။ ရိုးက
တော့ ကြည့်လိုက်ရင် မော်ဒယ်(လ်)ဘွိုင်းလိုလို၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလိုပဲ။
အမြဲတန်း လက်ထဲမှာ လက်ဆွဲသားရေအိတ်အပြားကိုင်လို၊ နေကာ
ချက်မှန်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လက်သန်းကြွယ်မှာ ငါးမူးသားခန့် လက်စွပ်
ကြီး တစ်ကွင်းနဲ့သူမို့ ဖြတ်သွားရင် အီးဗန်းအင်ပဲရစ် ရေမွှေးကန်ရေ
ယုံ့သလိုပဲ မွှေးကြိုင်လို။

ကောင်မလေးချောချော လှလှများနဲ့ သွားမိတ်ဆက်မပေးလိုက်

မိတ်ကလပ်စာပေ

နဲ့ ရင်းနှီးသိက္ခာပေးသွားရင် ရှုံးဆိုရုံ အိမ်လည်းအိမ်၊ ချောင်းပေါက်အေး
လာလည်မယ်၊ အကုန်အကျန် ကျွေးမွေးမယ်၊ ပြီးရင် လက်ဆောင်ပစ္စည်း
များ အမှတ်တရ ဝယ်ပေးမယ်၊ နောက် ရှုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်၊ အဲဒါ
လှိုင်း ဝင်ပြီးရင်တော့... ဒီလိုရယ်။

တစ်နေ့ သန်လျင်ကနေ ရန်ကုန်ကို အဲယားကွန်းကားနဲ့အထူး
ရှုခင်းသားပန်းခြံနားကနေ ခရီးမတည်တစ်ယောက်တက်လာတယ်။
ခရီးသည် က အသက် (၂၃)နှစ်ခန့်၊ မိန်းမချောလေး။ ဘယ်ပါးပေါ်မှာ
စယ်တင် မှဲ့နက်ကလေးနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ပြောပြော
တောင့်တောင့်။

ကံဆိုးချင်လို့လား၊ ကံကောင်းချင်လို့လား မသိဘူး။ ကားပေါ်
တက်ရင်း ကောင်မလေးက မျက်လုံးတစ်ချက်ရေပြီး လွတ်နေတဲ့ နံဘေး
က နံလွတ်ကို လှစ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကားရိုက်ကြောင့်လား၊ တင်
လုပ်တာလား မသိဘူး။ ကောင်မလေးယိုင်ပြီး ထွန်းလင်းဝေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ
ညွတ်ကျသွားတယ်။ လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ ဆွဲခြင်းလည်း ဖန်တီး
ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

နဂါးကမှ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်နေတဲ့ ဖျံပဲ။ ကောင်မလေး
ပန်းနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ဖျတ်ခနဲ ကြိုထိန်းကိုင်ပြီး သူ့ရင်ခွင်
ထဲမှာ လွတ်မထွက်အောင် တကယ်စေတနာမျိုးနဲ့ မှေးထိန်းကိုင်ထားလိုက်
တယ်။

"ခေတရီးနော် အစ်ကို"

စောင်းငြင်းခတ်သံလိုလို မြက်ဖျားလေတိုးသံလိုလို နူးညံ့တဲ့
လေသံနဲ့ ကောင်မလေးက မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ရင်း
လူးလဲထလို တောင်းပန်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ရှက်နစ်
က လှိုင်းထလို။

"အို... ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီလိုမှ မထိန်းလိုက်ရင် ညီမလေးခေါင်းနဲ့

အားနဲ့ရုံ နှစ်ပါးသွားမှာ စိုးလို့ ပါ့နော်၊ ဘာများဖြစ်သွားသေးသလဲကွယ်"

"ဟို... ဟို... လန်ပြီး ရင်နည်းနည်းတုန်သွားတာလောက်
ပဲ... အစ်ကို"

"ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမှာ ရှုဆေးပါတယ်၊ ရော့ ရော့ အဲဒါလေး
ပိုက်၊ ခဏနေရင် ရင်ငြိမ်သွားလိမ့်မယ် ညီမ"

သို့နှင့် သွက်လက်စွာ သူ့ရဲ့သားရေခိတ်ပြားကြီးကို စစ်ဆွဲဖွင့်
ပြီး များပြားလှသော စာရွက်များအကြားမှ ရှုဆေးဘူးသေးသေးလေးကို
ခတ်လို ကောင်မလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း
ခြောက်ပြီးဆံပင်တိုကလေးကို လှုပ်ရင်း ရှုဆေးကို ရှုလို ကူရှင်ကို နှိနေ
တယ်။ ကိုယ့်လူက တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီး...

"အစ်ကို... ဘာကူညီရဦးမလဲ ညီမ"

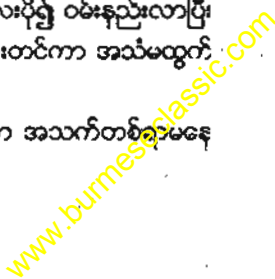
"ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ ခေါင်း
ခြောက်စရာကိစ္စလေး ကြုံလာခဲ့လို့ပါ"

"အစ်ကို သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလား၊ ညီမ ကူညီလိုရမိင်တာ
မရှိရင် ကူညီမလိုပါ"

ကောင်မလေးက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချရင်း လွှမ်းမိုးစွာ
နိမ့်နိမ့် ဟိုးအထေးကို ငေးရာကနေ ပါးပေါ်ကို မျက်ရည်များ စီးကျလာ
ခဲ့တယ်။ သူ့က ဒါမျိုးစောင့်နေတာရယ်၊ ကပျာကယာ ရေမွှေးဆွတ်ထား
တဲ့ လက်ကိုင်ပေါ့နဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်း
နှစ်ခုကို တယုတယ သုတ်ပေးလိုက်တယ်" ဝီတီ... အကြင်နာနုနု
တစ်မျိုးပါ။

ဒီလို ကြင်နာပြုလိုက်တော့ ကောင်မလေးပို၍ ဝမ်းနည်းလာပြီး
မျက်လှည့်မထားဘဲလျက် သူ့ပန်းပေါ်ကို ခေါင်းလေးတင်ကာ အသံမထွက်
စတမ်း ကျိတ်ငိုရှာတယ်။

"တိတ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အသက်တစ်ချက်မနေ

ရပေမယ့် အမှုတစ်ရာ ကြုံရတတ်တယ်။ အစ်ကို့ကို ပြောစမ်း၊ ညီမလေး
ဘာဖြစ်လာသလဲပြော”

သူ့အသံနှုန်းက “နှစ်ယောက်တစ်အိမ်မက်” ဇာတ်ကားထဲ
မင်းသားက မင်းသမီးကို ချော့သည့်လေသံမျိုး။

“ဒီလို အစ်ကို၊ ညီ... ညီမ ရှမ်းသားပန်းခြံထဲမှာ ခါးနီ
နို့ကံခံရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ပျောက်သလားမသိဘူး အစ်ကို
ဆွဲခြင်းထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတော့ဘူး”

“ဟော့ဗျာ၊ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပါသွားသလဲ”

“အလုပ်က (၁၅)ရက် အတွက်ရလာတဲ့ လစာ၊ အားထု
သုံးထောင်ကျပ်”

“ဟယ်၊ ဒုက္ခပဲ အဲဒါ ညီမ ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း”

“ညီမ... ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်း မသိတော့ဘူး အစ်ကို၊ အခြေ
တွေ ဘယ်လိုဆပ်ရမုန်းမသိဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သာသေလိုက်
ချင်တော့တယ်။ အစ်ကိုရား၊ အဟင့်... အင်... အင်... အင်”

ဒီလိုနဲ့ ကားက ပန်းဆိုးတန်း ဝင်လာလိုက်တယ်။

“အခု... ညီမလေး ဘယ်မှာဆင်းမှာလဲ”

“သိမ်ကြီးဈေးက အဒေါ်ဆီမှာ သွားအကူအညီတောင်းဖို့
ရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုရ”

“အစ်ကို ပန်းဆိုးတန်းမှာ ဆင်းမှာ၊ ညီမလေး လိုက်ခဲ့ပါလား
အစ်ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်လေ”

သို့ကလို့ ပြောရင်းကနေ ဝိုင်တွေနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မှုတ်
နာကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက အတန်ငယ် စဉ်းစားရင်
ကနေ-

“အစ်ကိုကရော တကယ် အကူအညီပေးနိုင်မှာမို့လားဟင်”

“ကြီးစားပေးမှာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ညီမမှာ ငွေက အရေးကြီးနေတာ

မဟုတ်လား။ ကဲ... လာ”

ခပ်တည်တည်ပါပဲ၊ ဖျံပဲ့ညွှာ ဇော်ခနဲ ကောင်မလေးလက်ကို
ဆွဲကိုင်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။ ကောင်မလေး ပါလာတယ်။
ပိုင်ပြီး သည့်နောက် လူအနည်းငယ်ရှင်းသည့် လမ်း(၄၀)ဘက်သို့
လျှောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို
မှာလိုက်တယ်။

“စားလေ... ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုက စေတနာနဲ့
ကျွေးတာပါ။ ညီမကိုစွဲကို အစ်ကို ဒီနေ့ ဖန်တီးပေးပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမ
ဘယ်မှာ နေလဲ၊ နာမည်ကရော”

“ခင်သန့်စင်တဲ့ အစ်ကို၊ နေတာက... မှာ”

“တကယ်”

“မယုံရင် အစ်ကိုညီမနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

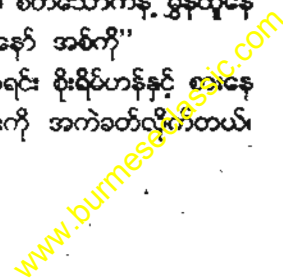
“တစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

“အမေနဲ့ နေတာပါ အစ်ကိုရဲ့၊ အမေက ရွာကို ခဏပြန်နေ
တယ်။ အစ်ကိုလိုက်ချင်လို့လား။ ကူညီမယ်ဆိုတာရော တကယ်ပဲလား။
ညီမ ပြန်တော့မယ်”

“စားပါဦး ညီမရယ်၊ ကဲ ကဲ အစ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒီမုန့်နဲ့
လက်ဖက်ရည်လေးတော့ သောက်လိုက်နော်၊ သောက်မှ လိုက်မယ်နော်၊
သောက်ရင် မလိုက်ဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမက စိတ်သောကနဲ့ မှန်ထူနေ
လို့ပါ။ ညီမပြောတာဆိုတာကို စိတ်မရှိပါနဲ့နော် အစ်ကို”

သူက ပုတ်သင်ညိုလို ခေါင်းညိတ်ရင်း စိုးရိမ်ဟန်နှင့် စားနေ
သည့် ကောင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။

ကောင်မလေးက အရမ်းလှတယ်၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ခန္ဓာကိုယ်က သူမအဖွဲ့
နဲ့ယှဉ်ရင် မယုံချင်စရာပါပဲ။

ကောင်မလေးက သူ့အကြည့်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ပြီး မှတ်
သလိုလို မျက်စောင်းထိုးရင်း စားလက်စကို လက်စသိမ်းလိုက်တယ်။
“အစ်ကို... သွားစို့”

(၂)

(...)ရပ်ကွက်ရဲ့ အစွန်းပိုင်းက သွပ်မိုး ယှဉ်ထောင်အိမ်တွေ
ကိုရောက်တော့..

“ဒါ ညီမတို့အိမ်ပဲ အစ်ကို”

အထဲမှာ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ အနီးပတ်ဝန်းကျင် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်းမှာတော့ ခပ်ကျဲကျဲအိမ်စုများရှိတယ်။ ကလေးအချို့က လမ်းကျဉ်း
ကျဉ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားလို့ လူရွယ်သုံးဦးကတော့ ခပ်ယိုင်ယိုင်

ပိတ်ကျသစ်စာပေ

မိမိလေး တစ်လုံးရဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ၁၇တို
စဉ်းကိုကြည့်လို တွတ်ထိုးလျက်။

“အစ်ကို ထိုင်ဦးနော်၊ ညီမ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ အထဲ
ကို ဝင်မလာနဲ့နော်”

ကောင်မလေးက ညှို့မျက်လုံးလေးနဲ့ ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး
အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ စားနေကျ ကြောင်ပါးက အထဲကို
ဝင်လာနဲ့နော် ဆိုသည့်စကားကို သဘောပေါက်သည်မို့ ဝမ်းနစ်ခန့်
အကြာမှာ အပြင်လူရဲ့ အရိပ်အခြေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကောင်မလေးရှိရာ
အခန်းထဲကို လှမ်း ဝင်လိုက်တယ်”

“အို... အစ်ကို... ဟို... ဟို”

သူ့မြင်လိုက်ရသည်ကား ကောင်မလေးရယ်၊ အဝတ်လဲနေချိန်
လုံမခြုံအခြေအနေ ဖြစ်၏။ ကောင်မလေးက အလန့်တကြား ဖြစ်သွား
တယ်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... အို... ဟင်... အင်း”

“ညီမလေး... အစ်ကို... ညီမလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်
စွဲသွားပြီ၊ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ နော်... နော်
ညီမ”

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက အကျင့်သားရ သင်တန်းသားတစ်ဦးလို
ဖြစ်နေ၏။ ကောင်မလေးက ရုန်းကန်သည်တိုင် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများက
အတွေ့အကြုံနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ရင်ခုန်မြန်မှုကို ဖြစ်စေခဲ့
တော့၏။

ရဲရဲနန်းကို ပိုမယ်”

ဒီအချိန်မှာပင် စောစောက တွေ့ခဲ့ရသည့် အိမ်ရှေ့အိမ်က ရဲရဲနန်း ကြမ်းသောက်နေသည့် လူတွေလည်း အသံကြားလို့ အိမ်ပေါ်သို့ ထွက်လာ ကြတယ်။ လူကြီးက အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်တော့ သူတို့က ရဲရဲနန်းကို ရိုက်မယ်၊ နှက်မယ် တက်ကဲ လုပ်ပြတယ်။ သူ အရမ်းလန့်လာ တယ်။

“မ...မလုပ်ပါနဲ့...အစ်ကိုကြီးတို့ရာ ကျွန်.. ကျွန်တော် တို့ ဟို”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာမှ ဆင်ခြေမပေးနဲ့ လက်ပူး ဆက်ကြပ်မိနေတာကွ၊ ဒီမှာ သက်သေတွေပါရှိနေပြီ လှမောင် ရပ်ကွက် ရှေ့ကွားတွေကို သွားခေါ်ကွား၊ သူတို့ကို ရဲရဲနန်းအပ်ရမယ်”

“မ...မခေါ်...ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ ကျွန်...ကျွန်တော် တို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး။ မယုံရင် သူ...သူ့ကို မေး.. မေးကြည့်ပါဗျာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကောင်းကြိုင်ရယ်၊ ကျွန်မ တို့ စကားပြောနေကြတာပါ”

“တော်...ခွေးမ၊ ပြီးမှ နင့်လင်ကို သင်ခန်းစားပေးမယ်။ နင့် ငါ့အကြောင်း သိတယ်မို့လား”

“အစ်ကိုကြီးရာ လူကြီးတွေ ရဲရဲနန်းတွေ မတိုင်ပါနဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုကြီးကျေနပ်အောင် ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ဒီ မှာပါတာ ယူထားပါဗျာနော်...နော်”

ဒီအချိန်မှာ မြဟန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒေါသ ပေါက်ကွဲ နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ယောက်ျားဆိုသူ လူကြီးကို။

“ကောင်းကြိုင်...ဒီကိစ္စက အရပ်ကြား လူကြားလို့မ ကောင်း သွားကွ၊ ရှက်စရာ၊ သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်ကုန်မယ်။ ဒီမှာ ဟေ့လူ ခင်ဗျား သူ့ကို ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ဗျာ”

(၃)

“ဪ...မင်းတို့က ဒီလိုတောင် ဖြစ်နေမှကိုး... ဟင် ဝမ်းနည်းသံအလား ကြောက်စရာကောင်းသည်အသံနှင့်အ တွက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ပေါက်သည် လူထွားကြီးတစ်ဦးသည် အခန်း ဒေါသမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍ ပေါက်ကွဲလာသံကို ကြားလိုက်ရမိ တယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူ့ရော ကောင်မလေးပါ အလန့်တကြိမ် ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံလို နေသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ၊ ထွက်ပြေးရခဲ တယ်လည်း လူကြီးက အဝမှာ ပိတ်ရပ်လျက်။

လူကြီးက အနားသို့တိုးလာပြီး သူ့လက်ကို လိန်ချိုးလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ “ငါ...မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လာကတည်းက မသက်သာ ချောင်းကြည့်နေတာကွ၊ ခွေးမ သစ္စာမရှိတဲ့ ခွေးမ၊ လင်ကြီးငုတ်စာ ဖြစ်လျက်နဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ ကောင်မ၊ နင့်ကိုလည်း ငါသတ်မယ်၊ မင်းကိုလဲ သတ်မယ်”

စိတ်ကုသန်စာသ

စိတ်ကုသန်စာသ

“မင်းငါ့ကို လျော်ကြေးပေးရမယ်”

“ပေး... ပေးပါမယ်ဗျာ”

“အခု ငွေဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“အခု... ငါး... ငါးရာကျပ် ပါ ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘာ... ငါးရာဟုတ်လား”

လူကြီးရဲ့ လက်သီးတစ်လုံးက သူ့ရဲ့မေးရိုးကို ကျိတ်စလှော်နေတဲ့ အရိုင်းနဲ့ ဝင်လာပြီး မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးထဲ ကြယ်စုံလှေဖြူလဲကျ သွားတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ရှိုက်သံနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုတဲ့ တောင်ပန်သံကို သူ့ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း၊ မင်းလက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်စမ်း”

“ဗျာ”

“အောင်မာ ခံပြောနေသေးတယ် ဟုတ်လား၊ သူများ မယုတ်မောက်ပြန်တုံးကတော့ ဒီမျက်ခွက်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ မြဟန် ကြာတာ ဥက္ကဋ္ဌကို သွားခေါ်တွား တောက်... တယ်”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ပေးပေးပါမယ်ဗျာ ရော့ ရော့”

သူက တုန်တုန်ယင်ယင် ဝိုဝိုရယ်ရယ်လုပ်ရင်း လက်သန်းကြွေမှလက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ... မင်းပြန်နိုင်ပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့မိန်းမနဲ့ ဆက်ဆံ ဆွယ်သွယ်လုပ်ရင် အရှက်စာကွဲဖြစ်ပြီး ထောင်ကျရင်ကွဲ မဟုတ် သေရစေမယ်၊ သိလား၊ သွား အခုထွက်သွား၊ ခွေးမသားတော့ ငါ လုပ်လိုက်ရရင်... မင်း”

(၄)

ထွန်းလင်းဝေ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် မာယာထောင်ချောက်ကို ကျောခိုင်း၍ အစွမ်းကုန် သုတ်ခြေတင်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ဖြုလိုထင်နေတာ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ လူတစ်စုဟာ ပိုပြီး ဖျံကျတာ ဖြည့်၍ သူ့သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

ကောင်မလေးက သူ့ကိုအမှန်တော့ လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ညှို့ယူဆီသွားခဲ့တာရယ်၊ ဒီဇာတ်ကို အလွမ်းကောင်းတော့ သူက အမှန်ထက်မှတ်ပြီး ငွေငါးရာနဲ့ အပိုင်ကြံမလို စီစဉ်ကြစည်တာ၊ ခုတော့ ဒီမူးသား ကျော်ကျော်ရှိတဲ့ လက်စွပ်ကို ထောင်ချောက်တောမှာ ဒါနပြုခဲ့လိုက်ရပြီ။ သို့သော် သူ့ဖြေသည်။

ဒီမျှလောက်နှင့် ဆုံးရှုံးရတာ သူ လုံးဝ ဝမ်းမနည်းပါ။ အခုလောက်ဆိုလျှင် ကုန်းပေါ်က ဖျံတစ်သိုက်လည်း အူနုကျဲ့ဝတ်ခံရ၍ အရှက်ရည်ကျနေ ရော့မည်။

ဘာကြောင့်မှ

သူ့ချွတ်ပေးခဲ့သည့် ငါးမူးသားကျော်ကျော်ရှိသည့် ရွှေလက်စွပ် အစစ်မဟုတ်ပါ၊ ခြောက်လခံ ရွှေရည်စိမ်အတုသာတည်း။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မူခင်း
၂၀၀၁ခုနှစ် - မတ်လ

နိဗ္ဗာန်သွားသည် ဇွန်များ

ကိုညိုရဲစခန်း၌ တာဝန်များကျနေစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်
အမျိုးသားနှစ်ဦး စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဘာများအကူအညီ မေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

သို့ကလို့ မေးလိုက်တော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထဲ၊ အရပ်ခြင်ခြင်
အသားဖြူဖြူ သားရေအိတ်အနက် လွယ်ထားသည့်သူက...

“ကျွန်တော့်နားမည် ကိုဖုန်းလို့ခေါ်ပါတယ် တာဝန်များ၊ ဒီလူက
စာရေးဆရာ ကိုစိမ်းညိုပါ၊ ဒီကလေးမလေးနားမည်က အေးသီတာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပြောကြပါ”

“ဖြစ်ပုံက ဒီကလေးမရယ်၊ မနေည (၈)နာရီခန့်က အလုပ်က
အပြန်ပေါ့ဆရာ၊ ဆုံးလေလမ်းမအကူးမှာ ပန်းကိုနောက်ကနေ အပုတ်ခံ
ထိုက်ချပြီး... တိုတိုပြောရရင် ပါသမျှလက်ဝတ် လက်စားအကုန် ဖြုတ်
ပျံ့ခံ လိုက်ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒါ... လာအမှုဖွင့်တာပါ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုညှိက ပစ္စည်းအဖြုတ်ခံသည်ဆိုသည် ကလေးမကို အခတ်လိုက်သည်။ အသားညှိညှိ၊ အရပ်ပုပု၊ အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်ပုံစံက မှိုင်းတိုင်းတိုင်း၊ မှိုက်ကုတ်ကုတ်နှင့် မိုးသားသလိုလို။

“ဘယ်နားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမ”

သူမက အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ အလေးလျှာလေးနှင့်-

“ဟို...ဆူးလေဘုရားနားက လမ်းပကြီးအကူမှာပါ။ နောက်ကနေ ပန်းကို ဆုတ်ခံလိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ ကောင်းကောင်းသလဲ မရတော့ပါဘူး။ ရှေ့ကသွား...ရှေ့ကသွားလို့ မိန်းမအသံလိုလို ယောက်ျားအသံလိုလို ကြားရတယ်”

“နောက် ဘယ်ကိုခေါ်သွားလဲ”

“ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

“လှည့်ကြည့်မိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ဒါလည်း ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“မသိဘူး”

“ပစ္စည်းတွေရော ဘယ်နားမှာဖြုတ်ယူသလဲ”

“အဲဒါလဲ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားသလဲ”

“လက်ကောက်က (၃)ကွင်း၊ ငါးမူးသား ဆွဲကြိုးတစ်ကိုင်၊ ကျောက်စီ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း ပါသွားပါတယ်”

“ညည်းက ဖြုတ်ပေးလိုက်တာလား၊ သူတို့က ဖြုတ်ပေးလိုက်တာလား”

“အဲဒါလဲ ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူးရှင်”

“ဒုက္ခပဲ...နောက်ဆုံး ဘယ်လိုလုပ် သတိရလာသလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ခဲအိုဝမ်းကွဲက လာပုတ်ပြီး လာမေးတော့မှ ကျွန်မ ပြန်သတိရတယ်၊ ဒါပေမယ့် စကားသိပ်မပြော နိုင်ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ မူးသလိုလို၊ အိပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

“ညည်း အလုပ်က ထွက်လာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အရည် တစ်ခုခု တိုက်သေးသလား”

“ဟင့်အင်း...ဘယ်သူမှ မတိုက်ဘူး။ ကျွန်မလဲ ဝယ်မသောက်ဘူး”

လူလည်း မမှတ်မိ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လည်း မသိ၊ ကိုယ်က ဖြုတ်ပေးသလား၊ သူက ဖြုတ်ယူသလားဆိုတာလည်း မသိတော့ အမှုဖွင့်ရာတွင် အကြောင်းခြင်းရာ အပြည့်အစုံ (သဲလွန်စရန်သည် တရားလို၏ စွပ်စွဲချက်) ရေးသွင်းဖို့ အားနည်းနေသည်။

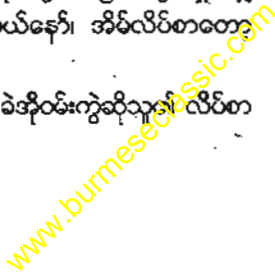
“ညတွင်းချင်း ဘာလို့ လာမတိုင်တာလဲဗျာ”

ထိုအမေးကြောင့် ကိုဖုန်းဆိုသူက ကြားဝင်၍ ရှင်းပြခဲ့၏။

“ကလေးမက အဖေအိုကြီးနဲ့ နေတာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားသိသိချင်း ဝိုင်းမေးကြတယ်၊ အိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး မေးလို့မရပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လိုပါ”

“အင်း... အရည်တစ်ခုခုထဲ ဆေးထည့်တိုက်ပြီးမှ ပစ္စည်းဖြုတ်တာတော့ အရေးယူဖူးတယ်ဗျာ၊ အခုလိုဖြစ်ရပ်မျိုးတော့ မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူး။ အေးလေ...ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဖုံးလွှမ်းဖော်ထုတ်ပါမယ်၊ လိုအပ်ရင်ခေါ်လိုက်မယ်နော်၊ အိမ်လိပ်စာတော့ ပေးခဲ့”

သို့နှင့် သူတို့အသီးသီးရဲ့ လိပ်စာ၊ ခဲအိုဝမ်းကွဲဆိုသူ၏ လိပ်စာ

များကို ရေးမှတ်ပြီး သူတို့ပြန်သွားတော့ စခန်းမှူးထံ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ဖြစ်စဉ်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် စခန်းမှူး လည်း ခေါင်းနည်းနည်း ရှုပ်သွားသည်။ လိမ်နည်း၊ ဖြတ်နည်းတွေတ တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ မတူတော့။

ပရိယာယ်တွေများလာ၏။ နည်းတွေက စုံလာပြီ။ အဓိက ကတော့ အမျိုးသမီးများပဲ ဖြစ်သည်။ ကြားဝါချင်ကြသည်။ ရိုဂိုသူ ရွှေ ငွေ လက်ဝတ် လက်စားများကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ သူတို့ပြင်သည်က အနိုင်ရသည်မဟုတ်။

သည်နောက်မှာ လူလိမ်၊ လူမသမာတွေက အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်ကို သူမတို့ မသိ။ သင်းကွဲလာသောအခါ အကြံ သမား။ အချောင်သမားက လိမ်နည်းချူဟာမျိုးစုံဖြင့် ပညာပြ လိုက်ကြသည်။ အခု အမှုဖြစ် စဉ်ကိုကြည့်လျှင် သဲလွန်စက် အညှာ ခက်နေသည်။ မေးစရာဆို၍ ခဲအိုဝမ်းကွဲ ဆိုသူပဲ ရှိသည်။ ယင်းအမှုအား ဒုရဲအုပ်သက်ဦးတို့ တာဝန်ပေးအပ်ရန် စခန်းမှူး ရဲအုပ်မင်းနှောင်က စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

ရန်ကုန်သည် နေ့ဘက်မှာ စည်ကားပြီး ညဘက်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ရုပ်ရှင်ရုံ များနှင့် စတိုးဆိုင်များရှိသည်။ အသွားအလာ အလွန်စည်ကားလှသည်။ အချို့သော စုံတွဲများမှာ ဆူးလေလမ်းမ ဝဲယာရှိ ရေတမာ အုတ်ခုံများ ပေါ်မှာထိုင်၍ ခပ်ခဲခဲပင် တွတ်ထိုးနေတတ်ကြသည်။

တစ်ခုသော ရေတမာအုတ်ခုံပေါ်၌ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်ရှိ အမျိုး သမီးတစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ဦးအလာကို မျှော်နေသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် သဏ္ဍာန်က ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး ကြည့်ရတာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလေ့ရောသလားမသိ။ ဘယ်လက်မှ နာရီကို ပြန်ပြန်ကြည့်သည်။ ပြန်ကြည့်ချိန်မှာ လေးငါးကြိမ်ခန့်ရှိနေပြီ။ ကိုယ်ခံ

ရှာလည်း လက်ဝတ် လက်စားများအပြည့်၊ စလင်းဘက် အညို၊ ရောင်ကလည်း ဖောင်းလို။

အချို့သော ယောက်ျားများက ဒီသမင်မကို မျက်လုံးဝင့်၍ အကဲခတ်နေကြသည်။ အချိန်က ည(၇)နာရီခွဲခန့်၊ သူမပုံစံက ချိန်းထား သူ မလာ၍ စိတ်ညစ်နေသည်ပုံ။

သည်မှာပင် အမျိုးသားနှစ်ဦးက သူမရဲ့နံ့ဘေးဝဲယာကို ညှပ်၍ ယေယေ လာထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူကလန်ပြီး မျက်လုံးစွေ၍ အကဲခတ် လိုက်သည်။ အမျိုးသားတစ်ဦးက ပြုံးပြလိုက်သောအခါ သူမနှင့် မသိသူရို့ အမျိုးသမီးမှာ ကြက်သီးများ ထသွားခဲ့သည်။ ဒီတင်

“ညီမလေး...ဘာစောင့်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟို...ဟိုဒင်း”

“မစောင့်ပါနဲ့ ညီမရာ၊ ဒီအချိန်မှဆို လာတော့မှာ မဟုတ်ပါ သွား”

“အို...ရှင်...ရှင်တို့ ဘာ...ဘာ... စကားပြော...ပြော”

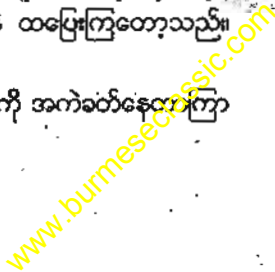
စကားမဆုံးခင် သူတို့နှစ်ဦးက သူမနံ့ဘေးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တိုးလာကြသည်။ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ စည်ကားနေသော်လည်း သူမ ကြောက်လွန်း၍ အော်လည်း မအော်ချေ။ သို့ကလို ရှိနေစဉ် ကံကောင်း ချင်တော့ အသက်(၃၀)ကျော်ခန့်ရှိ ခေတ်မီမီ ဝတ်စားထားသည့် အမျိုး သမီး ခပ်ချောချောတစ်ဦး သူမတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ

“ဟော...ညီမ စောင့်နေတာကြာပြီလား။ လာ...လာ

ကိုယ်လဲစခန်းမှူးနဲ့ စကားပြောနေလို့ နောက်ကျသွားတယ် ညီမချေ ထိုအမျိုးသမီးက သို့ကလိုပြောရင်း သူမလက်ကို လှမ်းကိုင် လိုက်သောအခါ ငနဲသားနှစ်ယောက် သွတ်ခနဲ ထပြေးကြတော့သည်။

“ဟို...ဟို...အစ်မ...က”

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ကိုယ့်ညီမကို အကဲခတ်နေတာကြာ

ပါပြီ၊ ဒီကောင်တွေက အချောင်သမားတွေလေ၊ ညီမ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခုလိုအချိန် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖို့မသင့်ဘူး၊ ကြည့် ညီမတို့ရဲ့ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ အစ်မ ဝင်ကူညီ လိုက်တာ”

“အို...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ ပါပဲ”

“ရပါတယ် ညီမရယ်၊ မိန်းမသားချင်း အခက်အခဲရှိရင် ကူညီ ရမှာပဲ၊ အစ်မ နာမည်မှတ်တား ကြည့်ပြာခိုင်းတဲ့ ဒါနဲ့ ညီမ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို...ဟို...၊ ကျွန်မရဲ့...ဟိုလေ... အမျိုးသားကို ချိန် ထားလို့ စောင့်...စောင့်နေတာ”

“ကဲ...အင်း၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း ထိုင်စောင့်ရင် အချို့က မကောင်းတဲ့မိန်းမလို့ အထင်သေးမယ် ကဲလား ဟို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မမနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စောင့်၊ ညီမလေး ရဲ့ အမျိုးသားလားမှ ထသွား၊ လာ...ဒါနဲ့ ညီမထေး နာမည်က”

“ဝေဝေလို့ပဲပါ မမ”

“လာ...ဝေဝေလို့ပဲ”

ဒီလိုနှင့် တစ်ဘက်လမ်းပေါ်ရှိ (---)လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူမ တို့နှစ်ဦး ကြည့်နားဝမ်းသာစွာ ထိုင်ဖြစ်ကြလေသည်။

မကြည်ပြာခိုင်းက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝေဝေလို့ဘဝကို စပ်စသည်။

“မမက ဘာလုပ်ငန်းလုပ်သလဲ”

“မမက (---) ကုမ္ပဏီက ဒုမန်နေဂျာလေ”

သို့ကလို့ပြောရင်း မကြည်ပြာခိုင်းက စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ စက္ကူ ထုပ်လေးနှစ်ထုပ်ကို ထုတ်၍ တစ်ထုပ်ကိုဖြေကာ ဆေးမှုန့်အချို့ကို လျှာပေါ်တင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မျှောချလိုက်၏။

“ဘာဆေးလဲဟင်...”

“မမက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သိပ်များတယ် ညီမရယ်၊ ကြာတော့ ဇက်ကြောတက်၊ ဇက်ကြောထိုးတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်လာတယ်၊ အထိုင်များရင် ပိုဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်လာရင် ဒီဆေးမှုန့်ကို အရေးပေါ်သောက်ရတယ်၊ ဟိုတစ်ထုပ်က လည်ပင်းကျီးပေါင်းအတွက် သောက်ဆေး”

သို့နှင့် စကားပြောကြသည်မှာ (၁၅)မိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။

ဝေဝေလှိုင်ကလည်း သူမ၏ချစ်သူလာမည့် နေရာသို့ မကြာခင် လှမ်းလှမ်း ကြည့်ရသေးသည်။ သို့ကြည့်ရင်း အရေးထဲ အပေါ်သွား လိုစိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အစ်မရေ...ညီမဆီးအောင်လို့ အိမ်သာတက်ချင်တယ်”

“ဟေ့...စားပွဲထိုး မောင်လေး၊ ငါ့ညီမကို သန့်စင်ခန်း လိုက်ပြလိုက်ပါဟေ့”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အိမ်သာရှိရာသို့ လမ်းညွှန်လိုက်သည်။ မကြည်ပြာခိုင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ခဲရင်း လက်ဖက်ရည်ကို အသောက် သောက်နေသည်။

သည်တွင် ဝေဝေလှိုင်က အိမ်သာတက်မလိုဟန်ပြင်ရန် မတက်ပဲ အကွယ်လေးတစ်ခုမှ မကြည်ပြာခိုင်ရဲ့ အခြေအနေကို အသား ချောင်း၍ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မကြည်ပြာခိုင် သည် စက္ကန့်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကဗျာကယာ ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြေလိုက်ပြီး အမှုန့်အချို့အား ဝေဝေလှိုင်သောက်မည့် လက်ဖက်ရည် အချို့ခွက်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ဒါကို ဝေဝေလှိုင် မြင်လိုက်ရသော အခါ အလွန်အံ့ဩသွား၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ အသာပြန်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုင်း...ညီမလေး၊ လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်ဖို့ သောက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

ပြောရင်း ဝေဝေလှိုင်က ဆေးခတ်ခံထားရသည့် လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို ဇွန်းနှင့် ခပ်တည်တည်ပဲ မွှေနေလိုက်သည်။

“သောက်...သောက်၊ ညီမလေး၊ တော်ကြာ မင်းဖော် တော်ရောက်လာလို့”

“အဟင့်...ဟင့်၊ ရပါတယ် မမရယ်၊ ရောက်လာတော့မိ”

ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင် မမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့လို့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ...ညီမလေး၊ မမ ဇွန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဆက်...ဆက် မမ၊ ညီမသောက်ရင်း စောင့်လိုက်မယ်”

မကြည်ပြာခိုင် ဖုန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းနေခိုက် ဝေဝေလှိုင်က ဆေးမှုန့်ခပ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်အချို့ကို ကြည်ပြာခိုင်၏ လက်ဖက် ရည်ခွက်ထဲသို့ သွန်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည် ပြန်နေ လိုက်သည်။ အချို့ကို သွန်ပစ်လိုက်သည်။

“အလုပ်ကလဲ အချိန်နဲ့အမျှ လှမ်းသတိပေးမှ ညီမရေ ကိုယ့် တာဝန်က ဘယ်သွားသွား နောက်ဆံမအေးရာကွမ်း၊ ညီမ သောက်ပြီး ပြီးလား”

“ပြီးပြီမမ၊ ဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည်က ကောင်းတယ်နော်”

“ဒါ...မမတို့ဖောက်သည်ဆိုင်လေ၊ တော်ကြာ မမတို့ရုံး က လူတွေ ဒီမှာ လာသောက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဪ...ဒီကိုလာကြမယ်လား”

“ဟုတ်ပါရင်၊ ဒီကညီမချောချောနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်၊ ဘော့စ်လည်းလာမှာကွယ်”

သည်လိုပြောနေစဉ်မှာပင် ဝေဝေလှိုင်က နဖူးကို လက်နှင့် မိလိုက်သည်။

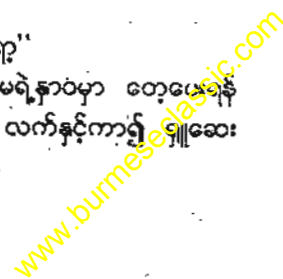
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“ခေါင်းထဲမှာ မူးသလိုပဲ အစ်မရယ်”

ကြည်ပြာခိုင်က အဓိပ္ပာယ်ကြီးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သည်အပြုံး ကို ဝေဝေလှိုင် မမြင်လိုက်။

“ရှုဆေး၊ ရှုမလား...ရော့...ရော့”

ကြည်ပြာခိုင်က ရှုဆေးဖူးကို သူမရဲ့နှာပုံမှာ တော့မေးချိန် ပြင်လိုက်သည်။ ဝေဝေလှိုင်က လျင်မြန်စွာ လက်နှင့်ကာ၍ ရှုဆေး

ဗူးကိုယူပြီး စလင်း ဘက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ

“လိုမှသုံးမယ် မမရယ်၊ အိပ်ချင်လိုက်တာရှင်”

သည်တွင် အကြံသမားကြည်ပြာခိုင်က ထောင့်ကျကျစားစွဲမှ လူနှစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ လူဝတ်တစ်ဦးနှင့် ပိန်ပိန်တစ်ဦးတို့ ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျား၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“မမရဲ့ ညီမလေးခေါင်းမှူးလို့ပါကွယ်၊ ကားထဲလိုက်ပို့ပေးကြပါလားဟင်”

“ဟာ...ရတယ်အစ်မ၊ ရတယ် ကဲ...ကဲ၊ လာလာ ညီမ ထ

ထ”

လူဝတ်က တစ်ဖက်၊ ကြည်ပြာခိုင်က တစ်ဖက်၊ ပခုံးကိုညှပ်၍ သူမကို ဝိုင်းထူလိုက်စဉ်

“ဗျောက်”

“ဟာ”

“ဟင်...ဒါ...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တာလေ မကြည်ပြာခိုင်”

“ဟင်...မင်း၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးရှင်ကို နင်...နင်၊ ဘာလဲ အိုမှူးလို့က်တာ၊ ဘုရား ဘုရား၊ သောင်းကြိုင်၊ လှဝေ ငါ့ကိုကျွန်ုပ်ကြမ်း”

ဝေဝေလှိုင်က စလင်းဘက်အိတ်ထဲက စတီးလ်လက်ထိပ်ကို ကျင်လည်စွာ ထုတ်ရင်း မကြည်ပြာခိုင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခတ်လိုက်သဖြင့် သောင်းကြိုင်နှင့် လှဝေဆိုသည့် လူနှစ်ဦးက ဝေဝေလှိုင်ကို ဝင်လုံးရန် ရုတ်ချည်းဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ပဉ္စလက်လှဝေ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်”

ဒေါသထွက်နေသည့် လှဝေ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည့် မငြိမ်ရိုးလားလေ။ ဝေဝေလှိုင်လက်ထဲမှာ ပွင့်သာတီထူး သေနတ်ထ

လှဝေရင်ဝ ကို ထောက်ပြီးသားဖြစ်သကဲ့သို့။

“အရပ်ဝတ် ဝတ်ထားသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် နယ်ထိန်း၊ ဆစ်ဖွဲ့ ဝင်များကလည်း ရုတ်ချည်းဝင်လာကာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို သက်ထိပ်ခတ် လိုက်ကြသည်။ ကြည်ပြာခိုင်မှ သူခတ်သည့် ဆေးကို သူပြန်သောက်မိခဲ့၍ အူကြောင်ကြောင်၊ ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ဝေဝေလှိုင်က (---) စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ စခန်းမှူးကို ဆလေးပြုလိုက်သည်။

“အားလုံးကွက်တိပဲ မဟုတ်လား ဝေဝေလှိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ စခန်းမှူး၊ သုံးပင်လိမ် မြရွှေရော၊ ပဉ္စလက် လှဝေနဲ့ (ခါး)အောင်ကြိုင်ပါ တစ်ခါတည်း မိလိုက်တယ်၊ သုံးပင်လိမ် မြရွှေကတော့ သူခတ်တဲ့ဆေး သူပြန်သောက်မိပြီး ကြောင်နေလို့ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

“အေး၊ ဒီကောင်တွေကို မိမိ့ဆိုတာက ညည်းကို ငါးစာအပြန်
များမှရမှာလို့ ငါစဉ်းစားမိပြီး စီစဉ်လိုက်တာပဲ၊ ညည်းလဲ သရုပ်ဆောင်
တော်တယ်၊ ကွက်တိပဲ၊ ကဲ...တို့ ဒီကောင်တွေကို စစ်ဆေးရအုံးမယ်”

နောက်ဆုံး သူတို့သုံးဦးကို လူစုခွဲ၍ စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ
သုံးပင်လိမ် မြရွှေ(ခ)ကြည်ပြာခိုင်က ပစ္စည်းရှိသည့် မိန်းမငယ်လေးများနှင့်
လိမ်လည်မြူဆွယ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆေးခတ်သည် တာဝန်ထမ်း
ယူရသည်တို့။

ဒီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပဉ္စလက် လှဝေ၊ လှဝေကား၊ နာမည်
ကျော် လူလိမ်၊ လူကောက်၊ (ခါး) ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

(ခါး)အောင်ကြိုင်ကား ကြိုလျှင်ကြိုသလို ခွဲနှိုက်ဖြုတ်သုတ်
လုပ်သည့် ဒုစရိုက်သမား။

သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် (---) မိန်းမောစေသည့် ခတ်ဆောင်
မှုနဲ့ထုပ်ကိုပါ သက်သေခံအဖြစ် ရရှိခဲ့သည်။ ပါးပေါ်အမာရွတ်ပါသည့်
ဒလန် သမားနှစ်ဦးကိုလည်း မိလိုက်သည်။

ဆက်လက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးလိုက်သောအခါ (---)နေ့ထု
ဆူးလေလမ်းမနားမှာ အေးသီတာဆိုသည့် အလုပ်ပြန်လာသော မိန်းမ
ကလေးကို တို့ဆေးနှင်ကြံ၍ ပစ္စည်းဖြုတ်သည်မှာလည်း သူတို့ထံ
သိရသည်။

ဘာတို့ဆေးလဲဟု မေးတော့ တို့ဆေးမဟုတ်ပါ။ မူးမေ့စေသော
အငွေ့မျိုးဖြင့်မှုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများကို
လိုက်လံ ပြုခဲ့သည်အတွက် အဓိကသက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ်
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရရှိခဲ့သည်။

သည့်နောက် အမှုကိုခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ
တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့လိုက်သည်။

မိန်းမလည် သုံးပင်လိမ်မြရွှေမှာ ပြန်လည် သတိရလာ

စိတ်ကုသန်စာပေ

သည့်အချိန်ကျမှ ၎င်းအနေဖြင့် အချဉ်ဟု ထင်ခဲ့သည့် ဝေဝေလှိုင်ဆိုသော
ကောင်မလေး မှာ (---)ရဲစခန်းမှ အမျိုးသမီး ဒုရဲအုပ်မှန်း သိလိုက်ရ
သောအခါ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျနေသည် မျက်လုံးများနှင့်
ဝေဝေလှိုင်ကို အသနားခံသလို ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဝေဝေလှိုင်က လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမလားဆိုသည့် ဟန်ကို
ထပ်ပြလိုက်သောအခါ မျက်ရည်ကြားမှ အံကြိတ်ပြီး တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာ
ထွဲပစ်လိုက်လေသတည်း။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မူခင်း
၂၀၀၃ခုနှစ်-ဖေဖော်ဝါရီလ

(တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဆီလျော်စေရန် ဇာတ်လမ်းဖွဲ့၍ အများ
ပြည်သူလူထု သတိပြုမိစေရန် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com

မုဒိမ်းပူများနှင့်ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး အမြင်ရှုထောင့်များ

(၁)

မုဒိမ်းပူ အဓမ္မကျင့်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် အိမ်ကျော်နှင်းမှု တွေအကြောင်း မှုခင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်အချို့မှာ မကြာခဏ ဖော်ခဲ့ရပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုရာဇဝတ်ပြစ်မှုတွေ ဖြစ်ပွားကြရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာများကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမှုဖြစ်စဉ်သတင်း ဖြစ်ရင် ထံမှာကိုပဲ ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းခြင်းရာ အားနည်းချက်တွေကို သွားတွေ့နေ ရပါတယ်။ ဒီအားနည်းချက် အကြောင်းအရာများကို ထောက်ပြပြီး ကြိုတင် သတိပြုကာကွယ်၊ ပြင်ဆင်နိုင်ကြဖို့ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

လဲ။ တော်သေးတာပေါ့ဟာ ငါလဲ အခု တောထဲသွားမလို့ ထွက်လာ
အာနဲ့ ကြုံလို့ပေါ့။ ကဲ...ကဲ...လာသွားကြမယ်”

တင်စိုးက အစ်ကိုကြီးလေသံနဲ့ပြောရင်း မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်
စားဟန်မပြတ် ရှေ့မှခပ်တည်တည်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ သည်တော့လည်း
မိန်းကလေးဟာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားလဲဖြစ်၊ ရင်းနှီးပြီးသား လူလဲဖြစ်
တဲ့ တင်စိုးရဲ့နောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်။ အားကိုးတကြီးနဲ့ လိုက်သွားမိ
ခဲ့တာပေါ့။

အကြံသမား တင်စိုးဟာ တောထဲလည်းရောက်ရော သူ့အကြံ
တို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လုပ်ငန်းစတော့တာပေါ့။

“မောတယ် ဟူး၊ ခဏလောက်နားရအောင်”

“အင်း...နားလေ”

လွန်စွာအရိပ်ကောင်းတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာ နှစ်ယောက်
သား နီးကပ်စွာထိုင်လိုက်ရင်း အမောဖြေတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ မင်းသား
ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ တင်စိုးဟာ ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ဇာတိပြတော့
တာပေါ့။

“နင့်ကို ငါချစ်နေတာ ကြာပြီဟ”

“ရှင်”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ်လို့ ပြောတာပါဟ”

“အို...ကိုတင်စိုးကလည်း ရှင်က ကလေးသုံးယောက်အဖေ
တစ်ခုလပ် အိမ်ထောင်ပျက်ပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးနဲ့မှ ဂွယ်တူ၊ ကျွန်မက”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟာ...နင်ကလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို တင်စိုးက မ...ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်တယ်။
မ...က ရုန်းပေးမယ့် အားချင်းမမျှ ကယ်ပါလို့ အော်ပြန်တော့လည်း
လူသူကင်းဝေးရာ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာပို့ လူယုတ်မာရဲ့အစော်ကားကို
ခံလိုက် ရပါသတဲ့။ သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းကို တိုင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်

(၂)

ပထမဦးဆုံး နမူနာအဖြစ် အသွင်သဏ္ဍာန်မတူသော မှဒိမ်း
ဖြစ်စဉ်များအကြောင်း တစ်ခုချင်းပြောရမယ်ဆိုရင် (၆-၅-၉၈)နေ့ထုတ်
မှဒိမ်းသတင်းဂျာနယ်ပါ မှဒိမ်းမှဒိမ်းအကြောင်းကနေ စပြောပါမယ်။ မှဒိမ်း
ခေါင်းစီးက အဓမ္မသမား ထောင်(၇)နှစ်တဲ့။ ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းက ဒီလို...

ကလေးသုံးယောက်အဖေ မိန်းမနဲ့ကွဲနေတဲ့ တင်စိုးဟာ အိမ်ထောင်
ထွက်လာပြီး လမ်းထိပ်ရောက်တော့၊ ကစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတဲ့ မ...
ကို တွေ့တယ်။

“ဟဲ့...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တောထဲ ထင်းခုတ်သွားမလို့ပါ”

“ဟင်...နင့်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သူမှ အဖေ
မပါဘူးလား”

“ဟင်အင်း...မပါဘူး”

တင်စိုးရဲ့ရင်ထဲက မကောင်းတဲ့စိတ်တွေဟာ ဖျက်ခနဲ လှုပ်နှံ
လိုက်ရတယ်။

“နင့်နယ်ဟာ တောထဲသွားတာ အဖော်မပါဘဲသွားရသလား
ဟာ နင်...မိန်းကလေးနော်၊ မသမာတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်နယ်လို့

သက်ဆိုင်ရာက စနစ်တကျစစ်ဆေးပြီး အမှုဆွဲတင်ခဲ့လို့ ရိုးတော်အဖြစ်အော်ထောင် (၇)နှစ်၊ ချမှတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအမှုမှာ တရားခံက မိန်းမနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ယောက်ျားကလေး သုံးယောက်အဖွဲ့ မိန်းကလေးက ဒါကို ရိုးသားတော့မပြင်ဘူး တစ်ရင်ကွက် ထဲသားဆိုပြီး ယုံကြည်အားကိုးလို့ လိုက်လာမိလိုက်တာ အဲဒီမှာ ကိုယ့် ဘဝ ရေတိမ်နှစ်ခဲ့ရတာပဲ။

ပြောရရင်တော့... ကိုယ့်သွေးသားရင်း တစ်အူတုံဆင်းမဟုတ်ခဲ့ရင်တော့။ မိန်းမသားများအနေနဲ့ သူပိုင်းယောက်ျားသားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လှပြတ်တဲ့ခရီးလမ်း (သို့) ကိုယ်နဲ့အလှမ်းကွာတဲ့ နေရာများကို လိုက် ဝါမသွားသင့်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် အဖွဲ့အများ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတရားများကို ဆင်ခြင် သတိပြုနိုင်ရင် အနည်းနဲ့ အများအန္တရာယ်ဆိုက ကင်းဝေးကြမှာပါပဲ။

(၃)

နောက်ဖြစ်စဉ်ကဲ့ မုဒိမ်းမှုအကြောင်း သိရှိနိုင်ဖို့ (၈-၇-၉၈)ရက်နေ့ထုတ် မှုခင်းသတင်းကွာနယ်ပါ မုဒိမ်းမှုသတင်းအကြောင်း ပြောချင်ပါတယ်။

“လင်ပျောက်သွားရှာသူ တူရဲ့ဇနီးကို ငါ့ပါလိုက်ရှာပေးမယ် ပြောပြီး တောကြီးထဲရောက်တော့ အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်တဲ့ဦးလေးတဲ့”

နေရာက ပြင်ဦးလွင်မြို့ (---)ရပ်ကွက်မှာ မ... စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်ဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ညနေ(၅)နာရီ ထိုးတော့မယ်။ သူ့ ယောက်ျားပြန်ရောက်မလာသေးဘူး။ မနက်စာလည်း ပြန်လွှာမစားဘူး။ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ် ကြာလေစိုးရိမ်လာတာနဲ့ တစ်အိမ်လည်း အတူနေသည့် ယောက်ျားလုပ်သူရဲ့ ဦးလေးကို...

“ဦးလေး... ဦးလေး တူ ခုထက်ထိ ပြန်မလာသေးဘူးဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မ လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့... နတ်တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့လေ။ မှောင်တော့မယ် ငါ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်”

သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သူ့ယောက်ျားအသိတွေ မေးကြည့်တယ်။ မမြင်ကြဘူးတဲ့။ ရပ်ကွက်ပေါင်းလည်း စုံပြီ။ လူလည်း မတွေ့သေး။ နောက်ဆုံး ဗြူးသစ်တောင်ဘက်က သစ်တောဝင်ရှာရန် ဦးလေးက အကြံပြုတယ်။ သို့နှင့် လင်စိတ်နှင့် မအရဲစွန့်ဝင်ရှာတယ်။ အမှောင်က သန်းလာပြီ။ မ... က ငိုသံပါနှင့် တောထဲမှာ အမည်ကိုအော်... အော်... ခေါ်တယ်။ မောလာတော့ နှစ်ယောက်သား ဝါးရုံတစ်ရုံအောက်မှာ နားကြတယ်။ သူမက ရွက်ကို လျှက်...

“မငိုပါနဲ့ဟာ... နင့်ယောက်ျားမရှိလဲ ငါရှိတာဥစ္စာ၊ ငါစောင့်ရှောက်မှာပေါ့။ တိတ်ပါကွယ် တိတ်တိတ်...”

ပြောရင်း ဦးလေး (ဝင်းစိုး)က မျက်ရည်သုတ်ပေးကာ ယုံအုံဖက်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... သူ့မရှိရင် ကျွန်မ မနေဘူး”

“ငါ့တူထက်သာအောင် ငါက ထားမှာပေါ့။ မ... ရယ် နော်နော်”

သို့ကလိုပြောရင်း သူမကို မြေကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကြောင်သူတော်ဦးလေးမှန်း ရိပ်မိသွားပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်ခဲ့ပေမယ့် ရာဂဘီလူးစီးနေတဲ့ ဦးလေးက လည်ပင်းကိုညှစ်ပြီး အတင်းအဓမ္မငိုရှိုက်ကြေကွဲရုံမှတစ်ပါး...

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်နီးနားချင်း အဒေါ်ကြီးကို ရင်ဖွင့်ပြောပြ လိုက်တယ်။ မကြာခင် သူမ၏ယောက်ျားလည်း ပြန်ရောက်လာပြီ။

ဦးလေးရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အကြောင်းလည်းသိရော။ စားဆွဲ တုတ်ဆွဲ ဖြစ်ပါရော နောက်ဆုံး ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌမှတစ်ဆင့် ပြင်ဦးလွင်ရဲစခန်းကို တိုင်လိုက်တာ (၁) ၃၇၄/၉၈၃၆၂၅ ၃၇၆ မုဒိမ်းမှုနှင့် ဝင်းစိုး အရေးယူခံလိုက်ရတယ်။

ဒီ ဒုတိယမုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ် စိစစ် ကြည့်ရင် တော့ အချစ်ဇောကင်လို့ မထင်မှတ်ဘဲ သစ်တောအစပ်မှာ နှစ်မျောဖာတ်ကလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နှမများ ပြန်စဉ်းစားသုံးသပ် သတ်ဖြတ်ကြရမှာက လင်ပဲ ပျောက်ပျောက်၊ သားပဲ ပျောက်ပျောက်၊ နွားပဲ ပျောက်ပျောက်၊ အပျောက်ရှာချင်လို့ ကိုယ်ကမိန်းမသားဖြစ်နေရင် သူ့စိမ်းယောက်ျားနဲ့ လူဝေး သူဝေး ယုံကြည်စိတ်ချစွာ မသွားသင့်ကြပါဘူး။ သွားချင် ရှာချင် ရင်တောင်မှ လူကြီးတွေနီးစပ်ရာ တကယ့်ယုံကြည် စိတ်ချရသူတွေကို အဖော်ပြုပြီး ရှာသင့်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အကြောင်းသိ ဖတ်ရတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားမှန်ရင် တောင်စပ်မှတော်ရတဲ့ ဆွေမျိုးပေမို့ နှစ်ယောက်တည်း ဆိပ်ကွယ်ရာဆိုပါက စိတ်မချရဘူးဆိုတာ သက်သေပြနေလို့ ပါပဲ။ စဉ်းစားချင်ချိန်ကြပါကုန်။

(၄)

ရှိပါသေးတယ် (၁၂-၈-၉၈)ရက်နေ့ထုတ် မူခင်းသတင်း
ရှာနယ်ထဲက 'လင်ရှိမယားကို လင်မရှိတုန်းကြတဲ့ လူပျိုကြီး'ဆိုတဲ့
မူခင်းသတင်းပါ။

(၈-၅---)နေ့ နေ့လည်အချိန် နေရာက မထွာပြန်နယ်(---)
---) ကျေးရွာ ပုဗ္ဗားမယ်တော်နတ်ကွန်းပေါ်ရှိ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး
ထားသည့် အခန်းထဲမှာ မ...တစ်ယောက်တည်း ဆေးလိပ်၊ လိပ်နေစဉ်
တစ်ရွာတည်းနေ အသိလူပျိုကြီး ကိုခင်မောင်ဆွေ ရောက်လာတယ်။

“မ...နှင့်ယောက်ျားရော မမြင်ပါလားဟ”

“မမြင်ဆို မန္တလေးသွားနေတယ် ကိုခင်မောင်ဆွေ”

မ...ဆီက မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဒီ
ဘေးဘီကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်၍ မ...အနားညို
တိုးလာလိုက်သည်။ မ...ကတော့ ရိုးရိုးပဲလို့ထင်နေဆဲ။

“နှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ဟ”

“ဘာပြောမလို့လဲ...လက်က ဟိုကိုင်ဒီကိုင်မလုပ်ပါနဲ့”

“နှင့်ကို ငါချစ်တယ်...၊ မ...ရာ”

“အို...မဟုတ်တာတော်၊ ကျွန်မမှာ လင်ကြီးပုတ်တုတ်နဲ့ဥစ္စာ”

စိတ်ကုသစ်စာပေ

“တုတ်...တုတ်ဟာ နင့်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်နေတာကြာပြီ
ငါ့ကို နင်ပြန်ချစ်ပါဟာ နော်...အို...အို...ညီမလေးကလဲ”

ပြောရင်း အခန်းတံခါးကို လှမ်းပိတ်လျက် အတင်းပြေးဖက်၍
နင်းရန်ကြိုးစားတယ်။ မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မ...အော်ရန်
ပင် သတိလစ်သွားခဲ့ရတယ်။ သို့နှင့် ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်စွာနှင့် ရှမ်းကန်
နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မ...အမည် ခေါ်သံကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက
သူမယောက်ျားရဲ့ အသံ သူမတံခါးကိုပြေးဖွင့်ပြီး လင်ဖြစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ
မှာ ခေါင်းငှက်၍ ငိုပစ်လိုက်တယ်။

ယင်းဖြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကို...က တောင်ပြုန်းကျေးရွာ
ဥက္ကဋ္ဌမှတဆင့် မထွာရာရဲစခန်းသို့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားလိုက်ရာ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဒဏ်ငွေ
(၁၀၀၀)ကို ပေးဆောင်စေရန် မဆောင်နိုင်ပါက ထောင်ဒဏ်(၆)လ
ကျခံစေရန် (၁၈-၃-၉၈)ရက်နေ့က စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်။ တတိယ
အမှုကတော့ လူ့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တအကြောင်းပါပဲ လူပျိုကြီးပဲဥစ္စာ။ ဆန္ဒ
သိပ်ပြင်းပြနေရင်လည်း နှစ်သက်ရာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှာယူလိုက်ပေါ့။
မိမိမဟုတ်လဲဗျာ...နေ့ ခုတော့ မကြကောင်း မစည်ရာရယ်...။

ကံကောင်းပေလို့ပေါ့။ ခရီးသွားနေသည့် ယောက်ျားကို နတ်
ကောင်းနတ်မြတ်များက စောင့်မသကဲ့သို့ ချက်ချင်းအရောက်ပို့ပေး
သို့သာပေါ့။ နို့မို့ခမြာ ရှက်ရှက်နဲ့ ရေတိမ်နစ်ရချည်ရဲ့ဗျာ။ ဒီနေရာမှာ
မကြုံပြုချင်သည်က မိမိလင်သား (သို့) မိဘအုပ်ထိန်းသူများ မရှိစဉ်
ဆန့်က် သူ့စိမ်း တစ်ရံစာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ယောက်ျားများ အိမ်ပေါ်
ဆက်လာရင် စိတ်ချ လက်ချ ညှိပ်ခံမသင့်ပေဘူးခင်ဗျာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
အချို့သောတန်ဖိုးမဲ့ ယောက်ျားများသည် အခွင့်အရေးသာရမယ်ဆိုရင်
ဒီနမအရွယ်၊ ငါ့သမီး အရွယ်၊ အဒေါ်အရွယ်ရယ်လို့လည်း မကြည့်
ညီသည် ငါနှင့်ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်လို့လည်း လူ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ညီညီကို

စိတ်ကုသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မစောင့်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီလို သစ္စာမရှိ၊ စည်းမစောင့်သည့် လူစား
လူလောကမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ။ အခုဖြစ်စဉ်က သက်သေခံနေကြ
နောင်ကို အမျိုးကောင်းသမီးများ စဉ်းစားကြည့်ကြပါလို့ အကြံပြု ရာ
တယ်ခင်ဗျ။

(၅)

နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ဘာကြောင့် ဒီလိုမုဒိမ်းမူတွေ အိ
ကျော် နင်းမူတွေ၊ မကြာခဏ ဖြစ်နေကြတာလဲဆိုသည့် အကြောင်း
ရပ်များပါပဲ။ သုံးသပ်ကြည့်တော့ အောက်ပါ အချက်အလက်အချို့
သွားတွေ့ရပါ တယ်။

(၁) ကာယကံရှင်မိန်းမအချို့ရဲ့ အညှာလွယ်မှု၊ အစဉ်းအစာ
အဆင်အခြင်နည်းမှု၊ လုံကြည်ကိုးစားလွန်းမှုနှင့် အုပ်ထိန်းသူအချို့ရဲ့
ပေါ့ဆ သော အုပ်ထိန်းမှုလျော့နည်းချက်များကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း

(၂) အပြာရုပ်ရှင်ကားလို ခေါ်သည့် နိုင်ငံခြားဆင်ဆာ
ဗီဒီယိုအခွေများ နေရာအနှံ့အပြား လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိ ပြသကြည့်ရှုရာ

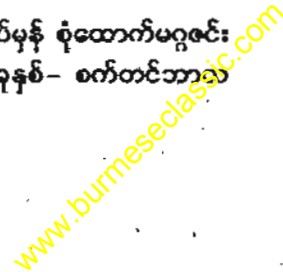
လူငယ်အချို့မှာ ရာဂစိတ်ရိုင်းများဝင်၊ အယူအဆလွဲမှား သောင်းကျန်း
လာတာလည်း တစ်ကြောင်း။

(၃) ကျေးရွာရပ်ကွက်အနှံ့ ဗိုလ်ပေါက်နေသည့် လိုင်စင်ရအရက်
ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်များ တိတ်တိတ်ပုန်း အရက်သေစာနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး
ရောင်းချဆိုင်များမှသည် အလွန်အကျွံသောက်စား မူးယစ်လာကြပြီး
ချွန်းအုပ်၍ မရနိုင်သော စိတ်ရိုင်းများကြောင့် ရာဇဝတ်မှုအမျိုးမျိုး
ကျူးလွန်လာကြသည်လည်း တစ်ကြောင်း။

(၄) မြို့ကြီးပြကြီးတွေနဲ့ အဲဒီအနီးဝန်းကျင် ဒေသတွေမှာတော့
လော်မာသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ဖြစ်တာလည်း ရှိပါတယ်။
အဝတ် အစား ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း တီထွင်ထုတ်လုပ် ရောင်းချသူများကိုလည်း
အဓိက လက်ညှိုးထိုးပြချင်ပါတယ်။ အချို့သော ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစား
များက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ရဲ့ ကာမ၊ ရာဂစိတ်ကို ချက်ချင်း နိုးကြွအောင်
လှုံ့ဆော် သွေးဆောင်နေလို့ပါပဲ။ ဒီလို မူးပေါ်၊ ပေါင်ပေါ်၊ ချက်ပေါ်၊
ရင်ပေါ် အဝတ်အစားများ ဒီဇိုင်းများကလည်း မိန်းကလေးများဘဝ
ရေတိမ်နစ်စေဖို့ အရင်းအနှီးများပါပဲဆိုတာ သတိရှိကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဖီလာဆန့်ကျင်ဖြစ်နေသော
အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
စရိုက်ဆိုးများကို တာဝန်သိသိ၊ သစ္စာရှိရှိ ဆန့်ကျင်ကာကွယ်ကြပြီး
ဖော်ပြပါအကြောင်း အရာများကို အစဉ်သတိရနေကြပါလျှင် ရာဂနှင့်
ဖတ်သက်သည့် ရာဇဝတ်မှုများ တစ်နေ့တစ်ခြား လျော့ပါးသွား
နိုင်ဖွယ်ရှိပါကြောင်း ရေးသားအကြံပြု လိုက်ပါတယ်။

ဖြစ်ရပ်မှန် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၂ခုနှစ်- ဇန်နဝါရီလ

လိပ်ပြာတောင်ပံ
ကျီးတဲည

လိပ်ပြာတောင်ပံ ကျီးတဲည

(၁)

အချိန်က ည(၁၁)နာရီ (၃၀)မိနစ်။

ဒုရဲအုပ် ကိုဝေင်းနိုင်တို့ ညလှည့်ကင်းအဖွဲ့ အောင်ဇေယျလမ်း ဆဲသို့ စက်ဘီးကို အချိုးမှာ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ် ပြေးလွှားသံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုကိုင်၍ မိမိတို့ရှိရာသို့ ရှေ့ပြေးကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံးစက်ဘီးပေါ်မှဆင်းပြီး နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။ ဒုရဲအုပ် ဝေင်းနိုင်မှ ခါးပတ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြုံး သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ရင်လိုက်စမ်း”

သူ့အမိန့်ပေးသံအတိုင်း လက်နှိပ်မီးရောင်များက ပြေးလာသူတိုက်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ထိုသူသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အမောဆိုပြီး လဲကျသွားသည်။ မီးရောင်အောက်မှ

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား အသက်(၁၇)နှစ်ခန့် အမျိုးသမီး ငယ်တစ်ဦး။ လက်ထဲမှာလည်း သွေးစွန်းနေသည့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမရဲ့ အင်္ကျီနှင့်ထဘီမှာလည်း နီရဲသောသွေးများ နေရာအနှံ့ ပေကျဲနေသလို အပေါ် အင်္ကျီမှာလည်း စုတ်ပြု၍ အတွင်းဘက်လီအင်္ကျီကိုပါ အထင်းသား မြင်နေရသည်။

“မင်း...မင်း...ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မိန်းကလေး ဓားကို ချလိုက်ပါ”

မိန်းမငယ်က အမိန့်ကို နာခံသည်။ လက်ထဲမှ သွေးစွန်းဓားကို အခုမှ ကြောက်လန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးအစုံနှင့် အုပ်၍ ချုံးပွဲချပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ဝိုပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကလေးမ မင်းဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုသာ အရှင်ပြော စမ်း။ ဒါမှ တို့က မင်းကို ကူညီလိုရမှာရယ် . . . ပြော”

“ကျွန်...ကျွန်...မ...မ...လူ...လူ...သက်ခဲ့ ပါတယ် ဝိုလ် ဝိုလ်ကြီး”

“ဟေ...လူသတ်လာတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ သတ်လာ ခဲ့တာလဲ”

“ဒီလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်က ချစ်ဒါလီ တိုက်အိမ်ထဲ . . . ထဲမှာပါရှင်”

“ပြဿနာပဲ ကဲ . . . ဆရာကြည်အောင် ဒီရပ်ကွက်က ရ-ယ-က ဥက္ကဋ္ဌကို အမြန်သွားခေါ်လိုက်ဗျာ၊ ကျန်တာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်လိုက် မယ်၊ လာ . . . မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပြစမ်း . . . ထ”

တစ်ယောက်က သက်သေခံဓားကို စက္ကူနှင့် စနစ်တကျပတ်၍ သိမ်းလိုက်ပြီး မိန်းမငယ် ဦးဆောင်ရာသို့ သတိနှင့် လိုက်လာလိုက်ကြ သည်။

(၂)

တိုက်အိမ် အဝင်တံခါးသို့ ပွင့်နေသည်။ အထဲမှာ လူသံများ မကြားရ။ တိုက်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ပုဏ္ဏား ဝဇ္ဇယအချို့ ပြန် ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ သွေးစက် အချို့က ဟိုနား တစ်စက်၊ ဒီနားတစ်စက်။

“မင်း . . . ဘယ်နေရာမှာ သတ်တာလဲ”

“ဟို . . . အောက်ထပ်မီးဖိုဆောင်နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းထဲမှာ ဆစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး . . .”

“ဆက်ပြောလေ”

“ဟို . . . အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲမှာတစ်ယောက်”

“ဘာ . . . ဘာ မင်းနှစ်ယောက်တောင် သတ်လိုက်တယ် ဆိုလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ပါတယ် ဝိုလ်ကြီးရယ်၊ ဟီး.. ဟီး...ဟင့် ဆင့် . . . ဟီး”

ရ-ယ-က ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အရပ်သက်သေလူကြီးများ ရောက်လာ

တော့ သူတို့ မီးဖိုဆောင်နှင့် ကပ်လျက်အခန်းသို့ ဦးစွာဝင်လိုက်ကြသည်။ မြင်လိုက် ရသည့်မြင်ကွင်းကား ခါးဝတ်ပုဆိုးမရှိသည့် အသက်(၄၀)ခန့် ယောက်ျားကြီး တစ်ဦး၊ သစ်သားကွပ်ပျစ်ကုတင်ပေါ်မှာ ရင်ခေါင်း ပွင့်သောဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည့်နောက် သူငယ်မလိုက် သည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညအိပ်ပီးလုံး၏ မီးရောင် အောက်၌ အသက်(၄၀)ခန့် အသားဖြူဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မွေ့ယာပေါ်မှာ ဟက်လက်။ အခန်းမီးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်တော့ လည်ပင်းမှာ ထိုးသွင်းစူး နှစ်ဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် ပွဲချင်း သေဆုံး နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ-

(၃)

ကျွန်မ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အစအဆုံး ပြောပြပါမယ်။ ကြီးတို့၊ ဆရာကြီးတို့ရယ်။ ကျွန်မနာမည်က ခင်နှင်းရီလိုပေါ့ပါတယ်။ -) ဗြို့ ရှေ့ဘက်၊ လက်ပံပင်ရွာကပါ။ ရွာမှာ ကျွန်မအပါအဝင် ဝတ်ပုဆိုးမကြီး နှင့် မိသားစုငါးယောက် အတူနေကြပါတယ်။ အမေက အဆုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်း မုန့်မျိုးစုံရာသီပေါ်များလုပ်ပြီး ရောင်းချ ပြင်းစာရာခဲ့ပါတယ်။ အမေမကျန်းမာလို့ ဈေးလုံးဝမထွက်နိုင်တော့ ကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကပဲ ကောက်စိုက်ပျိုးနွတ်၊ သီးတင်ပေါ်ချိန် လုပ်နွတ်၊ ပြောင်းချိုး စသည်နဲ့ ကြုံရာအလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်ပြီး မိသားစု အရေးကို ဦးဆောင်ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မောင်လေးနှင့်ညီမငယ်များ ကျောင်းမနေနိုင်ကြပါဘူး။

တစ်ခါတလေ ထမင်းပိုင်းမှာ ဟင်းမပါဘဲ၊ ငပိရည်တို့စရာမျှနဲ့ ခွဲရတဲ့နေ့တွေလည်း မနည်းခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီဘဝကို ရုန်းကန်နေချိန် ပဲ တစ်နေ့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ရွာသား အောင်ငြိမ်းနဲ့အတူ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက် တယ်။

အဒေါ်ကြီးနာမည်က ဒေါ်ခင်ပိုင်းချစ်တဲ့။ ဝဝသန့်သန့် ခန့်ကြီး ရှင်း။

ကိုအောင်ငြိမ်းက နင်တို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်နေကြတာ မကြည့်ရက်လို့ အလုပ်ကောင်းကောင်းရအောင် မြို့က အသွယ်ကို ခေါ်လာတာတဲ့။ ဒီလိုစကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်ုပ် လူမမာအမေရော အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပေါ့။

ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်ကလည်း ကျွန်မတို့နေတဲ့ ကြယ်မြင်း ထဲမှာ လူမြင်တဲ့ တဲသာသာအိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ပိန်ညှာညှာကြပ်မြစ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့မောင်လေး ညီမလေးတွေကိုကြည့်ပြီး စုတ်သံ နေပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ အပျိုဖော် ဝင်ပြီးစဉ် အလုပ်ကြမ်းမျိုးစုံလုပ် တော့ မပိန်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက အဖန်ချက်အရဆိုရင် ကိုယ်လုံးကို ပေါက်ဖို့တယ်ပေါ့။

ဒီတင်... ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်က...

“အေးကွယ်... ငါ့တူမကြီးတို့ရဲ့အဖြစ်ကို မြင်ရတာအန် စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မောင်အောင်ငြိမ်းပြောတုန်းက ဒီလော မယ့်သူ့ လက်ငင်းမြင်မှ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ကွယ်။ ကဲ...ကဲ အစ်မရော ငါ့တူမများရော ဘာမှအားမနည်းကြနဲ့ ရော...ဒါ တူမကြီး လတ်တလော သုံးဖို့ အန်တီက ကုသိုလ်ဖြစ်ကူညီတာ၊ မြို့မှာ တူမကြီး သင့်လျော်တဲ့ အလုပ်အကိုင်လေး ကြည့်စုံစမ်း ဖန်တီး ပေးမယ်သိလား”

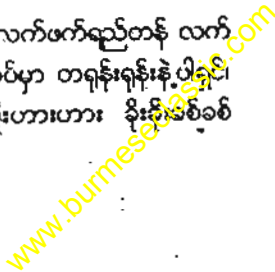
“အဲဒီလိုပြောပြီး ငွေငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို သဒ္ဓါကြည့်ပြန် ပေးခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ ငွေငါးရာတန် မကိုင်ဖူးပါဘူးရှင်၊ နတ်ကော နတ်မြတ်တွေက ကယ်လို့ပဲနဲ့တူပါရဲ့။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ အန် ကြီး(အဒေါ်ကြီး)ကိုရော၊ အစ်ကိုအောင်ငြိမ်းကိုရော... ထိုင်ထိုင် ကန်ခဲ လိုက်သည်မှာ အမောပါပဲ ဝိုလ်ကြီးတို့ရယ်...ယုံပါ”

(၄)

တစ်လကို နှစ်ကြိမ်လောက် အန်တီဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်ကြီး ရွာကို ရောက်ရောက်လာတယ်ရှင်။ အစ်ကိုအောင်ငြိမ်းကတော့ မပါတော့ဘူး။ လာတိုင်းလည်း မောင်လေး ညီမလေးများအတွက် အကျိုးဘောင်ဘီ အသစ်ကလေးတွေ ပါလာတယ်။ ကျွန်မအတွက်လည်း မြို့က အကျိုး အဆင်ဆန်းများနဲ့ ထဘီအရောင်အသွေး လှလှလေးတွေ ဝယ်လာ တယ်။ အစ်မကြီး (အမေ)ဖို့ဆိုပြီး ဝယ်လာလိုက်တဲ့ မုန့်တွေမှာ မြင်တောင် မမြင်ဖူးတဲ့ မုန့်အကောင်းစားတွေပါပဲ။ အိမ်မှာ ဖယ်ရွယ် အိပ်တယ်။ ညရောက်ရင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ သာယာမှု ကို တိုက် အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံ စသည်များကို သွားရည်ယိုစေ့ သက်ထင်မှာ ဖဲရိုက် နီးလင်းလိုပြန်ရင် မုန့်ဖိုးဆိုပြီး အနည်းဆုံး ငါးဒ် ဆိုတော့ တိတ်တိတ် ပြန်ရော။

ငါးခေါက်မြောက် အဲဒီလို ပေးကမ်းအလှူပေးကပ်ရည်တန် လက် သွားရော အန်တီကြီး ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တရုန်းရုန်းနဲ့ပါရှိင်၊ ဆွေမျိုး အရင်းအချာများလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး ပဲဟားဟား ခိုးခိုးခပ်ခပ်

၃၀၆ * မောင်ညို (သန်ထွန်း)

ပြောမနာ ဆိုမနာများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

“ညည်း ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်ရဲ့လား ခင်နှင်းရီ”

“ချက်တတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်ဆို သမီးတို့ ဝိုင်းချက်နေကျ ဥစ္စာ”

“အဝတ်တွေ ဘာတွေရော လျှော်နိုင်ပါ့မလား”

“ကောက်စိုက် ပျိုးနှုတ်တောင်လုပ်နိုင်သေး ဥစ္စာ၊ အန်တီကြီးကလည်း”

“ဒါကတော့ မေးရသပေါ့အေ၊ လုပ်နိုင်ရင် ငါတိုက်မှာလိုက်နေ ငါ့မှာက အလုပ်သမားတွေ၊ အိမ်ငှားတွေနဲ့နေတာ၊ အချို့က အလျှော်အဖွတ်လိုတယ် အေရဲ့၊ ငါလည်း လခ သီးသန့်ပေးမှာပါ။ ကျွေးလည်း ကျွေးမှာပါ။ အဲဒီကမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သွားရင် သူ့ဌေးအိမ်တို့ ဘာတို့ လခကောင်းကောင်း ရနိုင်တယ်၊ ကံကောင်းရင် လင်ကောင်းသား ကောင်းပါရနိုင်တယ် သိရဲ့လား ဟွန်း”

“အို... အန်တီကြီးကလည်း ဂှက်စရာကြီး အဟီး”

“ဒါ ဂှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်တူမများ ကောင်းစားစေချင်လို့ပါ”

ဒီတင် အမေကလည်း ညီမရယ် ညည်းတူမများ ညည်းဆီသလို နေရာချ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါတော့ ငါယုံပါတယ်တဲ့။

(၅)

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ ရန်ကုန်မြို့ () ရပ်ကွက်စွန်က ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်ရဲ့ 'ချစ်ဒါလီ' အမည်ရှိ တိုက်အိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ထမင်းချက်ရတယ်၊ အဝတ်လျှော်ရတယ်၊ မီးပူတိုက်ရတယ်၊ ဧည့်သည်က များလွန်းတော့ လက်ဖက်ရည် အအေးကအစ လုပ်ပေးရတယ်၊ ဧည့်သည် တွေကလည်း အမျိုးစုံပါပဲ၊ အချို့က ကားနဲ့လာတယ်၊ အချို့က ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာကြတယ်၊ အများအားဖြင့် အမျိုးသားများနဲ့အတူ ခေတ်ဆန်းဆန် ဝတ်စားထားတဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပ အမျိုးသမီးတွေ အလာများ ကြတယ်၊ အချို့က တိုက်အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားကြသလို အချို့က အောက်ထပ်မှာ ဖဲရိုက်ကြတယ်။ ရပ်ကွက်အစွန်က သီးသန့်ခြံကျယ်ကြီး ဆိုတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိသကဲ့။

သူတို့လာရင် အအေးတန် အအေး၊ လက်ဖက်ရည်တန် လက်ဖက်ရည် ပိုပေးရပါတယ်။ အချို့များ အပေါ်ထပ်မှာ တရုန်းရုန်းနဲ့ပါလှုပ်၊ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ မသိပါဘူး။ ဟီးဟီးဟားဟား ခိုးခိုးမိမိခပ်

ရယ်သံ များလည်း ကြားရရဲ့။ အဲဒီကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ ကြီးကြပ် စီစဉ်တာက ဦးပီတာ လှချစ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးခြားပဲရှင်၊ သူက ဒီတိုက် အိမ်ကြီးမှာ အေခင်ဝိုင်းချစ်ပြီးရင် ဩဇာအရှိဆုံးပဲ။ ဂျွန်နီမ သတိထား မိသလောက်ကတော့ မနက်(၉)နာရီထိုးပြီးရင် အမျိုးသမီး အရွယ် ကောင်းလေးတွေ ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပြီး အိမ်ကို ရောက်လာကြတာပဲ။ သူတို့ကို ဦးပီတာလှချစ်က ပရော ပရီလုပ်လားလုပ်ရဲ့။ မိန်းမတွေ ကလည်း ဟိုဒင်း မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး။ အရှက်ကို နည်းလွန်းလှပါတယ်။ အချို့မိန်းမများနယ်တော် အဲဒီလူကြီးကို ဖက်လား ဆွဲလားတွဲလားနဲ့ ကျွန်မဖြင့် မြင်ရတာ ရှက်လွန်းလို့ ကိစ္စမရှိရင် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းကို လုံးဝမထွက်ဘူး။ သူတို့ကတော့ လာလာ စကားပြောကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထူထွေနေတဲ့ ကိုယ်ပဲ နေလိုက်တယ်။

တစ်နေ့ပေါ့ရှင်... ဦးပီတာလှချစ်က

“ခင်နင်းရီရေ...”

“ရှင်... အန်ကယ်ချစ်”

“အပေါ်ထပ်က အခန်း(၃)ကို လိမ္မော်ရည် (၂)ပုလင်း သွားဖို့ လိုက်ပါကွယ်”

သူက ရှိုးဝိုင်းကနေ လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက တစ်ခါမှ မတက်ဖူးသေးတဲ့ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး အခန်း(၃)ရဲ့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။ မကြာခင် တံခါးကူး ကြိုက်သံ ကြားရပြီး ချွေးသံရွဲရွဲနဲ့ လူတစ်ဦး စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနဲ့ ထွက်လာ တယ်။ ကျွန်မက အန်ကယ်ချစ်ပို့ခိုင်းလိုက်တာလို ပြောတော့ သူက ကျွန်မရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရမ္မက်ခိုးဝေနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ စိုက်ကြည့် ပြီး-

“ဟို... စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက် ညီမလေး၊ ချစ်ရေ လိမ္မော်ရည် ရှိပြီထ”

အဲဒီလိုလည်း သူက လှည့်ပြောလိုက်ရော ခုတင်ပေါ်ကနေ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လူးလဲထပြီး ငှက်တုပ်ထထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း အပူပဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“အို...”

“ဟယ်... ဘာလဲ၊ မကြည့်ရဲလို့လား...”

“အရိုင်းကလေးနဲ့တူရဲ့ အဟဲ... ဟဲဟဲ”

ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာလိုက်တယ်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း ရှက်သွေးတွေနဲ့ ထူပူနေလေရဲ့။ ကျွန်မ မြင်လိုက် ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ဟို... ဟို... အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မှာ အဝတ်ဆိုတာ ... အို...။

(၆)

နောက်ဆုံးတော့ရှင် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကလည်း ဖြစ်နေပြန်၊ သူ့ ဆန်စားနေတော့လည်း မရဲချင်ရဲချင်နဲ့ ရဲပြီး လုပ်နေရတော့ ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ရင် ပြီးရောသဘောနဲ့ အလိုက်သင့်လုပ်နေရပါတယ်။ တစ်နေ့ ညဘက် (၉)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်ပေါ့။ ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ် ကျွန်မနေတဲ့ မီးဖိုဆောင် နံဘေးက အခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်။

“အိပ်ပြီလား... တူမကြီး”

“မအိပ်သေးပါဘူး... အန်တီကြီးရဲ့ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“မခိုင်းပါဘူးကွယ်၊ တူမကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာများ အကြောင်းထူးလို့လဲ... ဟင်”

ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်က စီးကရက်ကို ဟန်ပိပီမီးညှိလိုက် ပြီး

“ညည်း ချမ်းချမ်းသာသာ မနေချင်ဘူးလားဟင်”

“ရှင်... ဘယ်နဲ့ ပြောလိုက်ပါလိမ့် အန်တီရယ်၊ သိပ်နေချင်

တာပေါ့”

“ဘာလို့... အဲဒီလို နေချင်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ရွာက အဖေနဲ့ မောင်လေး ညီမလေးတွေကို လူနဲ့သူနဲ့ တူ အောင် ထားချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရှင် ငွေလည်း နှင့်နေအောင်ရမယ်၊ သက်သက်သာသာ လည်း ရှိမယ်၊ မီးဖိုဆောင်အလုပ်လည်း လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ လှလှပပ နဲ့ ကြော့ကြော့လေး နေရအောင် ငါစီစဉ်ပေးမယ်၊ ညည်း လိုက်နာနိုင်ဖို့ မလား၊ ညည်းတစ်ပတ်အတွင်း ငွေသောင်းနဲ့ချီ ရမယ်အေ”

ကျွန်မ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။

“ဘာ... ဘာ အလုပ်များမို့လဲ အန်တီကြီးရဲ့”

“ဒီမှာ ညည်း ဟို... သင်္ဘောသား ဝင်းဖော်ဖေဆိုတဲ့လူကို သိတယ်မို့လား၊ သူက ညည်းကို မျက်စိကျနေတာအေ၊ ငါ့ကိုလည်း အပူ ကပ်နေတာကြာပြီ၊ သူက ညည်းနဲ့အတူ အိပ်ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ အခွင့်အရေး ကောင်းပဲ ကောင်းမရဲ့၊ ညည်း သူ့အလိုကို လိုက်လိုက်ရင် ညည်းရော ငါရော ချမ်းသာရော... သိရဲ့လား”

“အို... ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဒါ ဒါမျိုး မလုပ်ဘူး မလုပ်ဘူး”

ကျွန်မက ရှက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာ အတင်းပြင်းလိုက်တယ်၊ ဒီတင် ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်က ကျွန်မပခုံးကို ပွေ့ဖက်ပြီး...

“ရှက်စရာ မလိုပါဘူးအေ၊ ဘယ်သူသိတာ မှတ်လို့၊ မြန်မြန်

ကြီးပွားချမ်းသာဖို့က အဓိကဟဲ့၊ ဒါမှ ရွာက ညည်းအဖေနဲ့...”

“အိုရှင်... ကျွန်မတို့ ငတ်သေချင်သေပလေ့စေ၊ ဒါမျိုး

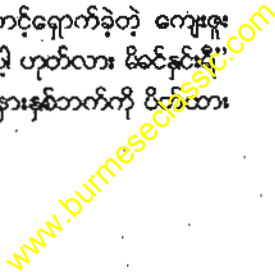
လုံးဝ မလုပ်စားဘူး အန်တီ၊ တော်... တော်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ

ရှက်တယ် အိပ်တော့မယ်”

“ဪ... ညည်းက ငါကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး

ကိုမှမထောက် ငါ့ကို ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိခင်နှင်းနီ”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါဘူး၊ နားနှစ်ဘက်ကို ပိတ်ထား

လိုက်တယ်။

“ညည်း စဉ်းစားပေါ့အေ၊ ငါ့စကား နားမထောင်ရင် ညည်း တစ်နေ့ နောင်တရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ် အခန်းထဲကနေ ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ထွက်သွားတော့ ကျွန်မအခန်းတံခါးကို ဂျက်ထိုးပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ လက်စသတ်တော့ ကျွန်မရောက်နေတာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘိတ်တိတ်ပုန်း လုပ်စားနေတဲ့ လူကုံထံဟန်ပြ မိန်းမရွှင် အိမ်ကိုပါကလား၊ ဘုရား ဘုရား... ဒီကိုလာနေတဲ့ အပျိုးသမီး တွေကလည်း ဟိုဒင်း...ဟို...ဟို”

ကျွန်မ သူတို့ အလိုကိုမလိုက်ဘဲ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်နေရင် ရွာမှာ ပျိုးနုတ် ကောက်စိုက် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိက္ခာ ချိုးမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်”

သူတို့ စီစဉ်သလို အလိုလိုက်ရင်တော့ တစ်ခဏချင်း စီးပွား ဖြစ်လာမယ်၊ သို့သော် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီအကြောင်းတွေ့ကို ကျွန်မ ရွာက အမေ မောင်၊ ညီမများနဲ့ ရွာက လူတွေများ သိသွားခဲ့ကြရင် ကျွန်မ တို့ မိသားစုအားလုံး အရှက်တကွ အကျိုးနည်းပြီး ကျွန်မ တစ်ညလုံး ထိုင်စဉ်းစားတယ်၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်လာ တယ်။

အိမ်ရှေ့ တိုင်ကပ်နာရီက (၁၂)နာရီ သံစုံတီးသံကြားမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားခဲ့တော့တယ်။

(၇)

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလို့ ဈေးသွားပြန်ကာ ချက်ပြုတ်လည်း ပြီးရော... အန်တီ ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်ကို...

“အန်တီ မနက်ပြန်ကစပြီး ကျွန်မ အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

“အလို... အလုပ်က ထွက်တော့မလို့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ညည်း... ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ မရဘူးဆိုတာရော ညည်း သိရဲ့လား ဆင်နင်းရီ”

“အို... ဘာလို့ မရမှာလဲ၊ ကိုယ် မလုပ်ချင်လို့ ထွက်တာ ဥစ္စာပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား ညည်းဘာမှ မသိသေးပါလား ဆင်နင်းရီ၊ ရတယ် ညည်းမလုပ်ချင်လို့ ထွက်ချင်ရင် ငါ့အကြွေး တစ်သောင်းကို ခုချက်ချင်းဆပ်ပြီးမှ ထွက်သွားပါ”

“ရှင်...အကြွေးတစ်သောင်းဟုတ်လား၊ နေပါဦး... ကျွန်ုပ်
ဘယ်တုန်းကများ အန်တီဆီက ငွေချေးဖူးလို့လဲ”

ကျွန်မ ထိုင်နေရာကနေ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး သူနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီက ငွေချေးဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်မ
ရတဲ့ လခကို သူ့ရွာသွားတိုင်း ကျွန်မ လူကြီးပါးပါးနေတာဥစ္စာ၊ ဒီတင်
သူက မထီမဲ့ခြင် အပြုံးမျိုး ပြုံးပြီး...

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ညည်းက ငါ့အကြောင်းတွေကို မသိ
သေးပဲကိုး။ ဒီမှာ ညည်းအမေက ညည်း မသိပါစေနဲ့ဆိုလို့ ငါက
မပြောဘဲ ဖုံးထားရတာရယ်။ ညည်းက အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းလာ
တော့လည်း ဖွင့်ပြော ရတာပေါ့အေ၊ ငါ ညည်းလခကို ညည်းအမေဆီ
သွားဖို့ တဲ့နောက်ဆုံးအခေါက်တုန်းက သူက အရေးပေါ်ငွေလိုနေလို့ တဲ့
ငွေတစ်သောင်းလောက် ချေးခဲ့ပါတဲ့ အဲဒီငွေကိုလည်း ညည်းလခထဲက
လစဉ်အရစ်ကျ ဖြတ်သွားပါတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါချေးခဲ့တယ်၊ ကံ... ညည်း
သိပြီမို့လား။ ဒီတော့ ညည်းအလုပ်က ထွက်ချင်ရင် ငါ့ငွေတစ်သောင်း
ကိုဆပ် ဒါမှ မဟုတ်ရင်”

သူက စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ ကျွန်မကို ပြုံးထေ့ထေ့နဲ့
စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ သိပ်အံ့ဩသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ်
ပြောတာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်မိပါတယ်။ သွားမေးကြည့်
ချင်ပေမဲ့ ကျွန်မရွာကို ခဏတာဖြုတ် ပြန်ခွင့်မရပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို
ကျောခိုင်းပြီး ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်တယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အကြွေး
ငွေတစ်သောင်း ကျပ်အထွက် ရင်တွင်း ဗလောင်ဆူနေပါပြီ...လေး

(၅)

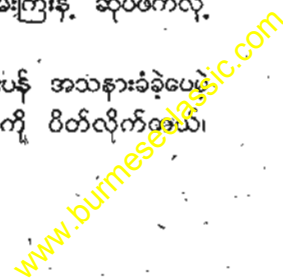
ခု ရက်ပိုင်းအတွင်း အန်တီနဲ့ ဦးပီတာလှချစ်တို့က ကျွန်မကို
ချော့ချော့မော့မော့လုပ်လာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့နှစ်ဦး တီးတိုးတီး
တိုး၊ သဖန်းထိုးလုပ်ရင်း ကျွန်မကို နောက်----- ရဲသဲ့သဲ့လုပ်လား
လုပ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဦးပီတာကြီးပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မပန်းကို ကိုင်လိုက်၊ တင်ပါးကို ပုတ်လိုက်၊
ကျောကို ပုတ်လိုက်လုပ်တယ်။ ကျွန်မက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့
လုပ်ပြ ပေမဲ့ သူက တစ်နေ့တခြား ရဲရဲလာတယ်။

ဒီလိုနဲ့...တစ်ည...အဲဒီညက...
တော်သလင်းလကွယ်နေည...ကျွန်မ အိပ်မောကျနေ
ချိန်မှာရယ်၊ ကျွန်မ အိပ်မောကျနေချိန်မှာရယ်...။

အပြင်က အဆက်မပြတ် တံခါးခေါက်သံများကြောင့် ကျွန်မ
နိုးလာတယ်။ အချိန်မတော်ကြီးမို့ ဖွင့်မပေးရဲတာနဲ့ ဘယ်သူလဲလို့ မေး
လိုက်တော့ အန်တီကြီးရဲ့ အသံနဲ့ ငါပါတဲ့ တံခါးဖွင့်ပါဦးဆိုလို့...တာများ
အရေးကြီးလို့လဲဆိုပြီး တံခါးလျှက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါတယ်။ တံခါးလည်း
ဖွင့်ရော အခန်းထဲကို အရင်ဆုံးဝင်လာတာက အရက်နဲ့ တထောင်း
ထောင်းနဲ့ ဦးပီတာလှချစ်ပါ။ ကျွန်မ အံ့ဩလို့ ပါးစပ်ဟာနေစဉ်မှာပင်
ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ် က ကျွန်မကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။
ကျွန်မ သတ်ရပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလိုက်ချိန်မှာတော့ ဦးပီတာက တံခါးကို
ဂျက်ထိုးပြီး ကျွန်မ ပန်းနှစ်ဘက် သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ဆုပ်ဖက်လို့
အိပ်ရာပေါ်ကို အတင်း တွန်းလှဲချပါတယ်။

ကျွန်မက ရုန်းကန် အော်ဟစ်တောင်းပန် အသနားခံခဲ့ပေမဲ့
သူက လုံးဝ မညာတာခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်အောင်။

လည်ပင်းကို လည်း ညှစ်ထားတယ်။ ကျားနဲ့သမင်ရဲ့ နမန်းပွဲမှာ သမင်မျက်ရည်ကျရတာ ထုံးစံပါပဲ။ မကြာခင် ကျွန်မ သူပြုသမျှ နုရတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ သန့်စင်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ အပျိုရည်ဘဝကတော့ လစိုက်ညသန်းခေါင်ယံမှာ ပဲ့စဉ်ကြော့ခဲ့ရပါပြီ။ ကျွန်မ ရှိုက်ငိုနေစဉ်မှာ သူက ကျွန်မကို ချောပြီး သုပ်စရာရှိတာများကို ဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားချပါတယ်။ ပြောလိုတော့ ကျေနပ်မောပန်းစွာနှင့် အရှက်ကင်းစွာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟက်လက်လှန်ပြီး အနားယူနေပါတယ်။ ကျွန်မ ထဘီထု ပြင်ဝတ်ရင်းအပြင် ကို ထွက်မယ်လုပ်တော့...

“ဘယ်လဲ”

ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းရင်း သူက လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ အိမ်သာတက်ချင်လို့”

“ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်လာနော် အဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ဟီး”

ရွံ့ရှာစိုက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရယ်သံကြီးနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်က အမွှေးများကိုပွတ်ပြီး ကျွန်မကို အာသာငမ်းငမ်း စိုက်ကြည့်နေပုံများ ကျွန်မ မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ အိမ်သာက အဲဒီထဲမှာ ဒါပေမဲ့ အိမ်သာထဲကို မဝင်ဘူး။ ပန်းကန်စင်ပေါ်က သားလှီးစားကို ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ကျောခါကြားမှာ ဝှက်ယူလာလိုက်တယ်။

အခန်းထဲလည်း ရောက်ရော လူယုတ်မာကြီးက ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ မြီးတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဖိမ်ယူနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မညာလက်က ကျောနောက်ကတားကို ဆွဲထုတ်ပြီး အင်္ကျီပလာကျင်းနေတဲ့ သူ့ရင်ဝကို အားကုန်ထိုးစိုက်ချလိုက်တယ်။

“အား...အား”

အသံနက်ကြီးနဲ့ သူ ကြုံးအော်တယ်။ ကျွန်မက သွေးဆူနေပါ

ပြီ။ စားကို မနှုတ်ဘဲ ဖိချလိုက်တယ်။ မကြာဘူး သူလူးလွန်ပြီး ငြိမ်ကျ သွားတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးစေးတွေ ခေဟကျကုန်ပြီ။ စားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်တယ်။ ရင်ဝက သွေးတွေက အိပ်ရာခင်းပေါ်ကို စီးကျလာ တယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကို သရဲဘီလူး စီးသွားပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ အရှက်နဲ့ဘဝကို ချက်ဆီးတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ လူ့ဘဝက အပြီးထွက်သွားခဲ့ပြီ။ တစ် ယောက် ကျန်သေးတယ်။

ကျွန်မ သွေးစွန်းနေတဲ့ သားလှီးစားချွန်ကို ကိုင်ပြီး ဝိညာဉ်စီး နေတဲ့လူလို အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာလိုက်တယ်။ ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ် အခန်းရောက်တော့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။ ‘ဘယ်သူလဲ’တဲ့။ ‘ကျုပ်ပါ’ လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ အသံဖျက်ပြောလိုက်တော့ ဦးပီတာမှတ်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ သွေးသံရဲရဲနဲ့ စားကြီးကိုင်ပြီး ခက်ထန် စာကျောနေတဲ့ ကျွန်မကို မြန်းစားကြီး မြင်လိုက်ရော ဒေါ်ခင်ဝိုင်းချစ် လန့်အော်လို့ သူ့ရတင်ပေါ်ကို လဲကျသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သွေးဆာ နေတဲ့ ရှက်ညှိုးနဲ့ နာကြည်းနေတဲ့ ကျွန်မက ညာလက်ထဲက စားနဲ့ လှူမရဲ့ လည်ပင်းကို ထိုးစိုက်ချလိုက်တယ်။

စူးစူးဝါးဝါး ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း မကြာဘူး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အခြားအခန်းများက ပျော်ပါးနေကြတဲ့ လူတွေလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ပြေးထွက်လာကြတယ်။ မြင်ကွင်းကိုလည်း ခန္ဓာသွားရော ထဘီမနိုင် ပေါမနိုင် ပြေးကြပါလေရော။ ကျွန်မ ထို့ခန့် တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီး ပွင့်နေတဲ့ ခြံတံခါးဝကနေ လမ်းပေါ်ကို ပြေးထွက်လာ လိုက်တယ်။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ ခြေဦး ဗာညှပ်ရာကို ပြေးလာတုန်း ‘ဟိတ် ရပ်လိုက်’ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးတို့ ဗိုလ်ကြီး တို့ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး...

(၉)

“ကျွန်မ လူပသတ်ချင်ပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ ရှက်လွန်း နာကြည်းလွန်းလို့ လုပ်... လုပ်မိတာပါ။ ကျွန်မကို ကယ် ကယ်ကြပါဦးရှင်။ ကျွန်မ ထောင်... ထောင်ကျမှာလား။ သေခံစိ ပေးခံရမှာလားဟင်၊ ကျွန်မ အမေနဲ့ မောင်လေး ညီမလေးတွေ ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ပါပြီ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ရယ်၊ ကျွန်မကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဟင်...ဟင် ဟို”

သူမဟာ အရူးတစ်ကောင်လို ငိုကြွေးပြီး တွေ့မြင်သူမျှကို အားကိုးတကြီး တောင်းပန်နေပါတယ်။ မိမိတို့ သူ့အဖြစ်ကို သနား စာနာမိပါသော်လည်း ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူ့ကို သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးနိုင် သည်က တရားဥပဒေရူထောင်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အားပေးစကား ပြောလိုက်ရပါတယ်။

“ဖြစ်သူမျှကို ရဲရဲသာ ရင်ဆိုင်လိုက်ပေတော့ ညီမ၊ တရား ဥပဒေက ညီမရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ယော ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ တို့များ ဥပဒေအတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရတာ ကို နားလည်ပါတော့... ညီမလေး”

မူဆင်းရောင်နံ
၂၀၀၃ခုနှစ်-ဒီဇင်ဘာ

ရာဂမီးလှုံပြဇာတ်ရဲ့ ပြည့်ပုံးကားချဆိုင်းဆင့်

(၁)

ဦးကောင်းမြတ်ဦး

ငွေကြေးချမ်းသာတိုင်းသာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာနေရမယ်ဆိုရင် (ကျုပ်တို့ဒြို၊မှာ) ကျုပ်ထက် ဖျော်စရာကောင်းမယ့်သူ ဝေ့မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်မှာ စက်ပစ္စည်း အရောင်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု အဝေးပြေးကား သုံးစီး။ ကိုယ်တိုင်းသုံး တစ်စီးရှိတယ်။ ငွေဆိုတာ ရေလိုသုံးနိုင်တယ်။ အရင်က ကျုပ်အသောက်အစား နည်းနည်းရှိခဲ့တယ်။ အခု အသက်(၅၀)ကျော်မှ အရက်ကို ရေလိုသောက်တဲ့ဘဝကို ရောက်တော့တယ်။

ကျုပ် နေ့စဉ်ပူးနေတယ်။ ရက်စတောရင်မှာလည်း သောက်တယ်။ အိမ်က တိုက်ကိုရောက်ရင်လည်း သောက်တယ်။ မူးပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ် အောင်ကို သောက်တယ်။ မသောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

ကျုပ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေချင်နေတယ်ဗျာ။

ဘာလို့လဲ သိလား။ ဒီလိုဗျာ-

ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရပြီး အဲဒီသမီး အိမ်ထောင်ကျသွားချိန်မှာ သမီးတို့အမေ ဒေါ်ခင်မာရီ (ရီရီ) ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ငယ်ချစ်-ချစ်ဇနီးပေါ့။

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ နဖူးစာ မင်ရည်ပျစ်ချင်တော့ ရီရီထွက်ချစ်ရမယ့် သူတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို ညှော်ခံပွဲတစ်ခုမှာ စတွေ့ခဲ့တာ။ လှသလား မမေးနဲ့။ ရင်ဖိုအောင်ကို လှတာ။ အသားအရေက ပုလဲအနစ်လိုပဲ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ရှန်းစိုနေပုံက အိမ်ပျိုပြီး စိုနေတာမျိုး။ နှုတ်ခမ်းလေးများဗျာ ညာဘက် ပါးပေါ်မှာလည်း စံပယ်တင်ပွဲတစ်လုံးနဲ့ သူ့အပြားကိုမြင်ရင် အူတွေ အသည်းတွေ ကြွေလုလုကို ဖြစ်သွားတာပဲဗျာ။

အိအိသို့သို့ တင်ပါးပိုင်းအစုံက မောက်ကားပြီး စွင့်နေတာတလည်း ကျုပ်ရင်ကို ဒီနီးဒလီနီး နတ်ဖမ်းစားနေတယ်။ ဖွံ့ထွားတဲ့ ရင်အစုံကလည်း မျက်စိကို မခွာချင်ဘူး။ ဒီလို မက်မောမှုများကြောင့် ကျုပ် စွဲလမ်းခဲ့ရတယ်။

အဓိကက ငွေပဲဗျာ။

ကျုပ် သူ့ကို ရင်းနှီးဖို့ ငွေလမ်းခင်းပြီး ရင်းနှီးမှုရယူလိုက်တယ်။ သုံးကြိမ်မြောက် စကားပြောပြီးချိန်မှာ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စကို သမီးက သဘောမတူဘူး။ သူနဲ့မှ မိထွေးက ရွယ်တူကို။ နောက်ဆုံး မနည်းနားချတော့မှ မျက်နှာညှိုးညှိုးနဲ့ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ ကျုပ်ဇနီး လုံးဝစကားမပြောခဲ့ကြဘူး။ ရှက်လို့တဲ့။

ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ဆံပင်ရှည် လုံးဝမထားဘဲ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နဲ့ နေတဲ့ကိစ္စပဲ ဒီမှာ ဇနီးအသစ်လေးက အစ်ကိုကြီး 'ဘိုကေ'ထားပါတဲ့။

“ဘာလို့လဲ ညီမရဲ့ ကိုကြီးက ခေတ်မီအောင်ဝတ်နေတာပဲ။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဘာလဲ ဆံပင်မရှိလို့ ညီမက တွဲသွားရမှာ ရှက်လို့ ဟတ်လားဟင်း...
ဟင်း...ဟင်း”

“မရှက်ပါဘူး။ ဟို...ဟို”

“အမလေး ချစ်ရယ်၊ တန်ဖိုးကြီးကြီး ဦးထုပ်တွေ တစ်လုံးနဲ့
တစ်လုံး ပြောင်းဆောင်းရင် ညီမနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဒွေးနဲ့ထက်ထက်ပိုဦး
လို့ပိတ်ဗျ၊ ဟား...ဟား...ဟား”

အဲဒီလိုပြောပြီး...။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ညီ...ညီမ...မွန်းလို့ပါကွယ်၊ လွှတ်ပါဦး”

အဲဒီလို တက်ကြွတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ အယုအယမျိုးတွေနဲ့ (၆)လ
လောက် အချစ်ချောင်းထဲ စီးပျော်လို့ ကောင်းတုန်း မမျှော်လင့်ဘဲ
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ အာရုံကြောတစ်ခု ထိခိုက်သွားခဲ့ရတယ်။
အထူးကုဆေးခန်းမှ နောက်ဆုံးပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်ရဲ့
ပြောစကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ်ကျခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
မယ့်ဘူး။

ညတက် ကျုပ်နီးနဲ့အတူ အိပ်တဲ့အချိန်ကျမှ ဒီရောဂါက
သက်သေခံတော့တယ်။ ကျုပ်...ကျုပ်...မစွမ်းတော့ဘူး။

ကျုပ်...ကျုပ်...လူဖြစ်ရုံးသွားခဲ့ပြီ။

“ခွမ်း”

“အို...အစ်ကိုကြီး”

ကျုပ် အရက်ခွက်နဲ့ နံရံကို ဖစ်ပေါက်လိုက်ပြီး အရူးတစ်ယောက်
လို ထအော်ပစ်လိုက်တယ်။ မောဟကြီးစွာ အခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်
ထလိုက်၊ တောက်ခေါက်လိုက် လုပ်နေမိတယ်။ ညဦးအားများလှတဲ့
သွေးကြွဖွယ် အလှရမ္မက်များနဲ့ ပြည့်လွှဲတဲ့ သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးကို အရှု
လိုကြည့်နေပါတယ်။ ကျုပ်...ရှူးနေသလိုပဲ။

“ဆေးကောင်းတွေ ပေါ်နေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တိုင်ပင်ပြသ

ကြည့်ဦးမှပေါ့နော် ရော...အစ်ကိုကြီး ဒါလေးသောက်လိုက် နော်
နော်...”

သူမက အရက်ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ စွန့်တစ်ကောင်
အစာသုတ်သလို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲပြီး တစ်နိဏ့်ထိုး မော့ချလိုက်တယ်။

ဒါ တစ်နေ့တည်း တစ်ညတည်း မဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ် ညစဉ်
ကျုပ် အကြောထဲကို ဘာဆေးမှ မတိုးတော့ဘူး။ ဆေးမတိုးတိုင်း
အားဆေး ကြော်ငြာတွေကို လွှတ်ပြီး မေတ္တာပို့နေပါတယ်။

အဲဒါ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတ်သေချင်တဲ့ ပထမ ပြည်စိုး
ကားအဖွင့်။

သုဉ္ဇာဝေစည်

အမေဆုံးပြီးကတည်းက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုသာဝမို့ ဖေဖေကို ကျွန်မအမေလိုရော အဖေလိုပါ ချစ်ခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးနောက်ပိုင်း ဖေဖေသဘောကျတဲ့ မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး မောင်မိဘများ လက်ဖွဲ့ပေးတဲ့ လုံးချင်းတိုက်မှာ လွတ်လပ်စွာနေခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဟာ အလုပ်ကအပြန် ကျွန်မတို့အိမ်ကို တစ်ခေါက်တော့ နေ့စဉ်ရောက်မြေပါ ဖေဖေက အရက်သောက်ပါတယ်။ အထီးကျန်ဘဝမို့ ဖြစ်စေ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအရ ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မသဘောမကျသော်လည်း ခွင့်လွှတ်စာနာလက်ခံခဲ့ပါတယ်။

ဖေဖေမှာ ထူးခြားချက်က ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင်ရိတ်တဲ့ အကျင့်ပါ။

ထူးခြားလွန်းလို့ မေးကြည့်တော့ နှင်အမေဆုံးတဲ့နေ့က အမှတ်တရအဖြစ် တစ်သက်လုံးထားသွားမှာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ရင်ထဲမှာ ဒီစကား အတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

ဖြစ်ချင်တော့ ကြည့်... ရေစီးကြောင်း ပြောင်းပုံများ...။ ဒီဒေသာလဆန်းက စပြီး ဖေဖေအိမ်ကို အလာကျညွှာခဲ့တယ်။

ပထမကနဦးတော့ အလုပ်များနေလို့ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း မကိုင်ဘူး။ ဖေဖေက စားရင်လည်း ဆိုင်မှာစားတာ။

နောက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးအချို့ရဲ့ သတိပေး စကားကြားတော့မှ ဖေဖေ သူ့ဆက်အသက်အများကြီးငယ်တဲ့ အမျိုးသမီး ချောချောတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။

ပိုတိကျအောင် ကျွန်မလိုက်လေ့လာခဲ့တယ်။ အသက်(၅၀) ဝန်းကျင်ရှိပေမယ့်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတာရယ်။ နုပျိုအောင် ဝတ်စားနေတတ်တာရယ်ကြောင့် အသက် (၄၀)ဝန်းကျင်လောက်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဖေဖေရဲ့ ဥပဓိရုပ်ပါ။ ဒီလိုတွဲနေတာလည်း မောင့်ဝေဖန် ချက်အရဆိုရင် 'အဖျော်နေမှာပေါ့ ဝေရယ်' တဲ့။ နောက်တော့ မကြာဘူး အိမ်ကိုရောက်လာပြီး တဲ့တိုးပါပဲ။

"ဖေဖေ အိမ်ထောင်သစ်ထူတော့မယ် သမီး" "ဟင်း... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖေဖေရယ်၊ အသက်ကြီးမှများ"

ကျွန်မက ကန့်ကွက်တယ်။ ဖေဖေက ရယ်တယ်...။ "ဖေဖေ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဖေဖေ ဖေဖေယူမယ့် ခြူးမွှင်စွန်ဆိုတာ သမီးနဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ရှိတာ ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့ရွယ်တူဆိုရင် ထား ပါတော့၊ ပြီးတော့ သမီး လေ့လာလို့ ရသလောက်ဆိုရင် ဒီမိန်းမက ဖေဖေကို ပိုင်းလုံး လှုပ်ချင်လို့၊ မိန်းမက ခေတ်ဆန်တာလည်း လွန်ရော၊ သူ့ရဲ့ အချိန်အတော် များများဟာ နိုက်ကလပ်တွေမှာ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုတာရော ဖေဖေသိရဲ့လား ဟင်... ဖေဖေ"

"သိပါတယ် သမီးရယ်၊ သူက ခေတ်ပညာတတ်တစ် ယောက်ကိုး သမီးရဲ့ ဆိုရှယ်တော့ နည်းနည်းကျသပေါ့၊ နဖူးစာ ရွာလည်ခဲ့ပြီစွာ ဖေဖေ သမီးရဲ့ နောင်ရေးအတွက်လည်း အမွေကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ အဖေ့ကို စိတ်ချမ်းသာခွင့်ပြုပါ သမီး"

“ဖေဖေ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ဖေဖေ သမီး အဖေ့ကို မမက်မောပါဘူး။ ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာကို ကြီးမြင်နေလို့ပါ။”

“အဖေ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် သမီးရယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဖေဖေ အိမ်ကို လုံးဝလှည့်မလာတော့ဘဲ ကားတစ်စီးနှင့် ဟိုတယ် တည်းလိုက်၊ မိုတယ် တည်းလိုက်၊ ငပလီ၊ ချောင်းသာသွားလိုက်၊ ပုဂံဘုရား တွေလည်လိုက်နှင့် ချစ်ခြင်းရဲ့အရသာ ကြင်စဉ်းရဲ့အရသာကို ပျားရည်စိမ်လို့ ခံစားရင်း သမီးကို မေ့နေခဲ့တယ်။

(၆)လလောက်ကြာတော့ ဖေဖေ ကားအတ်ဆီးဒင့်ဖြစ်ရင်း ဆေးရုံ ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ အထူးကုဆေးခန်းမှာ ကုသခဲ့ပြီး များမကြာမီ ဖေဖေ ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို ခြေဦးလှည့်လာတယ်။ အများ အားဖြင့် အိမ်ကို ရောက်ရင် ဖေဖေ မူးနေပြီ။ မူးနေတဲ့ကြားကကို ဝယ်လာတဲ့ အရက်ပုလင်း ဖောက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲတုံးနဲ့ မျော့သောက်နေသေးတယ်။ ထမင်း ကျွေးရင် မစားဘူး။

အပြန်မှာ မောင်က လိုက်ပို့ရသလို တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကျရင် အဖေ့ဇနီး မခြူးပွင့်စွန်ကို ဖုန်းဆက်လို့ ဖေဖေအိမ်မှာအိပ်မည့်အကြောင်းပြောလိုက်ရင် ခြူးပွင့်က ဘာပြောတယ် မှတ်လို့ လဲ။

“တစ်သက်လုံးခေါ်ထားတဲ့”

တောက်...ပြန်ပြောမယ်လုပ်ရင် ဖုန်းချလိုက်ရော။ ပြန်ဆက် ရင် လုံးဝမကိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့ ဖေဖေကို မေးကြည့်တယ်။ ဖေဖေ ဘာလို့ အရက်တွေကို တရားလွန်သောက်တာလဲလို့။ သမီး မသိပါဘူးတဲ့။ မသိလို့ မေးတာပေါ့။ ဖေဖေရဲ့ဆိုတော့။

“မသိချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ သေသွားတာပဲ ကောင်း ပါတယ်”

အို...ဖေဖေ ဘာတွေ ဘယ်လိုများ ခံစားနေရလို့ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုမေးမေး ဖေဖေက မပြော။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဖေဖေရင်ထဲက စာလုံးပေါင်း ‘သတ်ပုံများအကြောင်း’ ဘာမှ နားမလည်ခဲ့။

(၃)

ခြူးပွင့်စွန်

ကျွန်မကို ဒီလိုကြီး မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေက တည်းက သူ ကျွန်မအပေါ် ညွတ်နေပြီဆိုတာ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်တဲ့ ‘ကမ္ဘီ’ပဲလေ သိလိုက်တာပေါ့။ အဟွန် ဒီလူကြီးက အရမ်းချမ်းသာတယ်တဲ့။ အရောင်း ကုမ္ပဏီလည်း ရှိတယ်။

ဟိုင်းဝေးကားတွေလည်း ရှိတယ်။ မုဆိုးဖို၊ သူ့သမီးက အိမ် ထောင်ရှင်။ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် တစ်ကိုယ်တည်းဆိုတော့ ရက်စတော့ရင်နဲ့ ကာရာအိုကေ နိုက်ကလပ်တွေက သူ့ရဲ့အပန်းခံပြ နေရာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

သူဟာ ကျွန်မရဲ့ သားကောင်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်
တယ်။ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မရဲ့ ညှို့ဖျက်ဝန်းက တောသုံးကောင်ကို
အရွက်ခြေမယ့် ကျားမတစ်ကောင်ရဲ့ ပရိယာယ်ပါ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး
ပြန်ပြုံးပြတယ်။ ဘာကြောလို့လဲရှင် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုချော
ထွန်းမြတ်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေ ယေဘုယျဆိုင်ရာအတွက်
အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူက ကျွန်မအပါးက တစ်ဖမ်းမခွာ

နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ငှားနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ကားနဲ့လာကြိုလား ကြိုရဲ့
ဧကသော့ခေါ်နဲ့ နေထိုင်ကြီးတွေကို တကူးတကနဲ့ ခေါ်သွားလား ခေါ်ရဲ့။
နားထိုင်စားချက် ဂူလိုက်တာနဲ့ သူက ဝေသာန္တရာလုပ်ဖို့ အသင့်
နိုက်ကလပ်ညများမှာ ကျွန်မရဲ့ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် လက်ချောင်း
လေးတွေကို ယုံယုယယ ဆုပ်ကိုင် နည်းနည်းထွေလာရင် ကျွန်မပန်းကိုဖို့
ကျွန်မပါးကို ထွက်သက်လေနဲ့ တို့ကစား။

ဟုတ်ကဲ့ . . .
မယ်ကုဝင်္ကဏ်တတ်ကြမ်းကိုပေါ့။
“အပလီခရာပို
ယဉ်ဆိုရင် မနောဓာတ်
ဒူးကိုတောင် ဖြတ်ဝံ့ရဲ့
လပ်စေတနာ ကာလာသား
ကျွန်မနဲ့ညားခဲ့ရင်
ငါ့ဆုပ်သစ်တောင် လူသေ
ကောင်ပင် . . .

ထောင်၍ သေရမတဲ့” တဲ့ . . . အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .
အသက်မရှိတဲ့ သစ်သားတုံး လူသေကောင်မင်း ခြူးပွင့်စွန်နဲ့ တွေ့ရင်
အသက်ပြန်ဝင်ရပါစေမယ်။ ရှင် သူလား . . . ကျွန်မ ရင်ခွင် ထဲမှာ
ခေါင်းအုံးအိပ်ရတာ အပျော်ဆုံးတုံး။ အဟင်း . . . ဟင်း . . . သူဘာ

လိုချင်သလဲ။ ဘယ်လို လူစားလဲဆိုတာ အူထဲအထိ ဖောက်ပြင်ပါတယ်။
ခြူးပွင့်ပါ . . .

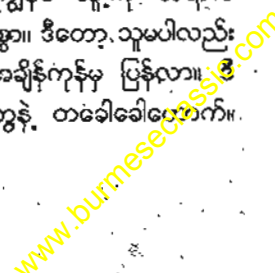
ကျွန်မ သူ့ကို စပါးကြီးမြေ ညှို့သလို တစ်ရစ်ချင်း ညှို့
လိုက်တယ်။ အံမယ် . . . သူက အသက်သာကြီးတယ်နော် အဟင်း . . . မ
ပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း ငွေကိုသာ အချိန်မရွေး ရမယ်ဆိုရင်
ရေပြည်တောင် ညအိပ်လိုက်ရဲတဲ့ မိန်းမလေ အဟင်း . . . ဟင်း . . .
ဟင်း။

အချိန်တိုတိုအတွင်း သူနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်သွားဖြစ်ခဲ့တယ်။
အမွေ သိန်း(၁၀၀)လောက်ကို ကျွန်မနာမည်နဲ့ လွှဲပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပိုမို
တယ်နော်။

သူ ပြတ်နိုးတာကလည်း ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က နူးညံ့တဲ့
အလှနဲ့ အတီအတာ အယုအယတွေပဲလေ။ သိတာပေါ့။ ဒီပညာက
ကျွန်မရဲ့ ကျွမ်းကျင်ဘာသာရပ်ပါ။ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ဒီသီချင်းနဲ့ ကျွန်မ
သူ့ကို အိပ်ရာ ဝင်စေခဲ့တယ်။ ဒီဆယ့်နှစ်ကြီးနဲ့ ညစဉ် ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တယ်။
သူ ကျွန်မ အပေါ် စွဲလမ်းသွားခဲ့ပါပြီ။

သူရော ကျွန်မရော မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်လို့ အကောင်း
ဆုံးအချိန်မှာပဲ သူကဆိုးချင်လို့လား ကျွန်မကကောင်းချင်လို့လား မသိ
ဘူး။ (၈)မိုင်မှာ ကားမှောက်ရင်း လူမသေခဲ့ပေမယ့် အာရှကြော
တစ်ခုထိခိုက်ပြီး ယောက်ျား စွမ်းရည် သေသွားခဲ့ရသည်။

သူက ညစဉ် ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေဖက်ရင်း ကလေး
ဆိုးကြီးလိုလို အရှူးလိုလိုနဲ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့တယ်။ သည့်နောက်ပိုင်း
အရက်ကို ကျွန်မထက်ပိုချစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို တရားမ
ချနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မက အပျော်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမပစ္စည်း။ ဒီတော့ သူမပါလည်း
တိုတုန်းကလိုပဲ နိုက်ကလပ်တွေကို သွား။ အချိန်ကုန်မှ ပြန်လာ။ ဒီ
အချိန်မှာ လင်တော်မောင်ကြီးက အန်ဖတ်တွေနဲ့ တခေါ်ခေါ်တော်က။

ဇာတာတက်ချင်တော့ ကြည့်။

ဒေးဗစ်ကျော်နဲ့ပြန်တွေ့တယ်။ သူ့လား သူက ကျွန်မရဲ့ငယ်ချစ်လေး။ အခု ကားပွဲစားလုပ်နေသတဲ့။ ကြည့်ပါလား။ နှိုးက 'အိုဟာ'တောင်ဖြစ်လို့ ကျွတ်... မုန်းစရာ။ ကျွန်မနဲ့လည်း ပြန်ဆုံရော သိတယ်မို့လား။ အသိုက်ပျက်တဲ့ ငှက်နဲ့ အရွက်ပွဲတဲ့ သစ်ပင်။

ကြောင်ခံတွင်းဖျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး ပြောပြော ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဒေးဗစ် ရာဂဗီးလျှံတွေကို အာသာပေးပေး ငါးစားနေလိုက်ကြတာ အိမ်က အဘိုးကြီးကို သတိမရ တော့သလောက်ပါပဲ။

(၇)

တောင်ပြုတဲ့နေ့

စိတ်ရောကိုယ်ရော မလန်းဆန်းတဲ့ကြားက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ခြူးပွင့်ဖွန်ကို တစ်ညအိပ်ကြာမယ်လို့၊ ခြူးပွင့်က အိမ်ကအထွက်မှာ ကနွဲ့ကလျာရင်ပြီး ကျွပ် လည်ပင်းကို ယီးလေး ခိုရင်။

“ကိုကြီး ကိစ္စပြီးရင် အိမ်ကို ပြန်ပြန်ပြန်လာနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွမ်းလို့”

အို . . . ရင်ဘတ်ထဲကို အိုအေစစ်စိုက်ခင်းတွေ ပြောဝင်လာသလိုပဲ။ သူမရဲ့ ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ အသွေးထဲကို ပူနွေးတဲ့ရသတစ်ခု စီးဝင်သွားခဲ့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က ပန်းတိုင်ကို မရောက် ခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ညစ်ညူးစွာ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။ သည့်နောက် ကားစက်ကိုနိုးပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

စိတ်ကလွယ်စာပေ

'လမင်းသိန်းသန်း' စံရိပ်ငြိမ်မှာ လူစုပြီးစောင့်နေတုန်း ခမီလမ်းကြောင်း အစီအစဉ်ဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး ကောင်းဆက်ဟိုတယ်မှာ တစ်ပိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ် မမှူးပါဘူး။ ခပ်ထွေထွေလေးပါ။ ဝိုင်းသိမ်းတော့ အိမ်ကို ကားမောင်း ပြန်လာလိုက်တယ်။

တိုက်တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။

ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်။ အသာကားဟွန်းမတီးဘဲ ခြူးပွင့်ကို အံ့ဩသွားအောင် လုပ်မဟု ဆိုပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်။

စေ့ထားတဲ့ ဘာဂျာတံခါးကို အသံမကြားအောင် အသာတွန်းပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ ခြူးညနေစာများ ချက်နေရောသလား။ ဒါမှမဟုတ် အခန်းထဲမှာ အခွေထိုင်ကြည့်နေသလား။ အသာ ခန်းသီးလိုက်ကာကို လှစ် ကြည့်လိုက်ရော။

"ဟယ်..."

ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျုပ် မမှူးပါဘူး။ အထဲက မြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တက်နေရာ လက်တွေ့ ရင်တွေ တုန်လာတယ်။ ပိုဆိုင်လုံအောင် မကြည့်ချင်စရာမြင်ကွင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခြူးမှခြူးအစစ်၊ တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်က ပုရိသ ယောက်ျား။ သူတို့ အိမ်ခန်းထဲမှာ မျောက်ဇာတ်ကို ခင်းနေတယ်။

ကျုပ် တုန်ခါနေတဲ့ ရင်ကို ဖိရင်းမောဟိုက်နေတယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ရထားအစင်းပေါင်းများစွာ ခုတ်မောင်းနေကြပြီး ဒေါသနဲ့ နာကြည်းမှုတွေလည်း လိပ်လိပ်တက်လာတယ်။ ဒီအတွက် အိမ်နီးနားချင်း အကူအညီနဲ့ ဖမ်းပြီး ရဲစခန်းပို့ရင်ကောင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါကိုယ်တိုင် ဝင်ရိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ဝင်ရိုက်ပြန်ရင် ခြူးက ဘယ်သူ့ဘက်ကပါမလဲ။ ရဲတိုင်ရင်လည်း တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ကွဲဦးမယ်။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဆိုနှစ်လာ တယ်။ အံ့လည်း အံ့ဩခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ အသာထွက် လာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာဂျာတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။ အထဲက လှုပ်ရှားသံအချို့ ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်ကားပေါ်ရောက်ချိန်မှာ ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားရား အကျိုကြယ်သီး မလုံမလဲနဲ့ ခြူးက ဘာဂျာတံခါးကြားကနေ ကျုပ်ကို အံ့ဩတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်ရင်း တုန်နေတယ်။ ကျုပ် ကားကို ဒေါသတကြီး မောင်းထွက်လိုက်တယ်။

"တောက်...ရက်စက်လိုက်လေ ခြူးရယ်"

အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။

“ရဲစခန်းကို တိုင်ရင်တော့ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ”

“သူ...သူ...အဲဒီလိုတော့ အရှက်ကွဲမယ် မထင်ဘူး ဒေးဗစ်”

“မထူးဘူးဟာ ဒီလိုလုပ်ကြဖို့”

“ဘာ...ဘာ...လုပ်မှာလဲ”

“ငါ သူ့ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်”

“အို...နင် ထောင်ကျသွားမှာပေါ့”

“အချစ်က စိုးရိမ်လို့လား” ဒေးဗစ်က ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲမှာ တောင် ကျွန်မကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း ကျောကို သိုင်းဖက်လို့ ပါးချင်းကပ် ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ရင်တွေ တုန်နေဆဲပါ။

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ မောင်နဲ့ အချစ်လည်း ချစ်တဲ့ပေါ့မှာ စံရမယ်။ သူလည်း လူ့လောကကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားနည်းကို မောင်တို့ နှစ်ဦး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားတိုင်ပင်ပြီး ကြည့်လုပ် ကြတာပေါ့။ မင်းကသာ အဘိုးကြီး ပြန်လာလို့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲခဲ့ရင် မျက်ရည်ခံကလေးနဲ့ နောင် မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ပလီချွဲချွဲလိုက်ပေရော။ ဟုတ်လား ကဲ . . ကိုယ်သွားမယ်။ ခြေ . . . အချစ် မောင်ကို ငွေတစ်သောင်းလောက် ပေးလိုက်ဦးကွယ်...နော်...နော်”

(၅)

ဝက်နွယ်ချာ

“ဒေး...ဒေး...ဗစ်...ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင် အဘိုးကြီး နွဲ...သိသွားပြီ”

ကျွန်မရင်တွေ ခုန်နေပြီ။ ခေါင်းထဲမှာလည်း မီးတောက်နေပြီ။ ပြန်လာရင် ဒီကိစ္စ ရှင်းရတော့မယ်။ သူကရော ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့ မလား။ ဒေးဗစ်က အကို့ကြယ်သီးများကို တပ်ရင်း ပြန်ဖို့ ဟန်ပြင် နေတယ်။

“ပြောလေ ဒေးဗစ်၊ ခြူးတို့ ခြူးတို့...ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ခြူး...မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကိုယ်နဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ မလား”

“အို...အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ငါတို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံး ကုန်မှာပေါ့”

ဟုတ်တယ်လေး။ သိန်း(၁၀၀)ကျော်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

“ငါ ဘာကူညီရမလဲ သူငယ်ချင်း”

“အေ...အေ...မင်း...မင်း ဘာမှ လုပ်လို့မရ ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း အခု ဘာဖြစ်နေသလဲ ပြော”

“ငါ...ငါ...သေချင်တယ်”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျုပ် မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရတယ်။ ဒီကောင်နဲ့ ကျုပ်က ငယ်ပေါင်းတွေပါ။ ကျောင်းနေဖက်ပါ။ ဆိုးတူကောင်းဖက် သူငယ်ချင်းပါ။ ရင်ဖွင့်ဖော် ရင်ဖွင့်ဖက်ပါ။ သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး နောက်ပိုင်းမှ မျက်စီးလာခဲ့တာ စည်းစိမ်ချမ်းသာသုခ မယားလှလှ ငယ်ငယ် ချောချောလေး ရထားပါလျက်နဲ့ အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေတာကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

“မြတ်မိုး...ငါ...လူသတ်ချင်တယ်”

“ဟာ...ကောင်းမြတ် မင်းမူးနေပြီ၊ လာ ဒီမှာ အိပ်ဖလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...မမှူးပါဘူးကွာ၊ ငါ အခု အိမ်ပြန်မယ်ကွ”

“ငါလိုက်ပို့မယ်နော်”

“မလိုပါဘူး မလိုပါ...ဘူး...ငါလေယာဉ်ပျံတောင် မောင်းနိုင်ပါတယ်ကွ”

သူ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထလိုက်တယ်။ ကျုပ်က နံဘေးကနေတွဲရင်း ကားဆီကို လိုက်ပို့လိုက်တယ်။ သူက သိက္ခာကျတယ် မတွဲနဲ့လို့ တွန်းဖယ် ရင်း ကားမောင်းသူနေရာဝယ် ထိုင်ကာ ကားကို မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် တာထွက်သလို မောင်းထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဘုရား...ဘုရား သူ.. သူ တာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကျုပ် ညှော်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရဖို့ ဆက် တီကုလားထိုင်အကြားမှာ ကျနေတယ်။ ကောက်ကြည့်လိုက်တော့

(၆)

အချစ်ရှုံးသမားရဲ့ ထွက်ပေါက်

ခွက်ထဲမှာ လက်ကျန်ကို ပက်ခနဲသောက်မော့ပြီးနောက် ဦးကောင်းမြတ်ဦး ဇက်တစ်ချက်လည်တယ်။

“လျှော့သောက်စမ်းပါ ကောင်းမြတ်ရာ၊ မင်း.. အခု အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေပြီ သိရဲ့လား။ အရက်သောက်ရင် ကျွန်မဖြစ်စေနဲ့ကွ၊ အရှင် သခင်ဖြစ်ပလေ့စေ။ မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါ စိတ်ဆင်းရဲတယ် ကောင်းမြတ်၊ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး။ မင်း ဘာလို့ ဒီလောက် သောက်နေတာလဲ ဟင်၊ ဟေ့ကောင် မင်း မင်းမိန်းမနဲ့ အဆင်မ ပြေဘူးလား”

ဦးကောင်းမြတ်ဦး ဘာမှ ပြန်မပြော။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခေါင်း နောက်လှန်ပြီး မရိတ်ဘဲ ပစ်ထား၍ ရှည်ထွက်နေသော ဆံပင်များကို လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲနေတယ်။

“ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ် မြတ်မိုး”

၃၃၀ * မောင်ဖြူ (သန်းစွာ)

ကောင်းမြတ်ဦးရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ ဒါနဲ့ ဖွင့်ဖတ်မယ်လုပ်ပြီးမှ လူကြီး
လူကောင်းတွေ အလုပ်မဟုတ်မှန်းသိတာမို့ စာအုပ်ကို သိမ်းထားလိုက်
တယ်။ နောင်ကြီးမှ ပြန်ပေးမယ်လေ။

အဲဒီ ဒိုင်ယာရီကို အဲဒီနေ့က ကျုပ်ဖတ်မိခဲ့ရင် ကျုပ်သူငယ်ချင်း
အခုလောက် ဘဝမဆိုးနိုင်ဘူး။ ခုတော့ စည်းစောင့်လိုက်တဲ့ ဟာကွက်
တစ်ခုကြောင့်။

(၇)

သေမင်း၏ခေါ်သံ

ခြံထဲကို ကားဝင်လာသံကြားတာနဲ့ ကျုပ် ခြူးပွင့်ကို ဖက်ထား
ရာကနေ အသန်းတံခါးခွောက်ကွယ်တစ်ခုမှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီး
ဒယ်မ်းဒေယိုင်နဲ့ အတော့ကို မူးနေတယ်။ ခြူးပွင့်က ပြေးကြိုတွဲကုရင်း
အိပ်ရာပေါ်ကို ပို့ပေးနေတယ်။ အဘိုးကြီးက မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ခြူးပွင့်ကို
ဖက်လှဲချလိုက်တယ်။ ခြူးပွင့်ရဲ့ ပလီပလာညည်ညည်းသံဆုံးသွားတော့
သူ အိပ်ပျော်မောကျ သွားခဲ့တယ်။

“ရှူး...ဘယ်နဲ့လဲ”
“အိပ်ပျော်သွားပြီ”
“ဒါဆို ငါ အလုပ် စတော့မယ်”

ကျုပ်က တိုးတိုးလေးပြောပြီး အိမ်ရှေ့က ဘာရှာတံခါးကို

ဆွဲပိတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တိုင်ကပ်နာရီက ည(၁၀)နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ဖြစ်ပါမလား ဒေး...ဒေး...ဖစ်ရယ်”

ခြူးပွင့်က မိုးခိုပ်ကြောက်လန့်တဲ့လေသံနဲ့ ကျုပ်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်းမေးလိုက်တယ်။ ခြူးပွင့်ရင်ခုန်သံကို ကျုပ်အတိုင်းသားကြား နေရတယ်။

“အသာနေစမ်းပါဟာ . . . ရော့ . . . ရင်ငြိမ်သွားအောင် ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်။ ငါ့အလုပ်ကို ငါပီပြင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ရော့”

ခြူးပွင့်က ကျုပ်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းယူပြီး အမိန့်အတိုင်း မော့ချလိုက်တယ်။ ရင်ခေါင်းထဲကို ခုန်ဆင်းဝင်ရောက် သွားတော့ စောစောကလောက် မတုန်လှုပ်တော့။

“ခြူး...သွား...နင်အိမ်ရှေ့မှာ တီဗွီသွားကြည့်နေ”

သူမ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်သွားသည်နှင့် ကျုပ် အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မှူးပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းကို ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ မကြာခင်...။

(၈)

မရုဏမောင်းတီးသံ

အိမ်ရှေ့ညှို့ခန်းမှ အဆက်မပြတ်မြည်နေတဲ့ မုန်းကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲကနေ အိမ်ရှေ့ကို အပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် တယ်။

“သဉ္ဇာ ငါပါ၊ ခြူးပွင့်ပါ”

ခြူးပွင့်ဆိုသော အသံကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားခဲ့ပေမယ့် အသံကို ပြန်ထိန်းရင်း...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီး...ဆုံး...ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်...ဖေဖေ...ဖေ...ဖေ...ဆုံး...ဆုံး သွားပြီ...ဟုတ်ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် တို့လည်း မိုးလင်းလို့ နှိုး...နှိုး...ကြည့်တော့မှ အသက်မရှိမှန်း သိရတယ်။ သဉ္ဇာ...အဲဒါ လှမ်းအကြောင်းကြားတာ”

ဖုန်ချသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ချိုးပွဲချပစ်လိုက်တယ်။ ဖေဖေ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေမရှိတော့ဘူး။

မြေကျနေ ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြသည်။ ကျွန်မက ဖေဖေဦးခေါင်းမှ ရှည်ထွက်စပြုနေတဲ့ ဆံပင်များကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာ။ မေမေ ဆုံးပြီးကတည်း ခေါင်းတုံးနှင့် နေခဲ့သည့် အဖေ။

“မဖြူ၊ ကျွန်မ ဖေဖေအလောင်းကို ပြင်ချင်တယ်”

“ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဖေဖေဟာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းတုံးနဲ့ နေလာခဲ့တာ၊ ကျွန်မ ဖေဖေဦးခေါင်းက ရှည်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ခိုတ်ပေးချင်တယ်”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ခြူးပွင့်ဖွန်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီ။

“အို... အို... ဒါတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးက ငါ့ကို ချစ်လို့ ဆံပင်အရှည်ပြန်ထားတာ၊ ဒီအတိုင်းထားပြီး ခေါင်းသွင်း မီး သင်္ဂြိုဟ်မယ်”

နောက်ဆုံးအငြင်းအခုံ စကားများကြရာမှ သဘောတူညီ ချက်တစ်ခုစီရသွားခဲ့ပါတယ်။ ခြူးပွင့်ဖွန်က သူ့ယောက်ျားအလောင်းကို မြတ်နိုးစွာ ပြုပြင်ပဲ။ ကျွန်မက ဖေဖေကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ ဒီအတိုင်း ရသွင်းမည်။ (ကျွန်မတို့မြို့မှာမီးသင်္ဂြိုဟ်စက် မရှိပါ၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်လျှင် ထင်းမီးနှင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်လေ့ရှိသည်။) သည်လို ညှိနှိုင်းလို့ ရသွားခဲ့ကြ သည်။

ပြန်ခါနီးကျတော့ ကျွန်မက ဖေဖေမျက်နှာကို ငုံ့နမ်းမလို့ ပြင် လိုက်တယ်။ ဒီမှာ... ခေါင်းပေါ်ဘက်က ယင်ကောင်အချို့ထပ်သွား တယ်။ အမှူးမဲ့အမှတ်မဲ့ သတိပြုမိလိုက်သော်လည်း သာမန်လို့ပဲ ထင် လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မ အားရပါးရ နမ်းရှုံ့ငိုကြွေးပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်လာ လိုက်တယ်။

(၉)

ထူးဆန်းသောစေတနာများ

ဖေဖေတိုက်ခန်းကို ကျွန်မနဲ့မောင် ရောက်သွားတော့ ဖေဖေရဲ့ အသက်မဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ခုတင်ထက်က ဆီးကြိုနေပါတယ်။ အခု သည်ရပ်မလွန်ကဲသော်လည်း စမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်ပြနေတဲ့ ခြူးပွင့်ဖွန်ကို သူ့ အဖော်တွေ အကြား အိမ်နီးနားချင်းများအကြားမှာ မျက်ရည် စမ်းစမ်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခြူးပွင့်ဖွန်က အစ်ကိုကြီးရေ အစ်ကိုကြီး သမီးလာနေပြီ ထကြည့်ပါဦးဆိုတဲ့ ငိုလိုက်သံဆုံးတော့ ကျွန်မ ဖေဖေ အလောင်းကို ပြေးဖက်ပြီး သိပ်သိပ်တုန်ရင်ကွဲအမျှ လှိမ့်ငိုချလိုက်ပါတယ်။ ဟိုနေ့တွေက အကောင်းရယ် ဒီနေ့ အသက်မရှိတော့ဘူးတဲ့။

ခြူးပွင့်ရဲ့ အဆိုအရ ဖေဖေမှာ သွေးတိုးရှိမည်တဲ့။ အရက်ထို မသောက်ရန် သတိပေးသည့်ကြားမှ ညက အရက်သောက်များ သွား သဖြင့် သူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ခွဲခွဲဖွဲ့ဖွဲ့ ပြောရင်း မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပယ်နှင့် သုတ်နေတယ်။

လူကြီးအဲချိုရဲ့ ဝိုင်းဝန်းတရားချသံဆုံးတော့ အလောင်း

၂၀-၁၂-၁၉၉၉

တောက်... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ခရီးမထွက်ဖြစ်လို့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ လူသံတိတ်လို့ အထဲကို ဝင်လာလိုက်တော့ အိမ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ခြူး မျောက်ဖတ်တစ်ခင်း နေကြတယ်။

အဲဒီလူက ဒေးဗစ်ကျော်နိုင်တဲ့...။

ငါ့အသည်းတွေ တစ်စစီ ကြွေကုန်ပါပြီ။

“အလို... ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါလား”

ဒါနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဆက်ဖတ်လိုက်တယ်။

၂၁-၁၂-၁၉၉၉

အရက်ကလွဲပြီး ငါ့အပေါ် ဘယ်အရာမှ သစ္စာမရှိဘူး။ ငါ သေချင်တယ်။ ငါ့အချစ်ဆုံးရုံးနဲ့ပဲ။

၂၂-၁၂-၁၉၉၉

ငါ လူသတ်ချင်တယ်။ ခြူးကိုသတ်ရင် ကောင်းမလား။ ဒေးဗစ် ကို သတ်ရင် ကောင်းမလား။ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်ရင်ကောင်းမလား။

ဘုရား... ဘုရား ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါလား။ ကျွန်မ ဧည့်သည် ကို စကားမပြောနိုင်ဘူး။ သဲလွန်စရာလိုရငြား နောက်ပိုင်း စာမျက်နှာ တွေကို အမြန်လှန်ဖတ်လိုက်တယ်။

၁၀-၁၀-၁၉၉၉

ကားမောက်၍ ဆေးရုံရောက်ခဲ့သည်။

၁၇-၁၀-၁၉၉၉

အထူးကုဆေးခန်းမှာ ဆက်ပြတန်း ငါ့ဘဝဆုံးပြီ ဆရာဝန်က အာရုံကြောတစ်ခု ချို့ယွင်းထိခိုက်သွား၍ ယောက်ျားကိစ္စလုံးဝ မစွမ်း နိုင်တော့ပါတဲ့။ သွားပြီ ငါ... ငါ... လူဖြစ်ဖို့ သွားပြီ။

၂၁-၁၀-၁၉၉၉

(၁၀)

မပျော်လင့်သော သဲလွန်စရာများ

ဖေဖေကိစ္စရက်လည်ပြီး (၈)ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ဖေဖေလူငယ် ချင်း ဦးမြတ်မင်း အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။

“ဟော... အန်ကယ်ပါလား။ လာထိုင်ပါ အန်ကယ်။ မိအေး ရေ အအေးလုပ်ပါလော့”

“နေပါစေ သမီးရယ်။ ဒီမှာ သမီးလေးကို ပေးစရာရှိလို့”

ဦးမြတ်မင်းက ပြောရင်းမှသည်အတက်ချီကျေစိကို ဖွင့်ပြီး ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

“သမီးဖေဖေ မဆုံးခင်နေ့က အိမ်မှာ အရက်သောက်ရင်း မေ့ကျန်သွားခဲ့တဲ့ သူ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပဲ။ သမီးအတွက် အမှတ်တရ ရှိနိုင်တာမို့ လာပေးတာပါ”

ကျွန်မ တုန်သိသော လက်အဖုံနဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ကြာရာစာမျက်နှာကို လှန်းကြည့်လိုက်တယ်။

အလို... ကြည့်စမ်း။

ဒေးဗစ်ကျော်နိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ခြူးတွဲနေတဲ့အကြောင်း အပေါင်းအသင်းများက ဖုန်းဆက်အသိပေးသည်။ ခြူးကတော့ သာမန် ပါတဲ။

“အန်ကယ်”

ကျွန်မအသံတွေ တုန်နေတယ်။ သည့်နောက် စာအုပ်ကို ထိုးပေး လိုက်ပြီ။

“ဒီ... ဒီမှာ... ဖတ်မကြည့်စမ်းပါဦး အန်ကယ်ရယ်၊ ဒါ ဒါ”

ဦးမြတ်မင်းက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူပြီး အသော့ ဖတ်လိုက်သည်။

“တောက်... သစ္စာမဲ့လိုက်တာကွာ”

“အန်ကယ် ဒီကိစ္စ ကျွန်မလုံးဝ မသင်္ကာဘူး အန်ကယ်”

“သမီး ဘယ်လိုတွေ့မိလို့လဲ”

“သူတို့အခြေအနေမဟန်လို့ ဖေဖေကို လုပ်ကြံတာ ဖြစ်လိမ့် မယ်”

“ဒီလိုပြောနိုင်ဖို့က သက်သေအထောက်အထားပြနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ် သမီး”

သက်သေအထောက်အထား ကျွန်မ ခေါင်းချောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးနောက်ကို ဆက်စပ်ပြီး အလုပ်ပေးနေမိတယ်။ ဟော သိပြီ။

“အန်ကယ် သမီးတစ်ခု စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာ... ဘာလဲ သမီး”

“အန်ကယ်တို့လည်း အသိပါ။ ဖေဖေဟာ မေမေဆုံးပြီး က တည်းက နောက်အိမ်ထောင်ကျသည့်အထိ ခေါင်းတုံးနဲ့ နေခဲ့သူပါ အန် ကယ်”

“ဒါလည်း စိတ်ညစ်လို့ ခေါင်းတုံး မတုံးဖြစ်တာ နေမှာ

စိတ်ကုသန်စာပေ

ပေါ့ကွယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး အန်ကယ်၊ အဲဒီနေ့က သမီးက ဖေဖေ အလောင်းကို ပြုပြင်ရာမှာ ခေါင်းတုံးရိုက်ဖို့ ပြောတော့ မိထွေးက မတုံးရဘူးလို့ အကြောက်အကန် ကန့်ကွက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ သမီး ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခု သွားတွေ့ရတယ်”

“ဘာ... ဘာလဲဟင် ပြောလေ”

“ဖေဖေအလောင်းရဲ့ အဲဒီနေရာကို ဘာလို့ ယင်ကောင်တွေ နားလိုက်ပျံ့လိုက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်...”

“အဲဒီတုန်းက သမီးက အဲဒီနေရာကို ဘာလို့ မစစ်ဆေးလိုက် တာလဲကွယ်”

“မထင်ဘူးလေ အန်ကယ်၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေတဲ့ သောက ကလည်း ကပ်နေတာကိုး”

“ကဲ... သမီး ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြော...”

“ဒီဒိုင်ယာရီကို ဖတ်လိုက်ရတော့ သူတို့ကို သမီး လုံးဝ မသင်္ကာတော့ဘူး။ သမီး ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်”

သတဲ့။ သူသွားတဲ့ အပိုင်နယ်မြေကို ဒေသခံရဲ့အကူအညီနဲ့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီမှာမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး ခြူးပွင့်စွန့် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ရဲသတင်းပေးတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မသကာစရာ အဖြစ်တစ်ခုကို သိခဲ့ရတယ်။

နောက်ဆုံး မှုခင်းဆရာဝန်များ ပြိုနယ်မှုများရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဦးကောင်းမြတ်ဦးရဲ့ ဂူကို ဖျက်ပြီး အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်စစ် ဆေးလိုက်ရတယ်။ အလောင်းက ဖူးယောင်ပွထနေပါပြီ။

မှုခင်းဆရာဝန်များရော ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဦးကောင်းမြတ်ဦး ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ ရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ရိုးရိုးတန်းတန်းရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ရက်ရက်စက်ထူးဆန်းစွာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရတာ။ လုပ်ကြံပုံက အတော့်ကို သေသပ်တယ်။ ကြောက်စရာလည်းကောင်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော် သဲလွန်စကွင်းဆက်များကို စုပေါင်းစဉ်းစား ခြေရာခံလိုက်တော့ အနီးစပ်ဆုံးတရားခံလို ယူဆနိုင်သူများကို တွေးလိုရလာတယ်။

ဇာတ်လမ်းက ပြီးတော့မှာပါ။

(၁၁)

အလောင်းထဲက အံ့ဖွယ်မြင်ကွင်း

ကျွန်တော်က (...) ခြူးနယ် ဒုရဲအုပ်ရွှေတင်မောင်ပါ။ တရားလို ဒေါ်သဉ္ဇာဝေစည်ရဲ့ အမှုဖွင့်တိုင်ချက်အရ ဦးကောင်းမြတ်ဦး သေသည်အမှုကို ကိုင်နေရတာပါ။ အလောင်း သွင်းမှုပြီးမှ ပြန်နောက်ကြောင်း လိုက်ရတဲ့ အမှုဆိုတော့ အတော့်ကို လက်ဝင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို လေ့လာ လိုက်တဲ့ အခါမှာ သူဟာ လူလည်လူရှုပ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိန်းမကိစ္စ အလွန်ပွေ့သူ ဖြစ်ကြောင်းသိရသလို ခြူးပွင့်စွန့်ကလည်း သေသူနဲ့ဆိုရင် အိမ်ထောင် သုံးဆက်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း သိခဲ့ရပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ခြူးပွင့်စွန့်ရဲ့ အသွားအလာလှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်လိုက်တော့ မန္တလေးကအမျိုးတွေဆီကို အလည်သွားနေ

ဆေးလိပ်ခွက်ထဲကို အကဲခတ်လိုက်တော့ မီးလောင်လက်စ
စီးကရက်တို့နှင့် အခြားအစိတ်တို့များကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခြူးပွင့်ဖွင့်ဟာ
ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တိုင်းအပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်သူဆိုတာ ကျွန်တော်
ယုံပါတယ်။

“ဒေါ်ခြူးပွင့်ဖွင့် ခရီးသွားနေတယ် ကြားလို့ပါ။ ဘယ်ကို
သွားပါသလဲ ခင်ဗျား”

“မန္တလေးက အမျိုးတွေ့ဆီကိုပါ ရှင်”

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ သူမကလည်း မှင်ကောင်းလှပါ
ပေတယ်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲလား... အဖော်ပါ ပါသေးလား ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ။ နေပါဦး ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာကိုစွဲကို ဘာသဘောနဲ့ အခုလို လာမေးမြန်းစစ်ဆေးရတာလဲ”
သူမကလည်း မခေဘူ။ ကျားမတစ်ကောင်လို ချက်မုင်းတုံပြန်
တယ်။

“ဒီလိုပါ သေသူဦးကောင်းမြတ်ဦးရဲ့ သမီးသဗ္ဗာမေစည်က သူ့
အဖေ သေပုံကို မသက်သာလို့ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးဖို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထား
လို့ပါ”

“ဘာ... အံ့မယ်... သူက ရာရာစစ ဝင်ရှုပ်လို့ ဒါ-ဒါ
ကျွန်မကို သက်သက်နာမည်ပြုက်အောင် အရှက်ခွဲတာ ကျွန်မအမွေတွေ
ကို လိုချင်လို့ လီဆယ်တာ။ ကျွန်မ သူ့ကို အသရေမျက်မှန် ပြန်တရား
ခွဲမယ်”

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အပိုင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဝံ့ထွေး
အတိုင်း မေးရမှာပါ”

“အဲဒီနေ့က ဦးကောင်းမြတ်သေမှန်း ဘယ်အချိန်ကျမှ သိရပါ
သလဲ”

(၁၅)

ပြည်ဖုံးကားချဆိုင်းဆင့်

ဒေါ်ခြူးပွင့်ဖွင့်ရဲ့ တိုက်ခန်းဝကနေ လူခေါ်ဘဲလဲကို နှိပ်လိုက်လို့
အတန်ကြာမှ ရေမွှေးကကြိုင်ကြိုင်နဲ့ အလွန်လှပခေတ်ဆန်တဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ဦး အံ့သြနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဘာကုတ်ခါးကို လာဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဘာ... ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ ရှင်”

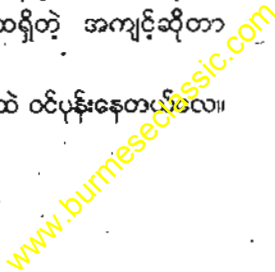
“ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ်ရွှေတင်မောင်ပါ။ ဒေါ်ခြူးပွင့်ဖွင့် ကျွန်
တော်တို့ ခင်ဗျားကို နည်းနည်းမေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးစရာရှိလို့”

ပါလာတဲ့ အရပ်လူကြီးများနဲ့ ရဲအမှုထမ်းများကိုကြည့်ပြီး သိပ်
အံ့သြနေတယ်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေတယ်။ ဆက်တီပေါ်မှာ ဝိုင်း
ထိုင်မိကြတော့ ဒေါ်ခြူးပွင့်ဖွင့်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက် မီးညှို့
လိုက်တယ်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေမြဲဖြစ်နေတာကို သတိပြုမိလိုက်တယ်။

“မိုးလင်းလို့ မထတာနဲ့ နိုးကြည့်မှ သိရတာပါ”
 “သူ အိပ်ဆေးသောက်တတ်သလား”
 “ဟင့်အင်း”
 “မသေခင်ညကရော အရက်မူးနေသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ သူ သိပ်မူးနေပါတယ်၊ မူးမူးနဲ့ ထိုးအိပ်တာပဲ နောက်ပြီး သွေးတိုးလည်းရှိနေတယ်လေ”
 “သွေးတိုးရှိတာ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”
 “ဆရာဝန်ကပါ”
 “ဘယ်ဆရာဝန်ပါလဲခင်ဗျာ”
 ဒီလိုမေးလိုက်တော့ သူမ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားခဲ့တယ်။
 “အဲ...အဲဒါတော့ မသိဘူး။ သူပြောပြလို့ ကျွန်ုပ် သိရတာပါ”
 “ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်သေမှန်း ခင်ဗျားမသိဘဲနဲ့ တစ်ညလုံးခုတ်ပေါ်မှာ အတူအိပ်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်”
 “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”
 “နောက်တစ်ချက် မေးချင်တယ်ဗျား သူ အမြဲ (ခေါင်းတုံး) တုံးလေ့ ရှိသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ မကြာခင်တုံးတတ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ အရှည်ထားလာခဲ့ပါတယ်”
 “သေတဲ့နေ့က သူ့အဖေရဲ့ ဦးခေါင်းကို သူ့သမီးက ဆံပင်ကို သူ့သမီးက ရိုက်ပေးမယ်လုပ်တော့ ခင်ဗျား ဘာလို့ ခွင့်မပြုနိုင်ရတာလဲ”
 “အဲ...အဲ...ဒါ...ဟို...ဟို”
 သူမ ဘာဖြေရမှန်း မသိဘူး။ အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပြီ။ မျက်လုံးအစုံကလည်း အနောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အားကိုးရှာသလိုလို၊ နဖူးမှာလည်း ချွေးအချို့စို့လာနေတယ်။

“ဖြေပါ”
 “ခင်ဗျားက မီးသင်္ဂြိုဟ်ချင်တာကရော...က”
 “ဒါ...ဒါကလည်း အရိုးပြာကို ဂူသွင်းချင်လို့ပါရှင်”
 “ကဲဗျာ...နောက်တစ်ချက်ပဲ သိချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား မန္တလေးမှာ ဘယ်နှစ်ည အိပ်ခဲ့ပါသလဲ”
 “သုံးညပါ”
 “တစ်ယောက်တည်းပဲလား”
 “အမျိုးအိမ်မှာပါ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ”
 “ဆရာဝင်းအောင် သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါ”
 ဒီလိုလည်း ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးလိုက်ရော သူမလန့်ပြီး ခုန်ထ လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထိပ်က ခတ်ပြီးပါပြီ။ သူမ ငြင်းဆန် ရုန်းကန်ရင်း ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးများကို ရေအရွတ် နေတယ်။
 “ဆရာဝင်းအောင် အခန်းထဲက တစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ထိပ်ခတ်ထိပ်ခိုက်ပါ ခင်ဗျာ”
 ဒီမှာ အာလုံးအံ့ဩကုန်ကြတယ်။ သူမဆိုရင် ပိုအံ့ဩ သွားခဲ့တယ်။ မကြာဘူး အိပ်ခန်းထဲကနေ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင် လက်ထိပ်ခတ်ရက်နဲ့ ရုန်းရင်းကန်ရင်းပါလာတယ်။
 ကျွန်တော် သိတာပေါ့။
 “မအံ့ဩပါနဲ့ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင် ကျုပ်တို့ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ စီးကရက်တစ်တို မီးမသေဘဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် သတိပြု ကြည့်လိုက်တော့ အစီခံမှာ သွားကိုက်ရာကို တွေ့နေရတယ်။ ဒီစတိုင်လ် ဒီအကျင့်က ခင်ဗျား သောက်လေ့သောက်ထရှိတဲ့ အကျင့်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ဘဲလ်တီးလိုက်တော့ ခင်ဗျား အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ်လေ။”

မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ပုန်းရင်တော့ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ခင်ဗျားနောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ပြေးချိန်ရနိုင်တာပေါ့ ထိုင်ပါ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်နဲ့ ဘာ...ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်ရမှာပေါ့၊ စိတ်ချပါ၊ ဒေါ်ခြူးပွင့်နှင့် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ကို တစ်ချိန်လုံး ညာနေခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား မန္တလေးမှာ ညအိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ငူမြို့က (. . .)ဟိုတယ်မှာ(၃)ရက် အိပ်တာ”

“ရှင်...”

“မအံ့သြပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင်နဲ့ ခင်ဗျား ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ” အရှက်ကို တစ်ချက် ဝင်သွားပြီပို သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ခေါင်း ဝိုက်စိုက် ကျသွားခဲ့ကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦး ဘယ်သူက ဦးကောင်းမြတ်ဦးကို လုပ်ကြံ သတ်ခဲ့သလဲ”

“အို...ဒါ...ဒါ...မဟုတ်ဘူး၊ မသိဘူး...မသိ မသိဘူး”

“ဒီမှာ ခြူးပွင့်နှင့် အဘိုးကြီးသေတဲ့မနက်အမောကြီး ဒီအိမ် ကနေ ထွက်သွားခဲ့တာ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင်ပဲဗျ”

ဒီတင် ဒေးဗစ်ကျော်နိုင် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်သူပြောလဲ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မလဲ”

ဒီတင် ကျွန်တော်က လူကြီး လင်မယားနှစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြ ပြီး...

“ဒါ ဒီရှေ့တိုက်က ဇနီးမောင်နှံပဲဒေးဗစ်၊ အဲဒီနေ့မနက်က မောင်ရင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ စောစောစီးစီးထွက်လာတာကို သူတို့ လမ်းလျှောက်ကအပြန်မှာ ထူးဆန်းစွာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်တဲ့၊ ဘယ်နဲ့ ကိုယ့်လူ ငြင်းချင် ပါသေးသလား၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို သတ်ခဲ့တယ်

ဆိုတာ မသိရင် ပြောပြပါဦးမယ်၊ နားထောင်ပါ သတ်တဲ့နည်းကတော့ ဦးကောင်မြတ်ဦးရဲ့ ဦးနှောက်တည့်တည့်ကို (၅)လက်မ အိမ်ရိုက် သံကြိုးတစ်ချောင်း အဆုံးထိ ရိုက်သွင်းပြီး ညဦးပိုင်းလောက်ကတည်းက သတ်ခဲ့တာပဲ။

ဘာလို့သတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ . . . ၊ ဟောဒီမှာ ဦးကောင်း မြတ်ဦးရဲ့ ဒိုင်ယာရီ၊ မင်းတို့နှစ်ဦး နောက်မီးလင်းတာကို တွေ့သွား သိသွားခဲ့လို့ ကွဲကြပြကြရင်း အမွေဥစ္စာစည်းစိမ်တွေ ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့ စောစောစီးစီး နှုတ်ပိတ်လုပ်ကြံလိုက်တာပဲ။ ဒီမှာ သေသူရဲ့ ဓါတ်ပုံနော်၊

ကျွန်တော်က အလောင်းဖော်ယူ စစ်ဆေးစဉ်က ဓါတ်ပုံများ ဆေးရုံဆေးစစ်ချက် ဓါတ်ပုံများကို ခင်းချလည်း ပြလိုက်ရော အင့်ခနဲ ငိုရိုက် ချလိုက်တာက ဒေါ်ခြူးပွင့်နှင့်။

“ဝန်ခံရရင် ဝန်ခံတဲ့အကျိုးကို ခံစားခွင့်ရှိပါတယ် ဒေါ်ခြူးပွင့်နှင့် ကဲ...ခင်ဗျား သတ်ခဲ့သလား”

“မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ မ...မသတ်ဘူး၊ မသတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဖြင့် ဘယ်သူသတ်သလဲ”

ဒီတင် ဒေါ်ခြူးပွင့်နှင့်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာနဲ့ ဒေးဗစ် ကျော်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သူ...သူ...ဒေးဗစ်...သတ်...သတ်တာပါရှင် သူ...သူ”

“ဘာ နင်က ခုတော့ ငါ့ကို ပုံချတယ်ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလား မိခြူး၊ ရဲမှူး ခင်ဗျား သူနဲ့ကျွန်တော် ဟို...ဟိုဒင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စ သူ လင်ကြီးမိသွားခဲ့တော့ လင်မယားကွဲရင် စည်းစိမ်ပါ ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့ သူလိုအပ်ဆန္ဒအရ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးတိုင်ပင်ပြီး အခုလို လုပ်ကြံ သတ်လိုက်ရတာပါ၊ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့လည်း အစီအစဉ် ရှိပါတယ်၊ သူလည်း ကြရာပါပါ သူခိုင်းလို့ပါ သူခိုင်းလို့ လုပ်ခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

၃၅၆ * မင်္ဂလာ (သန်းစု)

“အေးလေ ဒေါ်ခြူးပွင့်စွန်လို ရုပ်ချောဥစ္စာပေါ မိန်းမမျိုးကို ရရှိ ရာဂမီးတောက်ခဲ့မှတော့ ဘယ်ငဲ့ဒဲမီးကို ကြောက်တော့မလဲ ကိုကျော်နိုင်ရာ ကဲ...ခင်ဗျား ဝိုက်သွင်းခဲ့တဲ့တူ ဘယ်နားမှာ ဝှက်ထား ခဲ့သလဲ ထုတ်ပေးဗျာ”

ခြူးပွင့်စွန်က သည်းထန်စွာ ဝိုရိုက်နေတယ်။ ဒေးဗစ်ကျော်နိုင် က အပိုက်ပိုးတစ်ခုအောက်က တူတစ်လက်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တယ်။ ကျွန်တော်က တူရဲ့ အနှောင့်ကို မှန်ဘီလူးထုတ်လို့ သေသေချာ ချာ စစ်ဆေးလိုက်တယ်။

အင်း...ဒါကြောင့် သဗ္ဗာဓဝေဉာဏ်က သူ့ဖခင်ရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ ယင်ကောင် ဝဲလိုက် နားလိုက်ဖြစ်နေတာကို သတိပြုမိတာကိုး။ ကြည့်စမ်း တူရဲ့အနှောင့်မှာ သွေးစေးခဲအချို့နှင့် ကပ်နေသည့် ဆံပင်အချို့ကို ကျွန်တော်မှန်ဘီလူးအောက်မှာ အသေအချာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ ခင်ဗျား။

မှခင်းရောင်စုံ
၂၀၀၀ ခုနှစ်-အောက်တိုဘာ

အမှတ်(၅) အထိန်ကျား ယုဒိလမ်း ဝမ်းချောင်းဦးပွယ် ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်-စောဘူ ၆၄

စဉ်	စာအုပ်	အမျိုးအစား	ရောင်းစဉ်
၁	သတ်ဦးလွင်	လူသစ်ကြီး 'တ'	၆၀၀/-
၂	'	စုပေါင်းနှင့် အခြားကမ္ဘာမှ စဉ်းသည့်	၆၀၀/-
၃	'	စုပေါင်းနှင့် ကမ္ဘာ့ဇွန်သတ္တဝါကြီး	၈၀၀/-
၄	'	လင်းဖိုလူသားပေါင်သာ ခွံ့ပွက်နာ	၆၀၀/-
၅	'	စုပေါင်းအတူ ဘစ်ဇာရီ	၆၀၀/-
၆	'	သူရဲကောင်းများစွာ	၆၀၀/-
၇	'	စုပေါင်း မျိုးထတ်သစ်အမွေ	၆၀၀/-
၈	'	ပင့်ကူပယ်	၆၀၀/-
၉	မြရတီ	ထုတောင်းပြည်ပင်သမီးဝေးနှင့်ခြင်ရပ်ဆန်းကြယ်	၆၀၀/-
၁၀	'	ပန်းနှင့် လိပ်ပြာ	၆၀၀/-
၁၁	'	လျှောက်မီးလျှံ	၇၀၀/-
၁၂	'	အချစ်၌ခြင်သာ အစိမ်းရောင်သပူဒယ	၇၀၀/-
၁၃	မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)	မြွေဝင်စား ပခပ်မြွေ	၁၂၀၀/-
၁၄	'	လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်	၁၂၀၀/-
၁၅	'	သည်းထိတ်ဆန်းကြယ်မွေးနက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၁၆	'	သေရွာထဲကြိမ်ပြန်ခင်အောင်	၁၂၀၀/-
၁၇	'	မြွေတောင်ပါးဖြူပျောက်ပင်သားမီးစည်နှင့်ကျောက်ခဲ	၁၂၀၀/-
၁၈	'	ပြိတ္တာရွာသူ ဖခင်ကြွ	၁၂၀၀/-